

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Deal with the Bossy Devil

THE BAD BILLIONAIRE BOSSES SERIES

KYRA PARSI

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

OTORİTER ŞEYTANLA ANLAŞMA

KÖTÜ MİLYARDER PATRONLAR

KİTAP 1

Çeviri Kitaplar Telegram

<https://t.me/cevirigiller>

KYRA PARSI

Copyright © 2023 by Kyra Parsi

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: GR Kitap Kapakları

İÇERİK NOTU

Spoiler aşağıda.

Bu kitaptaki bazı materyallerin tüm izleyiciler için uygun olmayacağını lütfen unutmayın. Bu kitapta açık dil, içki, sayfa içi buhar, takip etme davranışından bahsedilmesi, ebeveyn ölümünden bahsedilmesi ve hafif BDSM unsurları bulunmaktadır.

İçerik notlarının tam listesi için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38 Sonsöz

-- -- --

E HER YERDEYDI

Tüm sosyal medyada, televizyonda, grup sohbetlerimde. Waldo'nun bastonuyla Adrien Cloutier'in aile mücevherlerine vurduğu video - biraz da şaşırtıcı olmayan bir şekilde - son federal seçim sonuçdaha hızlı bir şekilde ulusal haber olmuştu.

Ve insanlar *bunun için buradaydı*.

Jamie'nin bana gönderdiği son gönderinin yorumlarına göz gezdirdim, verdiğim oylarla kendimi oldukça cömert hissediyordum.

FaceSittersClub: İnternet faturalarımı bu tür içerikler için ödüyorum

FindingHimbo: O kim?

imtheNPC: 2020'lere ait bingo kartında Where's Waldo yazan varmı? Çünkü benim de yok.

UnlawfulMotherGoose: Dengesiz Waldo'nun Toronto'da başıboş dolaşması ve hak sahibi milyarderleri rastgele kostüm aksesuarlarıyla taşaklarından vurması benim yeni sapkınlığım.

Bir de endişeli vatandaşlar vardı.

LickMyBallsack69: Buna çok çabuk pişman olacak. Cloutier'in avukatlığının kokusunu buradan alabiliyorum. Onun hayatını paramparça edecek. RIP

MooMooMilkRoute39: Eğer bu kızı tanıyorsanız, çenenizi kapalı tutsanız iyi edersiniz. Waldo'nun nerede olduğunu bilmiyoruz. Adını bile duymadık.

Son kullanıcı klbin kısaltılmış yeni bir versiyonunu yüklemiş ve yorumuna eklemişti. Bastonun hedefine sert bir şekilde temas ettiği üç saniyelik bir düzenlemeydi, kişinin şok olmuş soluk soluğa kıkırdaması

ve Adrien'in önümde dizlerinin üzerine çöküp acıdan yüzü buruşurken çıkardığı homurtu.

Üç saniyelik klibin on saatlik bir döngüye dönüştürülmesi ve videonun uygun bir şekilde "ASMR | Uyku ve Uykusuzluk için Yatıştırıcı Meditasyon Sesleri" olarak adlandırılması dışında.

Kıkırdadım ve tren yavaşlayarak durmaya başladığında bağlantıyı Jamie'ye ilettim. Bu, uzun zamandır yaptığım en eğlenceli işe gidip gelme yolculuğu olmuştu. Muhtemelen şimdiye kadarki.

Ve muhtemelen bunun bedelini on dakika içinde ödeyeceksiniz.

Beni aşağı çekmesine izin vermeyerek sesimi bastırdım. Henüz gerçekleşmemiş bir şey için stres yapmanın bir anlamı yoktu.

İnsanlar videodakinin ben olduğumu bilmiyordu. Görüntülerde sadece başımın arkası görünüyordu ve peruk, şapka ve gözlük takmışım. Kılık değiştirmem sağladı ve internetin dikkat süresi kısıydı. Büyük ihtimalle bütün bunlar unutulup gidecek ve en geç hafta sonuna kadar herkes bu olayı unutacaktı.

Çantamdan anahtar kartımı çıkardım ve ofis binamızın beşinci katına doğru ilerlerken dudaklarımdaki küçük, hınzır gülümsemeyi engelleyemedim. Gözümü her kırışımda Adrien'in buruşuk yüzünün görüntüsü zihnimde canlanıyor, içime bir oksitosin şırıltısı daha gönderiyordu.

LickMyBallsack69 yanıliyordu. Pişman olduğum tek şey, az önce hizmet ettiğim adaleti gerçekten takdir etmek için fazladan bir saniye bile ayırmadan lobiden çıktığım kadar hızlı koşmaktı. Adrien yaptığı şey için bunu hak etmişti-

Solumdaki kapıdan fırlayan bir elin koluma dolanması ve beni odamın hemen aşağısındaki küçük bir toplantı odasına çekmesiyle sarsıldım.

"Aman Tanrım," diye tısladı Alba, kapı arkamdan kapanırken tırnakları koluma batıyordu. "*Aman Tanrım.*"

Sırıttım. "Biliyorum, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle öyle bir şey yok," diye tersledi, yeni yivlenmiş kaşları birbirine yaklaşıyordu. "Bu bir şaka değil, Ria. Adam lanet olası bir savaş yolunda. Aklından ne geçiyordu senin?"

Kolumu kız kardeşimin ölümcül pençesinden kurtarıırken, "Bunu hak etti," diye yumuşak bir şekilde tartıştım. "Adam tam bir pislik. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Gerekçen bu mu?" diye tısladı. Burnunun ucu kıpkırmızı yanmaya başlamıştı. "Adrien Cloutier'nin aletini sopayla ezdin çünkü onun bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bunu yaptım çünkü o, rızam olmadan kıcıma şaplak atan iğrenç bir pislik goblin. Ayrıca hıyarın teki olması da cabasıydı."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne?"

"Evet. Eminim şimdi kendini gerçekten aptal hissediyorsundur, Alba. Tüm gerçekleri öğrenmeden bana bağıryorsun."

Gözleri yavaşça kısıldı. "Durun, baştan başlayın. Amiral gemisi otelimizin lobisinin ortasında kıcına şaplak attığını mı söylüyorsunuz?"

Elbette, *böyle* söylediğinde kulağa saçma geliyordu. "Temel olarak," diye onayladım. "Sayılır."

Devasa, aşırı analitik beyinde dönen çarkları duyar gibiydim. "Kuzey Amerika'nın en büyük otel grubunun CEO'su sana herkesin içinde cinsel saldırıda mı bulundu?"

"Evet," dedim. "Belki."

Kollarını kavuşturdu.

Ayaklarımın üzerinde kayarak kendimi destekledim. "Yani, sanırım küçük bir o değildi."

Gözleri keskin tehlike yarıklarına dönüştü. "Bu ne anlama geliyor?"

Bu konuşma benim için iyi gitmeyecekti. "savunmam gerekirse, çok sarhoştum."

"*Ria.*"

"Öyleydim!" Bir adım geri çekildim. Patlamaya hazır gibi görünüyordu ve bunun nedeni sadece ikizlere yedi aylık hamile olması değildi. "Cadılar Bayramı'ydı! Hepimiz sarhoştuk."

Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla mazeretim işe yaramamıştı.

"Ne olduğunu açıkla," diye sordu. "Başından sonuna kadar."

"Tamam, ama önce birkaç derin, sakinleştirici nefes alabilir miyiz?" Sesimi daha yatıştırıcı bir tona indirerek denedim. "Bence bu konuşmanın geri kalanı biraz Zen'den faydalanabilir."

Dudaklarının birbirine kenetlenmesine bakılırsa aynı fikirde değildi. Ama ben devam ettim ve yine de uzun, yavaş bir nefes aldım, o da isteksizce aynı şeyi yapana kadar tuttum. Ve sonra bıraktık.

Nefesini kısa, güçlü ve sabırsız bir şekilde ayağını yere verdi. Olabileceği kadar iyiydi.

"Pekâlâ, *tamam*. Hadi yapalım şu işi." Ofisteki dedikoducuların hiçbirinin bizi izlemediğinden ya da dinlemediğinden emin olmak için toplantı odasının penceresinden dışarı baktım, sonra sesimi tekrar alçalttım ve "Tamam, Arman, Jamie ve ben Cuma gecesi Cadılar Bayramı geçit törenine gittik - dürüst olmak gerekirse, gerçek bir geçit töreninden çok, bir ton içki ve özensiz Dwight Schrute'ların daha özensiz Harley Quinn'lerle öpüştüğü büyük bir sokak partisiydi. Gerçekten iğrençti ama bir yandan da harikaydı. Gelecek yıl için şiddetle tavsiye ederim."

İkna olmuş görünmüyordu.

"Neyse," diye devam ettim, omzumu duvara yaslayarak. "Bir ara otelin önünden geçtik ve tuvalete gitmem gerekti, ben de koşarak içeri girdim."

Ama bu pek de kolay olmamıştı. Girişte bir sürü güvenlik görevlisi sıralanmıştı ve rastgele parti müdavimlerinin binaya girmesini engelliyorlardı - ki bu da mantıklıydı. Bir otel odası için gecede dört haneli rakamlar ödeyen konukların hiçbirinin alanlarını gülünç kostümler giymiş bir grup sarhoş, kabadayı aptalla paylaşmaya o kadar da hevesli olduklarını sanmıyordum.

"İçeri girip tualeti kullanmanıza izin mi verdiler?" diye sordu kuşkuyla. "Binaya giriş kısıtlı değil miydi?"

"Şey, evet, yani... İçeri girmek için senin tüm çalışanlara açık giriş kartını kullanmış olabilirim." İtirafımın sonunda sesim korkakça bir fısıltıya dönüşürken kız kardeşimin bakışlarının ölümcül bir şeye dönüşmesini izledim.

"Ne?" Bir kelimenin bu kadar keskin çıkmasının mümkün olduğunu düşünmemiştim. "Biliyorum, ! Her şeyi ettim," dedim ona avuç içlerimi göstererek. "Ama ben gerçekten gitmek zorundaydım, Alba! Acil bir durumdu!"

"Yani binaya girmek için benim sadece bana özel olması gereken giriş kartımı kullandın, sonra da kostümünle patronumun aletine mi vurdun? Bunun ikimiz için de ne kadar kötü sonuçlanabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Tamam, iki şey var. Birincisi, aslında o olduğunu bilmiyordum. Ve ikincisi, *Benim yaptığımı* kesinlikle bilmiyor."

Alba'nın sol gözünün altındaki deri tüylendi. "Açıkla."

"İlk başta gerçekten inandırıcı bir kostüm giymiş bir ahmak olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "O gece karşılaştığım ilk Adrien Cloutier o değildi, sadece tek gerçek olan oydu. Ve yine çok sarhoştum."

O kadar sarhoştum ki nişan almam bile mucizeydi."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" "Yani... evet, sayılır."

"Ria." Adımı o yavaş ve uzun söyleme biçimiyle söylediğinde, ardından gelen her sözcüğü dikkatle dinlemem gerekiyordu. "Bu adam için dört yıldır çalışıyorum ve onu *hiç* bu kadar kızgın görmemiştim. Seni öldürecek ve sonra da o aptal cesedini bana gömdürtecek."

"Bu çok karanlık, Alba. Markadan çok uzak." "Başka ne karanlık biliyor musun? Tabutlar."

"Daha da karanlık olan ne biliyor musun? Önce onun bana saldırdığı gerçeğini görmezden geliyorsun."

Bu onu beş saniye boyunca susturdu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sonunda, sesi bir parça suçluluk duygusuyla yumuşamıştı. "Sadece... bana ne olduğunu anlat ki ne yapacağımıza karar verebilelim."

Derin bir nefes aldım. "Tamam, uzun lafın kısası, tuvaletten çıktığımda arkamdaki bir adam popomu sıktı, gerçekten sert bir şekilde tokatladı, sonra uzaklaşmadan önce 'sıkı, sikilebilir bir ' hakkında bir şeyler söyledi. Olay koridorda oldu ve... açıkçası şoktan donup kaldım."

Alba'nın kaşları yine birbirine yaklaşmıştı. Ama bu kez öfkesi bana yönelik değildi.

"Sorun şu ki, o kadar uzun süre donup kaldığım için, köşeyi dönüp lobide kaybolmadan önce sadece başının arkasını görebildim. Uzun boylu, siyah saçlı olduğunu ve mavi bir takım elbise giydiğini biliyordum."

Ayrıca kolonyasının istilacı, ezici kokusunu da hatırladım. Sanki tüm vücudunu bu misk kokulu şeye batırmış gibi kokuyordu; giysileri ve her şeyiyle. İğrençti.

"Sonra ne oldu?" Alba itti, ayaklarının üzerinde kayarken elleri yuvarlak karnına doğru hareket etti.

Küçük konferans masasından bir sandalye çektim ve etrafında döndürerek oturmasını işaret ettim. "Sonra öfke patlaması oldu. Hışımınla lobiye çıktım ve onu hemen bir grup başka adamla konuşurken gördüm.

-En azından ben o olduğunu *saniyordum*. Uzun boylu, siyah saçlı, mavi takım elbiseli. Adrien Cloutier'e ne kadar benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum... ama beynimdeki alkol onun sadece onun gibi giyinmiş bir sersem olduğunu düşündü."

Eğer dangalakların kendi dergileri olsaydı, "Cloutier Bakışı" ironik olmayan bir şekilde sevgilinizin bacaklarını açmasını sağlayacak en olası kostüm olarak oylanırdı. Ya da aynı derecede komik bir şey.

Cadılar Bayramı'nda hayranlarını bir mil öteden fark edebilirdiniz. Hepsi takım elbiseliydi, şık saçları mükemmel bir şekilde yana taranmıştı ve her biri onun her zaman taktığı o aptalca pahalı kol saatlerinin bir kopyasını taşıyordu.

İnsanlar o adama garip şekilde takıntılıydı. Gerçekten anlamamıştım.

"Bu yüzden, durduğu yere doğru tepindiğimde, gerçekten iki kez düşünmedim. Ona sadece beyinsiz bir çöp cini dedim ve mücevherleri almaya gittim. Yere düştükten iki saniye sonra onun gerçek bir anlaşma olduğunu anladım."

Evet, Adrien Cloutier aşırı ayrıcalıklı, acımasız bir pislik olarak ün salmıştı. Evet, Alba'nın hayatını cehenneme çevirmişti. Ama aynı zamanda korkunç derecede zengin ve nüfuzluydu ve hiçbir alkol miktarı ona saldırganın potansiyel olarak hayatımı mahvedecek sonuçları olan korkunç bir hata olduğunu hemen fark etmemi engelleyemezdi.

Bu yüzden kaçmıştım.

"Güvenlik seni nasıl takip etmedi?" Alba karnını ovmaya devam ederek sordu. Bunu bebekleri mi yoksa kendini mi sakinleştirmek için yaptığından emin değildim.

"Beni takip ettiler. Ama hemen geçit töreninin içinde kayboldum ve izimi kaybetmiş olmalılar." Çünkü Arman ceketini bana vermeden önce şapkamı, peruğumu ve gözlüklerimi çıkarmamı sağlayacak kadar akıllı ve ayıktı. Ondan sonra hemen ayrıldık.

Her şey bu sabah çok daha komikti, özellikle de video viral hale geldiği için. Çünkü şans eseri, her şey çöktüğünde birisi ünlü Cloutier çeşmesinin ve onu taçlandıran büyük avizenin videosunu çekiyordu.

Arka planda çalan yumuşak piyano müziğiyle zenginleşen zarif ve lüks bir sahneydi... ta ki Waldo, internete göre "son derece dengesiz bir enerjiyle" çerçevenin içinden geçip Adrien Cloutier'ye saçma sapan hakaretler yağdırmaya başlayana kadar. Sonra bir bakmışsınız, adam vurulmuş, kurgusal karakter kaçıyor.

Harikaydı.

"Gülümsemeyi kes!" Alba beni tersledi, bacağıma hafifçe tekme attı. "Hiç komik değil, Ria! Daha kaç kere tekrarlamam gerekiyor? Adrien bütün bu yüzünden aklını kaçırdı. Sabahın dördünden beri burada.

Sabah öfke dolu bir üretkenlik dönemi gibiydi. Daha güneş doğmadan gelen kutumda ondan gelen kırk üç e-posta vardı."

Dürüst olmak gerekirse, bu sadece daha komik hale getirdi. "Dur." *Tekme.*

"Gülüyor." *Tekme.*

"Ow!" Bacağımı ovuşturarak tısladım. "Sakin ol! Kimse olduğunu bilmiyor Ben!"

"*Henüz!*" diye karşılık verdi. "*Henüz* sen olduğunu bilmiyorlar. Bir çift yuvarlak

Gözlük ve peruk, sandığınız kadar ikna edici bir kılık değiştirme yöntemi değil."

"Bu doğru değil. Şimdiye kadar yapılmış tüm filmlere göre gözlükler tek başına yeterli olurdu," diye karşı çıktım. "Clark Kent'i hiç duydunuz mu? Şimdi, Süpermen gibi insanların *kahramanı olduğumu* söylemiyorum. Beni tekmelemeyi kes!"

"Bu bir şaka değil!"

"Adrien Cloutier'in Lex Luther olmasıyla ilgili can alıcı noktaya geldiğimde olacaktı ama sen mahvettin," dedim, onu tekmelemek istercesine. "Ve ben ciddiym. Kostüm *olmasaydı* beni . O adamın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok, nokta."

"Bundan emin olamazsın," diye karşı çıktı ama omuzlarının bir nebze olsun gevşediğini görebiliyordum.

"Alba, iki yıldır burada çalışıyorum ve onunla tam olarak bir kez karşılaştım. O kadar." Geçen yıl asansörü iki kişiyle daha paylaşmıştık ve o bana doğru bir bakış bile atmamıştı.

"Evet, ama aynı zamanda benim kız kardeşimsin."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bir kız kardeşin olduğunu biliyor mu? Hiç sordu mu?"

Dudaklarını kıvırdı ve gözlerini benden kaçırdı, bu da yeterli bir cevaptı. Tabii ki hiç sormamıştı. Dört yıldır çok çalışan asistanının kardeşi olup olmadığını neden bilmek istesin ki? Neden onun hakkında herhangi bir şey bilmek istesin ki? Neden kendinden başka birini umursasın ki?

Lanet gezegendeki en kötü patron.

"Tamam, o zaman gerçekten endişelenecek bir şeyimiz yok, değil mi?" Dedim.

Alba -muhtemelen benimle tekrar tartışmak için- ağzını açtı ama telefonundan art arda gelen bir dizi hafif *zil* sesiyle bölündü.

"Aman Tanrım," diye inledi ekranına bakarken. "Yine çağrılıyorum."

Kalkmasına yardım ederken elini rahatlatıcı bir şekilde sıktım. "Bu kadar stres yapmayı bırak," dedim şişmiş karnını hafifçe dürterek. "Pişirme süreci için iyi değil."

"Hayatı biraz daha ciddiye almaya başlarsan stres yapmayı bırakacağım," dedi parmaklarımı tutmaya devam ederek. Yüz hatları şimdi daha az kızgın, daha çok endişeyle buruşmuştu. "Bu... Ria, suç duyurusunda bulunabilir. Nasıl olduğunu anlıyor musun-"

O daha sözünü tamamlayamadan kapı pat diye açıldı ve ikimiz de sıçradık.

"Aman Tanrım, işte buradasın!" Hassan haykırdı. Telefonunu o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Neden telefonuna cevap vermiyorsun? Adrien'in seni arayan adamları var."

Adamın hiç sabrı yoktu. Ona mesaj atalı otuz saniye bile olmamıştı.

"Özür dilerim. Şimdi yukarı çıkacağım." Alba derin bir iç çekerek elimi bıraktı ama bana bu konuda ders vermeyi bitirmediğini gösteren bir bakış atmadan önce değil.

"Sen değil," dedi Hassan, çenesini bana doğru iterek. "O Ria'yı istiyor. Güvenlik elemanları her yerde onu arıyor."

Yemin ederim ki, onun sözleriyle birlikte kız kardeşimin ruhunun kaskatı kesilen bedeninden çıkıp gittiğini görebiliyordum.

Kahretsin.

K ŞİMDİ ülkenin en zengin adamlarından biri tüm kişisel güvenlik ekibiyle sizi arıyorsa muhtemelen başınız biraz beladadır.

Bu doğru. Hassan'a göre, Adrien Cloutier beni bulmak için *tüm kişisel güvenlik ekibini* kullanıyormuş, bu da aşırı olmanın ötesinde biraz garipmiş. Çünkü ben saklanmıyordum.

"İşte orada!" Peter Gladwell toplantıdan dışarı adımımızı attığımız anda bağırdı. Sanki kaçan bir kaçak gibiydim ve sonunda beni yakalamıştı. "Toplantı odasında saklanıyordun!"

, yanlış. İkincisi, vay be. Bu adam gerçekten reddedilmeyi iyi karşılamadı, değil mi?

"Sen Ria Sanchez misin?" Siyah takım elbiseli, kel, iri yarı bir adam durduğumuz yere doğru yürüdü, gözleri üzerimde geziniyordu, sanki 1.80'lik bedenimin onun 1.80'lik tıknaz kaslarına karşı oluşturduğu fiziksel tehdidin tam seviyesini belirlemeye çalışıyordu.

Çok dar takım elbisesinin içinden çıkıyorlardı. Hiç rahat görünmüyordu.

"Suçluyum," diye cevap verdim arsızca.

Alba kolumu öyle sert çimdikledi ki fiziksel olarak geri çekildim.

"Ah!" Beni görmezden geldi. "Hey, Frankie. Bu da ne demek oluyor?"

Frankie başını salladı. "Bu konuda konuşamam. Üzgünüm, Albs. Ona mümkün olan en kısa sürede Cloutier'in ofisine kadar eşlik etmemiz talimatı verildi. Tüm söyleyebileceğim bu."

"Kendim de eşlik edebilirdim," dedim kolumu ovuşturmaya devam ederek. "Ama tamam, hadi gidelim."

Alba ve ben onu koridorda takip ederek asansöre doğru ilerledik, üç güvenlik görevlisi daha etrafımızı sararak bizi kuşatırken iş arkadaşlarımızın bakışlarını ve fısıltılarını duymazdan geldik. Kaçmaya çalışacak kadar aptal olmam ihtimaline karşı sanırım.

Ayrıca, içlerinden biri omzuna doğru mırıldanıp duruyordu ve hayatımda muhtemelen orada bir yerde bir mikrofon olduğunu bilecek kadar aksiyon filmi izlemiştim (iki tane).

Her şey gerçekten dramatik ve aşırıydı. Tamamen abartı. Özellikle de tek bir e-postayla iletilebilecek bir şey için.

"Ofisime gel." Bu kadar. İhtiyacım olan tek şey buydu. Bir e-posta, bir cümle.

Bunu ona söylemek için aklıma bir not aldım.

Asansöre adım attığımızda Alba bana döndü. "Oraya girdiğinde uslu duracağına söz ver. Üstü kapalı hakaretler, ukalalık ve kesinlikle alaycılık yok."

"Neden? *anlamıyor* mu?" Bir elimi göğsüme bastırırken sesim alçak perdeden ve uygun bir şekilde endişeliydi. "Aman Tanrım, zavallı şey."

Sağımdaki sarışın adam kısa bir kahkaha attı, sonra da öksürerek bunu örtbas etmeye çalıştı.

"Az önce ne ben?" Alba öfkeyle tersledi.

Gözlerimin başımın arkasına kaymasını engellemek için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti. "Söz veriyorum, uslu durmaya çalışacağım."

Burnunun köprüsünü sıkıştırırken ağır bir nefes verdi. "Seni canlı canlı yiyecek," diye fısıldadı.

Adamlardan ikisi başını salladı.

Ben başka bir şey söyleyemeden asansörün sesi duyuldu ve altımız birden koridora çıktık.

Bir hayal kırıklığı hakkında konuşun.

Güvenlik görevlileri ve Alba'nın kıyamet günü uyarılarıyla ilgili tüm o yaygara ve oraya gittiğimizde ofis bomboştu. Ne öfkeli Adrien, ne İK temsilcisi, ne tehditkâr avukatlar, ne de ifade almak isteyen polis memurları vardı.

Kahverengi deri koltuğa oturmam ve beklemem söylendi. Frankie kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Birazdan burada olur," dedi.

Sonra da duymamış gibi yapmak zorunda kaldım. Bu bir saat önceydi.

İlk kırk dakika iyiydi... ama sonra telefonum kapandı ve Adrien'in devasa, cömertçe dekore edilmiş ofisinde sadece ben ve düşüncelerim baş başa kaldık.

Üç dakika dayandım.

"Hey, Frankie?" Kapının gerçekten de kilitli olduğunu teyit ettikten sonra seslendim. "Daha ne kadar kalacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Cevap yok.

"Tamam... en azından ödünç alabileceğim bir telefon şarj cihazınız var mı?" Cevap yok.

"Alba?" Denedim. Masasının kapıdan uzaklığı bir metreden azdı. Eğer oradaysa, beni duyabiliyor olmalıydı. "Orada mısınız?"

Hala cevap yok.

Aklıma bunun teknik olarak sahte hapis olarak değerlendirilebileceği geldi. Bu da Adrien beni dava açmakla tehdit ederse, potansiyel olarak bununla karşılık verebileceğim anlamına geliyordu.

Olabilir.

Avukat değildim ama hiç yoktan iyidir.

"Hepimiz aynı fikirde olalım diye söylüyorum, burada resmen isteğim dışında tutuluyorum," diye bağırdım kapıya doğru.

Fotoğraf ve video kanıtına sahip olmanın muhtemelen davamı güçlendireceği aklıma geldi ve şarjımın son yüzde onunu, kedilerin bıkkın insanlarıyla sarsılmaz göz temasını sürdürürken raflardaki eşyaları devirmelerini izleyerek harcadığım için pişmanlık duymaya başladım.

. Bazıları *gerçekten* çok komikti.

Eminim Adrien buralarda bir yerde birkaç şarj aleti saklıyordur.

Gözlerim mekânın içinde geziniyor, prizlerden çıkan ya da ahşap yüzeylere düzgünce sarılmış beyaz kablolar arıyordu.

Kolay bir iş değildi. Büyük ofis şok edici sayıda bitkiyle doluydu. O kadar çoktular ki buradaki hava farklı kokuyordu. Ofisin geri kalanından daha az bayat.

Etrafta dolaşıp her prizi tek tek kontrol ettim ama hepsi boştu. Ben de masasını kontrol etmeye karar verdim.

Maun yüzey etkileyici bir şekilde temiz tutulmuştu; toz, dağınıklık ve insan yaşamına dair herhangi bir iz yoktu; kablosuz klavyenin hemen yanında duran, göze batacak şekilde yerinden çıkmış siyah kutu hariç.

Görmezden geldim ve masanın üst çekmecesini açmaya çalıştım ama kilitliydi.

İkincisi, üçüncüsü ve... hepsi de öyleydi. Hepsi kilitliydi.

İçimi çektim ve onun sandalyesine oturdum, alt kattakinden çok daha rahat olmasına hemen içerledim. Bahse girerim bu şeyde uzun süre oturursa beli tutulmuyordu. Çok ergonomik hissettiriyordu.

Üzerinde birkaç kez döndüm, ayağıma, parmaklarıma vurdum, saçlarıma uçlarında kırık olup olmadığını kontrol ettim ve nefesimi tutarak

can sıkıntısını biraz hafifletip hafifletmeyeceğini görmek için. (.) Bir on dakika daha geçti. Sonra on beş. Yirmi.

Bu noktada o kadar sıkılmışım ki, en yakın eğretili otunun yapraklarını saymaya başlayıp büyümelerini izleyecektim. Ama sonra gözlerim tekrar kara kutuya takıldı.

Ya bir şarj aleti varsa?

Olmadığını biliyordum. Rastgele ofis aksesuarlarını barındıracak türden bir kutuya benzemiyordu. Bunun için fazla şık ve pahalı görünüyordu.

İçinde ne vardı o zaman? Bir hediye mi? Soğuk nakit para mı? Bakire ruhlar mı?

Aç beni, diye fısıldadı kutu baştan çıkarıcı bir şekilde. O kadar çok telefon şarj aletiyle doluyum ki, haberin bile yok. Onlarla dolup taşıyorum. Pandora'nın üzerine yemin ederim.

Kesin olan iki şey vardı. Birincisi, kutu bir yalancıydı. Ve ikincisi, zihnim can sıkıntısından kendi içine kapanıyordu. Eğilip bükülüyor ve paketin içindekiler hakkında giderek daha zorlama teoriler uyduruyordu, sırf yapacak bir şeyi olsun diye.

Örneğin, ya bu psikoloji deneylerinden biri olsaydı? Hani bir çocuğu bir düşmanın olduğu bir odaya koyarsınız ve ona basmamasını söylersiniz, böylece tek yapmak istediği düğmeye basmak olur. Ya buraya bir kamera yerleştirilmişse ve Adrien her şeyi izliyorsa, kaç saatte kırılacağımı görmek için bekliyorsa?

Çünkü tuhaftı, değil mi? Tüm ofisin *Amerikan Sapiği* seviyesinde düzenli ve temiz olması ve Adrien'in masasının tam ortasında duran, tamamen yersiz ve açılmak için *yalvaran*, uğursuz siyah bir kutunun olması garipti.

Ya da belki de lambanın içindeki cin gibi bir durumdu. Adrien Cloutier kutunun içine hapsolmuştu ve bu yüzden bu kadar uzun sürüyordu. Kutuyu açmak onu serbest bırakacaktı ve o kadar minnettar olacaktı ki, tüm o toplara vurma olayını unutacak ve bana üç dilek hakkı tanıyacaktı.

Belki de -ve daha makul olanı- benim Waldo olduğumu kanıtlamak için topladığı kanıtlarla dolu bir kutuydu. Güvenlik kameralarıyla çekilmiş yüzümün yakın çekim fotoğrafları falan.

Ama aynı zamanda, sadece dekoratif, elmas kaplı bir popo tıkacı da olabilir. (Zenginler *eksantrik* insanlardı. Onlarla ne yapacaklarını asla bilemezsiniz).

Ya da yine şarj aleti olabilir. Belki de emin olmak için küçük bir göz atmaktan zarar gelmez...

Daha iyi düşünemeden elim hareket etti, karanlık kapağın pürüzsüz köşesine uzanarak-

BOOM!

Her şey patladığında sıçradım. Parmağım kapağı açtığı anda, altın konfeti ve kırmızı parıltılardan oluşan gürültülü bir patlamayı tetikledi.

Yani. Çok. Lanet olsun. *Parıltılı.*

Her yerdeydi. Havada uçuşuyor, masanın, sandalyenin, zeminin, bitkilerin, klavyenin tozunu alıyordu. Ve bir ton kadarı ağzımın içine kaçmıştı.

Şok olmuş bir halde orada durdum, titreyen ellerimi sanki bana silah doğrultulmuş gibi havaya kaldırdım. Çünkü patlama sesi tam olarak buna benziyordu. Bir silah sesi. Ve ödüm bokuma karışmıştı, lanet olsun.

Nabzım gümbür gümbür atıyor, damarlarıma adrenalin pompalıyordu. Beynim kutudan çıkan kelimeleri yavaşça kaydederken zar zor nefes alabiliyordum. Ben-

"Ne oluyor lan?"

Kalbim boğazıma doğru fırlayarak başladım. Patlama o kadar gürültülü ve dikkat dağıtıcıydı ki kapının açıldığını duymamıştım.

bir adam duruyordu, simlerle kaplı benliğime ve kutudan kalın, altın harflerle çıkan üç büyük kelimeye göz kırptıyordu:

SIKTIR GIT ADRIEN.

ADRIEN CLOUTIER ofisinin kapısında duruyordu, karanlık gözleri göz kamaştırıcı suç mahalime sabitlenmişti. Beni suçüstü yakalamıştı. (Kelimenin tam anlamıyla. Ellerim parlak kırmızı simlerle kaplıydı.)

Hâlâ olduğum yerde donup kaldığım için yüz ifadesinin şaşkınlıktan kızgınlığa, oradan da saf, katıksız bir öfkeye dönüşmesini izleme zevkini tattım.

Adam çok öfkeliydi.

Bu muhtemelen eğlenceli olmayacaktı. Yüzde doksan dokuz emindim bunun.

"Ne. *Lanet olsun*," diye tekrarladı, içeri adım atarak. Kelimeler dışarı çıktı kısa ve biraz... gürültülü. Sanki boğazında gevşek çakıl taşları çalkalanıyormuş gibiydi.

Bileğini salladı ve kapı arkasından çarparak kapandı.

"Senin şakadan anladığın bu mu?" Adrien havlayarak bir sürü öfkeli adım attı. Zeminin simlerle kaplı kısmına gelmeden önce durdu, öfkesi öylesine hissedilir dalgalar halinde yayılıyordu ki, dilim pişmanlığın parıldayan benekleriyle kaplı olmasaydı yemin ederim tadına bakabilirdim.

Şahsen farklı görünüyor.

Adrien'in keskin bakışları benimkilerle çarpıştığında aklımdan geçen ilk düşüncenin neden bu olduğundan emin değildim ama öyleydi.

Dürüst olmak gerekirse, onu daha önce hiç yakından görmemiştim. En azından gerçek hayatta. İnternette bir sürü fotoğrafını görmüştüm (ve tamamen isteğim dışında) ve binanın etrafında ve rastgele iş partilerinde ona hızlı bakışlar yakalamıştım, ama asla yakından görmemiştim. Cuma günü ise çok sarhoştum ve kıcımlı tokatlayan sapık heriften intikamımı almaya odaklandığım için yüzüne dikkat edememiştim.

Yani, evet, tüm bunları söylemek için: Gözlerinin yeşil olduğunu fark etmemiştim.

Aptalca, değil mi? Tepeden tırnağa kıpkırmızı parıltılarla kaplıydım, işlemiş olabileceği ya da olmayabileceği bir suçtan dolayı sopayla sikine vurduktan sadece iki gün sonra adamın ofisini mahvetmişim ve tek düşünebildiğim gözlerinin ne kadar koyu ve uğursuz bir şekilde yeşil olduğuydu.

Bana geceleyin yağmur ormanlarını düşündürdüler. Aynı renk ve ürkütücü hava. Beynimin bu şekilde durmasının tek nedeni buydu.

"Bayan Sanchez." Adımı İngilizce'deki tüm küfürlerle kafiyeliymiş gibi söyledi. "Size bir soru sordum."

Doğru. Evet. Bana bunun benim şaka anlayışım olup olmadığını sormuştu.

"Hayır," dedim. Dilim hareket edene kadar ağzıma ne kadar sim girdiğini fark etmemiştim. Tanecikli, kuru ve... gerçekten nahoştı. "Yani, belli ki biri bunun komik olacağını düşünmüş. Ama ben değildim."

Adrien bana bakarken ellerimin ve gömleğimin tozunu almaya başladım. Bana inanmıyor gibiydi ama bu gayet . Muhtemelen ben de inanmazdım.

"Ben Ria, bu arada," dedim parıldayan bir el uzatarak.

Yapışkan küçük lekelerin tozunu alma çabalarım boşa çıkmıştı. Bunu kim planladıysa ondan gerçekten nefret ediyordu. Önümüzdeki on yıl boyunca ofisinde rastgele kırmızı sim lekeleri bulacaktı. Pahalı takım elbiselerine yapışacak ve insanlar önemli toplantıların ortasında ona bunu gösterecek, striptizciler hakkında aptalca şakalar yapacaklardı.

Gülmek için elimden geleni yapıyordum. Çünkü belki de yalan söylemişim - belki de bu ufacık, minicik bir komiklikti.

Uzattığım elimi görmezden gelerek, "Kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Mükemmel." Başımı salladım ve dudaklarımı küçük, kibar bir gülümsemeye dönüştürdüm.

"Ve sen..."

Alba'ya uslu durmaya çalışacağıma dair söz verdiğimi biliyordum ama aşırı şişmiş egoların anası, verdiği tepki buna değdi. Daha önce birinin yüzünün tamamının seğirdiğini hiç görmemişim.

Göz teması kurmayı ve suratımı asmamayı başardığım için bir Oscar'ı hak ettim.

"Kendinizi açıklamak için tam on saniyeniz var."

Ya da ne?

Yine de kafamın nadiren ziyaret edilen, örümcek ağlarıyla kaplı köşesindeki kendini korumaya yönelik minicik ses, bunu yüksek sesle sormamı engellemeyi başardı.

"Şarj aleti arıyordum," dedim onun yerine. "Telefonumun şarjı bitti." Sessizlik.

Cidden, gözleri koyu yeşilin absürd derecede korkutucu bir tonundaydı. Yarı yarıya lens olduklarına ikna olmuşum. Ya da bir şekilde ameliyatla renklerini değiştirmişti.

"Ve?" sordu, kara kaşları birbirine yaklaşıırken.

Masasının üzerindeki siyah kutunun yırtık kalıntılarını göstererek, "Hiçbir prizde bir tane bulamadım ve tüm çekmeceleriniz kapalıydı, ben de kutuyu denedim," dedim. Parmağımın içinden çıkan sözcükleri değil, gerçek kutuyu gösterdiğinden emin olmaya dikkat ediyordum. "Ama sonra sen içeri girdiğinde her şey patladı."

"Çekmecelerimi mi karıştırdın?"

"Hayır. Kilitliydi." Dinlemiyor muydu?

"Çekmecelerimi karıştırmaya çalıştın." Az önce neyi itiraf ettiğimi anladığımdan emin olmak ister gibi kelimeleri yavaşça söyledi. "Ve bunu itiraf ediyorsun. Hem de yüksek sesle."

"Evet. Telefonum için şarj aletine ihtiyacım vardı. Dediğim gibi, şarjı bitti."

Birkaç saniye boyunca bana baktı, delilik seviyemi tam olarak ölçmeye çalıştı. Görünüşe bakılırsa oldukça hızlı bir şekilde "deli" kelimesine karar verdi. "Bunun kovulabilir bir suç olduğunun farkındasınızdır. Yasadışı olmasından bahsetmiyorum bile."

Sesi yeni, biraz daha şaşkın bir hal almıştı. Sanki bariz aptallığım, geldiğini görmediği bir falsoymuş gibi.

Adam benim en fazla iki tam işlevli beyin hücresine sahip bir embesil olduğumu düşünüyordu. Bunu yüzünde görebiliyordum, şüpheci kafa karışıklığı öfkesini azaltmaya başladığında yüz hatlarının hafifçe değişmesinden anlayabiliyordum.

Sadece üç saniye sürdü. Ben ağzımı tekrar açana kadar. "Biliyorum, değil mi? Bu neredeyse bir çalışanı rızası olmadan ofisinize kitlemek kadar kötü. Avukat değilim ama bunun da yasadışı olduğuna eminim. Hatta birinin eşyalarını karıştırmaktan bile daha yasadışı olabilir. Sahte hapis ve diğer şeyler."

Yapışkan parıltıyı tekrar cildimden silmeye çalıştım ama gerçekten hiçbir yere gitmiyordu. Bir çeşit serseri. Parmaklarımın arasında kum, tebeşir ya da tanecikli ve kuru herhangi bir şey hissetmekten nefret ediyordum. Kara tahtaya çivi çakmak gibi bir his veriyordu ve omuzlarımı kulaklarıma kadar kıvrıp ellerimi suya daldırmak istememe neden oluyordu.

"Zorla alıkonulmadınız Bayan Sanchez," diye iddia etti Adrien o erimiş sesiyle.

Bayan Sanchez olayı neydi öyle? Hangi yüzyıldaydık?

"Beni kandırabilirdin," diye karşılık verdim parlak kollarımı kavuşturarak. "Kapı kilitliydi ve diğer uçtan kimse bana cevap vermiyordu. Bu arada, bu oldukça pervasızca bir şey. Ya yangın çıksaydı?"

"Dışarıda güvenliğim vardı. Alarm çaldığı anda dışarı çıkarılırdınız."

"Bunu nereden bilebilirdim ki?"

İki adım daha attı, görünüşe göre artık kırmızı tek boynuzlu at kusmuğuna basmakla ilgilenmiyordu. "Eşyalarımı karıştırmanın ve ofisime zarar vermenin mazereti olduğunu mu sanıyorsun? Tüm bunları temizlemenin ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?"

Benim sorunum değil. "Masandaki kutunun içinde simli bomba olduğunu nereden bilebilirdim ki? Ne yaptın, bir Care Bear'ı mı kızdırdın?"

Aslında Care Bear'ların göğüslerinden parıltılar fişkırtıp fişkırtmadığını bilmiyordum ama aklıma gelen en iyi şey buydu. Tüm o patlama olayından sonra beynim hâlâ biraz bulanıktı.

Adrien öne doğru üç adım daha attı ve-

Bekle, neden kaç adım attığını takip ediyordum? Bu normalde yaptığım bir şey değildi, değil mi?

"Bu seni ilgilendirmez," dedi. "En başta ona dokunmaman gerekirdi. Sana kanepede oturup beklemen için gayet açık talimatlar verildi."

"Evet, bana da *kısa süre içinde* burada olacağın söylenmişti," diye karşılık verdim. Sesim amaçladığımdan biraz daha sert çıkmıştı ve yumruklarımın kaburgalarımaya doğru sıkıldığını fark ettim. "Bu iki saat önceydi, *Bay Cloutier*."

Adını neden bu kadar alaycı bir zehirle söylediğimi bilmiyordum. Ya da neden aniden bu kadar sinirlendiğimi. Davama yardımcı olmayacaktı.

"Önce ilgilenmem gereken başka meseleler vardı." *Adım.*

Bunlardan dört tane daha olsaydı burun buruna gelirdik. Hala saydığımdan değil.

"Peki senin gerçekten nereden bilebilirdim? Ya da *ne zaman?*

Daha ne kadar oturup beklememi bekliyordun?"

Yanağındaki küçük bir kas mutsuzca kıpırdandı. "Bana karşı ses tonunuza dikkat edin, Bayan Sanchez. Son iki günümü Cadılar Bayramı'nda benim için yaptığın pisliği temizlemekle geçirdim ve şimdi de *bu*. Sorununuz ne bilmiyorum ama saçmalıklarınıza daha fazla katlanacak halim yok."

Ve geçen Salı gününü altı yaşındaki yeğenimi teselli ederek geçirdim çünkü annesine doğum gününü kutlaması için bir akşam izin vermedin! Bu benim sorunum, seni bencil pislik!

Gözlerim parıltılı bir bakışa dönüştü, omuzlarım kıvrıldı.

Tamam, belki de neden bu kadar sinirli olduğumu biliyordum. Belki de o kadar ani ya da durup dururken değildi. Çünkü belki de arkama yaslanıp kız kardeşime bok gibi davranmasına izin vermekten bıkmıştım. İş yükü ve Adrien'in saçma sapan beklentileri altında ezilen kız kardeşimi teselli etmek zorunda kalıyordum.

Belki de tüm bu fazladan mesainin Alba'nın evliliğini nasıl zorladığını görüp içerliyordum. "Adrien bir saat daha kalmamı istiyor, en fazla iki saat" ya da "son dakikada bir toplantı çıktı ve Adrien'in katılmamı istiyor. Yemeğe gelemeyeceğim. Çok ama çok üzgünüm. Olive'e benim için bir öpücük ver ve Ben'e bunu telafi edeceğimi söyle. Söz veriyorum."

Üzgün değildim. Ne Cadılar Bayramı, ne aptal simler, ne de saygısız ses tonum için.

Dört yılını Alba'nın bu adam hakkındaki hikâyelerini dinleyerek geçirmiştım; babasının ona CEO'luk görevini gümüş bir tepside sunmasından önce, henüz operasyon ekibindeyken başlamıştı. Onun kim olduğunu biliyordum ve hiçbirini için üzgün değildim.

"Sendin, değil mi?" Adrien bana doğru bir adım daha atarak konuştu. Artık o kadar yakındı ki, göz temasını korumak için çenemi kaldırmak zorunda kaldım. "Cadılar Bayramı'nda. O sendin."

Omuz silktim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bir yanım bunu inkar etmenin bir anlamı olmadığını biliyordu ama daha büyük, çok daha inatçı bir yanım bunu onun için mümkün olduğunca zorlaştırmak istiyordu.

Cebinden telefonunu çıkardı, kilidini açtı ve neredeyse yüzüme doğru itti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Waldo gibi giyinmiş bir fotoğrafımdı. Açık, internette dolaşan her şeyden daha yüksekti - belki de bir güvenlik kamerası tarafından çekilmişti - ve bastonumu sallamadan hemen önce çılgılık atan yüzüme yakınlaştırılmıştı.

Kahkahamın kaçmasını engellemek için alt dudağımın iç kısmını ısırarak zorunda kaldım. Başaramadım.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Adrien homurdandı, yanaklarının uçları morarmış bir pembeye dönüşmüştü. Telefonunu masasına fırlattı ve son bir adım daha atarak kişisel alanıma girdi. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Küçük ilgi çılgılığının bana neye mal olduğu hakkında?"

Neyimi? "Pardon?"

"Yedi yüz milyon."

Bu yüzümdeki sırıtmayı sildi. Gözlerimi kırptım. "Bekle... ne?" "Yedi. Yüz. Milyon. Dolar." Yavaşça söyledi, her birini uzatarak Böylece daha kolay anlayabilecektim. "Sen lobiye girip bana vurmadan önce konuştuğum adamları biliyor musun? Yatırımcılar. Japonya'dan."

Oh.

Oh, evet, bunu bilmiyordum.

"Senin küçük gösterinden sonra ne oldu biliyor musun? Çekildiler. Bu anlaşma için *aylarca* çalışmıştım. Kağıtları imzalamak için oradaydılar. Her şey bitmişti!"

Adrien'in daha önce de öfkeli görüldüğünü düşünmüştüm ama şu anki öfkesinin bu hiçbir şeydi. Gözleri kavurucu bir ateşle yanan ormanlar gibiydi.

Bir yanımda korelasyonun nedensellik anlamına gelmediğini belirtmek ve başka bir şey yüzünden çekilmediklerinden emin olup olmadığını sormak istedi. Ama bu muhtemelen çenemi kapalı tutmak için iyi bir zamandı, ben de tam olarak öyle yaptım.

"Tüm hafta sonunu yatırıma kaybetmenin yansımalarıyla uğraşarak, medyanın ilgisini bir şekilde kontrol altında tutmaya çalışarak ve başlattığın diğer tüm yangınları söndürerek geçirdim. Ve sen benim eşyalarımı karıştırma, ofisimi dağıtma ve özür dilemek yerine bana dudak bükme cüretini mi gösteriyorsun? Sanki bunlar birazcık bile komikmiş gibi *gülmeye* mi? Senin *derdin* ne lan?"

Yutkundum. Dürüst olmak gerekirse, her şeyi şöyle anlattığında biraz daha az komikti

Bu.

Başını eğdi. "Bütün bunlar ne için? Ne istiyorsun?" I yaklaştıkça üzerinde hafif bir sıcak, baharatlı parfüm kokusu hissedebiliyordu. Cadılar Bayramı'ndaki adamın iğrenç kokusuna hiç benzemiyordu. "Para mı? İlgi mi? Bütün bunlar benimle aynı odaya girebilmek için yaptığın ayrıntılı bir plan mıydı?"

Bekle... , ne?

"Bu yüzden mi eşyalarımı karıştırıyordun? Bana şantaj yapmak için bir şeyler mi bulmaya çalışıyordun? Yoksa bana aşık olduğunu sanan sapıklardan biri misin?"

Çenem düştü.

Çünkü ne?! "Hayır, ne? Ne tür bir zihin jimnastiği yapmak zorundasın-"

"Bana yalan söyleme Sanchez."

Tamam, o zaman "Bayan" olayını bitirdik sanırım.

"Dostum, şarj aleti arıyordum. Yemin sana aşık değilim."

Vay . Bunu yüksek sesle söylediğime bile inanamadım. O iyi miydi?

Aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak bir adım geri attım ama o beni takip etti.

"Ne oluyor o zaman?" diye tersledi, sırtım duvara çarpana kadar attığım her adıma eşlik etti. Sonra tüm öfkesi ve gergin kaslarıyla üzerimde yükselmeye başladı.

Belki de Alba onun beni öldüreceğini ve aptal bedenimi gömdürteceğini söylerken abartmıyordu, çünkü o anda beni boğmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bana bakıyordu.

"Tamam, dinle," dedim, parlak avuçlarım teslimiyetçi bir hareketle yukarı kalkarken sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışarak. "Yemin ederim ki bunların hiçbirisi beni fark etmeni sağlamak için falan yapılmadı. Cadılar Bayramı sadece bir yanlış anlaşılıyordu sanırım."

Bu noktada, o gece kıcıma şaplak atanın o olmadığından oldukça emindim.

Sesi çok daha derindi, çok daha iyi kokuyordu ve diğer adamdan daha geniş görünüyordu. Adamın sadece sırtını falan gördüğümü biliyorum ama omuzlarının bu kadar geniş olduğunu kesinlikle hatırlamıyorum.

Adrien'in gövdesi de en az gözleri kadar korkutucuydu.

"Telefonunuzdaki resim güvenlik kamerasından, değil mi?" diye sordum. "Yani lobiye girmeden önce nerede olduğumu gördüğünü varsayıyorum. Ne olduğunu gördün."

Yanağındaki bir kas titredi ama bir şey söylemedi. Ben de bunu "evet" olarak kabul ettim.

"Sen miydin?" Ben sordum. "Çünkü ben öyle sandım ve-"

"Hayır." Sözcük ağzından kısa ve sert bir şekilde çıktı.

"Tamam, hatırladığım kadarıyla tıpkı senin gibi giyinmişti. Koyu renk saçları falan vardı ve ben onu sadece arkadan gördüm. Yani... eğer sen değilsen, o zaman sadece bir yanlış anlaşılıyordu."

Adrien sanki başka bir şey bekliyormuş gibi sessiz kaldı. Belki bir özür.

"Ben de gerçekten şarj aleti arıyordum," dedim telefonumu arka cebimden çıkarırken. "Şarjı bitti. Gördün mü? Yalan söylemiyorum."

"Ve ne? Telefonun olmadan beş dakika bile geçiremedin mi?"

İki saat. Beni iki saat beklettin, beş dakika değil, seni ahmak!

Ama dilimi ısırđım çünkü deli gözleri vardı ve Olive'e gelecek ay matematik sınavından A alırsa onu Six Flags'e götüreceğime söz vermiştim. Yani, en azından bunun için hayatta kalmalıydım.

"Başka bir şey var mı?" diye zorladı. "Sisteminizden çıkarmak istediğiniz başka saçma bahaneler var mı yoksa tüm fikirleriniz tükendi mi?"

Gözlerimin başımın arkasına kaymasını engellemek için gözlerimi kırptım. "Başka bahane yok," diye güvence verdim ona. "Sadece bu ikisi."

Sonra kendimi hazırladım. Çünkü bu, bana suç duyurusunda bulunacağını söyleyeceği kısımdı. Ve avukatlarının kapının hemen dışında beklediğini, benimle konuşmak istediklerini.

Bu, Adrien Cloutier'in hayatımı nasıl mahvetmeyi planladığını tam olarak belirteceği kısımdı. Sonra da bana belgeleri tebliğ etmeden önce bir özür talep edecekti.

"Kovuldun. Çık dışarı."

Bir şey eklemeyeceğini bir saniye sürdü.

Baş

ka. "Bekle... bu mı?" Aptalca söyledim.

Çünkü o yapamadım var olmuştur o. Elbette Orada vardı daha fazla

yankıları sıraya girdi.

Cevap vermeden önce çenesinde bir kas kıpırdandı, sanki cevabını protesto eder gibiydi. "İşte bu kadar."

Bekle. Adama saldırmıştım, ona yedi yüz milyon yatırım doları kaybettirmiştim, eşyalarını karıştırmıştım, ofisini mahvetmişim, medyada onun için bir karmaşa yaratmıştım, bunun için özür dilemeyi reddetmişim ve... bu kadar mıydı? Kovuldum mu?

yatmayan bir şey vardı.

Adrien Cloutier, hobi uğruna hayatları mahveden acımasız bir köpekbalığıydı (öyle sanıyordum) ve iki artı iki eşit değildi.

"Wh-"

"Defol. Dışarı."

Dilimin ucunda kaşınan milyonlarca soruyu ısırdım ve yanından geçip gittim, yarı yarıya ofisinin dışında ellerinde davalarla beni bekleyen bir avukat sürüsü bekliyordum.

Yoktu. Sadece Frankie'nin elinde boş bir karton kutu vardı.

Huh.

Masamı temizlemek sadece sekiz saniyemi aldı.

Bir çift gürültü önleyici kulaklık, tamamen unuttuğum bayat bir çilekli sakız paketi ve numune boyutunda bir el losyonu tüpü. Adrien'in ofisinden çıktığımda Frankie'nin kollarıma ittiği dev kutunun içinde bunlar vardı.

Toplanma ve ayrılma sürecinde bana eşlik etmesi talimatı verilmişti. Zimba gibi bir şey çalmaya karar verirsem diye sanırım.

"Bitti," diye duyurdum kutuyu . "Gidebiliriz." Frankie kaşlarını çattı. "Yeni mi işe alındın?"

"Hayır. İki yıldır buradayım."

"Ve tüm sahip olduğun bu mu?"

Omuz silktim. "Hiçbir zaman ıvır zıvır toplamayı sevmedim. Hey, hiç kimse sana iki büküm Bay Temiz'e benzediğini söyledi mi?" Küpesi, gümüş kaşları ve her şeyi vardı.

"Evet."

"Güzel. Ama sen daha yakışıklısın."

"Biliyorum," diye cevap verdi tereddüt etmeden.

Güldüm ve eski iş arkadaşlarımla pek de sessiz olmayan fısıltılarını ve pek de ince olmayan bakışlarını görmezden gelerek asansöre doğru ilerlerken onun yanında yerimi aldım; bunlardan ikisi benim muhteşem, ışıltılı ayrılışımı gizlice kaydetmiyordu.

veda etmeye gelmedi ve bu sorun değildi.

Burada hiç arkadaş edinmemiştim. Bunun bir anlamı yoktu. Bunun her zaman geçici bir iş olması gerekiyordu, sadece bir şey bulana kadar... Bilmiyorum. Ruhumu emmeyen ve beynimi yavaş yavaş bayat yulaf ezmesine çevirmeyen bir şey sanırım. Bu başlamak için iyi bir yer olurdu.

Frankie kapıdan çıkana kadar bana eşlik etti ve anahtar kartımı aldı, binaya geri girmeme izin verilmediğini vurguladı ve falan filan. İK'dan bir temsilci önümüzdeki birkaç saat içinde benimle temasa geçecekti. Bilmem gereken tek şey buydu.

Yine de herhangi bir tazminat alacağımdan şüpheliydim. Kurumsal davranış kurallarına göre feshimi haklı çıkarmak için fazlasıyla nedenleri vardı.

Biliyordum çünkü işe başladığımın ikinci günü sıkılıp tamamını okumuştum.

"Hey, eve erken geldin, ne-" Dairemize girdiğimde Jamie durdu, simlerle kaplı her şeyimi görünce ağzı açık kaldı. "Vay canına, bu da ne?"

"Hey," dedim, büyük, çoğunlukla boş olan kutuyu yere bırakarak.

Frankie'ye geri verip sakız ve losyonu çantama tıktırırdım (ya da atardım) ama yakında başka bir iş bulamazsam buranın kirasını karşılayamazdım ve taşınma kutuları pahalıydı.

"Ne oldu?" Jamie gözlerini kocaman açarak sordu.

"Bir bakalım... Adrien benim Waldo olduğumu anladı, beni ofisine kilitledi, sonra yanlışlıkla bir sim bombası patlattım ve kovuldum. Günün nasıl geçiyor?"

"Buraya bu şekilde gelemezsin," dedi. "Dışarı çık ve kıyafetlerini çıkar."

"Koridorda soyunmayacağım."

"Ria, o şey her yere bulaşacak. Parıltıyla işim olmaz. Eve nasıl geldin ki?"

"Yürüdüm." Kırk beş dakika sürmüştü ve bir sürü sorgulayıcı bakış vardı. Ama böyle bir trene binmem mümkün değildi, bu yüzden kulaklıklarımı takıp yoluma devam ettim.

Jamie içini çekti, gözlerini tavana dikti, sanki ondan sabır diliyordu. "Bir saniye burada bekle."

Geri döndüğünde elinde plastik bir torba ve elektrikli süpürge vardı. "Ah, hayır," dedim, aklında tam olarak ne olduğunu biliyordum.

"Ah, evet. Kapıyı açın ve dışarı çıkın."

"Komşular ne düşünecek!" Jamie silahını takarken kollarımı dramatik bir şekilde havaya kaldırdım.

Sonra çelik boruyu iki koluyla kaldırıp tam kafama doğrulttu, şeytani gözleri inceldi.

"Yavaş ol," dedim avuçlarımı yukarı kaldırarak.

"Kapıyı aç ve dışarı çık dedim," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından.

Kalın bir şekilde yutkundum ve bir adım geri çekildim. "Dinle," dedim sesim ve ellerim titreyerek. "Bunu yapmak istemezsin. Benim adım Ria, ben bir eşim, bir anneyim ve bebeklerim var. Bebeklerim var. Yetmiş sekiz tane. Deniz Aygırı Jolly, Balık Bubbles ve Ayı Prenses var ve onlar

birkaç yıl içinde bir servet değerinde olacak, söz veriyorum! Kârı bölüşebiliriz!"

Ama benim cömert, milyarlarca dolarlık Beanie Baby rüşvetim sağıra yattı. kulaklar.

"Onu benden çaldın!" Jamie çığlık attı. "O benimdi ve sen sadece... onu götürdünüz!"

"O başlattı!" Sırtım kapıya çarparken ısrar ettim. "Yemin ederim. Toebeanlar yatağıma kendi istekleriyle geldiler!"

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Ona gitmesini, ona geri dönmesini söylemişim. O *onun* kedisiydi. Gecelerini birlikte geçirmesi gereken kişi oydu.

Ama hiç dinlemedi.

"Bunu yapma," diye fısıldadım, omuzlarım korkudan kamburlaşmıştı. "Lütfen bunu yapmayın. Bebeklerimi düşün."

Silahını kaldırdı.

Aman Tanrım.

Toebeans Maguire, sanki bir işaretmiş gibi, yatak odamdan çıktı ve sevimli küçük sarılma sürtüğü gibi cıvıladı.

Bacaklarıma sokulurken, "Selam tatlım," diye mırıldandım. "Sabahtan beri en iyi, en yakışıklı çocuk sen miydin?"

"Pekâlâ, o boku her tarafına bulaştırmadan önce cidden dışarı çık. Seni vakumlayacağım."

Ellerimi indirdim. "Tamam ama yüzümden uzak dur. Bunun için hindistan cevizi yağı kullanacağız. Ayrıca önce Mars Savaşçısı'na dönüşme sahnesini ben yapacağım. Işıltılı dönüş ve her şeyle."

Zar zor kabul etti.

Alba resmen bana sessizlik muamelesi yapıyordu.

Dört günden fazla bir süredir ondan haber alamamıştım ve bu çabalamadığım için değildi. Ben bile mesajlarımı görmezden geliyordu. Kocasının beni dışlamasını sağlamıştı. İşte bu kadar kızgındı.

Cuma gecesi canıma tak etmişti. Bana kızmakta sonuna kadar haklıydı ama bunu yetişkinler gibi halledecektik, lanet olsun! En azından yüzüme karşı beni görmezden gelebilirdi, yine de bağırmasını tercih ederdim. Yaklaşık on beş ya da yirmi dakika süren bu durum genellikle onu sakinleştirirdi.

Elimde Alba'nın en sevdiği çöreklerden bir kutu (şehrin diğer ucundaki bu küçük dükkândan crème brûlée) ve Olive için birkaç ikramla kapılarına gittim.

Ben kapıyı açar açmaz, "Evde değil," diye yalan söyledi.

"Kapıyı çalmadan önce konuştuğunu duyabiliyordum, salak. Onunla konuşmam gerektiğini söyle."

Birkaç saniye tereddüt etti, sonra omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve dışarı çıktı. Kapı arkasından kapandı. "Dinle. Şu an gerçekten iyi bir zaman değil," dedi sessizce, bir elini kahverengi buklelerinin arasından geçirerek. "Muhtemelen geri gelmelisin... Bilmiyorum. Bizi biraz yalnız bırak."

Biz. Biz dedi.

Sadece Alba yüzünden beni görmezden gelmiyordu. Kızgındı. Verandanın ışıkları altında kıpırdayana kadar gözlerini çevreleyen koyu halkaları ve sanki bütün gün sinirli bir elini saçlarında gezdirmiş gibi saçlarının dört bir yana savrulduğunu fark etmemiştim.

"Sen, uh... iyi misin?" diye sordum. Yine kavga mı etmişlerdi?

"Pek sayılmaz, hayır." Yumruklarını ceplerine soktu, gerginlik çenesinde kıpırdanıyordu. Sonra da söyledi. "Kovuldu, Ria. Yaptığın şey yüzünden."

İlk başta onu yanlış duyduğumu düşündüm. Çünkü *Alba*'nın işini kaybettiğini söylemesine imkan yoktu.

Alba, son dört yılını ve her şeyini Adrien Cloutier'ye adamıştı.

İşini sürekli olarak kendi sağlığından, akıl sağlığından ve refahından üstün tutan Alba. Ailesinden. Benim üzerimde.

Alba'nın yedi hafta sonra doğum iznine ayrılması gerekiyordu.

Ücretli doğum izni. Bir yıl

boyunca. "Ne?" dedim.

"Ne?" dedim.

"Onu kovdu," diye tekrarladı Ben, tüm vücudu stresle sarılmıştı. "Sebeap göstererek. Yani paket yok, kıdem tazminatı yok, hiçbir şey yok. Hiçbir şey alamadı."

Ne oluyor lan?

Söylediklerinin gerçekliği ortaya çıktıkça ciğerlerimdeki hava bayatladı. içinde.

"İki aydan kısa bir süre içinde doğum iznine ayrılması gerekiyordu.

O... o hala..." "Hiçbir şey."

Gözlerimi kıptım, aklım başımdan gitti.

Bu onun hatası değildi. O hiçbir şey yapmamıştı. Hepsi benim suçumdu. Ona vuran . Ofisini ben dağıtmıştım.

"Ne demek onu *sebepsiz* yere kovdu?" Sesim panik, öfke ve... utançtan titreyerek sordum. Bunların hepsi benim hatamdı. "Alba hiçbir şey yapmadı. Orada bile değildi. Videoya kadar olaydan haberi bile yoktu ve-"

Ön kapı tekrar açılıp da çok hamile ve çok yorgun görünen ablamla karşılaşınca sözümü yarıda kestim.

Berbat durumdaydı.

Saçları yarı buruşuk bir topuz halindeydi, makyajsız yüzü stresten çökmüştü ve gözleri... günlerdir durmadan ağlıyor olmalıydı. "Hey," dedim, dikenli tel yumağı onu tırmalarken yutkunarak.

boğazım. "Ben bana neler olduğunu anlattı. Anlamıyorum. Nasıl ya da neden ya da... sen hiçbir şey yapmadın."

Belki bir davası vardı. Haksız fesih ya da misilleme olarak işten çıkarma gibi bir şey.

Bilmiyordum.

Ben avukat değildim.

Peki bu kimin hatası?

"İçeri girin," dedi Alba, yer açmak için kenara çekilerek. "Burası çok soğuk."

Tereddüt ettim, o kolumu çekiştirene kadar ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. "Gel . Ayaklarım yorulmaya başladı."

İçeri girdim ve bir kutu çöreği sehpanın üzerine bıraktım. "Olive nerede?"

"Ailem onu hafta sonu için götürdü," dedi Ben. "Zamana ihtiyacımız vardı... çözmemiz gereken bazı şeyler var."

Benim hatam.

Alba derin bir iç çekerek kendini kanepeye bıraktı ve başını arkaya yasladı, boğazı ağlamamak için çabalıyormuş gibi çalışıyordu.

Köşede garip bir şekilde durdum ve dil darbelerinin başlamasını bekledim.

Ama hiç başlamadı.

"Albs-"

"Geçiş kartı," diye cevapladı ben daha sormadan. "Otele girmek için benim kartımı kullandın ve izini bana kadar sürdüler. Adrien masama gider gitmez beni bir toplantıya çağırdı. Daha seni görmeden kovulmuştum. Bu

bir güvenlik meselesi. İlk başladığımda sadece benim tarafımdan kullanılacağına dair bir belge imzalamıştım."

Midem bulandı. gereken iş *bu* muydu?

Alba'yı kovduğu için mi geç kalmıştı?

"Neden ona kartı çaldığımı falan söylemedin?" Her halükarda başım belaya girecekti. Fark etmezdi.

İzin için ona yalvaran bendim. "*Zaten artık spor salonunu kullanmıyorsun!*" Hayır dediğinde itiraz etmişim. "*Koli bandıyla bir arada tutulan aletler için ayda yüz elli dolar ödüyorum.*"

Amiral gemisi oteldeki mi? Ücretsiz smoothie barı, ücretsiz masajlar, havuz ve özel sauna bölmeleriyle tam bir spor salonu faresinin ödüllü ıslak rüyasıydı.

İki ay boyunca yalvarıp yakardıktan sonra Alba sonunda pes etmiş ve doğum günüm için bana bir kart vermişti. Bunların hepsi benim hatamdı.

"Hâlâ . Hâlâ ona benim aldığımı söyleyebilirsin," dedim, belki de çok geç olmadığına dair ince bir umuda tutunarak. Belki bir şekilde durumu kurtarabilirdik ve o da işini geri alabilirdi. "Ona bilmediğini söyleyebilirsin, ve, ve..."

"Neden ona gerisini anlatmıyorsun?" Ben karısıyla konuşurken acı bir şekilde araya girdi.

"Ben-"

"O bilmeli, Alba."

Aralarına baktım, kalbim boğazımın dibine kadar tırmandı. "Ne? Bana söylemediğin şey ne?"

"Suç duyurusunda bulunacaktı," dedi Ben. "Çok sinirlenmişti ve suç duyurusunda bulunup tazminat davası açacaktı. Alba iki saatini işini kaybetmemek ve bizi ayakta tutmak için yalvarmak yerine bu işin peşini bırakması için harcadı.

."

"Ben!"

Sustu. Bu konuda mutlu değildi ama sustu. Hışımınla gitmeden hemen önce. "Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım."

"Ne oluyor be?" Dedim.

"Sadece stresli," diye cevap verdi Alba. "Gelirimi kaybetmek için iyi bir zaman değildi... bilirsin işte." Karnını işaret etti. "Ve hemen başka bir iş bulabileceğimden değil, bu yüzden işler bir süre daha sıkışık olacak. İpotek konusunda endişeli."

Nefesimi tutmakta biraz zorlanıyordum. "Hayır, Alba, *ne oluyor?*"

"Önemli bir şey değil," dedi. Hangimizi ikna etmeye çalıştığını bilmiyordum, beni mi yoksa kendini mi? "Adrien'in bana bir iyilik borcu vardı ve ben de onu nakde çevirdim."

Dur bir dakika. "*Sana bir iyilik borcu vardı ve sen bunu işini için kullanmadın mı? Ya da sana milyar dolarlık bir çek yazmasını sağlamadın mı?*"

Bana ters ters bakmak için başını çevirdi. "Sen kendini duyuyor musun? 'Suç duyurusunda bulunacaktı' cümlesinin neresini anlamadın?"

Kalbim göğsümün içinde dört nala atıyor, yumruklarım iki yanımda sıkılaşıyordu. "Önemli değil! I-"

"Benim için önemli!" diye tersledi, sözümü kesti. "*Benim için önemli, Ria! Suç duyurusunda bulunursa umurumda. Avukatlarıyla senin peşine düşerse umurumda. Hayatının mahvolması umurumda. Benim umurumda! Senin derdin ne be?*"

Nefes almaya devam etmem gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Yedi aylık hamileyken bağırıp çağırmak iyi bir fikir değildi. Zaten yeterince stresliydi, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

"Şu haline bak! Hayatına bir bak," dedi Alba, kendini dikleştirerek. Gözleri hayal kırıklığıyla ıslanmıştı ve bu beni tamamen bok gibi hissettirdi. "Yıllardır kendine zarar vermeyi sürdürüyorsun ve artık arkama yaslanıp kendine bunu yapmanı izleyemem. Bu tam bir işkence."

Koruyucu elini karnına götürdü ve birkaç kez yutkunarak gözyaşlarını geri akıtmaya çalıştı. "Artık seni tanıyamıyorum, Ree... ve bu... korkutucu. Ne yapacağımı ya da bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Alba durakladı, bir şey söylememi bekliyordu ama yapabildiğim tek şey kıpırdamadan ona bakmak oldu.

"Önemsiyorum," dedi tekrar. "Seni önemsiyorum." Alt dudağı titredi ve titreyen eliyle akan gözlerini sildi. "Josh'la olanların adil olmadığını biliyorum. Senin için ne kadar... moral bozucu olduğunu biliyorum. Ama on yıl oldu ve ben sadece... onun kazanmasına izin verdin. Kazanmasına izin vermeye *devam* ediyorsun. İş önemliymiş, yeni insanlarla tanışmayı ya da yeni arkadaşlar edinmeyi önemsemiyorsun. Biriyle çıkmıyorsun. Artık herhangi bir hedefiniz ya da hırsınız yok. Gülüyor, şakalar yapıyor ve hiçbir şey sizi rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorsunuz, ama pes ettiniz. Kendinizi öyle bir noktaya kadar uyuşturdunuz ki... yaşamıyorsunuz. Var oluyorsunuz ve hepsi bu."

Tepkimi beklerken konuşmasının sonuna doğru sesi yumuşadı.

Önümde bir ayna yoktu ama kaşlarının bir araya gelişine bakılırsa, yüz ifadem aniden hissettiğim kadar boş ve bomboştu.

"Ree?"

"benim için kılıcını çekmeni istemedim."

Omuzları derin bir iç çekişle çöktü. "Yapmak zorunda değildin, mesele de bu zaten. Sen benim küçük kız kardeşimsin. Benim için de aynı şeyi yapacağından bahsetmiyorum bile."

Haksız değildi.

"Tamam. Başka bir şey var mı?" Ben sordum.

Cevap vermesi bir saniyesini aldı. "Ha?"

"Bilmem gereken ya da içini istediğin başka bir şey var mı?" "Uh... hayır."

"Güzel. Seni yarın ararım."

"Bekle, ne? musun? *Şimdi* mi?"

Telefonuma baktım. 5:56. Adrien neredeyse her zaman geç saatlere kadar çalışırdı, bu yüzden bir Uber çağırırsam onu ofisten çıkmadan yakalayabilirdim. Belki de. Eğer güvenlik beni durdurmazsa.

"Evet, yapmam gereken bir şey var," dedim arabayı sipariş ederken. Siyah Nissan sedan; bir dakikadan az kaldı. "Bu konuşmayı daha sonra bitirebiliriz."

Tekrar iç çekti. "Bana kızgınsın." "Sen *bana* kızgınsın," diye belirttim.

"Goldman konusunu açtığım için mi?"

Telefonumu cebime geri koydum. "Evet. O benim yasak konular listemde olmasının bir nedeni var. Yarın sabah konuşuruz." Dağınıklığımı düzelttikten sonra.

O tartışmadan kapıdan çıkmıştım.

PLAN BASITTE: Adrien ofisten çıkarken yolunu kesmek ve onu Alba'ya işini geri vermeye ikna etmek. Kibar davranacak ve ona nazikçe her şeyi soracaktım.

Yeraltı garajına gidip hangi arabayı kullandığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark kadar kusursuz görünüyordu. Ve ona rastlayacağımı umarak gösterişli spor arabaların etrafında bir ucube gibi oyalanamazdım. Burada sürekli tur atan sinir bozucu bir güvenlik görevlisi varken olmazdı. Böylece yakalanmadan binaya ve Adrien'in ofisine gizlice girme görevi başladı.

Diğer seçeneğim nerede yaşadığını öğrenip onu orada beklemektir ama bu sapıkça bir davranıştı ve o da zaten böyle bir şey istemediğini açıkça belirtmişti, bu yüzden izinsiz girdim.

Bunun şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikirlerden biri olduğunun farkındaydım, ama aynı zamanda zekiceydi ve... şaşırtıcı derecede kolaydı.

Lobiye girdiğimde ofis çalışanlarının çoğu çoktan dışarı çıkmıştı ve konsiyerj masasındaki adamlar hafta sonu planlarını tartışmakla o kadar meşguldüler ki yanlarından geçip gittiğimi fark etmediler. Sonra da Alba'nın tüm giriş kartını kullanarak yirminci kata çıktım, çünkü kimse onu geri alma (ya da devre dışı bırakma) zahmetine girmemişti.

Sonuç olarak, etrafları alev alev yanarken Sim'lerimi bilgisayar oyunu oynamaktan vazgeçirmekte genellikle daha çok zorlanırdım. Buradaki güvenlik *gevşekti*. Eğer gerçekten bir sapık olsaydım, Adrien'in hiç şansı olmazdı.

Bunu ona söylemek için aklıma bir not aldım.

Asansörün kapıları sinirlerimi hemen harekete geçiren bir *sesle* açıldı. Dışarı çıkmadan önce avuç içlerimi kotuma sildim ve kendimi her şeyin yoluna gireceğine ikna çalıştım. Bunu başarabilirdim.

Ben savunmamı yapamadan Adrien'in güvenliği (ya da polisleri) çağırma ihtimali yüksekti ama sorun değildi. Kelepçelenip ofisinden sürüklenerek çıkarılmadan önce ana noktalarımı araya sıkıştırmam gerekiyordu.

Cuma günü saat neredeyse akşam 7'ydi, bu yüzden bir oda dışında kat boştu.

Derin, biraz da dengesiz bir nefes aldım ve Adrien'in ofisine doğru ilerlemeye başladım. Kapı yarıya kadar açıldı ve o da

masasında, konsantre bakışları monitörüne yapışmıştı. İçimden konuşmamı tekrar prova etmeye başlarken yanağımın içini çiğnedim. Binadan tekme tokat ve çığlıklar içinde çıkarılmadan önce bunu yapmak için tek bir şansım vardı.

"Orada öylece durup bakacak mısın, yoksa gelecek misin?"

İçeri

mi? Sanki yakalanmamışım gibi bir adım geri çekilerek başladım. "Şey,

" bakmıyordum," diye yalan söyledim, içimde bir sıcaklık hissettim.

burnu ve yanakları. Gözlerini bilgisayarından ayırmamıştı ve muhtemelen benim olduğumu da bilmiyordu. Bu da neden bağırmadığını ya da polisleri aramadığını açıklıyordu.

Avuçlarımı tekrar kot pantolonuma sürterek içeriye doğru birkaç deneme adımı attım. "Birkaç dakikan var mı? Konuşmak için."

Adrien sonunda sandalyesinde döndü, karanlık bakışları beni adımlarımın ortasında durmaya zorladı. Ve sonra... gülümsedi mi? Bana *gülümsüyordu*.

Gözlerine dokunmayan soğuk, sert bir şeydi ama oradaydı. "Ben... Ria Sanchez," diye hatırlattım ona beceriksizce, belki anlamamıştır diye.

Beni parıltısız falan tanıyabilirsin.

Masasının karşısındaki sandalyelerden birini işaret etti. "Oturun, Bayan Sanchez."

Kendimi yavaşça deri koltuğa bıraktığımda omurgamda bir tedirginlik hissi örümcek gibi yayıldı. Eğer Adrien benim bu ani ziyaretim karşısında şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Bunun yerine, birkaç dakika boyunca eğlence ve hoşnutsuzluk karışımı bir ifadeyle beni inceledi ve sonra geniş bir el uzattı. "Artık kartı bana geri verebilirsin."

İşte o zaman anladım. Bu bir tuzaktı. Kart bilerek aktif ve benim elimde bırakılmıştı. Benim gelmemi bekliyordu.

Kartı cebimden çıkarıp açık avucuna koydum, birden ne kadar gerginleştiğimi belli etmemeye çalışıyordum.

Adrien kartı çekmecesine attı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, başı hafifçe yana eğildi. Hiçbir şey söylemedi. Neden burada olduğumu ya da ne istediğimi sormadı. Sadece orada oturdu ve o hırçın yeşil gözleriyle beni izledi, bekledi.

Koş.

Kafamın arkasındaki ses de bunu . Bana ofisinden siktir olup gitmemi ve bir daha asla arkama bakmamamı söylüyordu.

Aptalca dinlemedim.

"Buraya Alba'ya işini geri vermenizi rica etmeye geldim," dedim.

"Lütfen." Bunu düşünüyormuş gibi bile yapmadı. "Hayır."

Sandalyemde kıpırdandım, parmaklarım kucağımda oynaşıyordu. "Geçiş kartından haberi yoktu. Ona söylemeden çantasından aldım."

"Zaten itiraf etti."

"Beni korumak için yalan söyledi," dedim basitçe.

Yemin ederim bana sanki her şeyi önceden tahmin etmiş gibi bakıyordu, bu olay için hangi ayakkabıları giyeceğime kadar.

Kendimi garip bir şekilde savunmasız hissediyordum, sanki buraya tenis oynamayı umarak gelmişim ve bunun yerine hileli bir poker oyununa kandırılmışım. Elimin ne kadar boktan olduğunu çok iyi biliyordu ve bir şekilde ona pas dedirtmem gerekiyordu.

"Bu daha da kötü," dedi

Adrien. Öyle miydi?

"Neden?"

"Güvenlik kayıtlarına göre, iki aydan uzun bir süredir otelin spor salonuna girmek için bu kartı kullanıyormuşsunuz. Kartın o kadar uzun süredir kayıp olduğunu fark etmediyse... Bu oldukça sorumsuzca ve ihmalkârca bir davranış, öyle değil mi?" Kaşlarını çatı. "Asistanımda olmasını istediğim nitelikler değil. Neredeyse bunu sana kendi isteğiyle vermesini tercih ederdim. En azından o zaman nerede olduğunu bilirdi."

Az önce yüzümde beliren ifadeye karşılık olarak ağzının bir köşesi seğirdi ve ben koca ayağımı aptal ağzıma daha fazla sokamadan, "Neyse ki Alba'yla bunların hiçbir olmadığını bilecek kadar uzun süre çalıştım. Tekrar denemek ister misin?"

Pek sayılmaz, hayır. Hayatımda hiçbir şey için bu kadar hazırlıksız hissetmemiştim.

Yerimde kıpırdandım ve boğazımı temizledim ama Adrien yine araya girdi. "Eğer bana bir kez daha yalan söylemeye kalkarsan, bu konuşma sona erer ve binadan dışarı çıkarılırsın."

Ağzımı kapattım ve dişlerimi sıktım. Bu bana başka bir alaycı sırıtış kazandırdı.

En azından birimiz iyi vakit geçiriyordu.

"Biliyor musun, biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim," diye mırıldandı Adrien, birkaç vuruş uzun süre sessiz kaldığımda. "Buraya bundan çok daha hazırlıklı geleceğini düşünmüştüm. Senin gibi... sicili olan birinden daha fazlasını beklerdim."

Gözlerimi ona diktim. "Bu da ne demek şimdi?"

Adrien öne doğru eğildi ve parmaklarını masasının üzerinde birbirine kenetledi. "Bu demek oluyor ki LSAT sınavından 178 almak son derece etkileyici, Bayan Sanchez. Özellikle de lise sonrası eğitim almamış biri için. Bu puan Kuzey Amerika'daki herhangi bir hukuk fakültesine kabul edilmenizi sağlayabilir."

Yemin ederim damarlarımdaki kanın çekildiğini hissedebiliyordum.

"Bu puanlar halka açık değil." Kimse sınava girdiğimi bile bilmiyordu.

Bana mükemmel bir şekilde düz, gamzeli bir sırıtış fırlattı, yeşil gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Hayır, değiller."

Hızla kuruyan dudaklarımı yaladım ve sakinleşmeye çalıştım. Kalbim artık boğazımın içinde atıyor, göğüs kafesimi korkuyla dolduruyordu. "Ne istiyorsun?"

Başını tekrar eğdi, alaycı bir tavırla. "Ne demek istiyorsun?"

Daha iyi bir planım olmadan buraya dalecek kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Ve onu bu kadar hafife aldığıma *gerçekten* inanamıyordum.

"O kart kazara aktif hale gelmedi ya da benim elime geçmedi. Takipçilerden endişelenirken olmaz." Bu nasıl hemen aklıma gelmemiştir? Neden en başından beri onu ciddiye almamıştım?

"Doğru," dedi. "Devam edin."

"Alba ile yaptığınız anlaşma yüzünden buraya gelmemi istediniz. Suç duyurusunda bulunmayacaksınız ya da avukatlarınızı bu işe karıştırmayacaksınız ama bu bana başka şekillerde bedel ödetemeyeceğin anlamına gelmiyor." Bunun çok kolay olduğunu biliyordum. Öylece çekip gitmeme izin vermesinin imkânı yoktu. Bu onun için son derece yakışksız olurdu. "İyiliğini nakde çevirdikten *sonra* onu kovdun, değil mi? Çünkü beni kendine bağlayacak bir şeye ihtiyacın vardı."

Sessiz kalsaydı muhtemelen işini kaybetmezdi. O aptal pas umurunda değildi.

"Ve?" diye zorladı. Çünkü bu da oyunun bir parçasıydı.

"Ve şimdiye kadar intikamını düşünmek için beş günün oldu, bu da muhtemelen ne istediğini tam olarak bildiğin anlamına geliyor." Ve bu ne güzel ne de kolay olacaktı. En azından benim için. "Ne söylediğim ya da ne yaptığım önemli değil, bu konuşma zaten aklınızda olan cezaya yol açacak. Bu yüzden sorum şu: Ne istiyorsun?"

Adrien tekrar arkasına yaslandı ve bana bir kez daha tepeden bakan bir gülümseme fırlattı. "Çok iyi, Bayan Sanchez. Göründüğünüz kadar aptal değilsiniz, değil mi?"

Siktir git.

Ona hakaret etmemek için kendimi zor tuttum. "Bana ne istediğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" diye sordum.

Adrien bana, dokunmamam gerektiğini bildiğim parlak bir Noel süsünü minicıklayan yaramaz bir kediymişim gibi baktı. "Benimle bu tonda konuşmak istediğinden emin değilim."

Sikeyi

m.

Sen.

"Bence asıl soru : Ne yapmaya isteklisiniz?" diye düşündü. "İkimiz de bunun cevabını biliyoruz."

Doğum iznine çıkmadan önce Alba'yı kovarken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bunun onun ve ailesinin üzerinde ne kadar baskı yaratacağını. Beni nasıl bir köşeye sıkıştırdığını. Ona ne kadar koz verdiğini.

Şeytani pislik.

Göğsümde gerçek, hakiki bir nefret kıvılcımı çaktı. En son ne zaman birinin beni böyle gafıl avlamasına izin verdiğimi hatırlayamıyordum. Ya da beni bu kadar *aptal* hissettirdiği.

Adrien parmağıyla kol dayanağına vurdu. "Söylediğini duymak isterim."

Boğazımı tıkayan direnci geri yuttum. Gururum da onunla birlikte yok oldu. "Her şeyi yaparım. Hemen hemen her şeyi yapmaya hazırım."

"Hemen hemen," diye tekrarladı, kelimelerin sonu yarı bir soruya dönüşüyordu.

"Yasadışı bir şey değil," diye açıkladım. "Ya da cinsel içerikli, tabii ki."

Sırıtsı genişledi, iki yanındaki orantısız gamzeler derinleşti. "Kendini övme Sanchez. Üzerinde A seviye tehlikeli madde kıyafeti olsa bile sana dokunmazdım."

"Ben de öyle," diye karşılık verdim tereddüt etmeden.

İğnelememi duymazdan geldi. "Sizi temin ederim ki her şey tamamen yasal olacak. Sabıka kaydı olan ben değilim."

Öfkenin burun deliklerimi şişirdiğinden emindim çünkü bakışları burun deliklerime kaydı ve ağzı titredi.

ol. Ona istediğinden çok daha fazlasını veriyorsun.

"Birinin rızası olmadan geçmişini araştırmak yasal mı?" Dişlerimin arasından ittim.

Bir el salladı. "Bunu aşmanın yolları var."

"Harika," diye mırıldanmayı başardım. "Şimdi bana ne istediğini söyleyebilir misin?"

Kısa bir süre beni düşündü, sanki anın tadını çıkarıyormuş gibiydi. Sonra da "Yalvar" dedi.

Gözlerimi kırptım, beynim kekeliyordu. "Affedersiniz?"

"Yalvarın, Bayan Sanchez," diye tekrarladı, ağzının sağ tarafı son derece yumruklanabilir küçük bir sırtışa dönüştü. "Benden kıbarca isteyin."

Ben onu küçük düşürdüğüm için o da beni küçük düşürmeye çalışıyordu. Bütün mesele buydu. Ve ben ne kadar tepki verirsem, o da bu deneyimden o kadar zevk alacaktı.

Aynen öyle. O yüzden gururunu bir kenara bırak ve bu işi .

Dudaklarımı yuvarladım ve nemli ellerimi önümde kavuşturdum, Adrien'in gözlerinde parlayan sevinç ışıltısını görmezden geldim. Kendinden çileden çıkaracak kadar memnun görünüyordu ama sorun değildi, çünkü artık burada değildim.

Otelin lobisindeydim, elimde baston, Adrien önümde yere kıvrılmıştı. Arka planda çalan yumuşak piyano müziği, Adrien'in sefaletinin tatlı sesleri ve havada kaybolan yedi yüz milyon dolarla tamamlanıyordu. Yeni mutlu yerim.

Aklımda bu görüntü varken boğazımı temizledim ve "Adrien Cloutier, lütfen, lütfen, *lütfen* kız kardeşime işini geri verin" dedim.

Güldü.

Sanki az önce bir fıkra anlatmışım gibi *kıkırdadı*. "Hayır, Bayan Sanchez. Alba'ya işini geri kazandırmak için fırsat isteyeceksiniz."

, değil mi? Cehennemin onuncu çemberi.

Neredeyse kalkıp masasının üzerindeki saksı bitkilerinden birini kapıp aptal suratına fırlatacaktım. Cazibesi parmaklarımı titretiyor, en yakın kaktüse uzanmak için yalvarıyordum.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedim. "Benden ne yapmamı bekliyorsun?"

işini geri *kazanabilir* mi?"

Omuz silkti. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Alba'nın bir daha asla bana hiçbir şeyi umursamadığımı söylemesine izin verilmedi. Bunu başka kimse için yapmazdım. Kendim de dahil.

"Peki, tamam. O zaman lütfen, lütfen, *lütfen* bana Alba'ya işini geri kazanma fırsatı verin," dedim hızlıca, ses tonum düzdü.

"Bu işte gerçekten kötüsün."

"Neyde kötüyüm?"

"Kibarca soruyorum."

"Üç kere 'lütfen' dedim. Başka ne yapmam gerekiyor?"

Adrien beni kibirli bir eğlence ve... tam olarak çözemediğim bir şeyin karışımıyla izlerken yanaklarıma damlayan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ve bu beni gerçekten kızdırdı. Bu yüzden ona en tatlı gülümsememi verdim ve "Biliyor musun, bana her zaman nasıl yapılmasını istediğini gösterebilirsin. Zaten her zaman görsel olarak öğrenmeyi tercih etmişimdir."

Sanki onu eğlendirmişim gibi gamzeli bir gülümsemeyle başını eğdi. "Bak ne diyeceğim," dedi. "Madem bu işte bu kadar kötüsün, sana izin vereceğim başka bir şeyle telafi et."

Bu hiç de şüpheli gelmedi. "Ne gibi?"

"Pazartesi sabahı saat yedide burada ol. Sana o zaman söylerim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bütün bu olanlar inanılmaz derecede sinir bozucuydu. "Şimdi bana ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hayır."

Tabii ki hayır. Bütün hafta sonu boyunca bunun için acı çekmemi istiyordu.

"Peki, her neyse," dedim. Şu tek istediğim buradan çıkıp gitmekti.

ve tüm bu deneyimi içip bitireceğim. "Sonra görüşürüz."

Belki de yapmazdım. Belki de buradan çıkıp bir sürü piyango bileti alır ve kazanırdım. Sadece bir tane. Alba'nın yıllık maaşının yerine geçebilmek için bir *tane* kazanmam gerekiyordu.

Ya gidip onlardan otuz tane alırsam? Ya da elli? Ya da hatta-

"Oh, ve Sanchez?" Tam ben ofisinden çıkarken Adrien seslendi. "Pazartesi günü kendi cımbızını getirmeni bekliyorum."

Tamam. Ama *bu* ne demek oluyor?

ADRIEN CLOUTIER AHLAKSIZ BİR SADİSTTİ. Cımbız olayının anlamı buydu.

Tüm hafta sonunu bana o aptal şeylerle ne yaptıracağını düşünmemeye çalışarak (ve başaramayarak) geçirmiştım ki tam da istediğı buydu. Zihinsel eziyet ve ıstırap onun kötü niyetli planının bir parçasıydı.

Pazar gecesi ikinci Şiraz şişesini açtıktan sonra Jamie, "Muhtemelen seni vücudundaki tüm tüyleri tek tek yolmaya zorlayacak," diye teoride bulundu. "Yedi yüz milyon dolar için yedi yüz milyon kıl."

Lekeli mantarı kafasına fırlatmak istiyordum. "Öncelikle, vücudumda Chewbacca'dan daha fazla kıl olduğunu düşünmen kabalık. İkincisi, bunun o kadar kolay olmasına imkân yok. Ya da acısız."

Ne yazık ki haklıydım.

Çünkü tüm vücudumu çıplak bırakmaktan çok daha zor ve acı verici olan neydi biliyor musunuz? Küçük sert bir cımbızla kirden parıltı çıkarmak.

Görünüşe göre, nefret bombası patladığında, Adrien'in masasının etrafındaki bitkilerin üzerine bir ton sim düşmüştü. Tam olarak on üç tanesine.

"Bu işi bitirmek için yirmi dört saatin var," demişti Adrien, bu sabah ofisine girdiğimde evrak işlerinden başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmemişti. "Eğer bitirirsen, o zaman konuşabiliriz."

Dediğim gibi, Adrien Cloutier ahlaksız bir sadistti. Ama beni hafife alan ahlaksız bir sadistti.

En küçük potla başladım ve yukarı doğru ilerlemeye karar verdim. Ama ancak çok ihtiyacım olan takviye için bir talep gönderdikten sonra.

"Mal sende mi?" Bir saat önce yeraltı garajında Jamie'ye sordum.

Daha sonra.

Bu durum için her şeyi yapmıştı-siyah trençkot, topuklu ayakkabılar, eldivenler,

büyük güneş gözlükleri, kıpkırmızı ruj ve koyu renk deri bir evrak çantası vardı. Ayrıca tamamen "karakterli" biriydi ve sürekli etrafına bakıyor, açıkta durduğum yere gizlice yaklaşırken sütunların ve arabaların arkasına saklanmaya çalışıyordu. Yemin ederim bir ara topuklu ayakkabı giydiğini hatırlamadan önce tam bir takla atmaya çalıştığını gördüm.

En iyi arkadaşım bir ucubeydi. Onu çok seviyordum.

Jamie nihayet bana ulaştığında, çenesini eğerek profesyonelce başını salladı ve siyah evrak çantasını bana uzattı. "İyi şanslar yoldaş," dedi beni selamlayarak. "Diğer tarafta görüşürüz."

"Çok tuhafsin dostum," dedim ona. "Ama aynı zamanda bu görünüşüne bayıldım. Çok femme fatale."

Gülümsedi. "Biliyorum. Harika görünüyorum. Öyle ki, kariyerimi seksi bir casus olarak değiştirmeyi düşünüyorum. Ya da gerçek hayattaki Bond kötü adamı."

Kulağa doğru geliyordu.

Ofisine geri döndüğümde Adrien bir telefon görüşmesi yapıyordu ve beni gördüğünde kaşları şaşkınlıkla hafifçe seğirdi. Muhtemelen görevin verilen süre içinde tamamlanmasının imkânsız olduğunu düşündüğü için pes edip gittiğimi sanmıştı... zaten bu yüzden görevi bana vermişti.

Onun karanlık, yapışkan bakışlarını görmezden geldim ve kanepeye geri döndüm. Sonra siyah evrak çantasından bahçe eldivenlerini, kafa lambasını, ekstra cımbızı ve büyütecini çıkardım ve işe koyuldum.

Ve tam yirmi iki saat sekiz dakika sonra işim bitmişti. On üç saksının her biri göz kamaşmasından arındırılmış, iki kez kontrol edilmiş, ardından inatçı kalıntılar için üç kez kontrol edilmişti. Ta ki içlerinden hiçbirinin topraktan başka bir şey içermediğine dair akıl sağlığımdan geriye kalan azıcık şey üzerine bahse girmeye hazır olana kadar.

Jamie'den göz damlası da getirmesini istemeliydim, diye düşündüm, güneş şehrin silüetinin arkasından çıkmaya başladığında gergin ve kuru gözlerimi . Ama en azından harika bir manzaram vardı. Adrien'in ofisi yeterince yüksek bir yerdeydi.

"Burada mı uyudun?"

Şeytani düşün ve o ortaya çıksın, sanırım.

Gözlerimi isteksizce morarmış pembe gökyüzünden ve gün doğumunun yumuşak, tereyağımsı sıcaklığından Adrien'in elinde taze kahvesiyle açık ofis kapısının hemen dışında durduğu yere çektim.

Ve beynim durdu.

Bunu yapan yorgunluk ve uykusuzluktu, bir de son yirmi küsur saattir gerçek anlamda pislikten başka bir şeye bakmadığım gerçeğiyle birleşince. Beyin hücrelerimin beş acı dolu uzun kalp atışı boyunca donmasına neden olan şey buydu, onu doğrudan vücuduna dikilmiş gibi görünen gece yarısı yeşili takım elbise içinde görmek *değil*.

Bunun nedeni takım elbisenin gözleriyle aynı renkte olması *değildi* ve bunun nedeni o gözlerin şu anda odanın diğer ucundan benimkilere bakarak düşüncelerimi sabitlemesi de *değildi*.

Uykusuzluktan oldu. Ondan değil.

"Yine bakıyorsun."

Boğazımı temizledim ve aşırı yorgunluktan nasıl bir transa girdiysem gözümü kırıştıtarak "Bakmıyordum" dedim.

Adrien'in ağzının sağ tarafı kibirli bir şekilde kıvrıldı. "Sanırım bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

Adrien ofisine girdiğinde kollarımı kavuşturdum ve bakışları sıralanmış on üç saksı bitkisinin üzerinde gezinirken ters ters bakarak arkama yaslandım.

"İşim bitti," diye haber verdim, belki belli olmuyordur diye.

Adrien bitkilerden birine uzandı ve kusursuz çalışmamı inceleyebilmek için bir yaprağı hafifçe yana itti.

"İşte." Kendimi beğenmiş bir gururla büyütecini ona uzattım. İstese bu adamları mikroskobun altına koyabilirdi ama yine de bir şey bulamazdı-

"Bir tane buldum."

Sırıtişım bayatladı, korku kalbimin etrafında onu midemin çukuruna sürükledi. "Ne?"

Adrien alaycı bir hayal kırıklığıyla dilini şaklattı, sonra incelemekte olduğu büyük yaprağı kaldırdı. "İşte."

Sapın altına gizlenmiş parıldayan noktaya gözlerimi kırıştırdım, boğazımda bir çığlık yükselirken ağzım açık kaldı. Şaka mı yapıyordu? "İşimin topraktaki parıltıyı temizlemek olduğunu söylemiştin. Yaprakların ve sapların çoktan temizlenmiş olması gerekiyordu."

Temizlik görevlilerinin dağınıklığın çoğunu temizlediğini söylemişti ama onlara çamur kazdırmayacaktı. Bu yüzden bu işle ben görevlendirilmiştim. Söylediği buydu.

"Öyle mi yaptım?" Adrien alay etti. "Emin misin?"

Ve lanet olsun, bunu bana yapmayacaktı. *Onu öldürecektim.*

Bana bunu yapmayı düşünüp düşünmediğini bile bilmiyorum.

"Evet," diye geveleyebildim, dişlerim dikilmiş gibi hissetmeme rağmen.

Adrien öfkemi fark etti ve sırıttı, beni bu kadar çabuk sinirlendirebildiği için memnundu. Ve sonra . Adrien'in

Bastard işaret parmağıyla yaprağa vurdu, ta ki küçük parıltı tutuşunu kaybedip düşene kadar... bütün geceyi temizlemek için harcadığım toprağın üzerine.

Ve aman Tanrım, Adrien Cloutier'i öldürmekten tutuklanacaktım. Onun aptal boynuna koca bir eğretili otu dolayacak ve ucube gözlerindeki hayatı boğacaktım. Duruşma canlı yayınlanacaktı ve ben de gururla suçumu kabul edip kendimi insanlara bir kahraman olarak tanıtacaktım.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Ayağa kalkarak sordum. Görüşümün kenarları kırmızıya boyanıyordu ve yemin ederim Alba'nın tüm geçim kaynağı söz konusu olmasaydı, saksıları ve bitkileri tekmelemeye ve kırmaya başlardım.

Ben çok. Delice.

Hayal kırıklığına uğradım.

Sonra bana güldü, *kahkahalarla güldü*. Kıkırdadı. Sanki aptal bir oyuncak yüzünden öfke nöbeti geçiren aptal bir çocukmuşum da, kafamda cinayet silahları tasarlayan yetişkin biri değilmişim gibi.

Kıkırdamasının sesi sinirlerimi bozdu ve masanın diğer tarafına geçip onu yere yıkmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldım.

Ondan nefret ettim. Ondan *nefret* ettim.

Adrien masasına doğru yürüyüp bana doğru küçümseyici bir el salladığında azı dişlerim çatlayıp parçalanma tehdidi savurarak ters ters baktım. "Artık gidebilirsin."

Hayır. *Sikeyim* hayır. "Hiçbir yere gitmiyorum. Bir anlaşmamız vardı."

"Evet ve görevde başarısız oldunuz," dedi soğukkanlılıkla, .

Yangın. Onun aptal bitkilerini -tüm bu aptal ofisi- ateşe verecektim. "Bütün bunları zamanında bitirmek için ne kadar uğraştığım hakkında bir fikrin var mı?"

Parmaklarım, gözlerim, bacaklarım, *boynum*, her şeyim ağrıyordu. Her şey sert, yorgun ve ağırlıydı. Her şey tükenmişti ve kendimi... çok bitkin hissediyordum. Neredeyse on yıldır bütün gece çalışmamıştım. Yorgundum, ağrım vardı, gözyaşlarımın eşliğindeydim ve o bana bunu yapamazdı.

Bana bunu yapmasına izin vermeyecektim.

"Bir anlaşma yapmıştık," diye tekrarlardım, sesime çaresizlik karışmıştı. "Bunu yaparsam Alba'ya işini geri vereceğini söylemiştin -söz vermiştin-."

"Hayır," diye mırıldandı Adrien, sandalyesinde geriye yaslanırken omuzları genişledi. "Görevi zamanında tamamlarsan kız kardeşinin işini geri kazanmana izin vermeyi düşüneneğimi söyledim. Ama sen bunu başaramadın."

Ağzımı ısırmak için açtım ama tam zamanında kendimi durdurdum. Çünkü bunun nereye varacağını görmüştüm. Adrien'in gözlerindeki öfke ve zehri gördüm, ukala sırtışıyla zayıf bir şekilde maskelenmişti.

Benden nefret ediyordu.

Ve hafif, abartılı bir nefret duygusundan bahsetmiyorum. Adam yaptığım şey yüzünden benden kesinlikle nefret ediyordu ve intikam almaktan başka bir şey istemiyordu. Bütün bunlar bununla ilgiliydi.

Ağır bir nefes aldım ve yumruklarımı gevşetmeye zorladım çünkü Adrien'a gidip kendini bir kaktüsle becermesini söylemek istesem *de ihtiyacım* olan şey Alba için işleri yoluna koymaktı.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve masasına ulaşana kadar geniş ofiste sinsice yürüdüm.

"Bunun acısını yanlış kişiden çıkarıyorsun," dedim sesimi sabit tutmayı başaramayarak. "Alba yaptığım şey yüzünden bu şekilde cezalandırılmayı hak etmiyor ve bunu sen de biliyorsun. Bu işi ne kadar önemseydiğini, senin için ne kadar çok çalıştığını *biliyorsun*."

Adrien bir şey söylemedi ama omuzlarının hafifçe sertleştiğini gördüğümü sandım.

Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Bunu ona yapma," dedim sessizce. "Lütfen. Bana bu işi sağlayan o ve ben... Bunların hiçbirisi onun hatası değildi. Yemin ederim onun... Alba'nın Cadılar Bayramı'nda olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Hepsisi benim suçumdu."

Orada öylece durmuş, tam cümleler kurmaya çalışırken düşüncelerim eksik ve bölük pörçük hissediyordum. Çaresizlik midemde çiçek açarken boğazım yanmaya başlamıştı. Kaskatı kesilmiş kaslarımdan göğsümde kıvrılan duygulara kadar her yerim ağrıyordu. Kendimi bok gibi hissediyordum.

Kendimi bok gibi hissettim.

"Bana kızgınsın, hıncını benden çıkar," diye yalvardım. "Ne istersen yap. Polisler, avukatlar, her neyse. Sadece onu bu işin dışında tut çünkü benim işlediğim bir suç yüzünden cezalandırılmayı *gerçekten* ama *gerçekten* hak etmiyor."

Hiçbir şey vermedi. Bana kesinlikle hiçbir şey vermedi. Sadece orada oturdu ve bana hoşnutsuzlukla baktı.

"Yine yalvarmamı mı istiyorsun?" Sesim ve dudaklarım titredi. En son ne zaman bu kadar... bir şey olduğumu hatırlamıyordum. Yorgun,

sinirli, çaresiz, üzgün, kızgın.

En son ne zaman ağlamak istediğimi hatırlamıyordum.

"Ne istiyorsun?" Tekrar sordum. "Cidden, yapabileceğim bir şey olmalı-"

"Zaman," dedi

Adrien. "Ne?"

"Zaman," dedi yine. "Zamanınla kız kardeşinin işini geri kazanmana izin vereceğim."

Kararsız bir nefes verdim ve zihinsel yorgunluğun yarattığı sisi göz kırparak dağıtmaya çalıştım. "Tamam. Pekâlâ. Elbette... Bu tam olarak neyi gerektiriyor?"

Adrien öne doğru eğildi ve parmaklarını masasının üzerinde birbirine geçirdi. "Yersiz fiziksel saldırınla yirmi saniyeden kısa bir sürede mahvetmeyi başardığın anlaşılmayı güvence altına almak için aylarca çalıştım. Altı ay boyunca muhabbeti, sunumlar, dünyanın öbür ucuna gece uçuşları ve zaman farkını telafi etmek için gece geç saatlere kadar süren toplantılar - bu arada kız kardeşin de yardım etti. Senin küçük gösterinden sonra alevler içinde kalan sadece benim çabalarım değildi." Durakladı ve işaret parmağını yumruğunun arkasına vurdu. "Beni altı aylık sıkı çalışmamdan, yedi yüz milyon yatırım dolarından ve bu ortaklıkla birlikte gelecek olan bir ton bağlantı ve kaynaktan geri bıraktın. Hâlâ medya tarafından sürüklendiğim hasar kontrol cehenneminden bahsetmiyorum bile.

"Bencilce dikkatsizliğin bana zaman, para, uyku ve akıl sağlığıma mal oldu. Eşyalarımı izinsiz karıştırdın, ofisime büyük zarar verdin ve henüz ağzından özre yakın bir şey bile duymadım." Özetleme sırasında çenesindeki kaslar gerilmişti, sanki bunu düşünmek bile onu kızdırmıştı.

Bunu ağır ve beklenti dolu bir sessizlik izledi ve ben onun ne beklediğini biliyordum. Özür dilemek dilimin ucuna kadar gelmişti ve ağzımdan çıkmasını istiyordum. Ama yapamadım. Fiziksel olarak bunu yüksek sesle söylemeyi kendime yediremedim.

Ben de onun yerine bakışlarımı indirdim.

"Bir ay," dedi Adrien sonunda. Kelimeleri sıkıdığı dişlerinin arasından güçlkle çıkarabilmiş gibi gergin ve gergindi. "Gelecek haftadan itibaren bir ay boyunca tüm zamanını bana ayırmanı istiyorum. Haftanın yedi günü, günde yirmi dört saat emrime amade olacaksın. Eğer otuz günün sonuna kadar dayanabilirsen, kız kardeşinin

ve doğum izninin tamamı için tazminat alacaktır."

Yanağımın içini çiğnedim. "Peki ya... önümüzdeki otuz gün ne olacak? Onun için de tazminat alacak mı?"

"Evet."

"Ve her gün yirmi dört saat boyunca müsait olmam mı gerekiyor?"

"İstisnasız." Kesin. Pazarlık edilemez.

"Tamam. Bana... sabahın ikisinde benden ne isteyebileceğinize dair bir örnek verebilir misiniz?"

Adrien omuz silkti. "." Çekilmez biriydi.

"Bunu sormamın nedeni buradan biraz uzakta yaşıyor olmam. Arabam yok ve otobüslerin gece yarısı çalıştığını sanmıyorum, bu yüzden yapabileceğimden tam olarak emin değilim-"

Adrien elini cebine atıp bir dizi anahtar çıkardı ve bana doğru fırlattı. "Önümüzdeki dört hafta boyunca yaşayacağın, benim binamdaki iki yatak odalı dairenin anahtarları. Başka bir endişen var mı?"

Ağzım yeni yakalanmış bir balık gibi çırpındı. Şaka yapıyordu herhalde. "İstiyorsun... senin binana taşınmamı mı bekliyorsun? Yaşadığın binaya mı?"

"Benim için her zaman müsait olmanı bekliyorum."

Önce anahtarlara, sonra ona, sonra tekrar aşağıya baktım. Sonra ön kolumu olabildiğince sert bir şekilde sıktım.

"Korkarım bir kâbus değil," dedi Adrien.

Kontrol ettiğim için beni suçlayabilir miydi?

Uzun, yoğun bir duraksamadan sonra "Tamam," diye mırıldandım. Başka seçeneğim yok gibiydi. "Kabul ediyorum, ama sadece yazılı olarak alabilirsem." Bu kez pazarlığın sonuna kadar gideceğinden emin olmam gerekiyordu.

Adrien başını salladı, kara gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

Ve anda, beni buna pişman etmek için elinden geleni yapacağını biliyordum.

"BİR SLAVE. O halde bir ay boyunca Adrien Cloutier'nin kölesi olacaksın."

Bavulumu giysilerle doldururken Jamie yatağımın ayak ucunda durmuş, kollarını mutsuzca kavuşturmuştu.

"O 'kişisel asistan' terimini tercih ediyor."

"Bu, bir eşeğin alnına sarkık bir dildo yapıştırıp ona tek boynuzlu at demek gibi bir şey," diye kestirip attı.

"Peki," diye kabul ettim ve dizüstü bilgisayarımın şarj aletini prizden çıkardım. "Bir ay boyunca onun kölesiyim. Mutlu musun?"

"Hayır."

"Harika. Ben de değilim." Şarj cihazını bileğimin etrafında gereğinden fazla bir saldırganlıkla döndürdüm. "Ama başka seçeneğim yok gibi Jamie. Bana hiçbir şey vermiyor."

Sabırsızca ayağını yere vurdu. "Alba biliyor mu?"

"Henüz onunla konuşma fırsatım olmadı." Jamie başka bir şey söyleyemeden çantamdan bir zarf çıkardım ve ona uzattım. "Al bakalım. Gelecek ayın kirası."

Acil durumlar için kenara koyduğum tam on haftalık geçim masrafım vardı ve bu da Adrien'la yaşadığım bu kâbus bittikten sonra yeni bir iş bulmam için bana yaklaşık altı hafta veriyordu. Zaman çizelgesi biraz ama daha kötüsü de olabilirdi.

Tereddüt ettiğinde "Al," diye ısrar ettim. İstemediğini anlayabiliyordum ama almamayı göze alamayacağını da biliyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. Gerçi kulağa her şeyden çok somurtkan bir özür gibi geliyordu, bu yüzden sorun olmadığını belirtmek için kolunu nazikçe sıktım.

Ben toparlanmaya geri dönerken alışılmadık derecede uzun bir sessizlik oldu ve Jamie önemli bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi topuklarının üzerinde kaymaya devam etti.

"Pekâlâ, *tamam!*" diye birden ağzından kaçırdı ve beni zıplattı. Toebeans yatağımın üzerindeki katlanmış giysi yığınının üstünden ona ters ters baktı. Onun evinde bağırmaya müsamaha gösterilmezdi. "Biz de seninle geliyoruz."

Ellerim yarıda dondu. "Ne?"

"Yalvarmayı kes. söyledim zaten!" "Ben demedim-"

Dudaklarıma sert bir parmak bastırdı. "Şşşt, sorun yok. Toebeans ve ben senin iyiliğin için bu fedakârlığı yapmaya hazırız."

Toebeans aynı fikirde olmadığını haykırdı, kuyruğu sinirli bir şekilde kıyafetlerime vuruyordu. Hiçbir yere gitmiyordu.

"Bunu atlatacaktır," dedi Jamie, atlatamayacağını çok iyi bildiği halde.

Bileğini tuttum ve elini yüzümden çektim. "Seni benimle birlikte hareket etmeye zorlamayacağım."

Bir omzunu kaldırdı. "Israr ediyorum."

"Saçmalıyorsun."

"Evet," diye kabul etti, "ama seni seviyorum ve bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim. Üzgünüm."

Bazen Jamie'nin hayatımda olmasını hak etmediğimi düşünüyordum. Sonuna kadar sadık ve destekleyiciydi.

Onunla tekrar tartışmak için ağzımı açtım ama beni durdurmak için avucunu kaldırdı.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, gelmek istemem için benim de bencilce nedenlerim var," diye yalan söyledi yüzüme karşı. "Birincisi, bana verdiği adrese baktım ve o bina buradan çok daha güzel. İkincisi, seni çok özleyeceğim. Sana fazlasıyla takıntılıyım ve ilişkimiz sensiz tam bir ay geçiremeyeceğim kadar birbirine bağımlı."

"Seni görmeyecek değilim-"

"Aynı şey değil."

Sırtışıma bastırmak zorunda kaldım. "Bence biraz boşluk aslında sağlıklı olabilir-"

"Hayır!" Dramatik bir şekilde dönerek elini havaya kaldırdı. "Örümcek battaniyeni topla Toebeans Maguire, gidiyoruz!"

Hayatımda hiç bu kadar harap olmuş bir miyavlama duymamıştım.

"Vay anasını," diye nefes aldı

Jamie. "Vay anasını," diye katıldım.

"Sana bunu yaptırmamızın tek amacının seni cezalandırmak olduğunu sanıyordum."

Çantalarımı bıraktım ve ağzım açık bir şekilde oturma odasını tekrar inceledim. Çünkü lanet olsun, burası güzel bir daireydi. Sanki bir iç mimarın bohem rüyasından fırlamış gibiydi.

"Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?" Parmaklarını özellikle lüks görünümlü bir yastığın üzerinde gezdirirken Jamie'ye fısıldadım. "Hansel ve Gretel gibi bir şey ama şeker yerine gerçekten güzel mobilyalar mı var?"

Krem rengi kanepeye çöktü, omurgası minderlerin içinde eridi. "Muhtemelen."

Toebeans bile yeni çevresinden beklediğimiz kadar hoşnutsuz değildi. Başlarda temkinliydi, yanımızdan her geçişimizde şikâyetlerini dile getiriyordu ama bu sadece birkaç saat sürdü, ta ki Mısır pamuğunun ne kadar rahat olduğunu keşfedene kadar.

"Yastığımdan kalk," diye milyonuncu kez söylendim. *Ama bir kez daha* -İsteğim sağır kulaklara düştü. Muhtemelen kendi mırıltısından beni duyamadı.

Onu yalnız bıraktım ve bavullarımı boşaltmaya devam ettim; her şeyi bitirip düzenledikten sonra kendime bir kadeh şarap ve köpük banyosu ısmarlayacağıma söz vermişim.

Kendime ait bir banyom olması bir yana (hayatımda tam olarak sıfır kez yaşadığım bir lüks), küvet *de çok büyüktü*. İçinde tur atarak yüzebileceğimden oldukça emindim ve teorimi mümkün olan en kısa sürede test etmeyi planlıyordum.

"Selam." Jamie elinde saç kurutma makinesiyle odama girdi. "Burada kalmamızın onun için de sorun olmadığından emin olmak için Adrien'a sorsan daha iyi olmaz mıydı?"

Gözlerimi kırptım, ağzım biraz açıldı. O ana kadar bunu ona söylemek aklıma gelmemiş olabilirdi. "Teknik olarak bir oda arkadaşım olamayacağını söylemedi. Ya da bir kedi. Yani... bu onun suçu."

Ayrıca, Adrien onunla iletişim kurmam için bana herhangi bir yol göstermemişti. Bu yüzden ona önceden haber veremezdim.

"Tamam, ama teknik olarak *yapabileceğinizi* de söylemedi."

Boş valizimi (devasa) gömme dolaba yerleştirdim ve kapıyı kapattım. "Benimle taşınmak için ısrar eden sendin."

Suçlayıcı bir parmakla göğsümü işaret etti. "Beni durdurmayan sendin!"

"Denedim."

Homurdandı. "Zar zor."

"Hani beni bırakamayacak kadar takıntılıydın?"

Teatral bir şekilde burnunu çekti. "Bana sevgilin olduğumu söylemiştin."

İçimi çektim. "Yapma bunu bebeğim. Ağlama. Öyle demek istemediğimi biliyorsun." "Yapma!" Jamie dramatik bir şekilde haykırdı.

fil gözyaşları nöbeti. "Sakın bana beni sevdiğini söyleme! Geçen sefer de böyle demiştin!"

"Benim hatam değildi! Benim arabam bile değildi!" Ben de onun önünde dizlerimin üzerine çökerek bağırdım. "Jamie, bebeğim, lütfen. Konuş benimle. Konuşalım."

Alt dudağı titredi. "Eşarpları biliyorum."

Hay sikeyim. "Sarhoştum," dedim, kelimelerimin üzerinde tökezleyerek. "Sarhoştum ve 4 Mayıs'tı ve Groundhog Günü'nü Michael'la özel olarak kutlamayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Saçma tiyatromuz kapının yüksek sesle ve sertçe çalınmasıyla kesildi. Jamie ve ben birbirimize baktık, ikimizin de gözleri parlıyordu.

"Onu bekliyor muydun?" diye sessizce mırıldandı.

Başımı salladım. Anlaşmamız yarına kadar başlamayacaktı.

Kapı bir kez daha çalındı ve Jamie sessizce "iyi şanslar" diyerek odasına kaçtı.

Telaşlı ve birazdan gerçekleşecek etkileşime hazırlıksız bir şekilde, saçımın durumunu kontrol etmek için hızla aynaya koştum ve-

Dur bir dakika, kimin umurunda?

Bir kapı daha çaldı ve aman Tanrım, bu kadar az sabırlı biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Acele etmeden ön kapıya doğru ilerlerken gözlerimi devirdim. Çok önemsiz bir şeydi ama muhtemelen onu ne kadar kızdırdığını bilerek onu birkaç saniye daha bekletmek iyi hissettirdi.

Kapıyı açtığımda kaşlarını çatmıştı. Adrien Cloutier, pahalı takım elbiselerinden birini daha giymiş (çünkü bir Pazar günü neden dinlensin ki), beni gördüğüne hiç sevinmemiş bir halde benim dairemin kapısının önünde duruyordu. Sanki yüzümü görmek bile onun gününü mahvetmeye yetmişti.

Onun ruh halini bozmak gerçekten çok iyi hissettirdi. Beni tatmin etti. Ruhumu manevi bir düzeyde besledi.

Sırıttım ve çenemi ona doğru salladım. "Naber?"

Etkilenmemiş bir kertenkele gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Ayaklarını sürüklediğini duyabiliyordum. Beni bilerek beklettin."

"Bu bana göre değil."

Kaşları daha da çatıldı. "Size bu fırsatı isteyen *siz olduğunuzu* hatırlatabilir miyim Bayan Sanchez-" Adrien sözünü kesti, bakışları arkamda yerde duran bir şeye kaydı.

Boynumu çevirdiğimde Toebeans'ın bize doğru sinsice yaklaştığını gördüm, dikkati potansiyel yeni tehdide kilitlenmişti.

Adrien'in koyu renk gözleri tekrar yüzüme kayarken daraldı. "Kedin mi var?"

Başımı yana eğdim. "mi?" "O çok şişman."

? "Ve bir kertenkele gibi göz kırpyorsun. Ne demek istiyorsun?"

Adrien benim yıkıcı yanıgımı görmezden geldi, dikkati tekrar benim mükemmel küçük Toebeans'ıma kaydı (bu arada o olduğu gibi güzeldi).

"Alabilir miyim?" diye sordu aniden.

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. "Uh... deneyebilirsin," dedim dikkatlice. "Genelde yabancılarla arası pek iyi değildir. Özellikle de erkeklerle."

Adrien uyarılarıma aldırmadı ve yanımdan geçip gitti.

Kapıyı kapattım ve kollarımı kavuşturarak kapıya yaslandım, ağzımın kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu.

Bu ilginç olacak.

Toebeans, Adrien'in aptal suratını kaçınılmaz olarak tırmaladığında çok fazla ödül alacaktı. İyi davranışları teşvik etmeyi severdik.

Ve kendimi savunmam gerekirse, Adrien'ı uyarmıştım. Dinlememeyi seçmesi benim hatam değildi.

Adrien çömeldi ve davetkâr bir el uzattı. "Merhaba," diye mırıldandı. Sesi o kadar nazik ve yumuşaktı ki, Toebeans'ın yavaşça ona yaklaşıp parmaklarını koklamasını izlerken biraz irkildim.

Nefesimi tuttum, gelen tıslamayı ve kızgın gri pençenin savuruşunu bekledim.

Ancak... gelmedi. Bunun yerine Toebeans memnun bir yanakla Adrien'in açık avucuna doğru eğildi ve ardından gelen sevişme ve tırmalamaları mutlulukla kabul etti.

Ağzım açık kaldı.

"Çok yumuşaksın," diye övdü Adrien, parmakları kaşınmaya devam etti. "Ve çok iyi bir çocuksun."

Yapabileceğim tek şey orada durup Toebeans mırıldanmaya başlayıp Adrien'e yaklaştıkça yaklaşıp kucağına oturana kadar bakmaktı.

Sonra Adrien *onu kucağına aldı. Ve ona sarıldı.* Tam göğsüne. Ve Toebeans ona izin verdi! Aptal kedi onun kucağında eridi! *Ne oluyor be?* Çenem artık tamamen açıktı. İkisi de fark etmedi.

Adrien'e, "Takım elbisenin her tarafı kedi tüyü olacak," dedim, çünkü belli ki bu kısmı hiç düşünmemişti. "Deli gibi tüy döküyor."

Ama Adrien kediye yere bırakmak yerine ona daha da sokuldu. "Adı ne?" Dürüstçe söyleyebilirim ki hayatımda hiç bu kadar şok olmamıştım. Hiç.

"Um..." Yutkundum ve başımı hızlıca salladım. "Toe-uh, onun adı Toebeans Maguire."

Neden kekeleyişimi bilmiyordum. Beynim biraz bulanıktı ve göğsümde bir şeyler dönmeye başlamış, yanaklarıma renk göndermişti.

Adrien fazlasıyla yumuşak bir kıkırdama çıkardı, sıcak bakışları geniş göğsüne iliştilmiş gürültülü mırıltı makinesine yapışmıştı.

Göğüs, sadece . Geniş değil.

Üzgünüm.

Kimden özür diliyorsun?

"Zekice," dedi. "Sanırım bunu sen bulmadın?"

Çok kaba.

Dönme hareketi büyüdü ve vücuduma daha fazla ısı yaydı. Bu ismi Jamie bulmuştu, yani haklıydı ama bunu yüksek sesle itiraf etmeyecektim.

Ayrıca, Toebeans artık o kadar yüksek sesle mırıldanıyordu ki Adrien beni zaten duyamazdı.

Adrien kollarındaki utanmaz haine sokulup tırmalarken ve en tatlı övgüleri mırıldanırken parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıp ikisine baktım.

"Bir oda arkadaşım var!" Ağzımdan kaçırđım. Çünkü onların etkileşimini izlemek bana anlamadığım şeyler yapıyordu ve bunun gerçekten sona ermesine ihtiyacım vardı

Şimdi.

Adrien finally-finally-managed için kabuğu onun gözler
uzakta itibaren

Toebeans ve bana bak.

Yüz hatlarını kaplayan nazik ve sıcak şefkat, bakışları benimkiyle buluştuğu anda sert bir cızırtıya dönüştü. "Ne?"

"Bir oda arkadaşım var," dedim tekrar. "Onu yanımda getirdim. İşte. Sana söylemeden. Toebeans onun kedisi."

Sadece kafamda mıydı yoksa sesim kabarık mıydı?

"Jamie, artık dışarı çıkabilirsin!" Yüksek sesle seslendim, sesim kendi kulaklarıma bile biraz fazla manik geliyordu.

Jamie isteksizce oturma odasına adım atarken Adrien sert bakışlarını yüzüme sabitledi. Yine de parmakları hiç durmadı ve Toebeans mırıldanmayı hiç kesmedi.

O kadar nefret ediyordum ki ne yapacağımı bilemiyordum.

"Selam," dedi Jamie beceriksizce, ellerini arka ceplerine sokarak. Bana sorgulayan bir bakış attı, muhtemelen tüm konuşmayı odasından duymuştu.

Başımı kedisine doğru ittim. İhtiyacı olan tek açıklama buydu. Bunu fark ettiğinde gözleri parladı ve Toebeans'ın -ya da Hoebeans mı demeliydim- aptal, şişman, sevimli kafasını Adrien'in çenesine sürmesini izlerken çenesi tamamen düştü. O ve ben

resmen kavga ediyorlardı. Hayatımda hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim. "Merhaba," dedi Adrien Jamie'ye dostça bir gülümsemeyle.

Bunu yapabildiğini bilmiyordum. Dostça gülümseme şeyi.

"Hey," dedi tekrar, kaşları şaşkınlık ve panik karışımıyla çekilip itiliyor ve seçiriyordu. "ettiysem özür dilerim. Ben sadece... Ria'nın güvenliği konusunda biraz endişeliydim ve..."

Ama Adrien çoktan omuz silkmeye başlamıştı. "Sorun değil. Özür dilemene gerek yok. Bana haber vermek senin işin değildi."

Yanaklarımdaki sıcaklık boynuma, göğsüme doğru yayıldı.

Jamie kedisini işaret etmeden önce ona kendi sıcak gülümsemesini sundu. "Senden gerçekten hoşlanıyor. Yabancılarla karşı hiç böyle davranmaz."

"O senin mi?" Adrien, geniş yüzünü tamamen ona dönerek sordu. Kadın başını salladı, bu da onu memnun etmişe benziyordu. "Peki bu isim senin fikrindi, öyle mi?"

Bir kez daha başını salladı ve ona çekici, gamzeli bir sırıtış fırlattı. "Ona yakışıyor."

Gerçekten kızarıyor muydu yoksa ben mi her yeri kırmızı görüyordum anlayamadım. "Evet. Yavruyken her şeye tırmanırdı, duvarlar ve diğer şeyler de dahil, bu yüzden uygun göründü."

Elini uzattı. "Ben Adrien, bu arada." Kadın elini tuttu. "Jamie."

Gamzeli. "Seninle tanışmak çok güzel Jamie."

Başka bir gülümseme. "Aynı şekilde. İstedğin zaman gelip Toebean'larla oynayabilirsin," diye teklif etti. "Gerçekten çok şaşırdım... Onu ben ve Ria dışında hiç kimseyle böyle görmemiştim. Seni gerçekten seviyor."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Aslında bunu kabul edebilirim. Çok tatlı biri," diye mırıldandı Adrien kedinin aptal, şişman, sevimli sol kulağının hemen arkasına birkaç öpücük kondurmadan önce.

Jamie eridi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hayatımın sonraki iki yılı gözlerimin önünden geçerken göğsümdeki fırlıtlı patladı ve midemde bir tirbuşon gibi dönmeye başladı. Jamie ve Adrien'in ilk randevusu. İkinci buluşmaları. Birinci yıl dönümleri. Bahamalar'daki sürpriz evlenme teklifi.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Böyle bir şey olmayacaktı. Düğünlerinde baş nedime olmayacak ve Toebeans'ın papyon takıp, aptal, şişman, sevimli kuyruğuna takarak koridorda ilerlemesini izlemeyecektim.

Hayır.

"Ne istiyorsun?" Kelimeler ağızından adeta fırladı, çok hızlı ve çok yüksek sesle. Bedenimi onların arasına sokmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldım.

Adrien bana bir bakış daha fırlattı. "Pardon?" diye tersledi, bana meydan okuyarak ton.

Jamie gülmemeye çalışarak yanağını ısırdı. Gerçi ben gülmedim. hangi kısmını komik bulduğunu bilmiyorum.

"Adrien, içecek bir şey ister misin?" diye sordu ona tatlı tatlı. "Henüz alışverişe çıkma fırsatımız olmadı ama istersen çay yapabilirim."

Adrien'in tüm vücudundaki gerginlik, dikkati tekrar ona döndüğünde yumuşadı. Sanki bir açma kapama düğmesi gibiydi. "Hayır, teşekkür . I

Ria'ya programını vermek için geldim."

"Bana e-posta ile gönderemez miydin?" Bende henüz onun iletişim bilgileri yoktu ama onda benimkiler vardı.

"Yarın güne erken başlıyoruz," dedi. "Bunu da e-postanıza yazabilirdiniz."

Adrien başını eğdi. "Evet, *olabilirdi*. Ama NewMod@AdrienCloutierHateClub.biz adresinin gerçek e-posta adresiniz olduğuna tam olarak ikna olmadım, bu yüzden uğrayıp teyit etmeye karar verdim."

Jamie gülmemek için dudaklarını ağzına götürmek zorunda kaldı.

Bir omzumu kaldırdım. "Yeni bir iş e-postasına ihtiyacım vardı. Sana kişisel e-postamı verecek değildim ya."

Ayrıca, onun nefret kulübünün yeni moduydum. Bu hafta başında başvurmuştum.

Cevabımdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Yarın saat dörtte benimle aşağıda buluşacaksın."

"İyi," dedim. "Şimdi g- Bekle, *sabahın* dördü mü?"

Küçük sırtışı o kadar uğursuz ve şeytaniydi ki neredeyse karikatürize edilmişti. "Sabah koşumda bana katılacaksın. Su şişemi taşıyacak birine ihtiyacım var."

Öncelikle, ne tür bir sapkın mazoşist güne bu kadar erken başlamak ister? İkincisi, "Ben koştum."

"Hayır, biliyorum. Eliptik bisiklette sekiz hafif dakika geçiriyorsun, birkaç ağırlıklı squat yapıyorsun, sonra squat yaptığın dambılların iki katı ağırlığında bir hindistan cevizli smoothie ile kendini şımartıyorsun. Güvenlik kayıtlarını gördüm."

Jamie avucunu ağzına kapattı ama homurtu yine de kaçtı. O ve ben de resmen bir kavganın içindeydik.

"Peki," diye homurdandım. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Yeni bir e-posta adresi al ve şu lanet tavrından vazgeç."

Çenem o kadar sıkılmıştı ki canımı acıyordu. "Dileğin benim için emirdir, patron."

Adrien sırıttı. Jamie'ye verilen kadar sıcak ya da samimi değildi. "Hadi 'efendim' diyelim, olur mu? Kulağa daha hoş geliyor."

Jamie ağlıyordu. Kahkaha seslerini tutmak için harcadığı çaba gözlerinden yaşlar akmasına neden oluyordu.

İkisinden de nefret ettim. Ama en çok Adrien'den. Yüzünden. Aşırı geniş omuzları. Kapladığı alan. Nefes alış şekli. *Gülünç* gamzeleri.

"Harika. Başka bir şey var mı?" Söyledim.

Beklenti dolu iki kaşını kaldırdı. Onlardan da nefret ederdim. Tüm varlığı beni sinirlendiriyordu.

Beş Mississippi'den geriye doğru saydım. "Benden istediğiniz başka bir şey var mı *efendim*?"

Kusacaktım. Şimdi, tam buraya. Daireye girmeden önce çıkarma zahmetine katlanmadığı kahverengi mokasenlerinin üzerine.

"Hayır. Şimdi olmaz," dedi ve sanki hükümdarmış gibi el sallayarak beni başından savdı.

Toebeans'a birkaç övgü ve öpücük daha sundu, Jamie'ye (tekrar) onunla tanışmanın ne kadar güzel olduğunu söyledi, sonra bana doğru kısa bir bakış bile atmadan gitti.

Jamie kapı kapandıktan sonra "Vay canına," dedi. "Bu..."

Arkamı döndüm, parmağımı yüzüne doğrulttum. "*Sen!*" Tısladım. "*O* da neydi öyle?"

Ama o cevap veremeden *Hoebears* bacaklarımın arasına süzüldü, hâlâ mırıldanıyordu. Sesi lanet bir motorbot gibiydi.

"Kapa çeneni, sürtük!" Onun aptal, şişman, sevimli yüzüne bağırdım. "Vay canına," dedi Jamie tekrar.

Gözlerimi ona diktim. "Onu hiç böyle davranırken gördün mü? Herhangi biriyle?"

Jamie gülümsememek için dudaklarını tekrar birbirine bastırmak zorunda kaldı. "Mhmm. Evet. Her yerde gerçekten şaşırtıcı, alışılmadık davranışlar var."

Bu da bana şunu hatırlattı. "Ve *sen*," diye tekrar tısladım, parmağımı onun aptal, simetrik, güzel yüzüne doğrultarak. "Sözümü unutma Jamie Paquin, senin ve Adrien'in düğününe katılmayacağım. Ne kadar ağlayıp yalvardığın umurumda değil. Onaylamıyorum."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana göz kırptı. Sanki tam anlamıyla kafatasımdan düşmüş ve önündeki zemine sıçramış gibi. "Vay be."

Kendi kokusunu ve Adrien'in kokusunu bacaklarıma sürmeye devam eden Toebeans'tan bir adım uzaklaştım. "İkinize de inanamıyorum. Hayatımda hiç bu kadar saygısızlığa uğramış hissetmemiştim. Utanın çocuklar. *Yazıklar* olsun."

Jamie kollarını kavuşturdu, tüm yüzü eğlenceyle aydınlanmıştı. "Demek seni gerçekten kızdırıyor, ha?"

Geçen haftanın tamamında neredeydi? Bu onun için nasıl bir haberdirdi?

"O şeytanın kişileşmiş hali, Jamie. Adamın kışında öyle bir sopa var ki, beyninin egosunu kontrol altında tutmaktan sorumlu bölümüne saplanmış. Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti, dudakları büküldü. "Dürüst olmak gerekirse, o kadar da kötü görünmüyor. İyi hisler aldım ve Toebeans belli ki onu seviyor. Söylediğinden çok daha iyi biri... biraz da komik."

Ona göz kırptım. "Adrien'den bahsediyorsun... az önce burada olan ve bundan sonra ona 'efendim' diye hitap etmemi isteyen kibirli çirkin adamdan mı?"

Gülümsemesi her zaman dışarı sızarken dudaklarını böyle birbirine bastırmanın ne anlamı vardı ki?

"Şahsen de çok daha yakışıklı," dedi. "Ve daha uzun. Ayrıca gerçekten güzel kokuyor."

Ona parmaklarımı şıklattım. "Hayır."

"Sadece söylüyorum, sekste gerçekten iyi olacakmış gibi kokuyor."

Boynum kurdeşen döküyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Oldukça açıklayıcı olduğunu düşünüyorum. Ve tüm bu 'efendim' dayanarak, bahse girerim gerçekten sapıkça şeylerle ilgileniyordur." Kaşlarını bana doğru oynattı. "Kesinlikle bir titreşim aldım."

İğrenç. Umalım da hiç .

"Asla onaylamayacağım. O insan sivrisinek ısırtığından milyarlarca kat daha iyisini yapabilirsin. Bu konuda seninle her adımda savaşacağım."

Şimdi bütün ağzı titriyordu. "Aman

Tanrım, bu kadar komik ne?"

Başını salladı ve bir kahkaha daha attı. "Sadece diyorum ki... duygularının kabarmış olması ve onu yanlış değerlendirmiş olma ihtimalin var. Sadece birazcık."

Bu olasılık dahilinde bile değildi.

"Belki de yarın bizimle koşuya gelmelisin," diye tatlı bir teklifte bulundum. "Uyanır uyanmaz onun ne kadar hoş ve komik olduğundan bahsetmeye . Çok eğlenceli olur!"

Gülümseyen dudaklarını yuvarladı. "Touché."

Toebeans bir pençesini dizime koyarak yumuşak miyavlamalarla yalvardı.

"Bu gece yatacak başka bir yer bul," dedim ona soğuk şekilde ve odama gidip kapıyı çarparak kapattım.
Bu ona ders olur.

ÖLÜM. Sabahın 3:47'sinde aptal rüzgar çanları çaldığında dilediğim şey buydu.

Bir iniltiyle alarmı kapattım ve kendimi yataktan banyoya zorladım. Ertele tuşuna basacak ya da kahve yapacak zaman yoktu.

Eskiden bundan nasıl zevk alırdım? Yüzüme soğuk su sıçratırken merak ettim.

Eskiden sabahları erken kalkan biriydim. Güneşten önce uyanmaktan ve güne erken başlamaktan keyif alırdım.

şimdi? Dün gece üzerimde egzersiz kıyafetlerimle uyumuştum.

-Çoraplar, spor sütyeni ve her şey, sırf yatakta fazladan iki dakikam olsun diye. Ancak erken alarmdan o kadar korkuyordum ki sonunda uykuya dalmadan önce iki saat boyunca dönüp durdum.

Toebeans koşucularımın hemen yanına uzanmış, ayakkabı bağcıklarını bağlarken merakla beni izliyordu. Hâlâ kavgalı olduğumuz için, kapıdan çıkmadan önce ona sadece üç çene tırmığı ve bir iltifat verdim.

Soğuk, biliyorum. Ama hain bunu hak etti.

Oraya vardığımda lobi boştu, kapıcı masasının arkasında oturan iki güvenlik görevlisi dışında, ki bu da mantıklıydı. Bu binadaki insanların çoğu muhtemelen aklı başında, mantıklı insanlardı ve Tanrı uyanmadan güne başlama ihtiyacı hissetmiyorlardı.

Yine de çoğu insan şeytanın vücut bulmuş hali değildi. Muhtemelen ondan bilerek kaçıyordu.

Telefonuma hızlıca bir göz attığımda esneme hareketleri yapmak için tam dört dakikam olduğunu gördüm. Neredeyse on yıldır koşuya çıkmamıştım ve kaslarım, onlara yaşatmak üzere olduğum şey yüzünden benden nefret edecekti.

Bu sabah için sadece iki hedefim vardı: durmamak (çünkü Adrien bunu anlaşmayı iptal etmek için bir bahane olarak kullanacaktı) ve kusmamak (çünkü ona bu zevki tattırmak istemiyordum).

İkisini de başarabilseydim, tüm günü kazanmış sayardım.

Sabahın serin havasına çıktım ve gerinmeye başladım. Hava bir çift eldiven ve muhtemelen bir kulaklık gerektirecek kadar soğuktu ama artık bunları almak için çok geçti, bu yüzden gerinmeye devam ettim. Ve gerinmeye.

Ve... gerin.

Telefonuma baktım. 4:09.

Belki lobide bekliyordur.

Kapıyı çekip açtım ve etrafa bakındım ama hâlâ boştu. Ben de beklemeye devam ettim. Ve bekledim.

Ve... bekle.

Kırk dakika sonra hala ondan bir iz yoktu ve planın değişip değişmediğini bana bildirecek bir arama, mesaj ya da e-posta da gelmemişti. Hâlâ iletişim bilgilerine sahip olmadığım için kendim de ulaşamıyordum. Sonunda pes ettim ve güvenlik masasına gittim.

"Affedersiniz. Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim ve iki sakallı adama özür dileyen bir gülümsemeyle yaklaştım. Aşağı indiğimde gördüğüm adamlar bunlar değildi, demek ki sabah vardiyası çoktan değişmişti. Adrien beni o kadar uzun süre bekletmişti. "Ama bu binada oturan biriyle irtibata geçmeme yardımcı olma şansınız var mı?"

Soldaki bana biraz şüpheli bir bakış attı. "Kime ulaşmaya çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Adı Adrien Cloutier. Hangi katta olduğundan emin değilim ama benimle burada buluşması gerekiyordu... şurada..." Verdikleri tepki karşısında kafam karışmış bir şekilde sözümü kestim.

Adrien'in adını söyler söylemez birbirlerine bilmiş bir bakış attılar ve içlerinden biri bana gözlerini devirdi.

"Evet, tamam," dedi uzun, bakımlı kahverengi sakallı olan küçümseyici bir ses tonuyla. "Bayan, polisleri aramadan önce sizden binayı terk etmenizi istemek zorundayım."

"Affedersiniz?"

"Adrien Cloutier burada yaşamıyor. Yanlış binaya geldiniz," diye açıkladı daha kısa ve daha açık renk sakallı olan.

Ama bu hiç mantıklı gelmedi. "Sen... emin misin? Çünkü o
-"

"Hanımefendi, sizden gitmenizi istiyorum. *Şimdi.*" Kahverengi Sakal ayağa kalktı ve ben içgüdüsel olarak tezgahdan uzaklaştı.

Sistemimde onun sorununun ne olduğunu anlamaya çalışacak kadar kafein yoktu, bu yüzden sadece başımı salladım. "Um... tamam. Özür dilerim. Ben sadece..." Parmağımla asansörleri işaret ettim. "Ben yukarı çıkacağım."

Sonrasında olanlar o kadar saçmaydı ki tüm bunların bir rüya olduğuna ikna oldum. Alarmım 3:45'te çalmıştı ve yataktan çıkmak yerine erteleme tuşuna basıp tekrar uykuya dalmıştım. Çünkü aceleyle geri çekilmeye başladığım anda Kahverengi Sakal "Bir koşucumuz var!" diye bağırdı.

Ben daha bunun ne anlama gelebileceğini kavrayamadan, Sarışın Sakal kendini tezgâhın üzerine ve bana doğru saldırmaya başlamıştı. Sert ve hızlı bir şekilde yere düştük; ben irkilmiş bir çığlık attım, Sarışın Sakal ise sadece barbarca bir savaş çığlığı olarak tanımlanabilecek bir çığlık attı.

"Yakaladım," diye kendini beğenmiş bir şekilde homurdandı saldırganım ve beni oturtmadan önce bileklerimi önümde sabitledi. Sonrasında bildiğim tek şey kelepçelendiğimdi.

"Dostum, ne oluyor lan? Bırak beni!"

"Hiç sanmıyorum," dedi, yanakları pembe, gözleri kocaman. "Sizden bıktık usandık artık. Adamın huzur içinde sabah koşusuna çıkmasına bile izin vermiyorsunuz."

Neden bu adam? "Ben burada yaşıyorum."

Homurdandı. "Tamam."

Kahverengi Sakal telefonunda bir şeyler yazıyordu.

"Bu binada yaşıyorum," diye tekrarladım. "Dün taşındım."

Ama o dinlemedi. "İyi denemeydi. Bunu daha önce de duymuştuk."

İşte o zaman sinirlenmeye başladım. Neden herkes ve anneleri adamı takip ettiğimi düşünüyordu? "Aman Tanrım, işte." Kalçamı çıkardım. "Birim 1102. Anahtar cebimde. Çıkar onu."

İki muhafız birbirlerine bir kez daha baktı ama Sarışın Sakal yine de elini cebime attı ve anahtarları çıkardı. Anahtarlara kırpıştırarak baktı, alnı sert bir şekilde çatıldı.

Kendimi beğenmişlik sırası bendeydi. "Sana söylemiştim. Şimdi gitmeme izin ver-" "Bunları nereden buldun?" diye sorarak sözümü kesti.

Hangi dili konuşuyordum? "Son kez söylüyorum, *ben burada yaşıyorum*."

Kahverengi Sakal başını salladı. "O birime yeni bir taşınma bildirimi almadık. Anahtarları nereden aldığınızı bize söylemeniz gerekiyor."

Bir açıklama bulmaya çalışarak bocaladım. Adrien'in iletişim bilgilerine sahip olmadığım gerçeği benim için iyiye işaret değildi. Bana telefon numarasını bile vermemişken onlara anahtarları bana verdiğini nasıl söyleyebilirdim?

"Adrien'ı arayabilirsin," diye denedim. "Ve ona kendin sor. Benim adım Ria Sanchez ve saat dörtte koşuya çıkmak için onunla burada buluşmam gerekiyordu."

Sarışın Sakal, "Pekâlâ hanımefendi, bizimle gelmenizi istemek zorundayız. Biz işleri hallederken sizin arkada beklemeniz gerekecek."

Ondan birkaç santim uzaklaştım. "Evet... hayır, teşekkür ."

İsteseler polisi arayabilirlerdi ama ellerim kelepçeliyken rastgele iki adamı arka odaya kadar takip etmemin imkânı yoktu. İmkânı yoktu.

"Lütfen gitmeme izin verir misin?" diye sordum.

"Yapacak bir şey yok," diye cevap verdi Brown Beard. "Bu tür olayları çok ciddiye almamız konusunda kesin emir aldık."

Ne *olayı*? Ben sadece bana söyleneni yapıyordum!

Ama ben onunla tartışmadan Kahverengi Sakal telefonunu kaldırdı ve iş arkadaşına baktı. "Birazdan aşağıda olacak. Henüz polis yok ama o gelene kadar onu tutmamızı söyledi."

Ve bir anda ayağa kaldırıldım ve arka odaya götürüldüm. Tekmelemeli, çılgılık atmalı ve mücadele etmeliydim ama bunun nafîle olacağını biliyordum. Hatta belki de işleri daha da kötüleştirecekti.

Ben de ağzımı kapatarak onları takip ettim, öfke damarlarımda dolaşıyordu.

"Burada bekle," diye emretti Sarışın Sakal ortadan kaybolmadan önce.

Ve bir kez daha kilitli bir odada kapana kısılmış, Adrien Cloutier'yi beklemek zorunda kalmıştım.

Çok uzak. Bu resmen çok uzaktı. Ve daha birinci günün beşinci saatindeydik.

Bütün bir ay boyunca bu saçmalıktan nasıl kurtulacaktım?

Omuzlarımı geriye attım, kalbim kafatasıma çarpmaya başladı. Adrien önümüzdeki otuz günü benim için imkânsız kılmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Adam beni cehenneme sürükleyecekti çünkü hak ettiğimi düşündüğü şey buydu. Onun hikâyesindeki kötü adam benim olduğu kadar benim hikâyemdeki kötü adam da bendim ve benim acı çekmemi izlemek istiyordu. Planladığı işkence taktiklerine nasıl tepki vereceğimi görmek istiyordu. Bu küçük numarasının bütün amacı buydu ve ben ona bu zevki tattırmayı reddediyordum.

Mavi koltuğa oturdum, gözlerimi kapattım ve nefesime odaklandım.
Başka hiçbir şey yoktu. Sadece ben ve ciğerlerime girip çıkan hava. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver.
Sonunda kapı açıldı ve Adrien içeri girdi.

"İYİ SABAHLAR, GÜNEŞİĞİ," diye mırıldandı Adrien, beni kelepçeli görünce sevincine kesinlikle engel olamamıştı.

Noel sabahının neşesini ilk kez keşfeden bir çocuk gibi görünüyordu.

İfademî nötr tuttum, omuzlarımı gevşettim. "Günaydın."

Bir omzunu kapı aralığına yasladı ve cömertçe kaslanmış kollarını kavuşturdu. Siyah bir koşu tişörtü ve ona uygun bir pantolon giymişti. Onu ilk kez takım elbise dışında bir şeyle görüyordum.

Sanırım hala bir noktada koşmaya devam edeceğiz.

"Güne kötü mü başladın?" diye neşeyle alay etti.

Bir omzumu kaldırdım. "Sanırım sadece bir yanlış anlaşılma. Güvenlik burada ikamet ettiğime inanmıyor."

Adrien'in bakışları benim aşınmış ayakkabılarıma kaydı. "Mantıklı."

Orta parmağım seğirdi ama ellerimi aşağıda tuttum ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Elbette."

"Ve sanırım onlara haber vermeyi unuttum," diye hafifçe düşündü. "Bu tür işlerle genelde asistanım ilgilenir ama şu anda onlardan biri eksik. Anladığınızdan eminim."

Başımı yana eğdim ve ona sempatik bir surat ifadesi verdim. "Küçük şeyleri kendi başına yapmak zorunda olmak çok zor olmalı."

Adrien'in dikkati ağzıma yöneldi ve yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme hafifçe soldu, gözlerindeki eğlence azaldı. Tekrar denemeye karar verdi. "Biliyor musun, bu kadar hevesli olmasaydın bunlar olmazdı. Neden buraya bu kadar erken geldin?"

Ah, yani plan beni ekmemektir. Beni bekletmek için buluşma saati hakkında yalan söylemişti.

Bir kıkırdamayı ısırdım. Yakaladı.

"Dün gece seni yanlış duymuş olmalıyım. Saat dörtte burada buluşalım dediğini sanmıştım."

Dilini şaklattı. "Beş."

"Bu benim hatam. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim... efendim."

Gözleri gittikçe daraldı, içeri girerkenki kibirli sırtışı tamamen kayboldu. Birkaç sessiz saniye boyunca beni inceledi ve

Kocaman kafasının içinde dönmeye çalışan kaskatı dişlileri duyar gibi oluyorum. "Bu sabah yenilebilir bir şey falan mı aldın?"

Keşke. "Hayır. Sonunda anladım."

Saatine baktı ve sırtını dikleştirdi. Bir an için yemi yutacağını düşünmedim; yem olduğunu *biliyor* ve sormak istemiyor gibiydi. Ama kendine engel olamıyordu, değil mi? "Neyi anladın?"

"Bu." Bağlı ellerimle ikimizi işaret ettim. "Sonunda tüm bunların ne hakkında olduğunu anladım."

Bir nefes verdi ve sanki bu sorgulama hattını daha fazla sürdürmekten vazgeçmeye çalışıyormuş gibi başını arkaya yasladı. Bu sabah benimle yeterince vakit kaybetmişti zaten.

Yoğun bir programı olan meşgul bir adamdı. Yapacak işleri ve yönetmesi gereken bir şirketi vardı, lanet olsun.

Ama ona geri için yeterli zamanı vermedim. "Bana aşıksın," diye açıkladım.

Ölü bir kemirgenle yüzüne vurmak bana daha az şiddetli bir tepki kazandırırdı. Tüm yüzü seğirdi.

Ve. Lezzetliydi.

Lezzetliydi. "Ne?"

"Daha önce göremediğim için özür dilerim," dedim, sesim olabildiğince içten bir samimiyetle doluydu. "Ve belli ki bunu pek iyi idare edemiyorsun, o yüzden... eğer istersen bu konu hakkında konuşabiliriz."

Adrien'in bakışları yüzümde geziniyordu, şüphesiz onunla dalga geçip geçmediğimi ya da gerçekten deli biri olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Gözünün altındaki deri tüylendi.

"Yani... duygularınızla başa çıkmanın daha iyi yolları var..." Kelepçeli bileklerimi havaya kaldırdım. "Önce tüm güvenlik ekibini beni bulmaları için gönderdin, sonra beni ofisine kilitledin, sonra seninle mümkün olduğunca çok zaman geçirmem için bir yol buldun ve şimdi de bu."

Onun gözle görülür tiksintisi benim solmuş ruhum için çorba gibiydi. Onun nefretiyle *yaşayabilirdim*.

Ben de devam ettim. "Sanki... bu beni *ikinci* kez bir odaya kilitleyişin ve bu sefer gerçek kelepçelerle. Bunu geçen gün beni yalvarttığın gerçeğiyle birleştiren, bütün bunlar genel bir mafya romanı gibi okunmaya başlıyor. Herkesin kendi türü var ama bu benim tercih ettiğim bir tür değil. Ben büyük boynuzlu, tüylü mavi uzaylıları severim.

ve daha büyük kalpler. Ve tarçınlı çörekleri *gerçekten* severim. Hem yiyecekleri hem de erkekleri, ama özellikle de yiyecekleri sıfırdan pişirebilen erkekleri.

"Sonuç olarak, sizden rahatlamanızı ve biraz sakinleşmenizi rica edeceğim. Koşumuzdan sonra caddenin aşağısındaki fırına uğrayıp tarçınlı çörek yemek istersek, şikayet etmem. İçlerinde kuru üzüm olmadığı sürece. O zaman çok şikayet ederdim."

Adrien ne saçmaladığımı anlamaya çalışarak o yavaş kertenkele göz kırpışlarından birini daha yaptı. Onu savunmak için yüz ifademi yumuşak, ciddi ve uygun bir şekilde endişeli tutmuştum. Karakterimi bir kez bile bozmamıştım.

"Bana çıkma teklif edebilirdin," dedim ona. "Yani, tabii ki hayır derdim ama en azından ikimizi de zaman kaybından kurtarırdı. 'Erkek kızdaki hoşlanıyor, o yüzden dikkatini çekmek için saç örgüsünü çekiyor' olayını hiç anlamadım." Ona gülümseyerek bacak bacak attım.

Onu şaşırtmayı başardığımı sanmıştım. Çünkü on saniye boyunca gözünü bile kırpmadı. Ama sonra dedi ki, "Saçmaladığında sol burun deliğinin açıldığını biliyor musun?"

Ne zamandan beri?

"Hayır, değil."

"Öyle. Ve başını diğer tarafa doğru eğiyorsun."

"Ben-"

Bir el salladı ve sözümü kesti. "Umurumda değil. Geç kalıyoruz, gidelim."

Kelime oyunu yapmak istememişti ve bunu belirttiğimde beni görmezden geldi.

Dışarı.

Kelepçelerimi çıkarmak için uğraşan sakallı Şey Bir ve Şey İki tarafından bir dizi mahcup özür diledim.

Ama bu sabah kendimi o kadar da bağışlayıcı hissetmiyordum.

Söz verdiğim gibi, dışarı adımımızı atar atmaz Adrien'in bir litrelik su şişesi bana teslim edildi ve sonra yola koyulduk.

Çok acımasızdı.

Yirmi altı dakikalık acı dolu, nefes nefese geçen her saniyesinden nefret Koş ettim.

Ama ben yaptım.

Ciğerlerim ateşle doluydu, kaslarım yanıyordu ve kaskatı kesilmişti. Titriyordum ve yemin ederim ağzımda kanın metalik tadını alabiliyordum ama yine de başardım. Adrien'a ayak uydurdum. (Çoğunlukla... sonlara doğru birkaç metre hariç.)

Bunu başarabildiğime hangimiz daha çok şaşırdık bilemedim. Ben mi o mu?

Geride kaldıktan sonra ona yetişmek için bacaklarımı yeterince zorladığım her seferinde bana yan gözle bakmaya devam etti ve sonunda rotanın sonuna ulaştığımızda gerçek bir inançsızlığın hızlı bir görüntüsünü yakaladığımı düşündüm. Ama o noktada çoğunlukla kusmamaya ya da bayılmamaya çalışıyordum, bu yüzden su şişesini çimlere fırlattım ve oksijen için savaşıyor yanına yığıldım.

O aptal şeye bir kez bile uzanmamıştı. Hâlâ doluydu. Siktiğimin sadisti.

Kusma. Kusma. Kusma.

"Koşmadığını söylediğini sanıyordum."

Bilmiyorum.

Lütfen kusma.

"Yoksa bu konuda da mı yalan söyledin?"

Neden burun deliklerimin çapını ve başımın eğildiği açığı ölçmüyorsun, ahmak.

Ria, sakın kusma.

Kanım dönüyormuş gibi hissettim, başım dönüyordu. En kötü kısmı? Adrien'in sesi nefes nefese çıkıyordu.

Ondan gerçekten nefret ediyordum. Hayatımda hiç kimseye ya da hiçbir şeye karşı hissetmediğim bir tutkuyla onu hor görüyordum. Başka bir insanı kendi iradesi dışında koşmaya zorlayan biri için cehennemde özel bir yer vardı. Ve eğer yoksa, onun için de bir yer açardım.

Ama önce nefesimi toplamam gerekiyordu.

Sırt üstü yuvarlandım ve morarmış gökyüzüne göz kırptım. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver.

"Ayağa kalk."

Siktir git.

Ona bakmak için boynumu bktm, bacaklarımın hareket etmesini istedim. Hareket etmediler.

Adrien saatine baktı, nefes alış veriş i artık neredeyse tamamen normale dönmüştü. Çok fazla terlemiyordu bile. Cildi hafif bir parlaklıkla kaplıydı, yanakları sıcak bir renkle kızarmış tı. Bir insan nasıl olur da bu kadar iyi görünmeyi başarabilirdi-

Hayır. Bekle.

zgnm. *İyi* değil. Doğru kelime bu değildi. Daha çok "Yine bakıyorsun." demek istemiştim.

Enerjim o kadar tükenmişti ki başımı çevirecek gücü kendimde bulamıyordum. "Bir... saniye... buraya... ihtiyacım var."

Saatine bir kez daha sabırsızca baktı. "Keyfine bak. Ben spor salonuna gidiyorum. Benimle ofiste buluşmak için tam yetmiş beş dakikan var."

Onunla mı çalışacaktım?

Ama ben daha sormadan su şişesini çimlerin üzerinden kapıp uzaklaştı.

Sadece iki dakika daha, kendime söz verdim ve tekrar yere uzandım.

İşte o zaman aklıma geldi ki, tüm bunları yarın tekrar yapmam gerekecekti.

Ve ertesi gün. Ve sonraki gün.

Yuvarlandım ve bir iniltiyle yüzümü buz tutmuş çimlere gömdüm.

Alba haklıydı, beni gerçekten öldürecekti.

Ve ah, ne kadar yavaş, işkenceli bir lm .

NEREDEYSE. Neredeyse Adrien'in masasından küçük bir kaktüs alıp onun aptal ve kibirli suratına fırlatacaktım. Parmaklarım seğirdi ve avuçlarım kaşındı ve küçük kaktüsün alınmak için yalvarmaya devam etmesi de yardımcı olmadı.

Bunun yerine, odağımı nefesime geri getirdim ve onun beni mutlu olduğum yere sürüklemesine izin verdim. Aslında bir keşiştim. Sabrım rakipsizdi.

"Zil takmamı mı istiyorsun?" Sesim hoş, yumuşak ve meraklıydı.

"Evet."

Kaldır beni, Ria, diye yalvardı kaktüs. Beni onun aptal kafasına fırlatırsan canını çok iyi yakarım.

Adrien masasının üzerindeki kutuyu bana doğru yaklaştırdı. İçinde tek bir uygulama dışında hiçbir şey yüklü olmayan dijital bir saatti bu: bir uşak zili.

"Sana ne zaman ihtiyacım olursa çalacak," diye açıkladı Adrien, sanki ben ikiye ikiye bir araya getiremeyecek kadar aptalmışım gibi.

O aptal şey her çaldığında her şeyi bırakıp ona gitmem bekleniyordu. Ve en iyi kısmı? Uygulamanın arka planda çalışan bir izleyicisi vardı, bu yüzden her iki tarafa da tahmini seyahat süremine ne olacağını bildirebilirdi (ve bildirirdi). *Yaşasın benim için.*

Şu iğnelerime bak. Hepsini kendim yetiştirdim. Ne kadar keskin olduklarına bak. Beni atarsan hepsini suratına saplarım.

Adrien kertenkele gibi gözlerini kırıpıştırarak bana baktı, her şeyi açıklamaktan sıkılmış gibiydi. "Bazen bildirime bir mesaj ya da istek eşlik eder, bazen de sadece konumumu bildirir."

Gözbebeklerine nişan al, Ria. İğnelerim onlara çok iyi yapışır. Bir şeylere saplamakta o kadar iyiyim ki, farkında bile değilsin. Ben şiddetin ta kendisiyim.

Boğazımı temizledim. Bu iyiydi. Her şey yolundaydı. Tüm beynim kesinlikle çılgılık çılgılığa yanmıyordu. "Geri mesaj gönderebilecek miyim?" Ses tonum sakın ve şeftali gibiydi.

Her şey yolundaydı.

"Hayır."

"Tamam... Sizinle iletişime geçmem için bana farklı bir yöntem sunulacak mı?"

"Neden benimle iletişime geçmek istiyorsun?"

Gözlerimi devirmemek için harcadığım çaba gözlerimi acıtıyordu. "Örneğin bir taleple ilgili bir sorum olursa diye," diye makul bir açıklama yaptım.

"Yapmamalısın. Belirgin olacaklar."

Aman Tanrım. "İyi. Ya bir şey olursa ve sana hemen ulaşamazsam?"

Dilini şaklattı. "Benim için her zaman müsait olman gerekiyor. Anlaşma böyle."

Ellerim arkamdaydı, bu yüzden sıktıklarını göremedi. "Ya senin ayak işlerinden birini yaparken bana otobüs çarparsa? Sana haber vermem gerekmez mi?"

Adrien havaya küçümseyici bir el salladı. "Haberlerde göreceğim.

Ayrıca, uygulama herhangi bir önemli fiziksel etkiyi bana bildirecek." Kaşlarımı çattım. "Bildirecek mi? Neden?"

"Parçalamaya çalışırsan diye."

Oh. Evet. Yeterince adil. Bu kesinlikle benim yapacağım bir şeydi.

Adrien sandalyesinde arkasına yaslandı, parmakları önünde iç içe geçti. "Giy şunu," diye emretti.

Son şansın, Ria. Beni onun ucube gözbebeklerine fırlat.

Gururumu bir kenara bırakıp kutuya uzanmak için tüm irademi kullandım. Saati taktım ve olumlu yönlerine odaklanmak için elimden geleni yaptım. Örneğin, en azından kayış ince bir ten rengiydi ve şatafatlı bir neon turuncu değildi. Ve en azından bir yaka değildi. (Gerçi öyle olsaydı gerçekten kaktüsü fırlatırdım.)

"Bir demo ister misiniz?" Adrien alay etti, koyu renk gözleri keyifli bir muziplikle dans ediyordu.

İstediğim en son şey bir demoydu. "Evet, tabii. Bu harika olur-"

O şey patladığında irkilerek nefesim kesildi. Titreşimler o kadar yoğundu ki mini elektrik şokları gibi hissettiriyordu. Ve lanet olsun, çok gürültülü ve iğrençti.

Sanki bir inek zili araba alarmıyla vahşi bir seks yapıyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Korkunç deneyim beş saniye gibi uzun bir süre devam etti ve sonunda bittiğinde Adrien'in yüzü . "Sevdin mi?" diye sordu.

Kalbim çılgınca bir karmaşa içindeydi. "Onu susturmanın bir yolu var mı?"
Böylece bana ve odadaki diğer herkese her seferinde kalp krizi geçirmez.

*Ne zaman
patlayacak?*

"Hayır."

Ardından gelen dehşet kadar zengin ve güçlüydü ki tadını alabiliyordum. Ama sonra bir kahkaha attı. "Ayarlardan ayarlayabilirsiniz."

Şükürler olsun. Nefesimi bıraktım.

Tamam, yani bir anlayışı vardı. Sadece biraz sadistçeydi.

"Harika," dedim sol gözümün dibinde çiçek açan baş ağrısını görmezden gelerek. Bugünün artık bitmesine çok ihtiyacım vardı ve saat daha sabahın sekiziydi. "Benden başka bir şey ister misin?"

Adrien başını salladı. "Şimdi olmaz. Bir şeye ihtiyacım olduğunda seni ararım."

Tekrar söylüyorum, kelime oyunu yapmak istememiştim.

"Hiçbir şeye ihtiyaç duymama" hali dokuz dakika kadar sürdü. Sonra talepler gelmeye başladı.

İlk başta çiseliyordu - ona kahve getir, kuru temizlemeciye bırak, bir paket al. Beklediğim sıradan işlerdi. Ama sonra titreşimler daha hızlı gelmeye başladı. Ve daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı. Ta ki bileğimi tam olarak hissettiğim bir zamanı hatırlayamayana kadar.

Bacaklarım koşudan dolayı bu kadar sert ve ağırlı olmasaydı bu deneyim o kadar da kötü olmayabilirdi. Ne zaman çömelmek ya da koşmak zorunda kalsam, hatta hafif yüksek bir tempoda yürüsem, kaslarım protesto için yanıyor ve ağrıyordu.

Günün sonunda o kadar çok ağrım vardı ki eve taksiyle dönmeyi tercih ettim. On beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen. "Ee... günün nasıl geçti?" Jamie alaycı bir tavırla sordu. bir iniltiyle kanepeye yüzüstü düştü.

"Çok ağrım var," diye mızızlandım mindere doğru. Toebean'lar kıcıma atladı ve beni mıcıklamaya başladı.

"Eminim. Çay ister misin?"

"Çay' uyuşturucu için bir kod mu?"

"Hayır."

"Olabilir mi?"

"Hayır."

İçimi çektim. "Peki."

Birkaç dakika sonra elinde dumanı tüten bir fincan nane çayı ile döndü ve yanıma oturmadan önce sehpanın üzerine koydu. "Saatin var mı?" diye merakla sordu deve kayışını dürterek.

Sanki bir işaretmiş gibi, lanetli şey tekrar patladı.

Kanepeye doğru bir hıçkırıkla sızlandım. "Durdur şunu."

O gün için kovulduğumu söylemişti. Bunu kendi aptal ağzıyla söylemişti.

Başımı ekrana bakacak kadar çevirdim ve neredeyse rahatlamaktan ağlayacaktım. Sadece bir mesajdı. İstek yoktu.

Saati şarj etmeyi unutma. Yarın koşu yok.

Teşekkürler.

Yüzümü tekrar yastığa gömdüm.

"O kadar kötü, ha?" Jamie elini saçlarımda gezdirirken yumuşak bir sesle konuştu.

Kanepeye doğru inledim ve sanki ıstırabımı hissetmiş gibi Toebeans belimi yoğurmaya başladı.

Bazen çok tatlı bir çocuk oluyordu. On dakika daha yoğurduktan sonra belki onun sürtüklüğünü affedecek gücü kendimde bulabilirdim.

"Müstakbel kocan şeytani bir sadist," diye bilgilendirdim onu. "Her gülümsediğinde, uyuyan bir çift su samuru ayrılıyor. Videoları gördünüz mü? Uyurken el ele tutuşuyorlar. Çok tatlılar. Ve her gülümsediğinde onları ayırıyor, Jamie."

Mırıldandı. "Bu çok kötü oldu. Adrien'in gerçekten hoş bir gülümsemesi var."

"Yok," diye homurdandım. Ve tamamen alakasız bir not olarak, "Yalan söylediğinde sol burun deliğimin alevlendiğini iddia ettiğini biliyor musun?"

Burnumu incelemeye başlarken başını eğdi. "Öyle mi?"

"Sen söyle. On yıldır her gün yüzüme bakan sensin."

"Bunu hiç fark etmedim," diye itiraf etti. "Ama yine de bana hiç yalan söylemiyorsun."

"Sen neden ? Sana her zaman yalan söylüyorum." Kolumu çimdikledi.

"Ow!"

Toebeans yoğurmayı bıraktı ve onun yerine başımın üzerine uzanmaya karar verdi. Muhtemelen beni susturmak için.

Ama Jamie beni boğarak acılarına son vermeden önce onu kucağına aldı. Bugün gerçekten hiç rahat edemedim.

"Her neyse," diye devam ettim, "ya inanılmaz derecede gözlemci ve bu gerçekten yaptığım bir şey, ya da beni şaşırtmak ve aklıma girmek için saçmalıyor."

Yaptığı şey buysa işe yaradığından değil. Ben iyiydim.

"O zaman neden bana bir yalan söylemiyorsun, burun deliğın alevlenirse sana haber veririm."

Dilimi tıkırdattım. "Aktif olarak farkında olursam işe yaramayabilir."

Daha da yaklaştı. "Sadece dene. Sana bir soru soracağım ve sen de bana gerçek olmayan bir cevap vereceksin."

değerdi. Ona daha fazla yer açmak için yan döndüm. "Tamam." ", bakalım... ummm." Kucağına baktı, düşünüyordu.

Sonra sırtıttı, muzip bakışlarını benimkilere dikti. "Adrien Cloutier tam bir bebek, evet mi hayır mı?"

"Bu çok aptalca. Başka bir tane seç."

"Hayır, üzgünüm. Adrien seksi bir erkek. Evet ya da hayır." "Artık kimse 'iri yarı' kelimesini kullanmıyor."

"Evet ya da hayır," diye itti.

Gözlerimi o kadar sert yuvarladım ki başımın arkasına çarptığını hissettim. "Hayır," dedim kararlılıkla.

Jamie skandal dolu bir nefes verdi. "Yalancı!" diye suçladı burnumu göstererek. "Alevlendi!"

Ne? "Hayır, hissetmedim." Hissettiklerime özellikle dikkat etmişim ve kesinlikle hiçbir şey hissetmemişim.

"Evet, öyle oldu. Bak!" Telefonunu çıkardı ve kamerayı çevirdi, böylece ekranda kendimi görebildim. "Bana Adrien'in yüzünün iğrenç olduğunu söyle."

"Adrien'in iğrenç bir f- Oh, bu da ne!"

Avucumu burnuma götürdüğümde Jamie kıkırdadı. Gerçekten de cümlemin yarısına geldiğimde sol burun deliğim seğirmiş ve genişlemişti.

"Ne oluyor lan!" Panikle avucuma doğru söylenmeye başladım.

Jamie'nin gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "Bunu hiç fark etmediğime inanamıyorum. Nasıl oldu da bu kadar çabuk fark edebildi?"

Bilmiyordum, umurumda da değildi. Ayağa fırladım ve doğruca dizüstü bilgisayarına gittim.

"Ne yapıyorsun?" Jamie arkamdan seslendi.

"Acil bir rinoplasti konsültasyonu için rezervasyon yaptırmak, tabii ki." Başka seçeneğim yoktu.

ADRIE N postalarını karıştırmamı istiyordu.

JAMIE

Kulağa o kadar da kötü gelmiyor

Ben de ona, önümdeki masaya yığıldığı hayran mektuplarının (çoğul) bir resmini ve açtığım ilk mektubun fotoğrafını gönderdim. Tatsız polaroidler de dahil.

JAMIE

İşte bu kadar. Bu benim kötü adam orijin hikayem

Ve bu sadece şanssız bir ilk çekiliş de değildi. Hem erkeklerden hem de kadınlardan gelen mektupların yüzde otuzu açık bir şekilde cinsel içerikli. Geri kalanı ise Adrien'in başarılarından övgüyle bahseden, ona ne kadar hayran olduklarını ve hayatlarında ne kadar büyük bir fark yarattığını falan filan anlatan insanlardan oluşan sayfalar dolusu mektuplardı ve yemin ederim ki o aptal gamzelerinin ne kadar muhteşem olduğuna dair *bir şey daha* okumak zorunda kalırsam onu bağlayıp içini dolduracaktım.

Gamzelerini neyle doldurmayı planladığımı söylediğimde Jamie, "Bir *dahaki* sefere bunu yüksek sesle söylersen, muhtemelen bir terapistle söylemelisin," demişti.

"Şaka yapıyorsun," diye cevap verdim. "Zaten tüm bunlardan sonra terapiye ihtiyacım olacak."

Akşam "kovulduğumda", gözlerimi ve beynimi tıbbi sınıf bir dezenfektanla ovmak istedim. Dünyada bugün tanık olduklarımı unutmama yardımcı olacak yeterli terapi yoktu.

Sabahleyin hala ayıklamam gereken küçük bir yığın olduğunu bilerek yattım.

Polaroid kaplı kabuslara yol açan şeyin bu olduğundan oldukça emindim.

"Ekstra sıcak istemiştim."

Adrien'a en tatlı, en masum gülümsememi attım. "Ve bu tam olarak sahip olduğun şey."

İşaret parmağıyla cappuccinoya vururken ağzının sağ köşesi aşağı doğru indi. Bana inanmamıştı.

Boğazımı temizledim. "Bardağı çevirirseniz, siparişin belirttiğiniz sıcaklık tercihinin yansıttığını göreceksiniz. Orada yazıyor... efendim."

Beni tembel bir ilgisizlikle inceledi, sanki sadece bana bakmak onu sıkılmış gibiydi.

Bardağının kapağını yırtıp içeceği kucağına dökmek istedim. Sonra ne kadar sıcak ya da soğuk olduğu hakkında tartışabilirdik.

Adrien içimde şaşırtıcı derecede şiddetli bir damar uyandırmıştı. Henüz ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum.

"Fincanın ne dediği umurumda değil. Dün de soğuktu."

Dudaklarımı endişeli bir surat ifadesiyle çıkardım ama bunun tek nedeni bunu yapmamdan gerçekten nefret ediyor gibi görünmesiydi. Bakışları ağzıma kaydı ve sertleşti, kaşları bir anlığına çatıldı.

"Aşağı inip size yeni bir tane sipariş etmemi ister misiniz?" Teklif ettim. "Bu sefer ekstra *sıcak* yapmalarını isteyebilirim."

Muhtemelen sütü yakacaktı ama bu benim sorunum değildi. Baristaların da muhtemelen umurunda olmazdı. Adrien beni her taze kahve almaya gönderdiğinde onlara yirmi dolar bahşiş veriyordum. Yani günde dört kez.

Ayrıca, sütü ne kadar sıcak buharda pişirdiklerinin de bir önemi yoktu. Kendi buzlu kahvemden onun içeceğine gizlice attığım küçük buz küplerini dengelemeyecekti.

Adrien bana salladı. "İki dakika içinde bir toplantım var." Bu benim işaretimdi. Artık gitmemi istiyordu.

Memnuniyetle.

Ofisinin yanındaki küçük konferans odasına geri döndüm ve postalarından geriye kalanlar üzerinde çalışmaya başladım.

Aptalca şeylerin nasıl sıralanmasını istediğini tam olarak bilmiyordum, çünkü bunu hiç açıklamamıştı. Bu yüzden yöntemimi olabildiğince basit tuttum ve kendimi üç yığınla sınırladım, çünkü nasıl olsa bana her şeyi baştan yaptıracaktı.

Gözlerimi çamaşır suyuna batırmak istememe neden olan iğrenç, müstehcen şeyler için bir yığın vardı, bir tane de ona ve onun

başarıları için, bir diğeri de yaptığı bağışlar ve hayırseverlik çalışmaları için çeşitli kâr amacı gütmeyen kuruluşlardan ve hayır kurumlarından aldığı teşekkür mektupları için.

Son yığın şaşırtıcı derecede büyüktü ve bazı mektupların çok tatlı olduğunu (istemeyerek de olsa) kabul etmek zorundaydım, özellikle de çocuklar tarafından yazıldığı belli olanlar. Onlara özel bir özen göstermiştim; gönderenin adını, yaşını ve Adrien'in okumayı planlamaması ihtimaline karşı iki cümlelik bir özeti belirten küçük yapışkan notlarla birlikte yığının en üstüne düzgün bir şekilde yığmışım.

Gerçekten öyle olmasını ve cevap vermesini umuyordum. Ama bunun sadece hüsnükuruntu olduğunu da biliyordum.

Öğleden sonra erken saatlerde, yığını bir düzine açılmamış mektuptan oluşan kısa bir yığına indirmiştim. Ve bu işi bitirmeye o kadar hevesliydim ki, elime aldığım zarfın tamamen çıplak olduğunu fark etmedim. Üzerinde ne pul, ne iade adresi, ne de varış adresi vardı.

Göreve başladığımda Adrien bana tam olarak tek bir talimat vermişti: "Boş bir zarfı karşılaşırsan sakın açma."

Açtım.

Aslında ilk başta ne okuduğumu fark etmedim, çünkü içerik o kadar tuhaftı ki birkaç saniyemi aldı. Ama sonra farkına vardım ve elimdeki kâğıt parçasını yere düşürüp sanki alev almış gibi ondan uzaklaştım.

Bu bir ölüm tehdidiydi. Kısa, net ve şiddet içeriyordu. Oh, ve Adrien'in adresini de içeriyordu.

Ev adresi. Görünüşe göre, PH2-32 birimindeymiş.

Mektubu dikkatlice geri almadan önce elimi örtmek için kazağımın kolunu aşağı çektim. Gerçi muhtemelen bunun bir anlamı yoktu; parmak izlerim zaten lanetli şeyin her yerindeydi.

Adrien'in ofis kapısı açıldı ve parmak uçlarımla kapıyı içeri girdim.

Başını monitöründen kaldırmaya zahmet etmedi, parmakları klavyesinde kesintisiz bir rahatlıkla hareket etmeye devam etti.

"Ne?" dedi, masasının önünde durup kâğıt parçasını vücudumdan bir kol boyu uzakta tuttuğumda. Kalbim göğsümün üzerinde zıplıyordu.

"Hey... Bana pulsuz ve şüpheli görünen zarfları açmamamı söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Adrien'in parmakları durakladı, düz bakışları yavaşça yüzüme kaydı. Beceriksizliğime karşılık olarak kertenkele gibi göz kırptı.

"Sana verilen tek talimat buydu," dedi yavaşça.

Yemin ederim adam tüm beyin hücrelerimi bir eliyle sayabileceğine inanıyordu. Benden bu kadar acımasızca etkilenmeyen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Mmm, kesinlikle öyleydi," diye kabul ettim. "Ama şu anda bunun pek bir önemi yok."

Adrien tartışmak için ağzını açtı ama onu durdurmak için parmağımı kaldırdım. "Sadece... bir saniye dinle," dedim, ayaklarımın üzerinde kayarak. Haberi nasıl vereceğimden tam olarak emin değildim... ve ona mektubu göstermek istemiyordum. Çünkü yoğun ve dehşet vericiydi ve insanların nesi vardı?

Yani, o adamdan herkesten çok nefret ediyordum ama gerçek bir *ölüm tehdidi*ni hak ettiğini düşünmüyordum.

Adrien ne kadar zorlandığımı fark etti ve masasının etrafında dönerek ayağa kalktı. Birkaç adım geri çekildim, vücudumu döndürerek mektubun ulaşamayacağı bir yerde kalmasını sağladım. Ama o yine de mektubu almaya çalıştı.

"Bekle, Adrien, sadece..."

Elini uzatırken durakladı, yüz hatlarında tanımlanamayan bir şey belirirken başı yana eğildi. Ve ona yanlılıkla "efendim" ya da kendisine ne denmesini istiyorsa o şekilde hitap etmek yerine ilk ismiyle seslendiğimi fark ettim.

"Bu... bu hoş bir mektup değil," diye uyardım.

Yüzünde tanınmaz bir ifade belirdi ama "Bir bakayım" demeden önce tekrar sertleşti.

Tekrar uzandı ve ben tereddüt ettim, düşünmeden avucumu kaldırdım. Öne doğru eğildiğinde göğsüne bastırdım - son derece geniş ve şaşırtıcı derecede sert göğsüne.

Çenesi eğildi, nabzının avucuma vurduğunu hissettiğimde dikkati elime yöneldi.

Geri kaptım. "Özür dilerim."

Adrien tekrar bakışlarımla buluştu ve onunla tanıştığımдан beri ilk kez bana bakarken gözlerinde zehir yoktu. "Mektubu görebilir miyim lütfen?"

Şaşırtıcı derecede nazik kibarlık bir taktikti, belli ki etkili bir taktik.

Kâğıdı yavaşça avucuna yerleştirdim, görüş alanıma girene kadar elimi titrediğini fark etmedim. Adrien de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü mektubu elimden kapmak yerine yavaşça avucumdan çekip aldı.

"Muhtemelen polise haber vermeliyiz," diye kekeledim o notu gözden geçirirken.

Ama kaşlarını çatmadı ya da okuduğı Şeye hiç şaşırılmış gibi görünmedi. Ve ben onun adına yetkilileri aramayı teklif edemeden notu katladı, düzensiz bir şekilde ikiye böldü ve geri dönüşüm kutusuna attı.

Sanki sıradan bir öğleden sonra, önemsiz bir posta parçasıymış gibi. Burada görecektir bir Şey yok, millet!

Ofisinin ortasında kıpırdamadan durdum, tamamen şaşkına dönmüştüm.

"Önemli bir Şey değıl," dedi Adrien soğukkanlılıkla. "Bunun için endişelenme."

O mektubu okumuştım. Ve bu kesinlikle "hiçbir Şey" değıldi. "Senin-"

"Önemli bir Şey değıl." "Ama-"

"Bir Şey yok, Sanchez. bırak onu."

Bir parçam onunla tartışmak istiyordu... ama ne diyebilirdim ki?

Ben orada durmaya devam ederken Adrien bir nefes verdi. "Bu aldığım ilk mektup değıl ve onlardan hiçbir Şey çıkmıyor. Masama ulaşmadan önce nefret mektuplarıyla birlikte filtrelenmeleri gerekiyor, ancak bazen bir tanesi aradan sıyrılıyor."

Bazı nedenlerden dolayı, bu konuda bu kadar rahat davranacak kadar çok almış olması beni rahatsız etti. "Tamam... ama yırtıp atmak yerine polise vermen gerekmez miydi?"

Adrien başını eğdi ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Bugün taş grisi bir takım elbise giymişti ve kolalı beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açıktı. Kravatı yoktu.

Kıyafetlerini takip ettiğimden falan değıl. Ben sadece... *nasıl* bu kadar soğukkanlı olabiliyordu?

"Neden umursuyorsun ki?"

Gözlerimi kırptım.

"Ne?"

Adrien omuz silkti. "Neden umursuyorsun ki?"

"Bu gerçek bir ölüm tehdidi, Adrien. Nasıl umursamazsın? Üzerinde adresin yazıyordu."

"Bu bir süre sızdı," dedi. "Birisi şimdi modellik yaptığınız nefret kulübü web sitesinde yayınladı."

Aslında ağzımın kapandığını duyabilirdiniz. Beni bu kadar etkili bir şekilde sustururdu.

"Evine git," dedi, sesindeki sessiz zehir geri dönmüştü. "Şimdilik işin bitti. Bugün başka bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım."

Yanaklarımda bir sıcaklık belirdi ve arkamı dönüp çenemi her zamankinden bir santim daha aşağıda tutarak Adrien'in ofisinden çıkarken başka bir şey söylemedim.

Eve döndüğümde yaptığım ilk şey nefret kulübünün web sitesindeki forumları taramak ve Adrien'in kişisel bilgilerini içeren gönderileri işaretlemeye başlamak oldu. Onları silme yetkim yoktu ama en azından bu şekilde gözlerden saklanmış oluyorlardı.

Sonra da hesabımı sildim.

"BU NE ?"

Adrien'a en masum bakışlarımı attım ve neden tam olarak bilmiyormuş gibi davrandım. "Ne?"

Genelde sabahın bu erken saatlerinde sohbet etmezdik, bu yüzden sesim kuru ve cızırtılı çıktı. Boğazımı temizledim.

Adrien çenesini bana doğru salladı ve hafif bir koşuya başladdikkatle kalçama baktı. "Bu," dedi.

"Bir şey değil," diye karşılık verdim, onu taklit etmek için sabahki cılız sesimi kullandım. Bunu bana dün üç kez söylemişti.

Göz ucuyla dudaklarının seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim. Onu suçlayabileceğimden değil. İzlenimim doğru çıkmıştı. "Ayı topuzuna benziyor," diye işaret etti.

Bu sefer ona cevap vermedim, gözlerimi önümdeki yoldan ayırmadım. Bacaklarım başka bir koşuya zorlanamayacak kadar sert ve ağırlıydı. Bundan nefret ediyordum.

"Burada ayılarla karşılaşmayı mı planlıyorsun Sanchez?"

Sessiz kaldım ama bunun nedeni vücudumun zaten oksijen depolamaya ihtiyaç duymasıydı. Adrien'in böyle bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu.

"O şeyi benim ya da başka bir insanın üzerinde kullanmak için yanında getirmediğini bildiğimden beri. Çünkü bu çok yasadışı olurdu," diye devam etti.

Daha yasadışı olan ne biliyor musun? Cinayete teşebbüs.

Gözlerim istemeden de olsa etrafa dalıp karanlıkta çevremizi taradı. Sıra sıra binalar, park etmiş arabalar, çalılıklar. Arka planda kuş cıvıltıları, birkaç sokak ötede bir motor sesi ve-

"Planınız bu olsa bile," dedi Adrien, etrafı gözetlememi bölerek, "en azından bir şekilde gizlemeyi düşünürdünüz, böylece diğer kişi bunu önceden göremezdi."

"Caydırıcılık," diye mırıldandım. Ama aynı zamanda onu koyabileceğim küçük bir bel çantası da almamıştım. Daireme dönüp daha sonra bir tane almam gerekiyordu.

"Evet, ayı biber gazının silahlı birini caydırmada ne kadar etkili olacağından emin değilim."

Ona baktım, zaten nefes nefese kalmıştım. "Sence... bir... silahları... var mıdır?"

Parka girdiğimizde Adrien bir kahkaha attı. "Eğer yaparlarsa, muhtemelen seni hedef almayacaklardır."

Ama endişelendiğim kişi ben değildim.

Bunu yüksek sesle itiraf ettiğimden değil. Kendime bunu kabul etme izni bile vermedim.

Eğer o ölürse, Alba parasını alamaz, diye kendime söyleyip durdum. Endişelenmemin tek sebebi buydu. Yemin ederim.

"Bu... koşularda... Frankie'yi... ya da başka bir... güvenliği... yanınızda getirmeniz... gerekmez mi?"

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. "Yirmi dört saat güvenlik görevlisi istemiyorum. Frankie'nin ekibi genellikle etkinlikler ve resmi kamuoyu önüne çıkışlar için ayrılmıştır."

Bu bana hiç mantıklı gelmedi. Takipçilerden endişeleniyordu, tehdit mektupları alıyordu ve sürekli bir güvenliğe ihtiyacı olmadığını mı düşünüyordu?

Etrafımızı bir kez daha taradım, her ihtimale karşı arkamıza da hızlıca bir göz attım. Çalıların, dalların ve ağaçların arasındaki hareketleri tespit etmeye çalışırken kendimi o kadar kaptırmıştım ki Adrien adımı söyleyene kadar durduğunu fark etmedim.

Ayaklarım yavaşladı ve arkamı döndüm. "Neden durdun?" diye sordum. Bir şey mi görmüştü?

Uzun bir nefes vermeden önce birkaç dakika bana baktı. Sonra arkasındaki patikayı işaret etti. "Hadi gelin. Seni geri götüreyim."

Ellerimi dizlerimin üzerine koymuş, kaygan nefesimi tutmaya çalışıyordum. "Ne oldu? Neden?"

"Sadece gel. Koşu bitti."

Doğrudum ve ellerimi kalçalarımın götürerek onun durduğu yere doğru ilerlemeye başladım. "Neden peki?"

Gözle görülür bir şekilde tereddüt etti, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Yarıdan itibaren artık bu koşulara gelmene gerek kalmayacak. Ben... kendi şişemi kendim taşıyacağım."

Bu, bütün hafta boyunca duyduğum en iyi haber olmalıydı. Sevinçten kahkahalar atmalı, zıplamalı ve filmlerdeki gibi ilk gördüğüm kişiyi (Adrien'i değil) öpmeliydim. Çünkü bu aptal koşularla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Peki neden ona "Ama neden?" diye sordum? Anlamıyorum."

Adrien sinirli bir nefes verdi. "Zaten bunu yapmaktan nefret ediyorsun, o yüzden milyon tane soru sormayı bırak da gidelim."

"Sadece bir soru," diye düzelttim onu. "Ve cevaplamak zorunda değilim. Hadi gidelim."

"Hayır, teşekkürler." Döndüm ve hafif bir koşuya başladım.

Yetişmesi iki nefesten az sürdü. "Ne yapıyorsun?" Dürüst olmak gerekirse, emin değildim. "Koşuyorum."

"Az önce seni geri götüreceğimi söyledim."

"Ve 'doldu' diye duydum. Bu da artık zamanımın bana ait olduğu ve koşumu bitirmek istediğim anlamına geliyor."

"Hayır, beni kızdırmak istiyorsun."

Sırıtmama engel olamadım. "İki kuş."

"Sanchez."

Tekrar durdum ve kollarımı havaya kaldırdım. "Aman Tanrım, ne? Bana sadece sorununun ne olduğunu söyle."

"Sana eve gitmeni söylüyorum, pazartesiden beri her sabah duymak istediğin şey de bu. Neden bu kadar inatçısın?"

Ah, evet. İkimiz arasında inatçı olan bendim.

"Bu gerçekten de başka biriyle yaptığım en aptalca tartışma olabilir. Bir keresinde de altı yaşında bir çocukla hangi tür fıstık ezmesinin en iyisi olduğu konusunda iki saatten fazla tartışmıştım."

"Organik ve az yağlı, tabii ki."

Dehşete kapılmıştım. "Seninle ilgili her şey bende kusma isteği uyandırıyor."

Adrien'in yüzü yavaşça bir sırıtışa dönüştü. "Bu bir yalan."

Ofladım ve uzaklaşmaya başladım ama parmaklarının koluma hafifçe dolandığını hissettiğimde tekrar durdum.

", Sanchez." Elini bıraktı. "Eğer bu koşularda yanında topuz getirecek kadar korkuyorsan, seni benimle gelmeye zorlamayacağım."

Ona göz kırptım. "Endişelendiğin şey bu mu? Benim korkmam mı?"

"Endişelenmiyorum."

Sırıttım. "Sesin endişeli geliyor."

Bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Hadi gidelim artık. Zaten yeterince zaman kaybettik."

"Tamam, sen git." O yanımda olsa da olmasa da koşuyu bitirecektim. Zaten yataktan çıkmış ve ısınmıştım, şimdi durmak biraz israf gibi .

O benimle tekrar tartışmadan ayaklarım hareket etti ama Adrien geri dönmek yerine yanımda sessiz adımlarla yürümeye başladı.

On saniye sonra bacaklarım, ciğerlerim ve ayaklarım eve dönmediğim için bana lanet ediyordu. Bazen kendimin en büyük düşmanı olduğumu hissediyordum.

Dün geride bıraktığım açılmamış küçük mektup yığını, tasnif edilmiş yığınlarla birlikte ortadan kaybolmuştu.

Konferans salonundaki masa boştu ve bana yapacak hiçbir şey . Adrien beni resmen beklemeye almıştı ki bu da yapacak çok fazla işim olmasından daha kötü bir durumdu.

Sıkılmaya gerçekten dayanamıyordum. Adrien'in masasındaki o lanetli kutuyu açmamın nedeni de buydu zaten. Can sıkıntısı.

İçimi çektim ve sandalyemde arkama yaslandım, ama tam tavan döşemelerindeki küçük noktaları saymaya başlayacakken bileğim titredi ve içime korku ve rahatlama karışımı bir his yayıldı.

Doğum tarihinize ihtiyacım var.

Ekрана kaşlarımı çatarak baktım ve "DOB "un ne gelebileceğini çözmeye çalıştım çünkü gerçekten doğum tarihim i istediğini düşünmüyordum. Bir araya getiremeyince kalktım ve açık olan ofis kapısını çaldım.

"Doğum günümün ne zaman olduğunu neden bilmek istiyorsun?"

Her zamanki gibi cevap vermeden önce başını kaldırmadı. "Bilmiyorum. Doğum tarihinize ihtiyacım var."

Kollarımı kavuşturdum ve kapı aralığına yaslandım. "Ne fark eder ki?"

"Doğum tarihi, ay ve güne ek olarak doğum yılınıza da ihtiyacım olduğu anlamına gelir. Ki öyle."

Ona şüpheli bir attım. "Neden?"

"Bu hafta asistanım eksik olduğu için uçuşunuzu ayarlamam gerekiyor."

Başım öne eğildi. "Benim neyim?"

"Uçuşunuz," diye tekrarladı, bana ve ardı arkası kesilmeyen aptalca sorularına çoktan sinirlenmeye başlamıştı. Ne cüretle onun değerli zamanını boşa harcamaya devam ederdim?

"Hangi cehenneme gidiyorum ben?" diye sordum. "Ve ne zaman?" "M.Ö. Yarın. Ve birlikte gidiyoruz."

Sarsıldım. "Pardon?"

Adrien sandalyesinde doğruldu ve sonunda tüm dikkatini bana verdi. "Yarın sabah Victoria, British Columbia'ya gidiyoruz. Benim uçağım dokuz buçukta ve senin koltuğunu ayırtmaya çalışıyorum."

Bu yüzden mi bu sabah ondan hiç istek almadım?
Bu boku planlamakla meşgul müydü?

Bir elimi saçıma götürdüm ve beşten geriye doğru saymaya çalıştım.

Ama sonra, "Bunu anlamamanın senin için neden bu kadar zor olduğunu anlamakta zorlanıyorum" dedi.

Masasının üzerindeki küçük kaktüs yeniden çığlık atmaya başladı, Adrien'in burnuna fırlatılmak için yalvarıyordu.

"Neden Victoria'ya gidiyoruz?" Dişlerimin arasından ittirdim. "İş için mi?"

Omuz silkti. "Senin için olacak." Bu
da ne demek oluyor?

"Peki orada ne kalacağız?" Denedim. Bir omuz silkme
daha. "Henüz emin değilim."

Ria, lütfen! Lütfen, lütfen, lütfen beni onun aptal suratına çarp. Onu kanlı bir şekilde çizeceğim! Çok fazla kan olacak! Yemin ederim!

"Bana bir tahmin verebilir misiniz?"

Başını arkaya yasladı ve vereceği cevabı düşünüyormuş gibi yaptı. "En az bir hafta."

Kendimi bir hafta boyunca onunla birlikte ülkenin diğer ucuna sürüklenmekten kurtarmak için bir bahane -herhangi bir bahane- bulmaya çalıştım, ama başını eğişinden sadece tartışmamı beklediğini anlayabiliyordum.

"O zaman bir haftalık bavul hazırlayayım," dedim, bu kez sesime sinirlenmenin sızmasını başararak. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, tarifeli mi uçacağız? Devlete ait bir havayolu şirketiyle mi?"

Bilet rezervasyonu yaptığı için cevabın evet olduğunu varsaymışım ama yine de emin olmak istedim. İhtiyacım olan son şey, beni yanlış havaalanına ya da terminale gitmem için kandırmasıydı.

"Evet. Mecbur kalmadıkça jetimi kullanmıyorum. Çevre için iyi değil."

Gözlerimi kırptım, beynim durdu. "Sen... çevre için mi endişeleniyorsun?"

Bana kaşlarını çattı. "Sen değil misin?" Hayır, öyleydim. Ben
sadece... *huh*.

Kaktüs birazcık sakinleştii. Ama sadece Adrien'a doğum tarihimi verme hatasını yapana kadar.

"Çok daha yaşlı görünüyorsun," dedi kıkırdarak. Sonra tekrar beşten geriye doğru saymak zorunda kaldım. "Bu arada artık eve gitsen iyi olur. Zaten geç kaldın."

Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemedim.

Bir planım vardı.

Jamie'nin işte olması gerekiyordu ve Toebeans genellikle akşama kadar uyurdu, bu yüzden eve gidecek, toplanacak ve bir şişe şarap açacaktım, böylece sarhoş bir huzur içinde sızlanabilecektim.

Ama sonra Adrien oldu.

"Affedersiniz, siz Ria Sanchez misiniz?"

Adımlarımın ortasında durakladım ve apartman kapısında duran iki adama kaşlarımı çatarak baktım. Arkalarında düzgünce istiflenmiş bir ton karton kutu ve inşaat malzemesi vardı.

"Evet... o benim."

Dağınık Einstein saçları olan yaşlı adam telefonuna baktı. "Geç kaldınız."

"Pardon?"

"Bay Cloutier sizi on beş dakika önce beklediğini söyledi. Ağacı inşa etmek için buradayız."

Neyi? "Ne ağacı?"

"Kedi ağacı," diye açıkladı gözlerini kısarak telefonuna tekrar bakarken.

"Bay Maguire için bir hediye mi? Burada Bay Toebeans Maguire yazıyor."

Şaka yapıyor olmalısınız. "Siparişi görebilir miyim, lütfen?"

Adrien'a mesaj atıp kontrol edemezdim. "*Neden benimle iletişime geçme ihtiyacı duyasın ki?*" demişti.

Adam omuz silkti ve bana telefonunu verdi.

Sipariş formunda alıcı olarak Adrien, hediye alacak kişi olarak da Toebeans yazıyordu. Fiyat belirtilmemişti ama Toebeans'ın yabancılara karşı temkinli olduğunu ve "eğer isterse lütfen onun alanına saygı gösterin" diye bir not vardı.

Adamlara ayrıca, kedinin faaliyete tepki olarak stres belirtileri göstermeye başlaması halinde inşaatı durdurmaları talimatı verildi.

Nefret ettim. Hepsinden.

Bunu yapmayı düşünmesinden nefret . O aptal nottan nefret ettim. Onu ne kadar aldatıcı bir şekilde düşünceli gösterdiğinden nefret ediyordum. Jamie'nin bütün bu olanlara bayılacak olmasından nefret ediyordum. Ve şu anda midemin kekeleyerek takla atmasından *gerçekten* nefret ediyordum.

Tamamen yersizdi.

Adamların eve girmesine izin verdim, Toebeans'ı odama koydum ve doğruca şaraba gittim. Toparlanmak bekleyebilirdi.

Adamlar üç saatten fazla çalıştılar, deldiler, çekiçlediler ve ölçtüler; ben de "ağacın" genişleyerek oturma odasının tüm duvarını tavandan tabana kaplamasını izledim.

Çok büyüktü ve... aslında inanılmazdı. Tüpler, halatlar, halkalar ve köprüler vardı, birden fazla hamaktan bahsetmiyorum bile (bir tanesi yetmediyse diye).

Ayrıca Toebeans için pencerenin yanında tüneyebileceği bir taht vardı. Onu odamdan çıkardığım anda doğruca oraya gitti, miyavlayarak ve cıvıldayarak onayladı.

Bayıldı.

arada, çocuklar çalışırken (yanlışlıkla) ilk şarap şişesini bitirmiştim ve Jamie eve geldiğinde (yanlışlıkla) ikincisini açıyordum.

"Ne... ne..." Canavarı gördüğünde çantasını yere bıraktı, gözleri korkudan parlıyordu. Yani... ona çok mu takıntılıydı?

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu ağzı açık bir şekilde duvara bakarak. Ne kadar döndüğünü de görebiliyor muydu? Yoksa bu sadece alkolden miydi?

"Müstakbel kocan," diye açıkladım ve kendime bir kadeh daha şarap doldurdum. Ve bir anda yeni şişenin yarısı kayboldu. Kazara. "Bir kur teklifi. Şişman kedinin şımartarak seni baştan çıkarmaya çalışıyor."

"Hey!"

Toebeans yüksek tahtından kırıgın bir şekilde miyavladı.

"O söyledi, ben değil." Ellerimi kaldırdım, bir an için şarabı unutmuştum. Bardağın yarısı kazağımın üzerine döküldü. "Hoppala."

Jamie kaşlarını çattı, Adrien'in garip ve ürkütücü hareketi karşısında uygun bir şekilde endişelendi. "Sarhoş musun sen?"

"Hayır," dedim ıslak kadehimi kaldırarak. "Biraz daha şarap?"

Alt dudakını ısırıp ve yüzündeki garip ifadeyi bastırılmış bir gülümseme gibi göstermek için gerçekten iyi bir iş çıkardı. Bir aktör olmalıydı. "Bunu yaptığina inanamıyorum," diye iç geçirdi.

Gözlerimi devirdim. "Biliyorum. Birinin bu adama çok fazla şey yaptığını söylemesi gerekiyor." Ve o kişi seve seve ben olurdum. "Sen sadece söyle, Jams, ben de doğruca dairesine gidip yüzüne bunun ne kadar tuhaf ve ürkütücü olduğunu söyleyeyim. Şu anda hangi dairede yaşadığını biliyorum. Uzun hikâye. Kısa mektup ama uzun hikâye."

"Çok sarhoşsun ve ikimiz de onun son derece güzel bir yüzü olduğunu biliyoruz. Hayatında görebileceğin en tatlı gamzelere sahip, son derece yakışıklı."

"Saygısızca katılmıyorum."

"Burnun alevlendi."

Her neyse. Baş döndürücü üzüm suyundan bir yudum daha aldım. Belki sistemimde yeterince alkol varsa burun deliğimi zımbalayıp kapatabilirdim ve bunu hissetmezdim bile. Teknik olarak nefes almak için sadece bir tanesine ihtiyacım vardı.

Jamie, "Adrien'i bir teşekkür yemeğine davet etmeliyiz," dedi.

Komik şakasına kıkırdadım, şarap şişesini kaptım ve içip toparlanmak için odama doğru yürüdüm.

Adrien'in sabah koşusuna katılmaya zorlanmamam iyi bir şeydi çünkü lanet olsun, başım çatlıyordu.

Bileğim titremeye başladığında inledim ve yatakta yuvarlandım.

Saat kaç?

Bzzz bzzz bzzz.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama sabah ışığı o kadar acı verecek kadar parlaktı ki hemen yüzümü yastığın güvenli karanlığına geri soktum.

Bzzz bzzz bzzz.

Aman Tanrım, şimdi ne istiyordu? Koruyucu yastığı aptal saatime bakacak kadar kaldırdım ve anında kalp krizi geçirmeye başladım.

On dokuz cevapsız bildirim.

On dokuz.

Sonra saati gördüm.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Yataktan fırladım, ancak inleyerek tekrar yere yığıldım. Tanrım, mide bulantısı.

Bzzz bzzz bzzz.

Tökezleyerek banyoya gittim ve diş fırçamı ağzımın kenarına sokmadan önce birkaç aspirin attım.

Bir saat gecikmişim ve uçağımı kaçırma ihtimalim çok yüksekti. Bu da Adrien'e tüm anlaşılmayı geçersiz kılmak için bir bahane verecekti ve şimdiye kadar katlandığım her şey boşa gitmiş olacaktı.

Odaya geri koştum ve bacaklarımı bir kot pantolonun içine soktum, diş fırçası hala ağzımdan çıkıyordu. Sütyenim ve tişörtüm de aynı şekilde karmakarışık ama neyse ki üzerlerine çok az diş macunu bulaştırmayı başarmıştım.

Bzzz bzzz bzzz.

Karmakarışık saçlarımı hızlıca at kuyruğu yaptım ve ağzımı çalkaladım, vücudum o kadar adrenalinle doluydu ki Jamie'ye kısa bir not karalayıp bavulumu kaptığım gibi kapıdan uçarak çıkarken baş ağrımı ve mide bulantımı bastırdı.

Asansörün içine girene kadar Adrien'in mesajlarına bakmadım. İlk önce en son mesajı çıktı.

Havaalanındayım. Uçağı kaçırırsan anlaşmamız iptal olur.

Sikeyim.

Sarhoş ya da ayık, hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Havaalanında koştururken bacaklarım yanıyor, midem bulanıyor ve tarih boyunca belgelenmiş tüm tanrılara uçağı binmeyi kaçırmadığım için dua ediyordum. İçlerinden en az biri beni dinliyor olmalıydı çünkü kapıya tam kapanmaya hazırlanırken ulaşmıştım.

Kapı görevlisi elektronik biletimi tararken bana sürekli "şanslı" diyordu. Keşke şu anda neyle ve kiminle uğraştığımı bilseydi. "Şanslı" şu anki durumumu tanımlamak için kullanacağım en son sıfattı.

Yükleme köprüsünden nefes nefese geçerken bavulum gürültüyle arkamda yuvarlanıyordu. O kadar midem bulanıyordu ve bitkin düşmüştüm ki Adrien'in bana birinci sınıf bir bilet ayırttığı gerçeğini bile fark etmedim. Nazik uçuş görevlisi çantamı benim için baş üstü bölmesine kaldırırken ben sadece onun yanındaki koltuğı yığıldım.

Adrien telefonunu tuşlarken kuru bir sesle, "," dedi. Cevap olarak hırıltılı bir şekilde tutarsızca mırıldandım.

"Bir dakikadan az bir süre kalmışken ve gömleğinizde diş macunu varken," diye devam etti, ekranına bakmaya devam ederek. Nereden biliyordu ki? Şimdiye kadar bana bir kez bile bakmamıştı.

"Özür dilerim," dedim oflayıp puflamaların arasında. Ve bunda ciddiydim. Mesajlarına göre, taksiye atlamadan önce beni fazladan otuz dakika beklemişti.

Adrien özrüme cevap vermedi. Aslında, biz havadayken ve atıştırmalıkların ilk turu dağıtılana kadar hiçbir şey söylemedi, "Toebeans hediyesini beğendi mi?" diye sormadan önce ağzım kuru krakerlerle dolana kadar bekledi.

Krakerler ağzımda ıslak talaş topraklarına dönüştü ve onları yutmak için kahvem yarısını boğmak zorunda kaldım.

"Bayıldı," diye mırıldandım sonunda. "Jamie de öyle," diye ekledim çünkü asıl sorduğu buydu.

Kaba bir şekilde başını salladı. "Güzel.

Buna sevindim." Kahvemi tekrar yudumladım.

Bu konuşmadan önce mide bulantım azalmaya başlamıştı ama şimdi kafam Jamie ve Adrien'in Bahamalar'da gün batımında evlendikleri ve ilk danslarını John Legend'la yaptıkları görüntülerle doluydu ve bu görüntüler midemin yeniden bulanmasına neden oluyordu.

Hayatlarımız sonsuza dek iç içe geçecekti. Onu her Noel'de ve her doğum gününde görmek ve her zaman ona *iyi* zorundaydım.

"Sanchez?"

Dikkatim kaşları çatılmış bir beni izleyen Adrien'a kaydı. Ve kutsal cehennem, gözleri *nasıl* bu kadar canlı yeşildi?

Acaba çocuklarına miras kalacak mı? Aman Tanrım, hayır. Lütfen dur.

Boğazımı temizledim. "Evet?"

"İyi misin?"

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Sen... iyi misin?" diye tekrar sordu. "Biraz solgun görünüyorsun."

Hastalıklı tenime bir açıklama çalışırken ağzım bir karışık açık kaldı: "Kız arkadaşın var mı?"

Adrien'in kaşları , ağzım kururken başı yana eğildi.

"Ya da bir erkek arkadaş?" Bu açıklamanın işleri daha iyi hale getirmesi gerekiyordu. Ama olmadı.

"Neden?"

İyi tarafından bakarsak, en azından artık yüzümde biraz renk vardı.

"U-um, *kendim* için sormuyorum," diye açıkladım anlamlı bir şekilde. Jamie içindi. Jamie *için* değil, Jamie'yle *ilgili* kendi iç huzurum için. Çünkü eğer romantik bir partneri varsa, o zaman tüm endişelerim boşa giderdi. "Ben sadece... diğer insanlar için merak ediyorum."

Adrien bana uzun ve şüpheli bir bakış daha attı. "Hayır."

İçimi çektim ve koltuğuma geri yaslandım. "Tamam."

Sanırım bu gerçekten olacaktı. Ve yapabileceğim tek şey arkama yaslanıp ikisini izlemektir-

"Öyle mi?"

Tekrar ona baktım. Hâlâ kaşlarını çatıyordu ama yüz ifadesinde başka bir şey daha vardı. Merak, belki.

"Ne yapayım?" Ben sordum.

"Biriyle görüşüyor musun?"

Ve işte bütün bunları düzeltmek için bir şansım vardı. Tek yapmam gereken burnumu kapatıp yalan söylemekti. Ona Jamie'yle sevgi dolu, kararlı bir ilişkimiz olduğunu ve bu yılki doğum gününde ona evlenme teklif etmeyi planladığımı söylemek. Ve boom, sorun çözüldü.

Ama ben bile o kadar bencil değildim. Çünkü... Bilmiyorum, ya onun ıstakozu falan olsaydı? İkisinin birlikte olması fikrinden kesinlikle tiksiniyordum ve Jamie'ye endişelerimi dile getirebilirdim ama onun potansiyel mutluluğunun önüne geçemezdim.

Yine de ona zarar verirse testislerini küçük kuru üzümlere dönüştürmenin bir yolunu bulurdum.

"Hayır," diye cevap verdim. "Kimseyle görüşmüyorum." "Güzel."

Bekle. "Bu neden iyi?"

Adrien elini cebine attı ve bir şey çıkardı. Koyu kadife bir kutu.

"Victoria hakkında konuşmamız gerek."

BİR MÜCEVHER KUTUSU GİBİ GÖRÜNÜYOR. Yüzük kutusu gibi.

Ama Adrien'in nişan yüzüğüyle ne işi olabilir ki? Az önce bekar olduğunu söyledi. Arkadaşlarından birinin evlenme teklif etmesine yardım mı ediyordu? Bu yüzden mi BC'ye uçuyorduk? Bir şekilde yardım etmem mi gerekiyordu?

Ve neden göğsüm aniden bu kadar sıkıştı? Kalp krizi mi geçiriyordum? Yoksa bu bir korku tepkisi miydi?

"Bu bir yüzük mü?" Sır olması ihtimaline karşı sesimi alçaltarak fısıldadım. Adrien kutuyu açarak cevap verdi ve kutsal elmas anası. "*Çok büyük.*"

"Bunu giymene ihtiyacım olacak."

Ellerim içgüdüsel olarak ondan uzaklaştı ve göğsümde kenetlendi. "Hayır. Ne? Hayır. Neden?"

Adrien soğukkanlılıkla, "Adada olduğumuz sürece bunu takmanı istiyorum," diye tekrarladı. "Bana elini ver."

Lanet olası aklını mı kaçırmıştı? "Sana elimi vermeyeceğim."

"Harika. O zaman kendin tak." Kutuyu fırlattı.

Nefesim kesildi, içgüdüsel olarak onu yakalamak için yerimden sıçradım... sadece kendi ayağıma takıldım ve tekrar düşmeye başladım. Ta ki biri beni yakalayana kadar.

Adrien. Beni yakalayan Adrien'di. Kucağında.

"Sadece... iki saniye olabilir misin?" diye homurdandı sessizce.

"Kutuyu fırlatan sensin!" Yüzüne doğru tıslayarak fısıldadım. Tıraş losyonunun kokusu ciğerlerime değdi ve bu kadar güzel kokması beni çileden çıkardı. "Neyin var senin?"

Neyse ki yüzüğü birinin koltuğunun altına falan yuvarlanmadan yakalamayı başarmıştım.

"Hafifçe fırlattım ve eğer yeni yakalanmış bir somon balığı gibi çırpınmasaydın kucağına düşecekti."

Kolu belime sarılmıştı, diğer eli bileğimi tutuyordu. Ve bilinmeyen bir nedenden ötürü, bu yakınlık... beyin fonksiyonlarımı yavaşlatıyordu. "Tamam, tekrar çırpınmaya başlamadan önce beni bıraksan iyi olur."

Adrien'in yüz hatlarında hınzırca bir şey parladı. "Yerinde olsam buna alışırdım, buna ihtiyacımız olacak-"

"Hanımefendi, çok üzgünüm ama sizden kendi koltuğunuza dönmenizi istemek zorundayım." Uçuş görevlisi tepemizde dikilmiş, dudakları hayal kırıklığıyla kıpkırmızı olmuş bir halde benim saçmalıklarımın hiç hoşlanmamış gibi görünüyordu. Bana sorarsanız bu biraz haksızlıktı, çünkü beni neredeyse kucağına çeken kişi Adrien'di.

Yine de, bir özür mırıldanıp kendi koltuğuma geri dönerken kızarmaktan kendimi alamadım, Adrien'in sert vücudunun benimkine karşı manevra yaptığının biraz fazla farkındaydım. Demek çok çalışıyordu. Kimin umurundaydı ki?

Jamie, muhtemelen. Kaslı erkeklerden çok hoşlanıyor.

Bir anda mide bulantısı geri geldi.

"Pekâlâ, konumuza dönelim," dedi Adrien. Uçuş görevlisi tarafından azarlandığı için hiç de utanmış görünmüyordu. "Yüzüğü takman gerekiyor."

Kutuyu bardak tutucusuna koydum.

"Hayır." "Sormuyorum."

Dişlerimi sıktım ve kollarımı kavuşturdum. Bana bunu yapmamı emredecekti, bunu biliyordum. Ama biraz daha dayanabilirdim.

"Sanchez, bu anlaşmanın bir parçası. Yüzüğü takman gerekiyor." Ona ters ters baktım. "Önce bana ne yaptığınızı söyle."

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim."

Tanrım, *tam bir pislikti!*

Kutuyu bardak tutucusundan çekip aldım ve açtım ama yüzüğü alamadan Adrien elini kutunun üzerine koydu, sıcak parmakları tenime değdi. "Tamam. Pekâlâ, tamam. Sadece... bekle. Bir saniye rahatla."

Böyle bir şey olmayacaktı. Kanım damarlarımda kaynıyordu ve vücuduma yayılan öfkenin sıcaklığının sabrımı kırbaçladığını hissedebiliyordum. Bir insanın beni bu kadar kolay etkilemesi nasıl mümkün olabilirdi? Adam ağzını her açtığında, yumruğumu bir kafatasına geçirmek istiyordum. Tercihen onunkine.

Göğsüm o kadar ağır bir şekilde inip kalkıyordu ki sanırsınız başka bir havaalanından koşarak geçmişim.

Kıkırdadı, gamzeleri patladı. "Bana gerçekten , değil mi?" "Hislerimiz karşılıklı değil mi?"

Dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve sonra, "Evet... bu büyüleyici küçük dansımıza kısa bir ara vermemiz gerekecek," dedi.

Bakışlarıyla tekrar karşılaştım, parmaklarının hâlâ benimkilere sarılmış olması dikkatimi hiç dağıtmamıştı. İkimiz de kutuyu bırakmamıştık. "Bana nedenini söyleyecek misin?"

"Çünkü ailem nişanlı olduğumuzu düşünüyor."

Güldüm.

O yapmadı.

"Bekle... , ne?"

"Ailem seninle nişanlandığınızı düşünüyor."

Thu-thump.

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, şakanın ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Anlamıyorum."

Adrien biraz daha yaklaştı ve boğazını temizledi. "Ailem seninle nişanlandığımız ve evleneceğimiz izlenimine kapılmış durumda ve onları ziyaret ederken böyle davranmanı istiyorum."

Başımı salladım, temizlemeye çalıştım. Kolonyasının yumuşak kokusu düşünmemi zorlaştırıyordu. "Sen... sen bu sabah ilaçlarını almayı falan mı unuttun?"

Ağzı sarsıldı. "Hayır."

"Emin misin?"

"Olumlu."

"Oh... o zaman hala anlamıyorum."

İç çekti. Sonunda yumuşak bir kıkırdamaya dönüşen derin ve ağır bir hava boşalmasıydı bu. "Tamam. Sanchez, ailemi ziyaret etmek için yola çıkıyoruz. Seninle nişanlandığınızı düşünüyorlar ve sadece birkaç günlüğüne buna razı olmanı istiyorum. Bu kadar."

Adrien durakladı, bana düşünmem için zaman verdi. Ama o kadar çok sorum vardı ki sadece birini seçmek zordu.

Kucağımdaki eline ve parmaklarımızın arasından görünen gece yarısı kadifesine baktım. "Ama... neden?"

"Uzun hikaye."

"Şaka yapıyorsun."

"Nedenini bilmenize gerek yok; sadece-"

"O zaman hayır." O anda kararımı verdim. Hayır. Hayatta olmaz. Bu resmen çok ileri gitmekti. Ve Alba'nın bilse kararına karşı çıkacağını sanmıyordum. "Bunu yapmayacağım. Senin için ailene yalan söylemeye niyetim yok, özellikle de sen bana bir neden bile göstermezken. Burada resmi olarak sınırı çiziyorum."

Yüz hatları hayal kırıklığıyla buruştu. "Bir anlaşmamız var-"

"Hayır." İsterse anlaşmamızı iptal edebilirdi çünkü bunu onun için yapmamın hiçbir yolu yoktu. Cehennem gibi karanlıktı ve... iğrençti. İğrenç hissettirdi.

Adrien burnundan soludu, ağzını birbirine bastırdı. Sonra yeniden toparlanıyormuş gibi gözleri kapandı.

"Peki," dedi sonunda, "bilmen gerekiyorsa annem. Son birkaç yıldır bana görücü usulü randevular ayarlamakta ısrar ediyor ve randevular hep kötü geçiyor. Hem de hiç başarısız olmadan. Ve temizlik miktarı genellikle... buna değmez. Altı ay önce, özellikle boktan bir deneyimden sonra, pes ettim ve ona bir ilişkim olduğunu söyledim."

Ellerimi onun sıcak avuçlarının altından çıkardım ve kollarımı kavuşturdum. "Ve?"

"Ve bu yalanı ancak bir yere kadar sürdürebilirim. Özellikle de onları çıktığım kadınla tanıştırmadığım için... işte burada siz devreye giriyorsunuz."

Bu hala mantıklı gelmiyordu. "Nişan parçası hangi cehenneme uyuyor? Bir ilişki içinde olmanız yeterli değil mi? Neden bir yüzüğün için içine girmesi gerekiyor?"

Kendini açıklamak zorunda kalmaktan çoktan yorulmuştu. Bunu anlayabiliyordum.

"Bu uzun oyunun bir parçası. Birkaç ay içinde onlara ayrıldığımızı söyleyeceğim. Hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceğinizi düşündüğünüz biriyle nişanınızın bozulması, normal bir ayrılıktan daha fazla etki yaratma eğilimindedir. Bu... o berbat randevulara tekrar çıkmam için ısrar etmeye başlamadan önce bana daha fazla zaman kazandıracak."

"O kadar da kötü olamaz..." Mırıldandım.

"Ofisimde bulduğunuz sim bombasını bana sekiz ay önce iki kez çıktığım biri gönderdi. Ve bu onun bana gönderdiği ilk hediye değil."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Ona ne yaptın?" "Sana bir şey yaptığımı düşündüren ne?"

Aptalca sorulara cevap verecek havada olmadığım için, "Neden annene karşı dürüst olup randevulardan ne kadar nefret ettiğini söylemiyorsun?" dedim.

"O çok hassas," diye ısrar etti. "Ona nazıkçe anlatmaya çalıştım ama... diyelim ki bu yol herkes için daha iyi."

Ona inanmamıştım.

Bir şeyler ters gidiyordu. *Tıkırdamıyordu*. Bu durumu halletmesinin milyonlarca daha iyi yolu vardı ve bunu bilecek kadar zekiydi. Yani ya yalan söylüyordu ya da önemli bir bilgiyi atlıyordu. Bunun sadece annesinin duygularını incitmek istememesinden kaynaklanmasına kesinlikle imkân yoktu.

"Bu neyi gerektiriyor?" Ona dikkatlice sordum. "Yani... tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

Sol yanağı titredi, çenesi bir an için sıkıştı. "Yeni nişanlanmış bir çift gibi davranmamız gerekecek. Mutlu, aşık ve tüm o süslü saçmalıklar. İnandırıcı olması gerekecek."

Thu-thump.

"Peki bunu nasıl inandırıcı kılacağız? Sadece... onların önünde el ele mi tutuşacağız?" Birden normal çiftlerin toplum içinde ne yaptığını düşünemez oldum. Zihnim bomboştu.

"Başlamak için. Evet."

Thu-thump. Thu-thump. Thu-thump.

"Aklını kaçırdığını düşünüyorsan-"

"Seni anlaştıktan çıkaracağım, gelecekteki potansiyel işverenine vermek için sana bir tavsiye mektubu yazacağım ve bu geziden hemen sonra Alba'ya eski işini geri vereceğim."

Sanki biri beynimde Pause tuşuna basmış gibi hissettim. Ona göz kırptım.

Bana bakışı o kadar yoğundu ki ciğerlerimde delikler açıyordu. "Eğer bunu inandırıcı hale getirebilir ve tüm ailemi mutlu ve aşık olduğumuza ikna edebilirsen, söyledığım her şeyi yapacağım."

Evet... tamam. Kesinlikle bana söylemediği bir şey vardı. "Ve *siz* bunu inandırıcı kılabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?" Çoğunluğu konuşmalarımız birbirimizin boğazını istememizle son buluyordu. Onun yüzünü görmek bile yumruklarımı sıkmama neden oldu. Bunu başarması nasıl düşünmüştü?

Adrien başını salladı. Güvenle. "Evet. O kısmın bir sorun olacağını sanmıyorum."

Oh. Yani bizi ele verme ihtimali daha yüksek olan *ben miyim*? İma şey bu muydu?

"Adrien, kalın alnından üç ayrı damar çıkmadan bana bakamıyorsun bile."

Ağzı o eğlenceli seğirme hareketini yaptı. "O zaman şuna ne dersin: Eğer bizi ele verirsem, bahsettiğim her şeyi alıp gideceksin."

Alt dudağımı kemirdim. Belli ki adamın bütün bilyeleri o koca kafasının içinde yuvarlanıp gidiyordu. Ama aynı zamanda... Alba bir hafta içinde işini geri alacaktı ve ben de artık onun saçmalıklarına katlanmak zorunda kalmayacaktım. "Saati çıkarabilir miyim?" Ona sordum.

"Evet."

Şükürler olsun. "Ve... bir hafta boyunca orada olacağımızı söylemiştin, değil mi? Yedi gün mü?"

"Bir haftadan fazla sürmez ama on günle sınırlayalım. Ne olur ne olmaz."

Bunu yapabilirim. On gün daha iyiydi-

"Bekle," dedim, omurgam dikleşerek düz bir çizgi haline geldi. "Odalar. Kendi odamı istiyorum. Tartışılmaz."

Ağzı bir kez daha seğırdi. "Onların misafirhanesinde kalacağız. İki yatak odalı ve kendi banyonuz olacak. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Her şeyi yazılı olarak istiyorum."

Başını salladı, ağzını bir gülümseme kapladı.

"Anlaştık." "Anlaştık."

Elini sıktım ve kadife kutuya uzanıp elmas yüzüğü sırtarak parmağıma geçirdim. Sadece on gün sonra her şey bitecekti. Adrien Cloutier ile bir daha asla muhatap olmak zorunda kalmayacaktım.

Yalan oyunları başlasın.

„VAY CANINA.“

Parmaklarım çantamın askılarında gevşerken, şaşkınlıkla konağa baktım. Burası çok büyüktü. Dış cephesi koyu renk kiremitleri ve açık renk taşlarıyla klasik Cloutier otellerine benziyordu. Ayrıca ön tarafta büyük bir çeşme ve her yeri kaplayan bir sürü çiçek ve çalılık vardı.

Bütün mülk çok güzeldi. Büyüleyici ve pitoresk ve
Çok büyük.

"Evet, biliyorum," dedi Adrien yanıma yaklaşarak. Bizi bırakan araba son bir kez daha çıtır çıtır dönerek bizi bavullarımızla baş başa bıraktı. Ve yüzüğümle.

Uçaktan indiğimiz andan itibaren bunun aşırı derecede farkına varmıştım. Bir çapa gibi ağır ve yoğun hissetmeye başlamıştım. Adrien'in bana neyin peşinde olduğunu söylemek için son dakikaya kadar beklemesinin bir nedeni vardı. Bunu düşünmek için ne kadar az zamanım olursa, bunun ne kadar korkunç bir fikir olduğunu anlamak için de o kadar az zamanım olacaktı.

Dudaklarımı yuvarladım, içimi bir endişe kapladı. Her şeyi fazla mı düşünüyordum yoksa bunun yüzüme patlayabileceği yüzlerce farklı yol var mıydı?

"Fazla düşünme," diye mırıldandı Adrien, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana bakarak. "Basit tut. Biz nişanlıyız, birbirimize aşığız. Hepsi bu."

"Nasıl tanıştık?" Şaşı gözlerimi evden ayırmadan sordum.

On iki yatak odası, benim tahminim bu olacaktı.

"Kız kardeşin aracılığıyla. Geçen yılki şirket Noel partisinde." "Nerede teklif ettiniz?"

"Evlenme teklif
ettin." "Hayır,
etmedim."

On banyo. İki yarım, sekiz tam. Bahse girerim bir tiyatroları, şarap mahzenleri, kütüphaneleri ve birden fazla havuzları vardır.

Balo salonları hâlâ var ? Eğer öyleyse, bu evde en az bir tane olmalı. Ve belki bir ya da iki tane de gizli zindan.

Adrien sessiz bir kahkaha attı. "Dostum Ethan birkaç ay önce bir İtalyan restoranı açtı. Harika bir çatı katı verandası var. Diyelim ki ben

Her yeri ayırdım, romantik bir akşam yemeği yedik, sonra da evlenme teklif ettim. Sen ağladın. Hem de çok. Kemancı da birkaç damla gözyaşı döktü. Çünkü harika bir iş çıkarmıştım."

"Bütün bunu inandırıcı kılmaya çalışmak değil mi?"

"Çok romantik olabilirim Sanchez. Bu herkesçe bilinen bir gerçek."

Gülme sırası bendeydi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Adrien dudaklarını kenetledi, düşünüyordu. "Doğum günüm 9 Ocak, en sevdiğim renk kırmızı, deniz ürünlerinden nefret ederim ve kedilere alerjim var."

Sonuncusunda kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Boğazım, gözlerim ve burnum kaşınmaya başlıyor. Bir tür kabus gibi."

Bu hiç mantıklı gelmedi. "Onunla tanıştığında Toebean'lara burun kıvırıyordun."

Adrien tekrar gülümsedi, gamzeleri ve her şeyiyle. "Bunun için bedel ödedim, inan bana. Yine de buna değdi. Çok tatlı biri."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp başka tarafa baktım. İçim içime sığmıyordu. Sinir yüzünden ve kesinlikle başka hiçbir şey yüzünden.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" "Yok."

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey olup olmadığını sormayacak mısın?"

"Hayır." Spor çantasını aldı. "Cadılar Bayramı'ndan sonra senin geçmişini araştırdım. Bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Gözlerim doldu. Bu lanet olası hayatımın en yavaş haftası olacaktı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Azıcık bile değil."

"Mükemmel. Hadi gidelim."

Bir iniltiyi bastırdım, kalp atışlarım ağırlaşırken ayaklarımı kapı eşiğine doğru sürükledim.

Adrien zili çalmadan önce bana son bir kez baktı. Nefesimi tuttum.

Her şey girecek. Bunu yapabilirsin. Alba ve Olive için.

Adımlar kapının arkasında yankılandı.

On gün boyunca her şeyi yapabilirsin.

Kapı kırılarak açıldı, biri ciyakladı ve Adrien bir kucaklamanın içine çekildi. "Addy! Benim küçük tatlı sevgilim! *Hellllooooo*."

Bu annesi olmalı. Başka birinin Adrien Cloutier'e "tatlı" ya da "sevgilim" diyeceğine ve bunu kastettiğine bir an bile inanmadım.

Burnumdan titrek bir nefes verdim ve dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim. Gülümsemekten çok yüzümü buruşturuyormuşum gibi hissettim, ama parmaklarımı çaprazlayarak öyle görünmediğine dua ettim.

Unutmayın, nişanlısınız ve aşıksınız, bu da ailesiyle tanışacağınız için çok heyecanlı olduğunuz anlamına geliyor. O yüzden öyle davranın!

"Bebğim," diye mırıldandı Adrien'in annesi yumuşak, gözyaşlarıyla lekelenmiş sesiyle. Uzun boylu, söğüt gibi bir kadındı ve oğluyla aynı siyah saçlara sahipti. "Seni özledim tatlım."

Adrien usulca kıkırdadı ve kollarını etrafında sıktı. "Seni özledim,
"

"Ben bir yalancı yetiştirdim. Eğer bu doğru olsaydı, yedi yıl boyunca "Ziyaretler arasında aylar var." Sonunda onu kucağından bıraktığında, elleri yüzüne gitti ve sevgiyle kavradı. Burnunu çekerken gözlerinin altındaki deri hafifçe ıslanmıştı, ona bakarken yüz hatlarından saf sevgi ve şefkat sızıyordu. Sonra başını bana doğru çevirdi.

"Sizi tanıştırmak istediğim biri var."

Thu-thump.

Bayan Cloutier'nin iri yeşil gözleri benim durduğum yere kaydı, köşeleri kırışırken yüzü yumuşak bir sırıtışa daha büründü. Adrien'i bıraktı, ellerini önünde kavuşturdu, sanki mutluluğuna engel olamıyormuş gibiydi.

"Merhaba," dedi. "Sen Ria olmalısın."

Boğazımdaki sinir yumağını temizlemeye çalıştım ve elimi uzattım. "Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Cloutier-"

Ama prova ettiğim selamlamanın sonuna gelemeden Bayan Cloutier'in kolları beni kocaman bir kucaklamanın içine çekti. Gözlerimi kırıştırdım, beni sıkıca kavradığında ellerim havada donup kalmıştı. "Oh, tatlım, *seninle* tanışmak çok güzel. Ve lütfen bana Julie de."

Adrien annesinin arkasından bana kaşlarını kaldırarak sessizce sarılmanın nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Boğazımı tekrar temizledim ve Julie'nin kucaklamasına karşılık vererek beceriksizce sırtını sıvazladım. Yumuşak lavanta ve bal gibi kokuyordu. Hoş ve rahatlatıcıydı.

"Aman Tanrım, dur sana bir bakayım." Julie beni bıraktı, durumu değerlendirirken ellerimi üst kollarıma götürerek beni yerinde tuttu. Bakışlarımı kaçırdım, sıcaklık boynumdan yukarı süzülüyordu. Sırtışı genişledi ve yemin ederim gözleri yeniden ıslanmaya başladı. "Addy, abartmıyormuşsun. Çok güzel bir kız."

Adrien'a baktım, gözlerinin bulutlu gökyüzüne kaymasını bekliyordum. Ama o sadece dudaklarını birbirine bastırdı ve çenesini indirdi.

Başını sallamadı. Sadece yerle çok ilgilendiğinden emindim.

"Siz çocuklar çok yorulmuş olmalısınız. İçeri gelin, içeri gelin. İçeride sohbet edebiliriz. Addy, çantaları sen alırsın, tamam mı?"

"Hayır, onları kendim alabilirim," diye ısrar etmeye çalıştım, ama Adrien bana el salladı

Kapalı.

"değil," dedi ve bavuluma doğru ilerledi. "Ben bunları Misafirhanede herkesle tanışırsın."

İçimden bir panik dalgası geçti. Beni ailesiyle yalnız mı bırakacaktı? *Şimdiden* mi? Ne kadar süre için?

"Oh, Tatlım, Hayır. Buradaış olmak bitti üzerinde ve Çatı . misafirhane. Orada kalamazsınız."

Adrien'in tüm vücudu taş gibi sertleşmeden önce kekeleydi. "Ne?"

"Geçen haftaki büyük fırtına sırasında bir ağaç dalı çatıdan içeri girdi. Çok dağınık. İkinizi üst katta bir odaya yerleştirdim." Bekle.

Bekle. Bekle.

Bekle.

Bir adım geri atıp başımı Adrien'a salladım, gözlerim kocaman açılmıştı.

Hayır. İmkânı yoktu. *Ona* kendi yatak odamı istediğimi *söylemişim*.

Panikleyen tek kişi ben değildim. Adrien onunla tanıştığımndan beri ilk kez ne diyeceğini bilemez haldeydi. Ayrıca gerçekten nefes almıyor gibi görünüyordu.

Julie bana dönerek, "Umarım sorun olmaz," diye devam etti. "Oda batı kanadında, yani mahremiyetiniz önemliyse hâlâ gözlerden uzaksınız. Sana daha önce söyledim ama Addy'nin geçen hafta uğraştığı şeylerden dolayı... Endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı."

Adrien benden annesine baktı, kertenkele gözlerini kırıştırdı. *Yemin ederim - yemin ederim - eğer* ona hemen bir otele ya da başka bir yere gideceğimizi söylemezse, ben yoktum.

Toronto'ya yürüyerek dönerim.

"Sorun yok," dedi, sesi gergin ve kalındı. "Ana evde iyiyiz."

Taksi çağırma vakti geldi.

"Biliyor musun, aslında o kadar da iyi hissetmiyorum-"

Adrien sözümü keserek, "Sanırım diğer herkese merhaba demeden önce yukarı çıkıp biraz tazeleneceğiz," diyerek bana baktı.

Ona ters ters baktım.

Julie oğluyla benim arama baktı, gerginlik gülümsemesini dalgalandırdı. "Evet, tabii, elbette. Acele etmeyin. Diğerlerine burada olduğunu haber vereyim. Eğer o zamana kadar kendini iyi hissedersen akşam yemeği yedide hazır olur."

Adrien ona bir gülümseme sundu. "Eminim o zamana kadar inmiş ."

Aramıza bir kez daha baktı. "Tamam. Pekâlâ, hadi gidelim. Sana hangi odanın senin olduğunu göstereceğim."

Çantalarımızı aldık (*Sevgili Addy* onlara uzanmayı aklından bile geçiremeden ben benimkini kaptım) ve evin devasa fuayesinden geçerek merdivenlerden yukarı çıktık ve cömertçe dekore edilmiş bir koridordan aşağı indik. Eğer içim içimi yemeseydi, etrafımdakileri daha çok takdir ederdim.

Kapı kapanır kapanmaz "*Hayır*," bağırdım.

Adrien bir parmağını dudaklarına götürdü, gözleri arkadaki kapıya kayd

Ben

Annesinin hâlâ dışarıda olması umurumda bile değildi.

"*Hayır*, Adrien. Bir anlaşma yapmıştık. Dedin ki-" Adrien kolumu tuttu.

Cümlemi tamamlayamadan sözümü kesti. "Ne halt ediyorsun sen? Bırak beni!"

İkimiz de küçük bir çamaşır dolabının içine tıklana kadar böyle bir şey yapmadı. *Küçük* kelimesine vurgu yapıyorum. Vücutlarımız birbirine değmeden o şeyin içine zar zor sığıyorduk. Ondan yayılan sıcaklığı tam anlamıyla hissedebiliyordum.

İç çekti. "Tamam. Bunun konuştuğumuz şey olmadığını biliyorum ama-" "*Hayır*."

"Sadece

dinle."

"*Hayır*."

"Sanchez."

"*Hayır*!" Kendimi kaç kere tekrar etmem gerekiyordu?

Adrien saçlarını karıştırırken burnundan sinirli bir nefes çekti. Sonra ceketini çıkardı ve yere fırlattı. Ben yapmadım

Onu suçla. Burası zaten kavurucu sıcaktı.

Ancak alan o kadar dardı ki, bu hareket onun vücudunun büyük bir kısmının benim vücudumun büyük bir kısmına baskı yapmasına neden oldu. Ve o bir radyatör olduğu için, bu şimdi kendimi yanıyormuş gibi hissettiğim anlamına geliyordu.

"Özür dilerim," dedi sonunda.

O kadar şaşırmıştım ki çenem biraz gevşemişti.

"Çatı olayının olacağını gerçekten tahmin etmemiştim," diye devam etti. "Ama tamir edebilirim. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün içinde acil bir yama ya da başka bir şey yapabiliriz. Bu arada sen yatağı alabilirsin, ben yerde yatarım."

Vücutlarımızın yakınlığı düşünmemi zorlaştırıyordu. Onun bu kadar güzel kokmasından gerçekten nefret ediyordum. "Yeterince iyi değil," diye karşı çıktım.

Gözlerini kapatmadan önce tekrar iç çekti ve sonra dudakları kendisiyle tartışıyormuş gibi hareket etti.

Ağızına baktığımdan değil.

Boğazı düğümlendi ve gözlerini tekrar açmaya zorladığında inatçı bir kararlılıkla dikilmişlerdi. "Ben küvette uyuyacağım ve banyonun kapısını kapatacağım. Böylece geceleri bütün oda sana kalır."

"Hayır."

"Ben-"

Aman Tanrım. Bunu nasıl anlamadı? "Adrien. Bir saniye dur ve ikimiz bir günlüğüne aynı odayı paylaşmak zorunda kalsaydık nasıl olurdu bir düşün. Sadece bir gün."

Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki onları çevreleyen yeşil halkayı zar zor görebiliyordum. Çoğunlukla siyahtılar.

"Bize bak. Şu anda," dedim. "Bu iş yürümeyecek. Kabul etsem bile, bunu başarmamızın hiçbir yolu yok. Bize asla inanmayacaklar."

Tek yapmam gereken önüne bir ayna tutmaktı. Gözleri karanlık ve vahşiydi, kaslı kolları gerginlikle bükülmüştü, yanakları kızarmıştı, çenesi gergindi ve... pürüzsüz bir mükemmellikte tıraş olmuştu. Tıraş losyonu, sabun, sedir ağacı ve... parmaklarımın kıvrılmasına neden olan hafif, baharatlı bir kolonya gibi kokuyordu. Muhtemelen öfkeyle.

Boğazı şimdi sallanıyordu... ve dudakları artık birbirine bastırılmamıştı. Ayrılmışlardı ve biraz kırmızıydılar. Muhtemelen hissettiği tüm öfkeden ve... birbirimizden nefret ediyorduk, bu yüzden... bu...

"Sanchez."

Hmm?

"Yine bakıyorsun."

Birkaç kez göz kırptım, kendimi... bu her ne boksa ondan çekip çıkardım. Muhtemelen oksijen eksikliği. Bu alan bir kişi için bile çok küçüktü, bırakın bir kişi ve dev bir itfaiyeciyi.

Gerçek bir itfaiyeci gibi değil. Bu hiç mantıklı olmazdı. Yani yanan bir adamdı. Yayıdığı ısı yüzünden, ve-

Tanrı aşkına, Ria. Şşşt.

Tanrım, burada düzgün düşünmek çok zordu. Sıcaklık beynimi eritiyordu.

Adrien'in ifadesi hafifçe gevşemişti, gözlerinde eğlenene bir şey parlıyordu... bir şey. İkinci duyguyu tam olarak çözemedim.

"Bakmıyordum. Gözlemliyordum," diye açıkladım.

Ağzının köşesi, midemi bulandıran kendini beğenmiş, gamzeli bir gülümsemeye dönüştü. Yine öfkeyle. Muhtemelen.

"Sorun yok," dedi. "Bu senin hatan değil. Bana gerçekten harika dudaklarım ve mükemmel gamzelerim olduğu söylendi."

"Sana yalan söylediler. Dudakların en iyi ihtimalle vasat, gamzelerin ise çok orantısız ve gülünç görünüyor. Şimdi bırak da taksi çağırayım."

Adrien'in vasat dudakları eğlenerek kıvrılmaya devam etti. "Bu bir yalandı. Ve bana böyle bakmaya devam edersen ailemi aramızda bir şey olduğuna ikna etmekte sorun yaşayacağımızı sanmıyorum."

Rengin tenimi lekelemeye başladığını hissedebiliyordum ama sinmeyi reddettim. "Sana seni öldürmek istiyormuşum gibi bakıyorum. Çünkü seni öldürmek istiyorum. Bütün gün, her gün."

Orantısız gamzeleri patladı. "Elbette Sanchez. Öyleymiş gibi davranalım."

Bakışlarını tuttum. "Bunu seninle yapmayacağım, Adrien. Aynı odayı paylaşmak zorunda olmaz."

Tek bir ritmi bile kaçırmadı. "Kalırsan kız kardeşinin doğum tazminatını iki katına çıkarırım."

Yüce . "Sen aklını kaçırmışsın." "Yani yapacaksın."

Hayır demek istedim, gerçekten. Ama ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmadı. Sadece... Tazminatını iki katına mı çıkaracaktı? *İki katına* mı?

Bunu kullanabileceğini biliyordum, beni duraklatan da buydu. İkizler yoldayken... ipotek, işe döndüğünde kreş...

"öldüreceğiz," diye söz verdim ona. "Şaka yapmıyorum. Ortalık kan gölüne dönecek."

"Önemli değil. Yeter ki ailemin önünde rol yapmaya devam et," diye ısrar etti. "Kapalı kapılar ardında istediğin kadar kan dökebilirsin."

Ona ne olmuştu böyle? Bu gerçekten sadece tanışma randevuları için miydi?

"Ve bunu yapabileceğinden emin misin?" Ona sordum. "Ve ikna edici olabilir misin?"

"Bu bir sorun olmayacak." Bunu o kadar kendinden emin bir şekilde söyledi ki beni biraz kızdırdı.

"Her neyse, dostum. Bu senin cenazen." Tam anlamıyla. Onun yanında kendimi katil gibi hissettim. Ama dersini zor yoldan öğrenmek istiyorsa, öyle olsun. "Bunu hemen yazılı olarak istiyorum. Akşam yemeğinden önce ve ailenle görüşmeden önce. Aksi takdirde, ben yokum."

Sonra kolunun altına girdim ve dolaptan çıktım. Sonunda. Tekrar nefes alabildim.

DİN NER ZAMAN, kalbim koordinasyonsuz atışlardan oluşan sıkı ve endişeli bir karmaşaya dönüşmüştü.

Neden bu kadar gergin olduğumu anlamıyordum. Eğer işler sarpa sararsa (ki şüphesiz saracaktı), açıklama yapması gereken kişi Adrien olacaktı. Buradan sıvışıp Toronto'ya geri dönmek için bir uçak bileti ayırtacaktım. Zaten her şeyi yazılı olarak almıştım.

"Tamam, gitmeliyiz. Daha fazla oyalanmana izin vermeyeceğim," dedi Adrien ve dizüstü bilgisayarını kapattı. O çalışırken son iki saati çoğunlukla birbirimizi görmezden gelerek geçirmiştik. "Yemeğe geç kalmak istemiyorum."

Ondan sadece beş dakika daha isteyecektim ama bunu zaten üç kez yapmıştım ve sahip olduğu asgari sabrı açıkça tükeniyordu. Bu yüzden teslim olmuş bir nefes verdim ve kendimi kıvrıldığım koltuktan kalkmaya zorladım.

Bize tahsis edilen "yatak odası" küçük bir stüdyo daire büyüklüğündeydi ve lüks bir otel süiti gibi dekore edilmişti. Zengin mavi perdeleri olan dört direkli büyük bir yatak, geniş bir balkon, geleneksel şömineli rahat bir oturma alanı, küçük bir bar ve Adrien'in hemen tekeline aldığı özel bir çalışma alanı vardı.

Ayrıca iki gömme dolap (her ikisi de Adrien'in bizi tıktırdığı çamaşır dolabının *on iki katı*) ve iki adet yağmur duşu vardı.

Normal şartlar altında burada sadece bir gece kalmak beni mest ederdi. Bunlar normal koşullar değildi.

"Peki. Hadi şu işi bitirelim," diye homurdandım, gergin avuçlarımı kotuma silerek. Son saatimi resmi yemek takımlarına bakarak geçirmiştım, salata kaşığıyla çorba çatalını karıştırıp kendimi aptal durumuna düşürmemeye kararlıydım. (Jamie bana defalarca *Shrek 2*'yi izletmişti. Zenginlerin kaç kap kullandığını biliyordum).

"İşte ruh bu," diye mırıldandı kuru bir sesle.

Adrien'in önderliğinde aşağıya indik. Kafamın arkasında bir ses bana sürekli kaçmamı söylüyordu. Kaçmak için hâlâ çok geç değildi. Ve onu görmezden gelmeye o kadar konsantre olmuşum ki, her şey bağırırlara, havlamalara ve kahkahalara dönüşüp beni zıplatana kadar seslerin yumuşak konuşmalarını duymadım.

"Ah, işte orada!"

"Nihayet! Neden bu kadar uzun sürdü?" *"Hav hav!"*

"Çok şık görünüyorsun, evlat. Gömleğini beğendim."

"yaşlı görünüyor. Kaz ayaklarını buradan görebiliyorum." "Teşekkürler, Lice."

"Alice, diline dikkat et. Adrien, kız kardeşine Lice deme."

"Bark bark grrr bark."

"Bu takma adın bir anlamı bile yok. Benim adım Alice, *Alice* değil. Yaratıcılık yok ve beyin yerine gerçek taşlar var. On üzerinden sıfır." *"Hav hav hav!"*

"Herkes olsun. Onu korkutup kaçıracaksınız."

"Katılıyorum. Hepiniz çok utanç vericisiniz. Özellikle de sen, Maxipad."

"Senin kız nerede? Çoktan kaçtı mı?"

"Onu içeri getirin. Onu uyarmam gerek."

Kargaşa başlar başlamaz Adrien'in arkasında donup kalmıştım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. (Muhtemelen) oturma odasına açılan bir kemerli geçitte duruyorduk ve Adrien'in geniş sırtı görüş alanımın çoğunu engelliyordu. Ta ki o kenara çekilene kadar.

"Millet, nişanlım Ria ile tanışın."

Odaya doğru belli belirsiz bir adım attığımda dört çift iri göz bana baktı. Julie büyük bir taş şöminenin yanında durmuş, bir kulağından diğerine sırtıyordu. Bir elini uzatarak ona katılmamı işaret etti. "İçeri gel, içeri gel. Seni tanıştırayım."

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde ona doğru yürüdüm. Yanına vardığımda Julie sırtıma rahatlatıcı bir el koydu, Cloutier Otelleri'nin eski CEO'su olan kocasını işaret ederken heyecanını kontrol edemediği belliydi.

"Bu Anthony, kocam."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim elini sıkarken.

Anthony inanılmaz yakışıklı bir adamdı ve Adrien'a o kadar çok benziyordu ki sanki bir zaman makinesine bakıyormuşum gibi hissettim.

"O zevk bana ait, Ria. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

"Bu da kızım Alice," dedi Julie beni sağa doğru çevirerek. "Merhaba."

Alice kanepeden sıçradı ve elini uzattı. O da muhteşimdi. Görünüşe bakılırsa yirmili yaşlarının başındaydı, kuzguni saçları ve yeşil gözleri kardeşiyle aynıydı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel!"

Adrien senin hakkında o kadar ketum davranıyordu ki gerçek olmadığından şüphelenmeye başlamıştım. Kesinlikle ya bir erkekle çıktığını ve bu konuda garip davrandığını ya da annemin ısrar ettiği görücü usulü randevulardan bıktığını düşünüyordum."

"Tamam, bu kadar yeter Alice," diye araya girdi Adrien. Alice kıkırdadı ve kanepedeki koltuğuna geri yığıldı.

Ondan zaten ; sadece Adrien'e beyninin yerine taşları olduğunu söylediği için değil.

"Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, bu Robert, babam," dedi Julie kızına azarlayıcı bir bakış attıktan sonra.

Kırmızı koltukta oturan yaşlı beyefendi, destek için kalın bastonunu kullanarak ayağa kalktı. Çoraplarıyla uyumlu kireç rengi bir kazak yelek giymişti ve oval gözlüklerinin camları o kadar kalındı ki gözlerini minik bademler gibi gösteriyordu. Bir de sağ omzuna tünemiş bir Afrika grisi vardı.

"Merhaba," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Robert."

"Ah, bana Gampy de. Robert beni yaşlı bir adam gibi gösteriyor."

Gerçekten istemedim. Bu zaten çok garipti. "Gampy o ," dedim. dedi.

"Ve bu da Maxwell."

Papağan merakla başını bana doğru eğdi, sonra havladı.

"Az önce..." Bunca zamandır havlayan o muydu? Ben Burada bir köpek olduğundan emindim.

"Bazı günler köpekmiş gibi davranmayı seviyor," diye bilgilendirdi Alice beni. "Ve onu düzeltirsen çok suratsızlaşıyor, lütfen yapma. Onu rahatlatmak başlı başına bir süreç ve ben bir kırk sekiz saat daha agresif Eminem'le uğraşamam."

"İyi bir zevki var," dedi Gampy, beyaz bıyığı gururla seğirirken. "Benden alıyor. Lise sadece kıskanıyor."

Adrien gülerken yanağımı ısırdım. "*Bark.*

Rap Tanrısı. Rap Tanrısı."

"Konuşuyor mu?" Neden şaşırdığımı bilmiyordum. O bir papağandı, tabii ki konuşuyordu.

"Yemekte *Rap God* çalmayacağız," dedi Alice ona. "Bu senin müzik zamanın değil."

"*Sen kapa çenen.*"

Anthony şakağına kıkırdarak bir öpücük kondururken Julie, "Terbiyeli ol Maxwell," diye çıkıştı. Sesi biraz sinirli çıkmaya başlamıştı. "Bir misafirimiz var."

"Bana bir kez daha çeneni kapamamı söylersen seni kafesinde kızartırım seni küçük pislik. Eminim sarımsak sosuyla tadın gerçekten güzeldir."

"Alice!" Julie dehşete kapılmıştı.

Maxwell'in tüyleri , kanatları açıldı. "*Sen kapa çeneni.*"

Alice hamle yaptı ama Maxwell daha hızlıydı. Bir *ciyaklamayla* sıçradı ve kanatlarını küçük avizeye kadar çırpı. Avize onun inişinin ağırlığıyla ileri geri sallanmaya başladı.

Julie avucunu alnına bastırdı, yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Çok özür dilerim. Siz gelmeden hemen önce büyük bir kavga ettiler ve o hâlâ sakın değil" dedi ve Maxwell'e aşağı inmesini emretti. Orada olmaması gerekiyordu ve o da bunu biliyordu.

Kuş işbirliği yapmayı reddederek ona havladı.

Alice ona yüceltilmiş tavuk dedi.

Aklını kaçırmış.

"Acıktım. Akşam yemeğinde ne var?" Adrien bir omzunu duvara yaslayıp ellerini ceplerine sokarak konuştu. Sanki bu da ailesiyle geçirdiği sıradan bir akşamış gibi.

Maxwell annesinin spagetti yapmasıyla ilgili bir şeyler geveledi ve Alice bir yastıkla avizeye vurdu. "*Sekiz Mil*'den alıntı yok!"

Maxwell çılgınca ciyakladı, sallanırken kanatlarını çırpı. Avizenin Gampy'nin kafasına düşme ihtimali vardı. Yine de orada sakince durup gülümsedi.

"Aslında spagetti yaptım," diye itiraf etti Julie, sesi tamamen teslim olmuş gibiydi. "Ayrıca çeşitli ızgara etler ve birkaç vejetaryen seçenek de var. Herhangi bir diyet kısıtlaman olup olmadığından emin değildik Ria, ama umarım seveceğin bir şeyler vardır."

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "Hepsi kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim."

Alice topuğunun üzerinde dönerek silah haline getirilmiş yastığı kanepeye geri fırlattı. "Evet, ben de açım. Yemek yiyebilir miyiz?"

Anthony ellerini birbirine sürttü. "Evet. Gidelim."

Gampy başını kaldırıp Maxwell'e baktı. "Gel Maxy, yemekte ateşkes var." Kuş hemen itaat etti ve onun sağ omzuna doğru uçtu.

Sonra hepsi gülüşerek ve sohbet ederek odadan çıkmaya başladılar. Biraz şaşkınlıkla arkalarından göz kırptım.

"Hadi." Adrien omzumu hafifçe dürttü ve biz de peşinden gittik, avize arkamızda sallanmaya devam ediyordu.

Akşam yemeği epik olmaya başlamıştı.

Normal sayıda mutfak eşyası vardı, yemekler inanılmaz lezzetliydi ve eğlence rakipsizdi. Beklediğimin tam tersiydi.

Maxwell çoğu insandan daha zekiydi ve bunu o da biliyordu. Alice ile aralarında komik bir rekabet vardı ve kafa kafaya vermedikleri zamanlarda Alice ve Adrien arasında bir rekabet yaşanıyordu.

Ya da Maxwell'in ona verdiği isimle *Addrain*; ayrıca *Bok Kafa* olarak da bilinir.

Alice bu konu açıldığında kıkırdadı. "Bunu ona altı yaşımdayken öğrettim," diye gururla iddia etti, büyükbabasının eğlenmesine ve annesinin gözle görülür dehşetine rağmen.

Adrien ikisine de koca bir D ile başlayan bir kelime söyleyerek boğulmalarını söylemeye başladı ama büyükbabasının bastonunun ucunun kaburgalarına batmasıyla kesildi.

"Akşam yemeği ateşkesi," diye hatırlattı Gampy ona. Masada Gampy'nin yanında kendine ait bir yeri olan Maxwell, tüm bu gürültü patırtıdan hiç rahatsız olmadan mangolarını yemeye devam etti.

"Ee, Ria, bize biraz kendinden bahsetsene," dedi Anthony, çocukları ağızlarına yeterince yemek koyup sustuktan sonra. "Ve en başından başla. Adrien şimdiye kadar senin hakkında sinir bozucu derecede ketum davrandı. Birkaç gün öncesine kadar bize adını bile vermedi."

"Bekle, bekle," diye araya girdi Alice ben daha bir şey söyleyemedim. "Önce bizim teorilerimizi duymak ister misin? Bir süre sonra oldukça çılgınlaşmaya başladılar."

"Sus, Alice." Julie kızına baktı. "Ria, hayatım, ona aldırma. Seninle tanışacağımız için çok heyecanlıydık. Adrien ilişkiniz hakkında çok ketum davranıyordu... ve nişan haberi çok ani oldu. Doğal olarak hepimiz çok merak ediyoruz."

Herkesin gözü üzerimde, endişeyle bekliyor gibiydi. Ve birden sol burun deliğimin ne yaptığına farkına vardım. Çünkü eğer

Adrien anlattıklarını fark etmişti, ailesinin geri kalanının da fark etmeyeceğini kim söyleyebilirdi? Bahse girerim bu küçük parlak planını yaparken bu kısmı düşünmemişti.

Yalan söylemek zorunda değilsiniz, sadece... onlara mümkün olduğunca gerçeği verin ve gerisini atlayın.

Çatalımı yere bıraktım ve sudan küçük bir yudum aldım. "Şey, üzülerek söylüyorum ki gerçek olan şey muhtemelen sizin teorilerinizden çok daha az ilginç," diye başladım bakışlarımı kaçırarak. İnanılmaz derecede etkileneceklerdi. Adrien'in flört geçmişi hakkında çok bilgili değildim (çoğunlukla medyada çıkan haberleri takip edecek kadar önemsemediğim için), ama bazı ilginç kadınlarla çıktığına bahse girmeye hazırdım. "Toronto'da doğdum, orada büyüdüm. Babam aslen Kolombiyalı, annem Sicilyalı ve... ah, bir bakalım... bir ablam var..."

Peki başka? Olive ve Ben vardı ve... neden ailemin üyelerini sıralamaktan başka kendim hakkında söyleyecek bir şey bulamıyordum?

"Hadi ama," diye yakındı Gampy, ben bir süre duraklayınca. "Hepsi bu kadar değil. Bu sadece ailenin kısa ve eksik bir özeti. Bize kendinden bahset evlat. Okula nerede gittin? Ne iş yapıyorsun? Yaptığın bir spor ya da çaldığın bir enstrüman var mı? Hobilerin neler? Ve bunların kaçısı içeriyor?"

Alice homurdandı. "Bu onun teorisinin bir parçasıydı."

Etrafımdaki hava yavaş yavaş incelmeye başlamıştı. Bu konuşmanın gündeme geleceğini biliyordum ve zihinsel olarak buna bir şekilde hazır olduğumu sanıyordum. Ama değilmişim. Sevgilimin ailesiyle en son on yıl önce tanışmışım. Ve o zamanlar konuşacak daha çok şeyim vardı.

Yarısı boş tabağıma baktım, parmaklarım kucağımdaki bez peçeteyle oynuyordu. "Aslında üniversiteye gitmedim," diye sessizce itiraf ettim. "İşe gelince... Şu anda iki iş arasında gidip geliyorum. Spor ve enstrümanlar konusuna gelince..." Burun deliğimin bir sonrakinde benimle aynı fikirde olmama ihtimaline karşı başımı biraz daha eğdim. Kelimelerim dikkatle seçilmişti. "Şu anda hiçbir şey oynamıyorum."

Hepsi Adrien'in bende ne bulduğunu merak etmeye başladığında masaya bir sessizlik çöktü. Ortak noktamız neydi?

Cevap tabii ki hiçbir şeydi. Adrien ve benim hiçbir ortak noktamız yoktu. Bir çift olarak hiçbir anlam ifade etmiyorduk.

"Mütevazı davranıyor."

Parmaklarım kucağımda hareketsiz kaldı, kanım dondu. Adrien yüzünü kurtarmak ve ilişkimizi daha inandırıcı kılmak için başarılarım hakkında yalan söylemeye başlayacaktı. Çünkü benim gibi biriyle asla birlikte olamayacağı apaçık ortadaydı ve ailesi de bunu biliyordu.

"Lisede sınıf birincisi seçildi ve mükemmele yakın bir not ortalamasıyla mezun oldu."

Başımı ona doğru çevirdim, kaşlarım havaya kalktı.

"Öğrenci konseyi başkanındı ve bu masadaki herkesin toplamından fazla akademik ödülü var. Saksafon çalıyor, okulunun münazara ve futbol takımlarının kaptanıydı ve her sabah birlikte koşuyoruz." Durdu ve işaret parmağıyla masaya vurdu. "Bir sürü gönüllü çalışmayı da atladi."

Dudaklarım soyulmuştu. Bu da neydi böyle? Benim hakkımda yaptığı geçmiş araştırması tam olarak ne kadar kapsamlıydı? Kan grubumu da içeriyor muydu? Hangi şampuanı kullandığım?

Alice arkasına yaslanırken kollarını kavuşturarak "Vay canına," dedi. "Bunu gerçekten hafife almışsın."

Öyle miydin? Yoksa en son ve en önemli başarılarımın ergenlik dönemime kadar uzandığını kabul etmek istemiyor muydum?

Lise bitmişti. Artık o kişi değildim. Tüm o ödüller Alba'nın bodrumundaki işaretlenmemiş bir kutuda duruyor, örümcek ağları ve toz topluyordu. Ve bir yerlerde çöplükte olmamalarının tek nedeni, beni onları atmaya çalışırken yakalayıp müdahale etmesiydi.

Artık futbol oynamıyordum, koşucu değildim ve on yıldır saksafona dokunmamıştım. Ayrıca... Adrien'in okul birinciliği konusundaki dikkatli ifadesini de kaçırmamıştım. Okul birincisi *seçilmiş* olmam podyuma çıktığım anlamına gelmiyordu.

Ama bunu nereden bilebilirdi ki?

Bir gülümseme yapıştırdım ama inandırıcı olkadar çabuk dalgalandı ve sarktı. "Uzun zaman önceydi. Artık o tür şeylerin çoğunu yapmıyorum."

Anthony başını sallayarak ağzının kenarını sildi. "Başarılarını böyle küçümseme evlat. Bu kötü bir alışkanlık."

Artık küçümseyecek başarılarım yok, demek istedim.

Ama ısırdım ve onun yerine hızlıca başımı salladım. "Bu iyi bir tavsiye."

"Üniversiteye gitmemenin bir nedeni var mı?" Gampy, Maxwell için ikinci bir mango dilimi kesmeye başlarken sordu. Kuş havladı ve heyecanla başını sallayarak cıvıldadı. "Karım üniversiteye giriş sınavındaydı."

kariyeri boyunca birkaç üniversitenin yönetim kurullarında yer aldı. Eğer ilgilendiğiniz bir şey olsaydı kolayca bir sürü burs almaya hak kazanırdınız."

"Şaka yapmıyorum," diye araya girdi Alice ve beni ona gerçekten cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Hâlâ kollarını kavuşturmuş arkasına yaslanmış, düşünceli bir şekilde beni izliyordu. Sonra Adrien'a baktı. "Hey, bana kimi biliyor musun? Bu konuşma, sahip olduğumu unuttuğum bir anıyı ortaya çıkardı."

Adrien başını salladı. "Önemli değil. Tatlıya başlayalım mı?"

Ama Alice hâlâ beni izliyordu, gözleri sisli hafızasının ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyormuş gibi kısılmaya başlamıştı. "Hayır. Ciddiyim. Hangi liseye gittin, Ria?"

"sanmıyorum," dedim küçük bir gülümsemeyle. Başını eğdi. "Kaç yaşındasın?"

"Alice," dedi Adrien uyarırcasına.

"Sorun değil," dedim omuz silkererek. Yaşımı açıklamaktan hiçbir zaman çekinmemiştim. "Yirmi sekiz yaşındayım."

Gözlerini , sol koluna sarılı parmakları sayar gibi seğiriyordu. Sonra eli aniden dondu, gözleri parladı, dudakları aralandı ve keskin bir nefes aldı.

"Alice, seninle bir saniye diğer odada konuşabilir miyim?" Adrien çoktan masanın etrafında dönmeye başlamıştı.

"Vay anasını. Hayır."

"İzninizle." Hepimiz şaşkınlıkla onu izlerken kolundan tuttu ve neredeyse onu odadan dışarı sürükledi.

Julie utangaç bir gülümsemeyle, "Bugün çocuklarımın davranışları için kaç kez özür dilemek zorunda kaldığıma inanamıyorum," dedi.

Evin içinde bir yerde bir kapı çarparak kapandı.

"Ah, yakında aileye katılacak. Buna alışsa iyi olur," dedi Gampy. "Bundan sonrası daha da kötüleşecek," diye göz kırparak bana söz verdi.

Ben de ona kibarca gülümsedim. Bu hiç de umurumda değildi. Bu bana çocukken Alba, babamız ve büyükannemizle yediğimiz aile yemeklerini hatırlattı. Özlemiştim.

"Lafı açılmışken, düğün için bir tarih ya da yer belirlediniz mi?" Julie sordu.

"Bu konuyu henüz konuşmadık," dedim burnumu kaşıyarak. Teknik olarak yalan değil. Böyle şeyler hakkında konuşmamıştık.

Anthony yumuşak bir sesle, "Sizi burada ağırlamaktan memnuniyet duyarız," dedi. "Eğer bu ilginizi çekecek bir şeyse. Baskı yok."

"Sadece nişan partisi olsa bile," diye etti Julie. "Ya da planlama konusunda herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa, bana haber verin yeter."

Ve işte tam o anda suçluluk duygusu yerleşmeye başladı. Bana bakışlarından belli oluyordu. Masada birbirlerinin parmaklarına yapışmışlardı.

Sanki bu *kadarmış* gibi.

Sanki sonunda oluyordu.

Oğulları sonunda evleniyordu ve sabırsızlanıyorlardı.

Ve ben burada oturmuş, hayatlarının en mutlu olaylarından biri olması gereken şey hakkında onlara yalan söyleyen bir pisliktim.

Boğazımda düğümlenen dikenli utanç yumağını yutmaya çalıştım ama yerinden kımıldamıyor gibiydi. "Teklifiniz çok nazikçe. Bunu Adrien'la konuşacağım ve sana haber vereceğiz."

Bu cevaptan memnun görünüyorlardı ve göğsümü rahatsız eden heyecanlı bir bakış attılar. Adrien'in ayrılık haberini onlara vermek için bir planı olduğunu umuyordum. Ve en azından bu konuda nazik davranacağını umuyordum.

Bir dakika geçmeden Alice'le birlikte yemek odasına geri döndüler ve Adrien en öndeydi. Adrien sanki sıra dışı bir şey olmamış gibi sakin ve derli toplu görünüyordu. Diğer yandan kız kardeşi, saklamak için elinden geleni yaptığı bir sırrı olan altı yaşındaki suçlu bir çocuk gibi görünüyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedi Adrien otururken. Alice sessiz kaldı ve gözlerini yere indirdi.

"Bu da neydi şimdi?" Gampy kalın gözlüklerinin köprüsünü iterek sordu.

Adrien soğukkanlılıkla, "Hiçbir şey," dedi.

Maxwell o anı Shady'nin geri dönmesiyle ilgili bir dizi Eminem şarkısını kusursuzca söylemek için seçti ve Gampy homurdanarak kuşun boynunu sevgiyle kaşıdı.

Adrien bu fırsatı, sohbeti bu hafta içinde gelecek olan diğer aile üyelerine yönlendirmek için kullandı. Görünüşe göre hepimiz Julie ve Anthony'nin 35^{inci} yıldönümlerini kutlamak için buradaydık. Büyük bir kutlama vardı.

Parti falan planlamıştı ama aşağı inmeden önce bana bunlardan bahsetme zahmetine girmemişti.

Elimden geldiğince sohbete ayak uydurmaya çalıştım ama Alice'in bana doğru fırlattığı bakışların biraz fazla farkındaydım. Gerçi gözlerini her yakaladığımda hemen başka tarafa bakıyordu.

O biliyordu. Benim Waldo olduğumu.

SORUNUM VARDI.

Bu küçük bir sorun değildi.

Ellerim kalçalarımda, dudaklarım kenetli, şaşkınlıkla açık bavulumu bakıyordum. Açılmamış üç kutu tampon, iki buruşuk tişört, bir çift yoga pantolonu, bir avuç dolusu saç lastiği, küçük bir kese ton balığı aromalı kedi maması, tanımlanamayan bir uzaktan kumanda (nedense pilleri çıkarılmıştı), pasaportum ve boş bir şişe şarap. Sarhoş Ria'nın bu yolculuk için hazırladığı şeyler bunlardı. İç çamaşırı yerine kedi ödülleri ve boş bir şişe şarap.

Ayrıca Adrien'in gelmeden önce beni uyarmayı ihmal ettiği büyük partide giyecek hiçbir şeyim yoktu.

Hayatımı sikeyim.

Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine sokarak bana ayrılan dolaptan çıktım. Adrien yine meşe masada oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu.

"Hey, buralarda bir yerlerde bir alışveriş merkezi olma ihtimali var mı?" Mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışarak ona sordum.

Başını kaldırıp bakmadı. "On dakika uzaklıkta büyük bir tane var. Araba sürmek." "Peki benim bir süreliğine kaçıp gitmeme

Yarın birkaç saat?"

"Ne istersen yap, sadece akşam yemeği için zamanında burada ol. Zaten günün büyük bir kısmında çalışacağım."

Hah. Bu kolay oldu.

"Ve, um, henüz uyku düzenlemelerini tartışmadık," dedim daha sessizce. Belki dışarıda biri vardır diye.

Bu onun tüm dikkatini çekti. "Küvette uyuyacağım konusunda anlaşılmamış mıydık?"

Gözlerimi devirdim. "Seni on gece boyunca küvette yatırmayacağım Adrien. Senin aksine, benim bir vicdanım var."

Homurdandı. "Teşekkürler. Ben yerde yatacağım o zaman, yatağın sağ tarafında. Sen solda uyuyabilirsin. Böylece gecenin bir yarısı yüzüme basıp kazaymış gibi davranmak istemezsin."

Gülümsememi engellemek için alt dudağımı ısırdım. Bunu doğrudan intikam fantezilerimden koparıp almıştı. "Bana uyar."

"Harika."

"Harika."

Bu konuşmanın doğal bir sonuydu, ama ben oyalandım. "Peki yemekte Alice'le aranızda ne vardı? Bilmem gereken bir şey var mı?"

Kısa bir duraksamadan sonra, "Önemli bir şey değil," dedi.

Kollarımı kavuşturdum ve bana gerçeği söylemesi için ona bir şans daha vermeye karar verdim. "Emin misin?"

Bu duraklama daha da uzundu.

"Dik dik bakıyorsun Cloutier," dedim.

Hiç gülümsemedi. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Duruma göre değişir. Ne soracaksın?"

Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Neden üniversiteye gitmedin?"

Bu, sormasını beklediğim şeyler listesinin en sonunda yer alıyordu. İyi ki cevabımı hazırlamış ve mükemmel bir şekilde çalışmıştım.

Omuz silktim. "İstemedim"

Bunu o kadar çok söyledim ki artık yalan gibi bile gelmiyordu.

Sanki kendimi bunun doğru olduğuna ikna etmişim.

"Saçmalık."

Hafifçe gerildim, kollarımı göğsüme daha sıkı bastırdım. "Herkesin üniversite eğitimi almaya gücü yetmez, Adrien."

"Ama yapabiliydin," diye karşı çıkarak ayağa kalktı. "Transkriptini gördüm ve tüm ders dışı etkinliklerini biliyorum. Futbol, öğrenci konseyi, caz grubu, münazara, hukuk öncesi programlar, üniversite öncesi şunlar bunlar ve sen yine de bir şekilde mükemmele yakın bir not ortalaması tutturmuşsun."

Artık nefes almıyordum. Adrien yaklaşırken mümkün olduğunca rahat görünmeye ve davranmaya çalışarak orada öylece durdum. Birkaç adım ötede durdu ve beni taklit ederek ipli kollarını kavuşturdu.

"Herkesin üniversite eğitimi almaya gücü yetmez ama herkes de siz değilsiniz" dedi.

Omuz silktim. "Bir caz grubunda çalmanın yetmiş bin dolarlık okul ücretini ödememe nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum."

Ağzının sağ köşesi yukarı kalktı. "Ve sen de o şeyi yapıyorsun." "Ne şeyi?"

"İnsanların ne hakkında konuştuğunu bilmiyormuş gibi davrandığınız şey. Sanki gerçekte olduğundan çok daha az zekiymişsin gibi."

Burun deliklerimin hareketsiz kalmasını istedim. "Ben bunu yapmam."

Ağzı seğirdi. "Gerçekten orada durup ülkedeki üniversitelerin yarısına tam burslu giremezmişsin gibi mi davranacaksın?"

Bir adım geri çekildim ve sakince omuzlarımı arkamdaki duvara dayadım. "Ve gerçekten orada durup sicilimi bilmiyormuş gibi mi davranacaksın? Yarım yamalak bir geçmiş araştırması bile bunu işaretlerdi ve sen de ofisinde bunu ima etmiştin, hatırladın mı?"

Adrien'in karanlık bakışları keskinleşti ve öne doğru bir adım daha attı. Göz temasını korumak için boynumu eğmek zorunda kaldım. "Pek akla yatkın değil."

"Bugün kişisel alanımı işgal etmeye bu kadar niyetli olmanın bir nedeni var mı?" Çok derin nefes almamaya çalışarak ona sordum.

"mi?"

"Hayır." Otomatikti, burnumu saklamayı bile düşünmedim.

Gamzeleri parladı ve göğsümde bir şeyler hopladı. "Yalancı."

"Hoşuma gitmesini mi *istiyorsun*? Bu bok yiyen sırtış da neyin nesi?"

Omuz silktili. "Benden hoşlanıyorsan rol yapmak daha kolay olur." "Senden hoşlanmıyorum."

Hafif bir kıkırdama çıkardı. "Olmasını engellemeye çalıştığınızda daha da kötü oluyor."

Bu konuşma bitir bitmez masasından zımbayı kapıp burnumu zımbalayacaktım.

"Yerinizde olsam bu yakınlığa alışırdım," diye devam etti. "Nişanlı çiftler birbirlerinden sürekli bir metre uzakta durmazlar."

"kişisel baloncuklarına saygı duyan ve PDA yapmayan çiftlerden biri olamaz mıyız?"

"Hayır."

"Bunu düşünmedin bile." "Ve düşünmeyeceğim de."

Alt dudağımı çiğnedim. "Gerçekten neden buradayım?"

Adrien'in gözleri bir an için ağzıma kaydı, ifadesi tamamen boştu ve "Bilmiyorum. Neden üniversiteye gitmedin?"

"Sana zaten gitmek istemediğimi söylemiştim. Buna değmeyeceğini düşündüm," diye ısrar ettim, göğsümdeki çekintiyi görmezden gelerek. "Ve neredeyse on dakikadır hiçbir şey söylemeden konuştuğumuzu biliyor musun?"

Adrien bir adım geri çekildi. "Haklısın, bu biraz zaman kaybı. Ben dış alacağım. Günaha girip bir göz atmak istersen diye sol tarafa."

Ve sonra herif *bana göz kırptı*.

Onu tersledim ve orta parmağım bütün gün gördüğü en komik şeymiş gibi güldü. Nasıl ve neden bu şekilde dalga geçtiğimizi bilmiyordum ama varlığımın her zerresiyle bundan nefret ediyordum.

Zar zor uyudum.

Adrien horlamıyordu, uykusunda dönüp durmuyor ya da konuşmuyordu. Çoğunlukla sessiz ve hareketsizdi, nefes alış veriş sessiz ve düzgündü. Ama bu zihinsel bir şeydi. Onun aynı odada uyuduğunu bilmek bile beni huzursuz hissettiriyordu.

Ayrıca, dün akşamki yemekten beri garip bir şekilde tedirgindim, ama nedenini tam olarak anlayamıyordum.

Sessiz alarmı 4:30'da çaldığında, tamamen uyanıktım ve karanlık tavana .

Doğruldu. "Koşuya mı gidiyorsun?"

Geri sıçradı ve neredeyse takılıp düşüyordu. "Aman Tanrım. Uyuduğunu sanıyordum."

"Hayır."

"Saçların bu haldeyken *The Ring* filmindeki kıza benziyorsun.

Ödüm bokuma karıştı."

"Bu, sabahın bu erken saatinde birinin bana söylediği en kaba şey olabilir."

"Sen de onun gibi konuşuyorsun," diye homurdandı.

"Bu, sabahın bu erken saatinde birinin bana söylediği en kaba ikinci şey."

İçini çekti ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet, koşuya çıkıyorum. Üzgünüm, alarmımın seni uyandıracağını düşünmemiştim."

Olmamıştı. Ama ona cevap veremediğim dikkatim eşofmanını saran devasa şişkinliğe takıldı ve tüm beynim kapandı.

"Bir fotoğraf çek Sanchez. Daha uzun süre dayanır."

Lanet olsun. Gözlerimi ayırıp tekrar tavana diktim, burası çok karanlık olduğu için boynumdan süzülen kıpkırmızı rengi göremeyeceği için gerçekten minnettardım. Uyuyormuşum gibi davranmalıyım.

Adrien kıkırdadı ve nefesinin altında tutarsız bir şeyler mırıldandı. Üç saniye sonra banyonun kapısı tık diye kapandı.

Bu biraz aşağılayıcıydı.

Kalbim küt küt atarken ve tenim uğuldarken birkaç dakika orada oturdum, ta ki iki saat daha oturamayacak kadar gergin olduğuma karar verene kadar. Kendimi yataktan dışarı attım ve saçlarımı her zamanki gibi at kuyruğu yaptım. Spor sutyeni almamıştım ama en azından yoga pantolonum yanımdaydı (yatarken giymiştim, çünkü sarhoş halimle pijamanın önemli olduğunu düşünmüyordum).

"Ne yapıyorsun?"

Adrien yatak odasına geri döndüğünde koşu kıyafetlerini giymişti bile; uzun kollu bir koşu tişörtü ve ona uygun siyah bir pantolon. Gözlerimin onun yüzünde kalması ve aşağı kaymaması için aktif çaba sarf etmem gerekti.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve omuz silktim. "Canım koşuya çıkmak istiyor."

"Koşumda bana katılmak mı istiyorsun?"

Başım bir omzuma doğru eğildi. "Ben de öyle mi dedim?"

Yüz hatlarında bir eğlencenin dolaşmaya başladığını görebiliyordum. "Topuzunu yanında getirdin mi?"

Bu soru beni dehşete düşürdü. Ama hayır. Hayır, eğer onu çantamda ya da valizimde herhangi bir yere saklamış olsaydım, havaalanı güvenliği muhtemelen beni tutuklardı. Yani muhtemelen evdeydi.

Yine de iki kez kontrol etmek için aklıma bir not aldım. "Bu bakış da ne?" Adrien bana bakarak sordu.

"Yok bir şey. Hadi gidelim." Topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım. Koşu ayakkabılarım yanımda değildi ama spor ayakkabılarım işimi görürdü.

"Oh, demek birlikte koşuyoruz."

"Ne? Hayır, kendi kendime konuşuyordum," dedim sessizce. "Git buradan." "Ön kapıya ulaşmak için bu tarafa gitmem gerekiyor."

Ona yan gözle baktım ve vücutlarımızın arasına bir metre mesafe koydum. İşte. Şimdi sadece aynı yöne doğru yürüyen iki rastgele insandık.

Dışarı çıktığımızda hava hâlâ çoğunlukla karanlıktı ama hava beklediğimden daha sıcaktı. Ve beklediğimden çok daha iyi kokuyordu.

Toronto hiç yapmadı.

Taş basamaklarda oyalandım, Adrien'in harekete geçmesini beklerken küçük kuşların ve cırcır böceklerinin yumuşak cıvıltılarını dinledim.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu arkamdan gelerek.

"Koşmaya başlamanı bekliyorum ki ters yöne gidebileyim," dedim ona, bir adım uzaklaşarak. Kimse bizi izlemiyordu. Benim balonumun içinde olmasına, tüm temiz havamı sabun, diş macunu ve baharatlı sedir ya da her neyse onunla kaplamasına gerek yoktu. Her zaman bu kadar güzel kokmayı nasıl başardığını anlamıyordum.

Muhtemelen önce dişlerimi fırçalamalıydım ya da en azından tuvaleti kullanmalıydım.

Çadırılı eşofman altı olayı beni gerçekten şaşırtmıştı. Hâlâ düşündüğümünden değil.

Tenim yine uğulduyor, kaslarım geriliyordu. Adrien hemen hareket etmedi, ben de merdivenlerden aşağı koştum, zihnimde yazı tura attım ve sola döndüm.

İki nefes sonra, adımları arkamdaki çakılları dövüyordu. Tekrar sola saptım, o da beni takip etti. Sağa döndüm, aynı şey.

"Beni takip etmeyi bırak," dedim.

"Seni takip etmiyorum. Ben de bu yöne doğru koşacaktım."

Tanrı aşkına.

Durdum, arkamı döndüm ve diğer tarafa doğru koşmaya başladım. Tahmin et ne yaptı.

"Bir daha düşündüm de," dedi yanıma geçerken, "aileme her sabah birlikte koştuğumuzu söyledik, bu yüzden ayrılırsak biraz şüpheli görünebilir."

"Onlara böyle bir şey söylemedik. Her şeyi siz yaptınız."

"Size yardım etmeye çalışıyordum."

"Hayır. Kendine yardım etmeye çalışıyordun," diye karşı çıktım. Ayaklarım daha hızlı hareket etmeye başlamıştı. Tüm bu enerjinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok... *tedirgindim*. Bu his akşam yemeğinden beri içimi kemiriyordu. "Yüksek eğitilmiş ve başarılı olmayan birini eve getirmek senin için ne kadar utanç verici olmalı ve... Yani, anlıyorum. İkimiz pek anlaşıyoruz ve sen de durumu kurtarmak istiyorsun."

"Ne? Yaptığım şey bu değildi."

"Saçmalık." Adımlarımı hızlandırdım.

"Yavaşla."

"Siktir git."

Boğazından alçak, sinirli bir hırıltı yükseldi. " var senin? İki saniyeliğine de olsa medeni olamaz mısın?"

Keskin bir sağa dönüş yaptım. Hiç tereddüt etmedi. "Seninle mi? Hayır."

"Neden? Ben sana ne yaptım?"

Bu soru beni olduğum yerde durdurdu. "Bu ciddi bir soru mu?"

Adrien yavaşlayarak durdu, yüzünü bana dönerken ellerini kalçalarına götürdü. İlk kez benden daha fazla nefes nefese kalmıştı ama bunun fiziksel eforla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. "Evet, Sanchez. Bu ciddi bir soru. Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Uh, bir bakalım. Kız kardeşimi onun hatası olmayan bir şey yüzünden kovdunuz, sonra da bana çamurdan bir avuç sim toplattınız-" Başını sallamaya başlayınca kestim.

"Hayır. Tüm bunlardan öncesini kastediyorum. Cadılar Bayramı'nda olanlar ya da ofisime yaptıkların için üzgün değildin. Hatta sanki bunu hak ettiğimi düşünüyormuş gibi gülüyordun. Neden?"

Burnumdan sinirli bir nefes çıkardım ve dudaklarımı yuvarladım. "Bu konuşmayı şimdi yapmamıza gerek yok."

Başını bir kez daha salladı. "Hayır. Bunun hakkında konuşuyoruz."

"Bunun ne önemi var ki?" Ona sordum. "Birbirimize katlanmak zorunda olduğumuz bir haftamız daha var ve sonra hepsi bu. Birbirimizi bir daha görecektir değiliz."

Tabii Jamie ile çıkmaya başlamazlarsa. Ki... açıkçası ikisini bir arada düşünmek bile midemi bulandırdı.

"Bana sadece nedenini söyle," diye bastırdı, öne doğru bir adım atarak.

Ellerimle ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden onları yumruk yapıp kollarımı kavuşturdum. "Bilmiyorum. Sen sadece... kız kardeşime karşı pek de iyi bir patron değildin. Ve arkama yaslanıp izlemek benim için biraz sinir bozucuydu."

Birkaç nefes beni inceledi, sonra başını salladı. "Peki. Neden böyle düşünüyorsun? Neden bu kadar kötü bir patron oldum?"

"Öncelikle, senin yüzünden kızının altıncı doğum günü partisini kaçırdı."

Koyu renk gözlerini bana dikti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Olive'in doğum günü kutlaması. Alba'nın saat ikide işten çıkıp bizimle lunaparka gelmesi gerekiyordu ama sen onu son dakikada

Toplantı. Quebec'teki bir inşaat kazasıyla ilgili bir şey. Her şey metaforik olarak alev almıştı ve kalması gerekiyordu."

On saniye boyunca sessizce bana baktı. Ve sonra dedi ki, "Alba'nın altı yaşında bir kızı mı var?"

Aman Tanrım. "Dostum." "Bana söylediğini hiç sanmıyorum."

"Kendini duyuyor musun? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kendi kendine kaşlarını çattı.

Gözlerimi devirdim ve yanından geçip gittim. "Senin neden boktan bir patron olduğunu düşündüğüm konusunda ihtiyacın olan açıklama bu kadar. Uzun çalışma saatlerinden, hafta sonlarından ve onu çalışmaya zorladığın tüm tatillerden bahsetmiyorum bile."

"Onu hiçbir şey yapmaya *zorlamadım*. Kız kardeşiniz işe alınmadan önce işin gereklilikleri hakkında tamamen bilgilendirildi. Çalışma saatlerini biliyordu, ne kadar zorlayıcı olacağını biliyordu ve bunun için iyi bir ücret aldı. Hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmadım."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Hafif bir koşuya daha başladık. "Ama kızının doğum gününü kaçırmasına neden olmak sadece talepkârlık değil, düpedüz zalimlik. Olive'e annesinin gelmeyeceğini söylemek zorunda kalan bendim. Ve ağladığında onu teselli etmek zorunda kalan da bendim."

Ben, Alba'ya tekrar ulaşmaya çalışmakla meşguldü. Muhtemelen tartışmak için. "Bilmiyordum," diye ısrar etti Adrien.

"Belki de yapmalıydın," diye homurdandım. "Alba *dört yıl* boyunca senin için çalıştı, Adrien. Eğer bu kadar basit bir istekle sana gelebileceğini düşünmüyorsa. Ayrıca Olive'den nasıl haberin olmaz? Sana hamile söylediğinde, bunun ilk olup olmadığını sormak aklına gelmedi mi?"

Uzun bir duraksamadan sonra, "O kadar basit değil, Ria," dedi.

Saçmalık.

Ayaklarımız her zamanki ritmine kavuşurken ikimiz de başka bir şey söylemedik, bu kez Adrien önden gidiyordu. İtiraz etmedim ya da yoldan sapmadım, sadece onu arazide ve küçük bir göle kadar takip ettim. Tam güneş doğmaya başlarken orada durduk.

Ciğerlerim hâlâ yanıyor, kaslarım hâlâ ağrıyor ve vücudum attığım her adımı protesto ediyordu ama bu sefer biraz daha kolay görünüyordu. Ve artık bittiği için neredeyse iyi hissettiriyordu.

İçimi çektim ve çimlerin üzerine çöktüm, gökyüzünün yaklaşan gün doğumuyla birlikte mor ve pembenin yumuşak tonlarına bürünmesini izledim. Manzara

İnanılmazdı, sabah havası nemli ve berraktı ve kuşlar hâlâ uykulu uykulu cıvıldıyordu.

O kadar sakinleştirici ve mükemmeldi ki neredeyse tüm acılara değdi. Belki de kardiyo endorfinleri etkisini göstermeye başlamıştı.

Her iki durumda da, suyu ve gökyüzünü izlemeye, cırcır böceklerini ve kuşları dinlemeye o kadar dalmıştım ki, Adrien'in bir adım kadar yaklaştığını fark etmedim.

Yanıma oturdu ve ellerinin tozunu alarak ıslak otlardan arındırmaya çalıştı. Kalktığımızda nemli kışlarımızın her yerinde olacaktı.

"Özür dilerim," dedi bir süre sonra. "Alba'yla da konuşacağım. Ben... gerçekten, Sanchez, bilmiyordum. Sadece iş hakkında konuşurduk."

Dikkatimi gün doğumunun yumuşak sıcaklığından ayırdım ve bakışlarıyla buluştum. Gözleri gerçekten de vahşi yeşilin inanılmaz bir tonundaydı ve çevresindeki kirpikler o kadar kalındı ki, onları birbirine dolamadan nasıl göz kırpabildiğini merak ettim.

"Yine dik dik bakıyorsun," dedi sessizce, vasat ağzının kenarına kendini beğenmiş bir gülümseme yerleşmişti.

Tamam, ne var biliyor musun? "Sanki sen de bakmıyormuşsun gibi konuşmaya devam et."

Küçük sırtış tam bir gamze festivaline dönüştü ve kan basıncımı o kadar yükseltti ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Ve şimdi kızarıyorsun," diye alay etti.

"Kızarmıyorum. Kızarıyorum çünkü yüzüne bakmak beni çileden çıkarıyor."

Sağ tarafımda oturuyordu ve sol burun deliğimi göremiyordu. Yalan söylediğimden değil.

Karanlık bir kıkırdama çıkardı. "mi?" "Evet."

"Tam olarak hangi tarafım seni kızdırıyor? Vasat ağzım mı yoksa orantısız gamzelerim mi?"

"İkisi de. Ve gözlerin çok tuhaf."

Homurdandı.

Parmaklarımın akılsızca oynadığı nemli çimlere baktım. "Ben de üzgünüm," dedim sessizce. "Cadılar Bayramı için. Ve parıltılar için. Her şeyin bu şekilde patlamasını istememiştim... yatırımcılarla ve medyayla. Çok fazla oldu."

Yetersiz özür dilemek için çırpınırken beni izlediğini hissedebiliyordum. Daha fazlasını isteyeceğini düşünmüştüm ama onun yerine parmak eklemleriyle dizimi dürttü.

"Bence geçici bir ateşkes ilan etmeliyiz," dedi. "Sadece bu yolculuk süresince."

Ona şüpheyle baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ateşkesin ne olduğunu bilmiyor musun Sanchez?"

"Güle güle." Kalkmaya başladım.

Adrien kolumdan tutup beni tekrar aşağı çekerken kıkırdadı. Büyükçe eli üst kolumu kolaylıkla çevreledi, bu da bana anatomisinin beklenmedik derecede büyük başka bir kısmını düşündürdü. Kendimi yeniden pembe renkte hissedebiliyordum. Belli ki öfkeyle.

"Ben ciddiym. Yeniden başlasak nasıl olur? Arkadaş falan olmak zorunda değiliz, ama en azından medeni olmak isterim."

Bunu düşündüm. "Ve sana iyi davranmak zorunda mıyım? Her zaman mı? Sadece ailenin önünde değil mi?"

Bir gamze parıltısı. "Bu ideal olurdu ama seni buna zorlamayacağım. Sadece saldırganlığı ve düşmanlığı birkaç kademe aşağı çekmemizi istiyorum. Çünkü bu yolda devam edersek üçüncü gece beni uykumda öldüreceğinden yüzde doksan eminim."

İçimi çektim. "Ve sonra mahkemeye gidip yargılanmam gerekecek. Çok zor olacak. Avukatlar da çok pahalı."

Adrien, "Müebbet hapis cezası da kötü olacak," diye onayladı. "Bahse girerim içeride hiç *cinnaman-bun* ya da azgın mavi uzaylı kitabı yoktur. Eminim hepsi edebi kurgu kitaplarıdır."

Tarçınlı çörekler ve boynuzlu mavi uzaylılar olduğunu çok iyi biliyordu ve ben kelime oyununu kabul etmeyi reddettim.

"Bir kâbus," dedim.

"Muhtemelen ceza olarak sana okutacaklar. Sonra da bulduğunuz tüm motifler ve saçmalıklar üzerine beş bin kelime yazmanız gerekecek."

Ona kısa bir bakış daha attım. "Sana karşı bir konuda dürüst olabilir miyim? Motifin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ve AP İngilizce'den A aldım."

Hizalanmamış iki gamze. Bir kıkırdama.

"mi?" Kendi isteksiz gülümsememi patlatarak sordum. "Hiçbir fikrim yok."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve gülmemeye çalışarak başka tarafa baktım. Daha önce olduğumdan daha az tedirgin ve hafiflemiş hissediyordum. Bunun koşudan mı, doğadan mı, yoksa Alba'yla ilgili bazı şeyleri içimden atmaktan mı kaynaklandığından emin değildim. Her iki durumda da... belki de bir ateşkes kötü bir fikir olmazdı. Hiç değilse kendi akıl sağlığıım için.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Adrien sonunda sordu. "Geçici ateşkes mi?"

Derin bir nefes aldım ve başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. "Bunu düşüneceğim."

JAMIE

Ariana Francesca Sanchez

Bu notla benimle dalga mı geçiyorsun

"666 gün kadar (kabaca tahmin). Şeytan beni cehenneme sürüklüyor. Dün gece söylemeyi unuttuğum için özür dilerim. xx R

Öncelikle, "xx R" kulağa pornografik geliyor ve bunu biliyorsun. İkincisi, 48 saat oldu ve 0 arama, 0 mesaj, 0 açıklama aldım

Ve wdy "bahsetmeyi unuttu?" O gece birlikte 2 Bridget Jones filmi izledik! KELIMENİN TAM ANLAMıyla HIÇBİR ŞEY OLMUYOR. SADECE 90 DAKIKA BOYUNCA BİRBİRLERİNE İNGİLİZ GEVEZELİĞİ YAPIYORLAR. ÇOK ZAMANINIZ VARDI.

..!

Bu yüzden mi ikinci filmin ortasında bavulunu çıkardın ve o büyük tampon kutularını içine tıktırmaya başladın? Çünkü bazen öfkeyle organize olmayı sevdiğini biliyorum ve kesinlikle bunun o düşündüm.

O tamponları paylaşacağız, arada.

MERHABA??

MÜ

Hayır, keşke. Bağladım

Gerçek anlamda mı anlamda mı?

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ne kadar seksiden bahsediyoruz

Adrien'le birlikte

Hayır. Annesi ve kız kardeşiyle birlikteyim. Şu anda bir elbise deniyorum.

çok fazla kayış var. kaldım.

Aynısından

Beni arayabilir

Bana 5 dakika ver, düğümü çözüp tuvalete gideyim.

JAMIE ilk zil sesinde telefonu açtı. "Sana o kadar kızgınım ki, komik bile değil."

"Kendimi savunmam gerekirse, müstakbel kocanız kafadan kontak bir deli."

"Şu anda neredesin?" diye sordu, sesini benim fısıltıma uydurmak için alçaltarak.

"Victoria, BC," diye cevap verdim, makyaj masasının altına sıkıştırılmış küçük deri tabureye uzanarak. Burası şimdiye kadar girdiğim en güzel alışveriş merkezi banyosuydu. "Daha doğrusu, Adrien'in annesi ve kız kardeşiyle birlikte özel bir mağazadayım. Böyle bir şey olduğunu biliyor muydun? Çünkü ben bilmiyordum."

"Sen neden ? Neden BC'desin?" "Neden fısıldıyorsun?"

"Neden fısıldıyorsun?"

"Çünkü dışarıda bir tuvalet görevlisi var ve onların duymasını istemiyorum," dedim sessizce.

"Oh. Tamam." Sesi normale döndü. "başlayabilir misiniz lütfen? Gerçekten kafam karıştı ve biraz endişeliyim."

İçimi çektim, gizlice kapıya baktım. "Bunların hiçbirine kesinlikle inanmayacaksın."

Diğer uçtan kalın bir plastik hışırtısı geldi ve ardından küçük bir miyavlama duyuldu. Besle *beni insan*, Toebeans talep ediyordu.

"Adrien seni kaçırmadı ya da başka bir şey yapmadı, değil mi?" Jamie sordu.

"Teknik olarak hayır. Uçağa isteyerek bindim. Gerçi muhtemelen Beni neden buraya sürüklemek istediğini bilseydim bunu yapmazdım."

Konuşurken kulağıma kedi mamasının metale çıkardığı tanıdık tıngırtılar geliyordu ve Jamie'nin mutfak masasında Toebeans'ın yanına oturduğunu hayal edebiliyordum. Onu yemek yerken izlememizden hoşlanıyordu. İnternet bunun bir zayıflık olduğunu söylüyordu. O yemekle meşgulken arkasını kollamamız konusunda bize güveniyordu.

Küçük sürtük şeytanı şimdiden özledim.

"Peki sebebi ne? Sen neden oradasın?" diye sordu.

"Ailesinin önünde nişanlısı gibi davranmamı istiyor." Sessizlik.

Ve sonra, "Ne?"

"Ailesinin önünde nişanlısı gibi davranmamı istiyor."

"Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Seninle taşak mı geçiyor?"

Bunu düşündüm. "Muhtemelen."

"Bekle. Sen... bir yüzük var mı?"

"Evet ve Maguire'ın en büyük ayak büyüklüğünde. Şekli de aynı."

"Anlamıyorum. Neden nişanlısı gibi davranmana ihtiyaç duyuyor?"

Yanağımın içini yokladım. "Annesinin ona ayarladığı tüm randevulardan kurtulmak için olduğunu söylüyor."

Jamie beni öne doğru itmeden önce birkaç saniye bekledi. "Sesin ona inanıyormuşsun gibi gelmiyor."

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Hani içinizden bir ses size yalan söylendiğini hissediyor ya?"

Mırıldandı.

"Ama gerçekten yalan mı söylüyor yoksa sadece bilgi mi atlıyor emin değilim. Ayrıca, dün gece kız kardeşiyle küçük bir olay oldu ve o... Yemin ederim bugün benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. İlk başta Cadılar Bayramı olayını bildiğini düşünmüştüm ama bundan şüphe etmeye başladım. Kızgın değil, sadece garip davranıyor. Bu çok garip."

"Ve şimdi onunla bir mağazada mısın?"

"Evet. Bu yolculuk için sarhoşken valiz hazırlamak berbat bir fikirdi. Dairedeki herhangi bir şeyin kumandası eksikse, bende var."

Saati iki kez kontrol ettiğimde Jamie sessizce kıkırdadı. Birkaç dakika daha idare edebilirdim ama ondan sonrası birilerinin beni kontrol etmesine neden olabilirdi.

"Her neyse. İhtiyaçlar için alışverişe gitmem gerekiyordu ve kahvaltıda bundan bahsetmek gibi bir hata yaptım. Annesi hemen bunu bir kızlar gününe çevirmek için ısrar etti ve hayır cevabını kabul etmedi. Bunun bir bağ kurma olayı olması gerekiyordu. Hayatımda hiç bu kadar stresli olmamıştım."

"Bu çok garip," dedi Jamie.

"Biliyorum. Alışveriş merkezine gitmek yerine annesi beni buraya sürükledi... Burası özel, davetli bir mağaza gibi. Boğucu derecede süslü, etiketlerin *hiçbirinin* üzerinde fiyat yazmıyor, bana atanan kişisel alışveriş görevlisi sanki üzerime basılmış gibi beni takip ediyor ve Julie 'yeni gelinini şımartmaktan çok mutlu olduğu' için tüm alışveriş gezisini karşılamakta ısrar ediyor. Suçluluk duygusundan kalp krizi geçirip öleceğim."

"Julie'nin annesi mi?"

"Evet, Alice kız kardeşi. Oh, ve bundan sonra spa randevularımız var. Masajlar, yüz bakımları, tırnaklar, saçlar. Ve ne zaman hayır demeye çalışsam, Julie onu kalbinden bıçaklamışım gibi davranıyor. Bir anneye sahip olmak böyle bir şey mi? Sırtım iki saattir durmadan terliyor. Buradan nefret ediyorum. Çok fazla suçluluk duygusu var."

En sinir bozucu kısmı? Adrien'in aptal numarası *hâlâ* bende yoktu, bu yüzden ona bu işin ne kadar kontrolden çıktığını yazamıyordum. Julie topladığımız ilk büyük parti çantaları bırakması için şoförünü eve göndermişti bile.

Çünkü araba zaten doluydu... Çoğunlukla onun için aldığı eşyalarla.

Ben

Kusacak gibi hissettim.

"Tamam, uh, vay canına. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Buradan zarar görmeden nasıl çıkacağımı söyleyebilir misiniz?" Yalvardım Çaresizce.

"Hayır... bu seferki zor. Belli ki sizinle gerçekten bağ kurmak istiyor. Ben olsam tüm kıyafetlerin etiketlerini saklar ve Adrien'in onları daha sonra iade etmesini isterdim... Bilmiyorum, bu sahte nişan olayının bir son kullanma tarihi olduğunu varsayıyorum."

Tamam. Evet. *Evet, evet.* Ben tüm etiketleri takardım! Sorun çözüldü! (Bir nevi.

Pek sayılmaz. Ama hiç yoktan iyiydi).

Jamie'nin parlaklığını övmek için ağzımı açtım ama kapının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla sözüm kesildi.

"Ria? Uzun oradaydın. Her şey yolunda mı?"

Julie'nin sesiyle gerildim, içim içimi yiyordu. *Kahretsin.* "Evet, özür dilerim! Bir saniye içinde çıkıyorum!" Sesimi tekrar alçaltmadan önce seslendim.

"Jamie, gitmem gerek. Seni sonra ararım."

"Bu o muydu?"

"Evet, gitmeliyim."

"Beni daha sonra arayacağına söz ver." "Söz ver."

Telefonu kapattım ve özel süite geri dönmeden önce üç derin nefes aldım. bir gülümseme yerleştirdim ve kanepede Alice'in yanına oturdum, Luke -kişisel alışverişim- denemem için odaya bir elbise rafı daha sürüklerken masadan bir şampanya kadehi kaptım.

Belki baloncuklar suçluluk duygusunu bastırmaya yardımcı olur.

SARHOŞ MUYDUM? Evet.

Pişman mıydım? Kesinlikle hayır.

Ama biraz da. Zemin biraz bükülmeye ve kaymaya başlamıştı ve bu başımı döndürüyordu.

Planım, hissettiğim tüm utanç ve suçluluk duygusunu hafifletecek kadar çakırkeyif olmaktı. Sadece söz konusu sınırın bu kadar acımasızca keskin olmasını beklemiyordum. Ve gün geçtikçe giderek daha da kötüleşti.

Kaç tane alışveriş poşeti biriktirdiğimizin sayısını unuttum ve dört saatlik randevunun yarısında -ve üç şampanya kadehinde- *hayır* demeye çalışmayı bıraktım. Hiçbir anlamı yoktu. Julie elini sallayıp Luke'a "Bunu Ria'nın yığınınna ekle. Sadece utangaç davranıyor."

İç çamaşırı seçimi en kötü kısmıydı. Luke'un kucağıma bıraktığı dijital kataloğu inceleyebilmek için iki dolu bardak içmem gerekti. Sonunda, altmış dört sayfalık ipek ve cimri danteller arasında tek bir ürün seçmeden gezindikten sonra, *Sonbahar Balayı Koleksiyonu*'nu seçmemi önerdi. Koleksiyonun neleri içerdiğini bilmiyordum ama bu deneyimin sona ermesine fazlasıyla hazırdım, bu yüzden kabul ettim ve tableti bir kenara bıraktım.

Spa, mağazanın bir kat üstünde yer alıyordu. Aynı zamanda gülünç derecede ayrıcalıklı ve fiyatlandırma konusunda da bir o kadar gizliydi. Hizmetlerinin yanında tek bir numara bile yazmıyordu.

Cam kapılardan içeri girer girmez bizi sıcak, ortam aydınlatması, yumuşak renk paletleri, hafif lavanta ve nane kokuları ve daha fazla şampanya karşıladı. Ve ben yavaş yavaş her şeyin... izini kaybetmeye başladım.

Alkol cildimin altında köpürüyor, beni yeterince ısıtıyor ve uyuşturuyordu, böylece deneyime direnmek yerine onun içinde süzölmeye başladım. Masaj, çamur banyosu ve yüz bakımı, hafif sohbetler, kahkahalar ve (daha fazla) baloncuklarla dolu sağlıklı öğle yemeği ve son olarak saç, kaş ve tırnak randevuları vardı.

Sonunda ayrıldığımızda gökyüzü kararmıştı, Alice artık benimle konuşmaktan kaçınmaya çalışmıyordu ve tüm uzuvlarım yumuşak bir yapışkan gibi hissediyordu.

Suçluluk duygusu yarın intikamla geri gelecekti, bunu biliyordum ama artık umursamayacak kadar rahatlamış ve sarhoştum. Tek istediğim bu kabarık, umursamaz mutluluk bulutunun üzerinde sonsuza kadar süzölmekti.

Eve girdiğimizde Julie usulca, "Çocuklar dışarıda gibi görünüyor," dedi. Alışveriş çantalarımızın nereye gittiğini bilmiyordum ama mağazadan çıktığımızdan beri onları görmemiştım. "Hadi gel." Elime uzandı ve pürüzsüz parmaklarını avucumun etrafına doladı.

Julie'yi sevdim. Nazik, cömert ve yumuşak biriydi ve çocuklarından o kadar büyük bir sevgiyle bahsediyordu ki göğsüm garip bir şekilde sıkışıyordu. Öğle yemeğinde Adrien'dan övgüyle bahsetmişti. Onunla ne kadar gurur duyduğunu, her zaman ne kadar sıkı çalıştığını, birbirimizi bulduğumuz için ne kadar mutlu olduğunu anlatmıştı.

"Onun için endişelenmeye başlamıştım," dedi gözyaşları içinde. "İşinin stresi, tüm kötü basın ve geçen yıl olan her şey arasında... Artık bir önemi yok, değil mi? Burada olduğun için çok mutluyum ve o da sonunda mutlu olduğu için çok mutluyum."

Yarın. Suçluluk duygusu yarın beni boğacaktı.

Alice kollarını başının üzerine kadar uzatarak, "Duş alıp yatacağım," dedi.

"O kadar dinlenmekten yorulduğum. İyi geceler anne." "İyi geceler, tatlım." Julie kızının yanağına sıcak bir öpücük kondurdu, ve kalbim yine o tuhaf şekilde sıkıştı. Aşına olmadığım yeni bir yol.

"İyi geceler, Ria."

"İyi geceler," dedim usulca, ona küçük bir gülümseme sunarak.

Sonra fuayeye, oturma odasına, mutfığa yönlendirildim. Arka bahçeye açılan sürgülü kapılara kadar. Geniş, cömertçe dekore edilmiş veranda, yumuşak aydınlatma ve açık hava ateş çukuru karışımıyla aydınlatılmıştı. Ve çok... *sıcaktı*.

"İşte buradasın," dedi Anthony ayağa kalkarak. Karısı elimi bırakıp doğruca onun kollarına doğru süzülürken, şakacı bir şekilde ona *baktı*. "Akşam yemeği rezervasyonumuz bir saat önceydi," diye hafifçe azarladı, saçlarına gülümseyerek.

Başka bir sancı.

"Kendimizi," diye yanıtladı Julie. "Özür dilerim."

"Üzülme. Eğlendiniz mi?"

Mırıldandı. Gülümsedi.

Pang.

Aralarındaki etkileşimi izlemekle o kadar meşguldüm ki Adrien ayağa kalkana kadar onu fark etmedim. Gözlerimi kırıştırdım, tembel bakışlarım yeniden odaklandı. Üst düğmeleri açık, soluk mavi bir gömlek giymişti, kollarını sıvamış, bronzlaşmış, kordonlu kollarını ortaya çıkarmıştı. Bir saat. Kemer. Pantolon.

Gözleri bu ışıkta simsiyahtı. Ve sıkışmış gibiydiler. Sanki zaman onlar için göz kırpmannın ortasında donmuştu. Ağız hafifçe aralanmıştı ve hiç de vasat değildi. Dudakları. Yalan söyledim.

Pang.

Bu seferki farklıydı. Bu seferki gğşümü özlemle sıkmadı; çok daha tedirgin edici bir şeyle tekmeledi ve salladı.

Yine bakıyorsun, Sanchez.

Yumuşak kahkahaların müzikal sesi beni sarhoşluk sersemliğimden çıkardı. "Ona yakışıyor, ha?" Julie'nin sesinde bir gülümseme vardı.

Hmm?

"Saçların çok güzel görünüyor, Ria," diye nazikçe onayladı Anthony.

Oh, doğru, evet. Saçlarım artık çok daha kısaydı, köprücük kemiklerime kadar kesilmişti. Ayrıca hem renk hem de ağırlık olarak daha açıktı; doğal çikolata kahverengisinden bal sarısına dnşmşti. Parmaklarımı tekrar sa tellerimde gezdirdim ve neredeyse mırıldandım. Tüyler ve sıvı ipek.

"Addy," diye drtti Julie, "ne düşünüyorsun?"

Adrien'in boğazı düğümlendi ve bana profesyonelce başını salladı. "Güzel görünüyor."

"Teşekkürler," diye mırıldandım anne ve babası beklentiyle aramıza bakarken.

Çiftler birbirlerini böyle karşılamazdı. Birbirlerinden garip bir şekilde ayrı durup üç metre öteden birbirlerine bakmazlardı. Alkolün etkisindeki beynim bile bunu biliyordu. Ama hareket edemiyordum, bedenimin herhangi bir fiziksel temas başlatmasını sağlayamıyordum. Çünkü Adrien'in kollarına atılma düşüncesi bile midemde anlam veremediğim bir çırpınma kasırgasını ateşledi.

Reddedilme korkusu muydu? Ona sarılmaya çalışırsam ailesinin önünde beni iteğini mi düşünmüştüm? Ve bu neden önemli olsun ki? Bana dokunma fikrinden iğrenmiş olması kimin umurundaydı?

Adrien davetkâr bir el uzattı, kaşları bir kez oynadı. Garip davranıyorduk. Bu garipti. Hareket etmem gerekiyordu.

ne doğru bir adım attım ve parmaklarımı onun geniş avucunun içine kaydurdım, sonra o devrıldı. Sıcak eli benimkinin etrafında kıvrıldı ve beni nazikçe kendisine çekti. Yanağımı sert gğşne basturdım, kolum beline dolandı. Geniş hissettiriyordu. Ve sıcak. Hoş.

"Saçların çok... güzel görünüyor," diye fısıldadı. Kelimeler küçük dinleyicilerimizin duyamayacağı kadar sessizdi.

Swoosh.

Bir içkiye daha ihtiyacım vardı. Ya da belki de yeni girdaplara ve dengesizliklere neden olan şey alkoldü.

"Nefes al, Sanchez. Bu sadece bir sarılma. Seni öldürmez." Sesindeki hafif kıkırdamada tam olarak tanımlayamadığım bir şey vardı.

Tuttuğum ciğer dolusu havayı serbest bıraktım ama bu bir hataya dönüştü çünkü tekrar içime çekmem gerektiği anlamına geliyordu. Onun bu kadar güzel kokmasından gerçekten nefret ediyordum.

Ve açgözlü ciğerlerim bir nefes daha almamam yönündeki katı emirlerime karşı gelemeyen Adrien kendini soydu. Yine de elimi bırakmadı ve beni kanepeye doğru yönlendirmek için tutuşunu kullandı. Kollarımız birbirine değecek, dizlerimiz sürtünecek şekilde oturduk ve elimi onun elinden kurtarmaya çalıştığımda nazikçe sıktı. *Hayır.*

"Akşam yemeği yedin mi?" Anthony sordu. "İstersen ızgarayı yakabilirim."

Julie başını salladı. "Sizin için uygunsa pizza sipariş etmekten bahsediyorduk."

"Kulağa hoş geliyor. Beklerken bir şişe Pinot açalım mı?"

Julie mutlu bir şekilde, "Bütün günü şampanya içerek geçirdik," dedi.

Anthony karısının tombul, gülümseyen yanağını öptü. "Güzel. O zaman çoktan ısınmışsındır ve zor şeylere dalabiliriz."

Kıkırdadı ve parmakları iç içe geçerek gittiler. Sırtları evin içine doğru çekilirken biraz şaşkınlıkla onları izledim. İnsanın kendisini bulmasının nasıl bir his olduğunu merak ettim. En iyi arkadaş. Seni seven ve seninle böyle ilgilenen biri-

"Sanchez?"

Bakışlarım Adrien'in koyu renk gözlerine kaydı ve kalbim yeniden tekledi.

Yüzü yavaş bir sırtışa dönüştü, orantısız gamzeleri patladı. Sonra bir elini çeneme götürdü ve ağzım kapanana kadar çok nazikçe yukarı itti. Ağzımın açık olduğunu fark etmemiştim bile.

"Şu anda ne kadar sarhoşsun?" diye alay etti.

"Um... sadece biraz."

Kıkırdaması derin ve karanlıktı ve mideme bir darbe daha indirdi. Bu duygudan hoşlanmamıştım. Böyle olmaması gerekiyordu.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "İade etmen gereken yaklaşık elli poşet dolusu elbise, giysi ve ayakkabı var.

ayrıldığımızda ya da her neyse. Yemin ederim onu durdurmaya çalıştım ama anne suçluluğuna alışık değilim."

Benimki ben iki yaşındayken gitmişti. Endişelenmem gereken bir şey değildi.

"Sakin ol. Her şey yolunda."

"Hayır. Anlamıyorsunuz. Özel bir mağazaya gittik ve etiketlerin *hiçbirinin* üzerinde fiyat yazmıyordu."

"Biliyorum. Sorun değil."

Hâlâ anlamıyordu. "Adrien. VIP süitindeydik ve *bize* tahsis edilen özel alışverişçilerimiz kıyafetleri *bize* getirdi."

Gamzeleri daha da derinleşti, yüz hatlarında bir eğlence ifadesi belirdi. Mırıldandı.

"Hiç komik değil. Kendimi berbat hissediyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü beş dakika önce buraya girdiğinizde çok rahatlamış görünüyordunuz."

"Evet, masörümün elleri saf sihirdi," diye itiraf ettim. "Ayrıca komikti. Beni birkaç kez güldürdü ve bu yardımcı oldu. Artı, bütün o şampanya. Yarın ayıldığımda ve kaslarım eski haline döndüğünde suçluluk duygusunun tüm gücüyle beni vurmasını bekliyorum."

Adrien'in gülümsemesi hafifçe soldu. "Adı neydi?"

"Kimin adı?"

"Masörünüz."

Oh. "Adı Lee'ydi. İstersen bana kartını verdi." Cebime uzanmaya çalıştığımda hâlâ el ele tutuştüğümüzü fark ettim.

Parmaklarımızın kucağımda yavaşça iç içe geçtiği yere göz kırptım ve beynim bir şekilde... fiyaskoyla sonuçlandı. Ama ben onu tekrar çalıştıramadan garip bir şey oldu. Adrien'in elimin arkasında yumuşak bir hareketle ilerledi ve ön kollarımda gözle görülür bir tüylenme yayılırken tamamen büyülenmiş bir halde kaldım.

Tam beş saniye geçti ve sonra tekrar yaptı. Omurgamda bir kıvılcım çaktı ve yanaklarıma yayıldı.

O ne yapıyor?

Ne yapıyorsun? Elini geri çek.

Alkolün etkisinden mi yoksa kaslarımın beynimden emir alamayacak kadar sıvı olmasından mı bilmiyorum ama başparmağım geri çekilmek yerine hareket etti. Adrien'in büyük elinin yan tarafına bir vuruş.

Kolundaki tüyler neredeyse ağır çekimde tepki olarak yükseldi ve nefes alış verilişindeki ince bir şey değişti.

Ama sonra elini kavrayışımdan çekti ve boğazını temizledi. "Biz iyiyiz. Aramayı bıraktılar."

Gerçeklik yüzüme çarpmadan önce zihnim bir adım tökezledi. Adrien'in gözleri mutfağa bakan büyük penceredeydi. Ailesi oradaydı, barda, kristal bardaklara kehribar rengi sıvı dolduruyorlardı.

Isı göğsümden yukarı süzüldü, boynuma ve omuzlarıma doğru genişledi. Tabii ya. Elbette, bu... bu neydi.

Kafamı toparlamaya çalışarak gözlerimi kırttım. Görünüşe göre, köpüklü alkol beni gerçekten etkilemişti.

"Sence buna inanıyorlar mı?" Yumruklarımı göğsümde birleştirerek Adrien'a sessizce sordum.

"Neye inanayım? Bize mi?"

"Evet. Sence gerçekten nişanlı olduğumuza inanıyorlar mı?"

Omuz silkti. "Onlara yapmamaları için bir sebep vermedik. En azından henüz. O halde neden şüphe etsinler ki?"

Ondan bir santim uzaklaştım. "     istesek de bir çift olarak daha az inandırıcı olamazdık. Hiçbir anlam ifade etmiyoruz."

Küçük bir duraklama. "Peki neden Sanchez?"

Başımı kaldırdığımda, başını eğmiş merakla beni izlediğini gördüm. Bir omzumu kaldırdım, elimin hâlâ başparmağının dokunduğu yerde karıncalanıyor olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum. "Yapamayız işte. Seninle gerçek hayatta birlikte olmamızın imkanı yok. Ve bunu fark eden tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

Adrien'in kaşları  atılmaya başlamıştı. "Neden?"

"Nedenini sormayı bırak. Sadece... biz çok farklıyız, sanırım. Hayatlarımız çok farklı. Yok... Bilmiyorum, Adrien. Bu bir kimya meselesi."

Kaşları daha da çatıldı. "Bir *kimya* olayı."

"Evet."

Kolunu kanepede arkama yaslamak için kaldırdı ve bu hareket onun temiz kokusunun bir başka esintisini bana doğru gönderdi. "Bu ne anlama geliyor?"

Yumruklarım gümbür gümbür atan göğsümde sıkılaşmıştı. Biraz fazla yakınıma eğilmeye başlamıştı, ağzımı her açtığımda daralan gözleri burnuma kayıyordu.

"Uh... Bilmiyorum. Açıklaması zor. Bazı insanların çok bariz bir kimyası vardır. Sen ve ben değiliz."

Sonraki on iki saniye boyunca (saydım), arka bahçede yankılanan tek ses ateş çukurunun yumuşak çıtırtıları ve yaprakların arasından süzülen serin gece esintisinin .

"Demek istediğim..." Başladım, çünkü bakışlarının yoğunluğu karşısında titremeye başlamıştım. "Örneğin, flört geçmişinize bakarsanız, ciddi yaşadığınız kadınların kaçısı benim gibiydi? Yaşam tarzları, işleri, görünüşleri, kişilikleri ve-"

"Yok."

Ağzım kekeleydi. "Peki o zaman, al bakalım."

Karanlık bakışları yavaşça yüz hatlarımdan üzerinde gezindi, sonra tekrar gözlerime geldi. "Peki ya sen Sanchez? Geçmişte çıktığın erkeklerden gerçekten o kadar farklı mıyım?"

"Biliyor musun, adımları gereğinden fazla söylüyorsun. Burada başka kimse yok. Kiminle konuştuğun konusunda kafam karışık değil."

Ağzının sağ tarafı yukarı kıvrıldı. "Hoşuna gitmiyor mu?" "Sadece gerekli değil."

"Demek hoşuna gidiyor."

"Ben öyle demedim."

"Ve yeni planınız, burun deliğinizin sizi ele vermemesi için sorularına doğrudan cevap vermekten kaçınmak mı?"

"Rinoplasti uzmanıyla görüşmeme kadar." "Estetik ameliyatın faydası olmaz. Gözlerinizde de bir şey var."

"O zaman o hainleri de diyeceğim."

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru ince tırmanışını sürdürdü. "Neden önce flört geçmişinle ilgili soruma cevap vermiyorsun? Bunların hepsi sadece *cinnaman-buns* ve mavi azgın uzaylılar koleksiyonu mu?"

Dudağımın içini ısırđım, gülümsemeye dönüşmek istediğı için onu cezalandırdım. "Her şeyden önce, tarçınlı *rulo*. O kitaplar erkek sosisli adamlar hakkında değil, o anlama gelmiyor. İkincisi, *azgın* mavi uzaylılar değil, boynuzlu mavi uzaylılar."

Bir kıkırdamayı bastırmaya çalışırken boğazı düğümlendi. "Bu benim hatam." "Gerçi mavi uzaylılar da çoğu zaman azgın oluyor. Kesinlikle Üreme amaçlı, tabii ki. Ama bu ne burada ne de orada."

Mırıldandı. "Ne zaman mavi uzaylılar deseniz aklıma ne geliyor biliyor musunuz?"

"Lütfen bana söyleme."

"Bu mavi uzaylılar mavi pencereli mavi evlerde mi yaşıyorlar acaba? Ve onlar da ba dee ve da ba di mi?"

Dişlerim alt dudağıma daha sert battı. Alba ve ben çocukken bu şarkıya kafayı takmıştık. Eiffel 65 posterim hâlâ dolabımın arkasında bir yerlerde duruyordu.

"Klibi gördün mü?" diye sordu, bakışları ısırıklarına kaydı. "Bu bir başyapıt."

"Görmedim."

Burnuma doğru başını salladı. "Yalan. Ama ben onları kafamda böyle hayal ediyorum. İki metre boyunda, kocaman kel kafalı, cılız vücutlu. Ama küçük şeytan boynuzları eklenmiş."

"Bu... agresif bir şekilde yanlış." "Bu senin tipin mi?"

"Cılız mavi uzaylılar benim tipim mi?"

"Evet. Mavi, tüysüz bir teni ve minik boynuzları olan dünya dışı bir varlık fikri mi sizi tahrik ediyor? Yoksa işe yaraması için ellerinde tarçınlı rulo olması mı gerekiyor?"

Bu sefer bir kıkırdama kaçtı. *Lanet* olsun.

"Ben sadece tarçınlı rulo *olayının* nerede devreye girdiğini anlamaya çalışıyorum..." diye devam etti, biraz daha eğilerek. "Sana yediriyorlar mı? Üzerinden mi yiyorlar? Onu çözüp seni onunla bağlamaya mı çalışıyorlar?"

Yüce. "Bütün bunlara evet desem ne kadar tuhaf olurdun?" Bir gamze.

"Hepimizin tuhaflıkları var. Ben yargılayacak biri değilim."

Sıcaklık midemi yaladı, etrafımızdaki havayı kalınlaştırdı. İki gamze. "Kızarıyorsun, Sanchez."

"Adımı ne kadar çok söylediğini duyuyor musun?"

"İstersen değiştirebilirim, Ria."

Swoop, swoosh, tingle. "İsimleri tamamen yasaklasak nasıl olur?"

Dilini şaklattı. "Hayır." "Nasıl istersin-"

Birinin boğazını temizleme sesiyle başladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Anthony sessizce. "Konuşmanıza o kadar dalmıştınız ki bölmek istemedim. İçecek getirdim, pizza da

yaklaşık kırk dakika içinde burada olacak. O zamana kadar sizi yalnız bırakacağım."

Önümüzdeki masada kehribar rengi sıvı, buz ve kıvrımlı portakal kabuklarıyla dolu iki kristal bardak duruyordu.

"Ah-teşekkür ederim," dedim sessizce. Başım biraz bulanıklaşmıştı. "Bu çok hoş. Eğer istersen bize katılmakta özgürsün..."

Ama o başını sallıyordu. "Sizi yalnız bırakayım. Şimdilik karıma yetişmekten çok mutluyum." Dostça bir göz kırpma ve bilmiş bir gülümsemeyle gitti ve veranda kapısı kapandığında kalbim yerinden fırladı.

Birdenbire Adrien'la ne kadar yakın oturduğumuzun çok ama *çok* farkına vardım. Kolunun kanepenin arkılığına nasıl kıvrıldığını, elinin omzumu nasıl sıyırdığını. Babası buraya geldiğinden beri gözlerini bir kez olsun benden ayırmamıştı.

Öne doğru eğildim ve masadaki bardaklardan birini kaptım, bu sırada Adrien'dan birkaç santim uzaklaşmaya dikkat ettim.

Eğildi, bardağını aldı ve bu sırada bana birkaç santim daha yaklaştı.

Bir yudum aldım, bakışlarım kucağıma yapışmıştı.

Bir yudum aldı, bakışları yüzüme yapışmıştı.

"Özür dilerim," dedi sonunda, derin sesini eğerek. "Aramızdaki kimyanın kulakları sağır eden sesinden onun çıktığını duymadım."

Adrien'e "SADECE B ÇÜNKÜ TARTIŞIYOR OLMAMIZ KİMYAMIZIN UYUŞTUĞU ANLAMINA GELMEZ," dedim.

Bunu anlaması benim için gerçekten çok önemliydi. Bilmiyordum. *Neden* bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ama öyleydi.

"Az önce tartışıyor muyduk yoksa daha çok şakalaşılıyor muyduk?"

"Tartışıyoruz."

"sanmıyorum."

"Şu anda tartışıyoruz," diye .

Dilini şaklattı. "Hafif bir anlaşmazlık. Hâlâ şakalaşıyoruz."

Dayanılmaz biriydi. "Birbirimizden şakalaşacak kadar hoşlanmıyoruz, Adrien."

"Kimyamızın uyuşması için benden hoşlanman gerekmiyor,

Ria." "Saygısızca katılmıyorum."

Adrien'in gözleri kızgınlık ve eğlencenin tuhaf bir karışımıyla kısıldı. "Kanıtla o zaman."

Yüzümü tamamen ona dönmek için koltukta iki büküm oldum. "Bunu yaparsam ne elde ederim?"

"Beni haksız çıkaran ilk kişi olmanın verdiği tatmin."

Gözlerimi devirdim. "Konuşurken kendini nasıl rahatsız etmiyorsun?"

Hafif bir kahkaha attı. "Buna mizah duygusuna sahip olmak denir, Sanchez."

Şuradaki. İşte bu. "Kazanırsam ne istediğimi biliyorum."

"Adını bu kadar sık söylemeyi bırakmamı istiyorsun."

Lanet olsun.

Ben de tam olarak bunu söyleyecektim ama ona haklı çıkmanın tatminini yaşatmak istemedim. Bu yüzden, beynimi zorladım, denedim-

Ve sonra bana çarptı. Acı verecek kadar açıktı. Sadece beynim o anda şampanya sisine bulanmış olduğu için bunu hemen düşünememiştim.

"Hayır. Benim asıl istediğim Alba'yı yeniden işe aldığınızda iş yükünü hafifletmeniz. *Her* hafta sonu ve yasal tatillerde izin almasını, tatil günlerini gerçekten kullanabilmesini ve her hafta çalışması gereken saatlere makul bir sınır koymanızı istiyorum. Gerekirse ikinci bir asistan işe alın."

İsteğime karşılık olarak gözlerinde yeni bir duygu belirdi, ama ben daha ne olduğunu anlayamadan kayboldu.

"Elbette," dedi sonunda, toparlanarak. "Ama eğer kazanırsam, benden etkilendiğini kabul etmek zorundasın."

"Seni çekici bulmuyorum."

Sonra da burnuma *vurdu*. "Tam bir yalancı."

Elini ittim. "Şartlar, koşullar, kurallar. Git." "Ve otoriter."

"Herkesin içinde senin birine patronluk taslamaya hakkın olduğunu sanmıyorum." Küçük gülümsemesi genişleyerek gamzeli bir sırıtışa dönüştü. "Touché."

Beni telaşlandırmadı. Bu iyiydi. Ben iyiydim. Her şey kontrolüm altındaydı.

"O zaman bir şey daha ekliyorum: Eğer kazanırsam, senden etkilendiğim konusunda ısrar etmeyi bırakmalısın."

"Sen iki şey alıyorsun ve ben sadece bir tane mi alıyorum? Bu adil görünmüyor." Omuz silktim. "Başka ne istiyorsun?"

Adrien beni incelerken dudaklarını büktü. "Bana neden üniversiteye gitmediğini anlatmanı istiyorum. Gerçeği, tüm hikâyeyi istiyorum."

Bunun gerçekten bırakmak istemiyordu, değil mi? "Burada bir hikaye olduğunu düşündüren nedir?"

"Dediğim gibi, yatkın değil. Akademik sicilini gördüm." "Sabıka kaydımı da gördün."

"Akla yatkın değil, Sanchez. On sekiz yıl boyunca tertemiz bir sicilin, mükemmele yakın bir not ortalaman vardı, sınıf birincisi seçildin ve mezuniyetine bir aydan az bir süre kala her şeyden önce yaramazlıkla mı suçlanıyorsun? Vandalizmle mi?"

"Lise öğrencileri her zaman aptalca şeyler yapar," dedim göğsümdeki rahatsız edici çekintiyi görmezden gelerek. "Ben de aptalca bir şey yaptım ve bunun bedelini ödedim."

Adrien başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Aptalca bir şey yapmış olsan bile... Bunun sonucunda burslarını kaybetmeni anlarım ama lise sonrası eğitim alma fırsatını tamamen kaybetmeni anlamam. Eğer kazanırsam, bana ne olduğunu anlatmak zorundasın."

Çekiştirme daha da güçlendi ve içimi kıvrım kıvrım yaptı.

Neden bu işin peşini bırakmıyordu? Bu onun için neden önemliydi ki?

"Peki," dedim. Ama sadece Alba'nın iş yükünü hafifletmesini gerçekten istediğim için ve bunu kabul etmeden önce bir koşul haline getirmeyi düşünmediğim için

sahte nişan saçmalığı. "Ama ispat yükümlülüğü sana ait. İkimizin kimyasının uyuştuğunu her türlü makul şüphenin ötesinde kanıtlamalısın. Senden etkilendiğimi falan." Ki bu imkansızdı. Kimya görebileceğiniz, dokunabileceğiniz ya da *kanıtlayabileceğiniz* somut bir şey değildi. Bir duyguydu; bir bağıdı; iki insan arasındaki belirsiz bir çekimdi.

Peki bu kadar soyut bir şey için nasıl somut, reddedilemez kanıtlar sunabilirsiniz? İki insanı bir sürü makineye bağlayıp kalp atışlarını ve hormon seviyelerini izlemeden birbirlerinden etkilendiklerini nasıl kanıtlayabilirsiniz?

Adrien ukala bir sırtışıla içkisini bitirdi, sonra boş bardağı masaya bıraktı. "Anlaştık."

Sesinde o kadar büyük güven vardı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kendi kokteyli bitirdim ve boş bardağı onunkinin yanına koydum. Sonra kollarımı kavuşturdum, arkama yaslandım ve ona temkinli bir şekilde baktım. "Tamam... şimdi ne olacak?"

"Şimdi bir güvenli kelime seç."

Sarsıldım, midem alt üst oldu. "Pardon?" "Güvenli kelime, sinyal veren bir kod kelimedir."

"Güvenli kelimenin ne olduğunu biliyorum," diye tersledim onu, zaten sinirlenmişim. Yanaklarım ısınmaya başlamıştı.

Sırtışı genişledi, gamzeleri derinleşti ve kan basıncım gittikçe yükseldi. "Öyleyse birini seç."

Kollarımı daha sıkı kavuşturdum. "Sana *neden* ihtiyacım olduğunu soruyorum. Ne halt edeceksin?"

Omuz silkti. ". "

Gözlerim kısıldı. "Güvenli bir kelimen var mı?"

"İhtiyacım yok."

"Nereden biliyorsun?"

Adrien bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve burnundan keskin bir nefes verdi. Yine de gülümsemesi yüzünü hiç terk etmedi. Sanki sinirlenmiş mi yoksa eğlenmiş mi olduğuna karar verememiş gibiydi.

"Eğer sen bir kelime seçmezsen, ben senin için bir kelime seçeceğim," dedi. Başımı öne eğdim. "Sen benimkini seçersen, ben de seninkini seçerim."

"Tamam."

"Tamam."

Biraz daha yaklaştı. Ve gerçekten onun bu kadar güzel kokmasından nefret ettim, nefret ettim, *nefret* ettim. Çok rahatsız edici bir şekilde dikkat dağıtıcıydı.

"Tarçın," dedi koyu renk gözleri yüzümde gezinirken. "Bu senin güvenli kelimen olacak. Bunu kullanırsan, kitaplarındaki o adamlar gibi uslu durur ve her ne yapıyorsam bırakırım."

"Yani tarçınlı rulonun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Biraz araştırma yapmış olabilirim. Hoşlandığın şey bu mu? Tatlı ve destekleyici, hoş, sağlıklı erkeklerden mi?"

"Evet. Belli ki." Herkesin ilgilendiği şey bu değil miydi?

Ağzı buruştu. "Anlıyorum."

"Waldo senin güvenli kelimen," diye karar verdim o beni aklımdan geçen ahlaksızlığa maruz bırakmadan önce. "Hadi şu işi bitirelim. Bana ne yaptığımızı söyle."

Adrien'in bakışları yüz hatlarımda tembel tembel gezinmeye devam etti. "Oyun basit. Önümüzdeki yarım saat boyunca seni baştan çıkarmak için elimden geleni yapacağım. Yemek geldiğinde zamanlayıcı duracak."

Kaşlarımı çattım. "Ve?"

"Ve tek yapman gereken... kucağımda bir şehvet birikintisine dönüşmemek." Ona yavaşça göz kırptım. Alaycı bir şekilde. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

Aman Tanrım. "Cidden bu kadar ukala olamazsın. Bir *şehvet birikintisi* mi?"

Sırıttı. "Sana en fazla on beş dakika veriyorum. Otuzunda dizlerinin üzerine çökmüş, bana olan sonsuz aşkını ilan ediyor olabilirsin."

Ağzım iğrenerek kaşlarımı çattı. Çoğunlukla ciddiymiş gibi görünüyordu. Endişe vericiydi. Onun için endişeleniyordum. "Dostum."

Sırıltmasını engellemeye çalıştı. Berbat bir şekilde başarısız oldu. "Sanırım bu bir anlaşmamız olduğu anlamına geliyor?"

"Açık olmak gerekirse, beni baştan çıkarmaya çalışacaksın ve benim tek yapmam gereken bir şekilde kendini kucağımda bulmamak mı?"

"Evet. Kesinlikle."

"Hayal görüyorsun," dedim ona. "Ve bunu gerçek bir samimiyetle söylüyorum. Burnuma bak."

"Kendine gerçekten bu kadar güveniyor musun?" sordu, gözleri şakacı bir eğlenceyle dans ediyordu. Gerçekten de eğleniyordu. Aptal. Acı bir başarısızlığın tadına varana kadar bekle.

O gülümsemeyi tersine çevirmek için sabırsızlanıyordum.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Asla. Gökyüzü mavi, çimenler yeşil ve ben, Ria Sanchez, asla senin kucağına yaklaşmak istemeyeceğim."

"Gökyüzünün gün doğumu ve gün batımında turuncu, pembe ve mor karışımına dönüşmesi ve bulutlu olduğunda gri olması dışında." Kendinden son derece memnun görünüyor. "Ve çimenler kışın kahverengiye döner."

Ona göz kırptım. "Ukalalık etme."

Kıkırdarken gamzeleri patladı. "Senin herhangi birine ukala demeye hakkın olduğunu sanmıyorum Sanchez."

"Bu baştan çıkarmanın bir parçası mı? Başladık mı? Çünkü eğer öyleyse, çok kötü gidiyorsun. Şu anda iki dakika öncesine göre daha az baştan çıkarılmış durumdayım."

"Gerçekten mi? Çünkü oldukça gülümsüyorsun."

"Kesinlikle gülümsemiyorum," diye onu temin ettim.

"Gülümsememeye *çalışıyorsun*. Bu gülümsememekle aynı şey değil."

"Gülümsemekle aynı şey de değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun? tartışmak mı?" Kollarımı açarak söyledim. "Gerçekten kavga etmediğimiz bir zaman hatırlamıyorum."

Güzel olmalı. Huzurlu. Sessiz.

"Bu çok tatlı. Ben de senden öncesini hatırlayamıyorum Sanchez." Gamzeleri parladı.

Swoosh. "Ben öyle demedim."

Adrien eğildi ve kolunu tekrar omzumun yanına getirdi. "Hâlâ kıyafetlerimde simler buluyorum, biliyor musun? Nereden geldiklerini bilmiyorum. Ofisimi iki kez derinlemesine temizlettim, sandalyemi değiştirdim ve o gün giydiğim takım elbise kuru temizlemecide. Nereye saklandıklarını bilmiyorum."

Sırıtişım serbest kaldı. "Bunu duyduğuma çok üzıldüm."

Parmak eklemiyle çenemi dürttü. "Evet. Gerçekten yıkılmış görünüyorsun."

"Kendimi savunmam gerekirse, kız kardeşimi çok çalıştırdın. Yani bunu biraz hak ettin."

"Bana dokuz haneli bir yatırım anlaşmasına mal oldun."

"Bana cımbızla topraktan parıltı seçtirdin." "Nefret kulübümde mod olmak için kaydolmuştun."

"Geçen hafta bina güvenliği tarafından yakalanıp kelepçelenmemin sebebi sizsiniz."

"sikimi parçaladın." "Sen bir sadistsin."

"Sen bir yalancısın."

"Son kez söylüyorum, *seni çekici bulmuyorum*. Yalan söylemiyorum." Yavaşça, yüksek sesle, net bir şekilde söyledim. Her bir kelimeyi tek tek telaffuz ettim, beni iyice duyabilmesi için eğildim.

"Bunu burnuna söyle." *Bir bip* daha.

"Bana bir kez daha vurursan parmağını ısırırım." Sırtışı şeytani bir hal aldı. "Bu bir söz mü?"

Bir gülümsemenin daha ağızımdan kaçmasına izin vermedim. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığım en kötü baştan çıkarma girişimi. Bu işte inanılmaz kötüsün."

Gülmesini engellemek için harcadığı çabayla dudakları titredi. "İtiraf etmeliyim ki biraz paslanmışım. Normalde kadınlarla uğraşmak zorunda kalmam. Onlar bana kendi istekleriyle, parlak saçlı sürüler halinde gelirler."

Bu yorum ona yavaşça bir göz kırpma daha kazandırdı. "Ağızından çıkan her şey beni çok sinirlendiriyor Adrien. Öyle ki hayatımdan yıllar çalıyor. Kan basıncım hiç bu kadar yüksek olmamıştı."

Uygun olandan çok daha sert güldü. Çocuksu gamzeleri ve kısık gözleriyle vurguladığı derin, gürültülü bir sestti. Sinir bozucuydu. Ve başka ne sinir bozucuydu biliyor musunuz? Dişlerinin ne kadar düz, beyaz ve mükemmel olduğu.

Sinirlenmişim. Bu yüzden her şey gergin ve nefessiz hissettirmeye başlamıştı. Midemin tuhaf hissetmesinin nedeni buydu. Bu ve muhtemelen alkol.

"Seni çok kolay," dedi.

Kıkırdamalarının azalmasını ve yerini yumuşak bir sessizliğe bırakmasını izledim. Ateş hâlâ çıtırdıyor, otlar hâlâ tıslıyor, cırcır böcekleri hâlâ cıvıldıyor ve viski içimi ısıtan büyüsunü uzuvlarıma işliyordu. Tamamen korkunç değildi.

Adrien sonunda, "Yine dik dik bakıyorsun Sanchez," diye mırıldandı.

"Ve sanki sen de ona bakmıyormuşsun gibi bunu söylemeye devam ediyorsun, Cloutier." Gece yarısı bakışları birkaç sessiz saniye boyunca benimkilere kilitlendi, sonra bir santim daha eğildi. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Uzandı ve sol gözümün hemen altına nazik bir parmak attı. "Nedir bu?"

Dokunuşunun tenimde bıraktığı hafif vızıltıyı görmezden geldim. Bu yüzde yüz baştan çıkarma olayının bir parçasıydı ve ben buna kanmayacaktım.

"Sektörel heterokromi," diye cevap verdim eşit, etkilenmemiş bir tonda. Benim Gözleri kestane kahverengisiydi ama sol irisinde küçük bir bal kesiti vardı. Bana kalırsa oldukça havalıydı. "Bir tür doğum lekesi gibi."

"Saç olayı kasıtlı mıydı?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

Adrien parmaklarını yeni kesilmiş saç tellerinde gezdirdi. "Yeni renk gözlerine uyuyor. Aynı açık altın rengine dönüşüyor. Bunu bilerek mi yaptın?"

"Um... Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse bütün gün biraz bulanıktı," diye mırıldandım. Sesim amaçladığımdan biraz daha yumuşak çıkmıştı. "Saç randevularımız vardı, şampanya vardı ve Ricardo balyajın iyi görüneceğini söyledi ve ben bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum ve birdenbire biraz sarışın oldum."

Adrien yeniden gülümsemeye başlamıştı. "Buna değdi." Saçımdan küçük bir tutam daha aldı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. "Çok da yumuşak."

"Biliyorum. Eve döndüğümde satın alabilmem için kullandığı tüm ürünleri gizlice yazmasını istedim."

"Neden oradayken satın almadınız?"

"Çünkü annen ödememe izin vermiyordu ve ben de suçluluk duygusu içinde boğuluyordum. Ve en kötüsü de, bu hafta giyecek kıyafetim yok." Ya da iç çamaşırım. Bu yüzden bir ara gizlice dışarı çıkıp acayip bir alışveriş gezisine çıkmam gerekecekti.

"Bugün ne aldıysan onu giy. Sorun olmayacağını söyledim zaten." "Kesinlikle olmaz."

"Önemli bir şey değil, Ria. Eğer gerçekten istiyorsan mağazayı arar ve faturayı sessizce hallederim."

"Bu durumu daha iyi yapmaz. Paranı da istemiyorum."

Bir omzunu kaldırdı. "Bunu seni tuttuğum iş için bir kıyafet yardımı olarak düşün. Eğer bu kıyafetleri giymezen, o buna gücenecektir."

İçimi çektim. "Ama aslında benim için ne kadar harcadığını anlamıyorsun."

"Fark etmez. Resmi olarak onları giymen konusunda ısrar çünkü aksi takdirde sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum."

Dudaklarımı yuvarladım ve ona ters ters baktım.

"İntikamını planlamayı bırak." Çenemi hafifçe dürttü.

"Buna pişman olacaksın." Nasıl olacağını henüz bilmiyordum ama o pişman olacaktı. "Harika. Sabırsızlanıyorum."

İşte o zaman hâlâ saçlarımla oynadığını fark ettim, parmakları saçaklarımla oynuyordu.

"İçeri girdiğinde neredeyse seni tanıyamayacaktım," dedi sessizce.

"Beynimin seni yakalaması bir saniye sürdü."

Boğazımı temizledim. "Şey, bana şu kıza benzediğimi söylemiştin.

Bu sabah *Ring'*deydim, yani bunun iyi bir şey olduğunu

varsayıyorum." Kıkırdadı. "Beni gerçekten çok korkuttun."

"Bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum."

Bir nefes verdi. "Sadece iki dakikalığına kibar davranamaz mısın? Burada seni baştan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum."

"Taktik değiştirmelisin. Bunların hiçbirisi işe yaramıyor."

"Hayır mı?" Eli biraz yukarı kalktı, parmakları saçlarımla tellerini çevirip döndürüyordu.

Başımı salladım. "Azıcık bile değil."

"Çok yazık." Bakışları ağızma kaydı. "Söylesene Sanchez, normalde ne tür erkeklerle çıkarsın? Daha önce konuştuğumuz tatlı ve şefkatli türden mi?"

Teknik olarak, liseden beri yaşadığım tek romantik deneyim bir avuç kısa süreli kaçamak ve uzaktan bile ciddi bir şeye dönüşmeden sönen takımlardı, yani "normalde" çıktığım bir tipim yoktu. Ama bu onun ihtiyacı olan bir bilgi değildi.

"Her cümlesine adımı karıştırmayan erkeklerden hoşlanıyorum." dedi.

Bu bana karanlık bir kıkırdama kazandırdı. "Ve?"

"Kan basıncımı her seferinde ölümcül seviyelere çıkarmayan erkekler ağızlarını her açtıklarında." Adrien

dudak büktü. "Sıkıcı."

"Sıkıcı mı yoksa sağlıklı mı?"

"Sıkıcı. Başka ne olabilir ki?"

"Beni *The Ring*'deki kıyla kıyaslamayan erkekler." "Vay canına.

Üçte oh yaptım, ha?"

"Bin dolar için oh çekiyorsun, Adrien."

Burnundan soludu. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, sekizinci sınıfta Cadılar Bayramı'nda *Yüzük* kıza kılığına giren bir kıza küçük bir aşk beslemiştim."

Bir gülümsemeyi bastırdım.

"Kabul ediyorum, kısa süreli aşkımın sona ermesine neden olan şey kostümdü ama bunun tek nedeni dört ayak üzerine kalkıp emeklemesiydi. Anında itici geldi. Böyle bir şeyi gerçekten görmezden gelemezsiniz," diye devam etti, bana ne kadar tatlı bir şaka fikri verdiğinin farkında değildi. "Ayrıca sürekli kemik kırma sesleri çıkarıyordu. Yemin ederim bütün bunlar ergenlik çağındaki sikimin büzüşüp kendi içine dönmesine neden oldu."

İsteksizce kıkırdadım. "Az önce bana anlatmak istediğin hikâye gerçekten bu muydu? Beni şehvetli bir su birikintisine dönüştürmeye çalışırken?"

"Eğer büzüşmüş aletimin zihninizdeki görüntüsü sizi etkilemiyorsa, o zaman ne etkileyecek bilmiyorum."

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Lütfen dur. Sonsuza dek dur." "Senin libidon *var* mı ki Sanchez?"

İçimden bir kahkaha daha patladı ve Adrien'in yumuşak, sıcak bir eğlenceyle beni izlediğini görmek için ellerimi bıraktım.

Garipti.

Hayır. Bu doğru değildi. Garip *olmalıydı*. Ama sadece... Biraz hissettim...

Adrien parmak eklemlerini elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "*Yüzük* karşılaştırmasıyla duygularını incitmek istememiştim. Sen çok... ne kadar çekici olduğunu biliyorsun."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım, dokunuşunun ardında bıraktığı karıncalanmanın fazlasıyla farkındaydım. "Demek çekici olduğumu düşünüyorsun."

"Tam olarak öyle demedim."

"Ben de öyle duydum." Onu kızdırma sırası bendeydi ve bu sefer bunu yaşamasına asla izin vermeyecektim.

Tekrar uzandı, bu sefer bir tutam saç alnımdan ve gözlerimden uzaklaştırdı.

Bu da garip hissettirmeliydi. Peki neden hissettirmedi? Sadece çırpınıyormuş gibi hissettim. Ve biraz da nefessiz.

"İyi. Evet," dedi. "Sen... inatçısın, çileden çıkarıcısın ve başımın belasısın."

Dilimi tıkırdattım. "Gezegendeki en kötü baştan çıkarıcı."

Dudakları kıkırdadı. "Ama aynı zamanda sinir bozucu, uygunsuz... çıldırtıcı derecede güzelsin, Ariana."

Gülümsemem duraksadı. Göz kırptım.

"Bu çok dikkat dağıtıcı," diye devam etti, bakışları tek bir beceriksiz kalp atışı için ayrılmış dudaklarıma daldı. "Özellikle de bana öyle baktığında."

Yüzünü taradım, bir tutarsızlık, bir ipucu aradım. Kısa kesince kaşlarım çatıldı, kalbim boğazımın dibine kadar tırmandı.

"Ne?" dedi.

"Sen ne anlatıyorsun?" Ona sordum.

"Anlatmak mı?"

"Yalan söylediğin zaman için. Ne oldu?"

Şaşkın bir gamze. "Dürüst olacağım. İnanılmaz derecede çekicisin.

Bu çok sinir bozucu."

Hiçbir şey yok. Görebildiğim hiçbir seğirme, parlama ya da eğilme yok.

Th-th-thump. Th-th-thump. Th-th-thump.

Yüzünü tekrar taradım.

"Buna inanmak senin için neden bu kadar zor?" diye sordu.

"Çünkü yalan söylemek için iyi bir sebebin var. Baştan çıkarmak için."

"Seni baştan çıkarmak için yalan söylemememe gerek yok. Ve inan bana, keşke bu konuda yalan söylüyor olsaydım. Ya da abartıyor olmayı."

Gözlerimi kısarak ona baktım, onu ele verecek en ufak bir hareketi ya da değişikliği tespit etmek için elimden geleni yaptım. Ama bir kez daha boş çıktım.

Belki de söyleyecek bir şeyi yoktu. öğrenmenin tek bir yolu vardı. "Hadi bir oyun oynayalım," dedim.

"Oyun oynayacak yok, seni bir ateş birikintisinin içine çekmem gerekiyor."

Küçümseyici bir el salladım. "Zaten kaybettiniz. Bu noktada sadece zamanımız tüketiyor. Su birikintisine yakın bile değilim."

"Çünkü sen tutmak dikkat dağıtıcı Ben ve ve konuşma sapıp duruyor."

"Bu senin sorunun." İki bacağımı da kanepeye uzatıp çaprazladım ve yüzümü tamamen ona dönmek için vücudumu çevirdim.

"Ne yapıyorsun?" Adrien meraklı bir neşeyle sordu. "Yüzünü gerçekten iyi görebilmem gerekiyor."

Kaşları çatıldı ama şaşkın sırtışı devam etti. "Tam olarak ne oyunu oynuyoruz?"

"İki gerçek ve bir yalan."

Bir kahkaha attı. "Tamam. Bir tur. Ben de fazladan beş dakika baştan çıkarma süresi kazanacağım."

Gözlerimi devirdim. "On tane al." Bir şey fark etmeyecekti. "Şimdi git. Başla. Bana iki doğru ve bir yalan söyleyin, ben de hangisinin olduğunu tahmin etmeye çalışayım."

Adrien başını öne eğerek düşündü. "Bir bakalım..." Benim onu gözlemlediğim kadar yakından beni gözlemleyerek konuşmasını . "Pekâlâ. Bir, Cadılar Bayramı'nda Waldo kostümüyle bana doğru yürüdüğünde kim olduğunu biliyordum ve seni hemen tanıdım. İki, çocukken palyaçolara karşı gerçek ve zayıflatıcı bir fobim vardı ve The Big Comfy Couch'tan Loonette ile tanıştığımda ağladım. Ve üç, pizza on dakika önce geldi ve sen hala fark etmedin."

Göz kırptım. *Bekle... Ne?*

Bakışlarım büyük mutfak penceresine kayarken Adrien'in ağzında şeytani ve kibirli bir gülümseme belirdi. Tezgâhın üzerinde iki pizza kutusu duruyordu.

Alnım kaşlarımı çatacak şekilde çatıldı. "Şimdiden otuz dakika mı oldu?"

Mümkün değil.

"Kırk beş. Kapı zili çaldı ve babam pencereden bize işaret etti. Sen fark etmedin."

Ne oluyor be?

"Peki," dedi, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu, "hangisi yalan?"

Gözlerim tekrar pencereye kaydı. Kapı zilini nasıl duymamıştım? Gerçekten de tam kırk beş dakika olmuş muydu?

Adrien parmak eklemleriyle yanağımı tekrar okşadı, dokunuşu çeneme doğru inerken tenimde bir dizi kıvılcım . Çenemi usulca kavradı ve başımı ona doğru çevirdi.

"Hangisi yalan?" diye tekrar sordu.

Bakışlarımız kilitlenirken uzun, yoğun bir duraklama oldu ve başparmağı alt dudağımın altındaki deriye dokunduğunda kendi nefesimin kesildiğini duydum.

"Cevap ver bana Ria," dedi sessizce, gözleri dudaklarıma kayarak. Başparmağı tekrar hareket ettiğinde parmaklarım avuç içlerime gömüldü.

"İki mi?" Sesim biraz nefes nefese çıkmıştı. "Palyaço olayı yalan mı?"

Ağzı memnun bir yarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel."

Mırıltılı onay doğrudan içime damladı ve orada kaynayarak yerleşti.

Yutkunurken boğazım düğümlendi. "Kim olduğumu nasıl bildin?"

Bakışları hâlâ ağzımda sabitti. "Alba masasında ikinizin çerçevesi resimlerini tutuyor. Yüzünüzü unutmak pek kolay değil."

"Ben de kılık değiştirmemin kaya gibi sağlam olduğunu sanıyordum."

Yarı gülümsemesi yavaşça yayıldı. "Seni bir mil öteden tanıyabilirdim. Ofiste seni her gördüğümde de tanıdım. Seni gözden kaçırmak imkânsız."

Bu... bir sürü yeni bilgiydi.

Adrien'in eli çenemi kavrayacak şekilde hareket etti, başparmağı yanağımı okşadı. "O kadar güzelsin ki sinir bozucu," diye azarladı, sesi alçak, erimiş bir çakıl taşına dönüştü. "Sana bakmayı bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum, Sanchez. Ve artık neye daha çok kızdığımı bilemiyorum, bana yaşattığın onca saçmalığa mı yoksa dudaklarının bu kadar dolgun ve pembe olmasına mı?"

Kıpırdamadan durdum, nefesim kesildi.

"Hâlâ yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Ağzım hafifçe açılmıştı, boğazım o kadar hızlı kurumuştı ki boğulacağımı sandım.

"Cevap ver bana, Ria."

Ne haltlar dönüyordu?

Tek bir tutarlı düşünceyi bir araya getirmeye çalışırken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. Adrien'in karanlık bakışları vahşileşti, ancak dokunuşu yumuşak, nazik bir okşama olarak kaldı.

Kafam çok karışmıştı, lanet olsun.

"Um... Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye idare ettim. "Hayır mı?"

"Mm-mm." Başımı salladım.

"Senin dudakların yüzünden aklımı kaçırdığımı itiraf ediyorum ve sen bana inanmıyor musun?"

Okşadığı derimin altında ateş karıncaları gezinmeye başlamıştı.

Ağzı seğirdi. "Kızardığında ne kadar güzel oluyorsun," diye mırıldandı onaylarcasına. "Benim hiç şansım olmadı. Kimyamızın uyuşmaması gerçekten çok kötü."

Eli başımın arkasına kayarak saçlarımı avuçladı. "Çok yumuşak," diye övdü. Sonra yavaşça ve dayanılmaz bir nezaketle başımı geriye doğru çekti, ağzım onunkiyle aynı hizaya gelene kadar bana baktı. Koyu renk gözleri tanınmaz haldeydi, o kadar donuktu ki.

"Ne kadar güzel bir kız."

Erimiş viski nefesinin sıcaklığı dudaklarımı sıyırdığında ürperdim. İkimiz de hissettik.

Küçük bir parçam şu anda her ne halt oluyorsa onu durdurmak istemem gerektiğini biliyordu.

İstemeliydim. Ama istemedim.

"Eğer beni çekici bulsaydın o pelüş dudaklarına neler yapmazdım." Çok ama *çok* yakındı. Sadece birkaç milimetre daha ve... "Hayal etmeye bile başlayamazsın. Seni yiyip bitirirdim, Sanchez."

Göz kapaklarım çırpınıyor, kapanmak istiyordu. Nasıl nefes alacağımı hatırlayamıyordum.

"Ve sonra yaptığın her şey için seni düzgün bir şekilde cezalandırırdım. Yatırımlar; parıltılar; hakaretler. O akıllı, şımarık küçük ağzını sürekli çalıştırdığın için." Saçımı tutuşu bir parça daha sıkılaştı. "Bu kadar güzel olduğun için seni cezalandırırdım. Seni bu şekilde istememi sağladığın için, tüm sağduyuma rağmen, isteğime rağmen."

Başım dönüyordu.

Kokusu, nefesi, sözleri. Hepsi alkolle karışıp başımı döndürmeye başlamıştı.

"Kimyamızın uyuşmaması çok kötü." Dudakları ağzımın kenarına değdi ve nefesim kesildi, gözlerim kapandı. Başımı eğdim, paylaştığımız tatlı havadan sarhoş olmuş gibi hissediyordum.

Ve sonra...

Beni bıraktı.

Beni ilk çarpan şey sıcaklığın yokluğuymuştu. Vücudumda hoş olmayan bir ürperti yarattı ve tekrar ona uzanma isteği uyandırdı. Gözlerim birden açıldı. Gözlerimi kırptım.

Adrien ayağa kalktı ve avludaki masanın etrafında dönerek bedenlerimiz arasına çok fazla mesafe koydu.

"Pekala, sen kazandın," dedi rahatça, sesi normal oktavına geri döndü, sanki son birkaç dakika benim hayal gücümün çok canlı bir kurgusuymuş gibi.

Aksini gösteren tek kanıt, Adrien'in pantolonundaki, gizlemek ya da saklamak için hiçbir çaba göstermediği çok büyük ve belirgin şişkinlikti.

Nefes alışımın ne kadar utanç bir şekilde zorlaştığının çok farkındaydım ve kaç uygunsuz saniye geçirdiğimin daha da farkındaydım.

aval aval bakıyordum-

"Yine bakıyorsun."

Yanaklarım renklenirken bakışlarım onunkilere kaydı. Gülümsemesi her zamanki gibi gamzeli ve kibirliydi, ancak gözleri canlı bir şekilde kömürleşmiş siyahtı.

"Um..." Başladım, dilim beynimle yeniden bağlantı kurmayı başaramadı.

"Ne?" "Sen kazandın," dedi Adrien. "Yemek geldi ve sen suda boğulmadın. kucağımda... . Alba'nın iş yükünü ve diğer tüm şeyleri azaltacağım."

Ona yavaşça göz kırptım.

Boğazını temizledi ve ellerini ceplerine soktu. "Oldukça yorgunum..."

Yukarıda görüşürüz. Pizzanın tadını çıkar."

Sonra arkasını döndü ve gitti. İşte

böyle.

Ne?

O.

Cehen

nem.

çekirdeğimin en derin, en karanlık köşesinde titrek bir kor olarak başladı. Ve ben orada oturup ateş çukuruna boş boş bakarken, yayıldı. Yavaşça, metodik olarak. Ta ki tüm ruhum alev alev yanana ve bedenimden çıkmak için savaşına kadar.

Adrien'in beni verandada bırakmasının üzerinden yarım saat geçmişti... her ne bok olduysa artık. Ve bunu düşündükçe, daha çok istedim... İhtiyacım vardı...

UGH.

Eve girdim ve merdivenlerden hışımla çıktım (ama sadece ateş çukurunu, ışıkları kapattıktan, kapıyı kilitledikten ve pizzayı kaldırdıktan sonra - çünkü ben bu evde bir misafirdim, vahşi bir hayvan değil) ve sonra doğrudan ortak yatak odamıza daldım.

Adrien Cloutier, tüm varlığımın tartışmasız baş belası, masasının arkasında oturmuş, telefonunu rahatça tuşluyordu.

Beyaz bir tişört ve siyah bir eşofman giymişti. Saçları nemliydi ve odanın diğer tarafından sabun ve baharat kokusunu alabiliyordum. Bu adam bir günde kaç kere duş alıyordu? Neden onunla ilgili her küçük şey bu kadar acımasızca *sinir bozucuydu*?

Kapı arkamdan kapandı.

Başını kaldırdı, korkunç derecede öfkeli halime baktı ve gülümseme *cüretini* gösterdi. "Pizzayı beğendin mi?"

Utanç içimi parçaladı, öfkeyle çarpıştı. Ruhu alev alev yanıyor gibi görünmüyordu. İç organları karmakarışık, titrek bir karmaşa içindeymiş gibi görünmüyordu.

Kazanmıştı. Belirlediğimiz zaman diliminde değil ama kazanmıştı.

Ve bunu ikimizin de bilmesinden nefret ediyordum, *onun bilmesinden*. Ve tüm bu olanlardan bu kadar soğukkanlı ve rahatsız olmamış gibi görünmesinden *gerçekten* nefret ediyordum.

Hava burun deliklerimden öyle bir güçle çıkıyordu ki, sesim alay edilen bir boğa gibi çıkıyordu. Göğsüm aralıksız bir savaş tamtamı gibi atıyor, damarlarımdaki kan cızırdatabilecek kadar güçlü bir şekilde itiyordu. Yanıyordum.

Belli ki hiçbirisi gerçek değildi. Bunca zamandır benimle taşak geçiyordu. Ama ben... bir anlığına... aptalca...

UGH.

Sinirli bir elimi saçlarımın arasından geçirdim ve yapışkan, sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek kendime ayırdığım dolaba girmeden önce son bir yıkıcı bakışla onu kıstırdım.

Küçük oda ezici sayıda alışveriş poşetiyle doluydu. Başka ne yapacağımı bilemediğim için yerden bir tane kaptım, içine girdim ve öfkeyle organize olmaya başladım.

Belli ki söylediklerinin hiçbirinde ciddi değildi. Belli ki hepsi bahis uğruna söylenmişti.

Ama alt katta sergilediği şişkinlik bir gösterge ise, bu deneyimden inanmamı istediği kadar etkilenmemişi. Ve tek ihtiyacım olan o küçük parçaydı.

Bu oyunu benimle oynamak mı istedi? Güzel.

Bütün düğmelerime beni kızdırmak mı istedi? İyi. Annesinin aldığı kıyafetleri giymemi mi istedi? İyi.

Kiminle uğraştığına dikkat et, Lucifer.

Luke'un önerdiği *Sonbahar Balayı Koleksiyonu*, her biri bir sutyen, bir tanga ve uyumlu slipler içeren on dört tam takım ipek ve dantel iç çamaşırından oluşuyordu. (Bazılarında jartiyer bile vardı).

Koleksiyon inanılmaz güzeldi; zarif sonbahar renkleri ve karmaşık tasarımlarla doluydu ve malzemeler tenimde tereyağı gibi eridi. Ne yazık ki bunların hiçbirinin değerini bilemeyecek kadar kana susamıştım.

Mükemmel bir şekilde düzenlenmiş raftan koyu yeşil bir slip aldım ve üzerime geçirdim. Çürük, narin, küçük bir şeydi ve kıcımı zar zor örtüyordu.

Aynı zamanda koleksiyondaki en muhafazakâr parçaydı.

Eşleşen dantel tangayla eşleştirdim ve sonunda dolaptan çıktım. Ben öfkemi kıyafetlerden, askılardan ve raflardan çıkarırken Adrien beni yalnız bırakacak kadar akıllıydı.

Oda şimdi daha karanlıktı, mekân tek bir başucu lambasının yumuşak ışığıyla aydınlanıyordu ve Adrien yere geçici bir şilte gibi bir battaniye serme aşamasındaydı.

"Tamam. Dinle," diye başladı. "Belki de bazı şeyleri almamalıyım-"

Beni görünce sözünü kesti, çenesi düştü. "*Bu* da ne?" diye soracak kadar kendini toparlaması tam on saniye sürdü.

Masum numarası yaparak kendime baktım. Meme uçlarım tereyağlı ipeğin içinden dışarı çıkıyordu.

"Pijama," diye cevap verdim basitçe. Çok açık değil miydi?

"Ne?" Göğüslerimle konuşuyordu. Gözleri onlara yapışmıştı.

"Bunlar kişisel alışveriş uzmanının benim için seçtiği pijamalar. Şirinmiş, Hayır mı?"

Ben telaşla memnuniyetle onun tavrının değişmesini izledim-karardı. Bakışları üzerimde geziniyor, utanmadan vücudumun her santimini inceliyordu.

Kollarımı kavuşturdum, meme uçlarımı kapatmadan göğüslerimi etkili bir şekilde bir araya getirdim.

"Ağzının suyu akıyor, Cloutier."

Gözleri benimkilere kaydı, alev alev yanıyordu. Kulaklarının ucu kıpkırmızıydı. "Ne yapıyorsun?"

"Yatmaya hazırlanıyorum." Yine, belli değil miydi?

"Bunun nedeni bahis mi? Alt katta mı?"

Omuz silktilim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, gerginlik çenesini kemiriyordu. "Üstünü değiştirmen gerek. Hemen şimdi."

Başımı eğdim ve dudaklarımı büzdüm. "Hayır yapamam. Zavallı annenin duygularını incitmek istemem."

"Dalga geçmiyorum, Sanchez."

"Ben de değilim," dedim. "Annenin bana aldığı kıyafetleri giymem için ısrar eden sendin ve özel alışverişim pijamalarım için bunları seçti. Neden şikâyet ettiğini anlamıyorum."

Bu zaten çok tatmin ediciydi.

"Bu oyuna benimle başlamak istemezsin," diye söz verdi. Omuzlarındaki ve boynundaki kaslar geriliyor, yumrukları sıkılıp gevşerken ön kollarındaki damarlar patlıyordu.

Yine de dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi; sanki o da bir şekilde bundan zevk alıyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldandım tatlı tatlı.

"Ateşkes ilan etmek için son şansın," diye neredeyse homurdandı. "Velet gibi davranmayı bırak ve git üzerine bir şeyler giy. Ödeştik diyelim ve yolumuza devam edelim."

Ateşkesini sikeyim. Onu da

sikeyim. "Hayır."

Bütün yüzü seğirdi.

Yatağa doğru süzıldüm ve yorganın üzerinde süründüm, ona bakacak şekilde yan döndüğümde slipin kalçalarım ve uyluklarım kadar çıkmasına izin verdim.

Bakmıyormuş gibi bile çalışmadı.

Gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdi, tepeden tırnağa. Bakışlarının ardında bıraktığı izleri ısı yaladı ve dizlerim karnıma doğru çekilerek kıpırdandım.

Adrien nefes nefese bir küfürle gözlerini kapadı ve bir eliyle gözlerini ovuşturdu.

yüz.

"Yüzün kızarıyor," diye tatlı tatlı takıldım.

"Son şansın, Sanchez. Ateşkesi kabul et." Gerginlik adamın Çenesi ve bana attığı sıcak bakışlar camı eritebilirdi.

Dudaklarımı yaladım. "Hayır."

Bakışlarımız kilitlendi, göğüslerimiz eforla yükselip alçaldı. Odada hiç oksijen kalmamıştı. Hava nefes alınamayacak kadar yoğun ve ağırdı.

Adrien'in ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi seğirdi ama sonra vazgeçti.

"Sorun nedir?" Acı acı alay ettim. "Benim güzel, pelüş dudaklarım senin dilini mi kaptı? Yoksa öyle olmasını mı diliyorsun?"

Kelimeleri kastetmemiş olması, onları yüzüne vuramayacağım anlamına gelmiyordu.

Gerçi bu seferki biraz fazla ileri gitmiş olabilirdi, az önce gözlerinin önünden geçen şeytani şeyin tehlikeli parıltısına bakılırsa. Renk boynundan yanaklarına doğru yayıldı. Ve ben daha nereye ulaşacağını göremeden, öfkeli bir bilek hareketiyle başucu lambasını kapattı.

Adrien derme çatma yatağını tekmeleyip yumruklayarak yerine yerleştirdikten sonra vücudu yatağa adeta çarptı.

Karanlığa gülümsedim ve kendi kazdığı mezarda huzursuzca dönüp duran Şeytan'ın tatlı, yatıştırıcı sesine gözlerimi kapadım. Ben uykunun eşiğindeyken o

küçük ses belirdi ve Adrien'in bahsi bilerek kaybettiğini iddia etti. Büyük silahları çıkarmak için zamanlayıcının bitmesini beklemişti. Ama o söyleyemeden uykuya daldım.

Nedenini söyle.

"MEYVEMİ YEMEYİ BIRAK, seni küçük pislik! Kahvaltını çoktan yaptın!" "Alice, kahvaltı masasında küfür etmek yok, lütfen."

"Teknik olarak bir masada değiliz."

"Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim Maxi. Teklif etmen çok hoş, sevgilim."

"Bu senin meyven değil ki dağıtasın!"

Cloutier'lerin kahvaltı hazırlamakta olan küçük sirkini izlerken kupama gülümsedim.

Büyük mutfak adasının etrafında toplanmıştık, Alice sabah smoothie kasesi için meyve kesip dilimliyordu, Maxwell sürekli Alice'in sabah smoothie kasesi için kesip dilimlediği meyveleri çalıyordu ve Julie Alice'in sabah smoothie kasesi için kesip dilimlediği meyveleri çaldığı için Maxwell'i boğmasını engellemek için elinden geleni yapıyordu.

"Alice. Bulmacamı çözmeye çalışıyorum. Biraz daha az çılgılık atar mısın lütfen?" Anthony kızına dedi ki.

"Cinayetin yanına kâr kalmasına izin verdiniz. Bütün cüretini *buradan* alıyor. Bir avuç yardakçı," diye karşı çıktı Alice, Maxwell sinsice kesme tahtasına doğru ilerlerken ona ters ters bakarak.

"Flaş haber evlat: Onu bu evdeki herkesten daha fazla şımartıyorsun," dedi Anthony, sesinde bir gülümsemeyle. "Başka hiç kimsenin telefonunda birkaç saatte bir suyuna taze buz koymak için bir zamanlayıcı yok."

"Çünkü şımarık velet oda sıcaklığındaki sıvıları içmez," diye karşı çıktı.

"Çünkü suyuna buz koymaya devam *ediyorsun*," dedi Anthony.

Alice agresif doğrama işine geri dönerken nefesinin altından homurdandı.

Müthiş bir şeydi. Ailesine bu kadar çabuk ısınmayı beklemiyordum. Gelecekteki gerçek kayıinvalidemin de bu kadar evcimen ve sıcak olmasını umuyordum. Ve eğlenceli.

"Ria, tatlım, kreplerinin içinde ne olsun istersin?" Julie dolapları açıp malzemeleri toplamaya başlarken sordu.

"Bana her şey uyar." Kuru üzüm hariç. Ama akli başında hiç kimse kreplere (ya da başka bir şeye) kuru üzüm koymaz.

"Yaban mersini iyi mi?"

Ona gülümsedim. "Yaban mersini mükemmel. Teşekkür ederim."

Gampy verandada sabah Tai chi'sini yapıyordu, Anthony Alice'in yanında oturmuş kahvesini içiyor ve sabah bulmacasını çözüyordu, Adrien ise... bir yerlerdeydi. Normalde koşuya çıkmasından yaklaşık bir saat sonra boş bir yatak odasında uyandım. Ve hala dönmemişti, yani-

Tam o sırada ön kapı açıldı ve birkaç dakika sonra Adrien elinde iki küçük kırmızı kutuyla köşeyi döndü.

Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti ve koşudan yeni dönmüş birine benzemiyordu. Bir toplantı odası olabilir.

"Herkes günaydın." Yüzü uğursuz bir sırıtışa dönüştü, gözleri bana gelene kadar odayı taradı. Sonra daraldılar. "*Tatlım*," diye alay etti.

Göz kırptım.

Yürüyordu. İlerliyordu. Neredeyse bana saldırıyordu.

Kupamın sapını bıraktım ve istemeden bir adım geri attım. *Uh*

oh.

Adrien kutuları tezgâhın üzerine fırlattı ve bana doğru uzandı. O beni boğacak. Tam burada, hemen şimdi. Vahşi gözlerinde bunu görebiliyordum. Parmaklarını boynuma dolayacak ve beni boğana kadar sıkacaktı.

Bir eli belime, diğeri saçlarıma kayarken nefesim kesildi, kalbim boğazıma fırladı. Ve tam hayatım gözlerimin önünden geçmeye başlamışken, ağzı benimkine çarptı.

Her şeyin yerine oturması biraz zaman aldı. Boynumun hâlâ vücudumun geri kalanına bağlı olduğunu fark etmesi. Kalbimin atmaya devam etmesi gerektiğini anlaması için. Ve sonra...

Ve sonra.

Gözlerim kapandı, düşüncelerim Adrien'in ağzının beklenmedik sıcaklığı karşısında eriyip gitti. Başını hafifçe eğdi, parmakları saçlarımda bir yumruk haline geldi ve bedenimi kendi bedenine sabitleyerek... öpücüğü derinleştirdi. Beni öpüyordu.

Ve kıvılcımlar o zaman başladı.

Dudaklarımı ve parmak uçlarımı, göğsümü, omurgamı, kıvrılan ayak parmaklarımı ısırarak küçük küçük karıncalanmalar. Ta ki tüm vücudum onlarla canlanana kadar. Ta ki ellerim göğsünden yukarı kayana, gömleğinin önünü yumruklayana ve onu daha yakına çekmeye çalışana kadar. Kim olduğumu, nerede olduğumu, ne olduğumu unutana kadar-

"İğrenç. Bir oda tut."

Alice'in sesi içinde bulunduğum baş döndürücü transı yırttı ve keskin bir nefesle geri çekilerek öpücüğü kestim.

Ne oluyor be?

Adrien gitmeme izin vermedi, geri adım atmama izin vermedi. Gözleri pusluydu, kırmızı ağzı yavaşça kibirli ve muzaffer bir sırıtışa dönüşürken yüz ifademi inceliyordu.

"Tanrım, çocuklar," diye hafifçe takıldı Anthony.

Julie sanki gökyüzünden ayı koparıp ona hediye etmişiz gibi ışıldıyordu.

"Yeni kural," diye karar verdi Alice, ağzı tiksintiyle eğilmişti. "Kahvaltı masasında inlemek yok. Ya da mutfak tezgahında. Ya da evin herhangi bir yerinde. Sadece inlemek yok, nokta."

Adrien'in kollarından güreşerek kurtulmayı ve kapıya doğru kaçmayı düşünürken yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Ülkeyi terk etmeyi. Adımı değiştirmeyi. Kim *inlemişti* lan? Ben inlememiştim. İnlemiş miydim?

Adrien'in gömleğini kavrayışımı serbest bıraktım, parmaklarımın geride bıraktığı açgözlü küçük girintilerin farkındaydım ve kendimi kurnazca uzaklaştırmaya çalıştım.

Geri tepti.

Adrien bedenlerimiz arasında fiziksel mesafe oluşturma girişimimden sıyrıldı ve arkamda yeniden konumlandı. Kollarını belime doladı ve sırtımı sert göğsüne doğru çekti. "Bu sabah erkenden fırına gittim ve en sevdiklerimden bir kutu aldım, tatlım."

Tatlım kelimesini sanki kaba bir küfürmüş gibi söyledi, ancak bunu duyan tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

"Böyle iyiyim, teşekkürler," diye mırıldandım, ona dirsek atmayı çok istiyordum.

kab

urga Ona karşı tereyağı gibi erimek istemedim.

lar. *Erimedim.*

"Oh, ama ısrar ediyorum. Sadece senin için ekstra özel bir parti hazırlattım." İçindeki her neyse ona kesinlikle karanlık ve iğrenç bir şey yapmıştı.

Kırmızı kutular.

Siktiğimin kafiri.

"Julie krep yapıyor," haber verdim. "Yaban mersinli.

Bu yüzden onları bekleyeceğim."

İnsanların tamamen tutarlı cümleler kurma becerilerini bozacak kadar iğrenç kokmaya karşı bir yasa olmalıydı.

Adrien'in kolları beni sıkıca sardı ve ben reddettim, kesinlikle *reddettim*.

-Sırtımın alt kısmındaki sertleşen çıkıntının farkına varmak için. Bunların hiçbiri beni tahrik *etmiyordu*. Arkamı dönüp buzdolabının karşısında onun ırzına geçmek istemiyordum. Beni merdivenlerden yukarı sürüklemesini, duvara yapıştırmasını ve dün gece yaptığım şey için beni cezalandırmasını istemiyordum.

Ben iyiydim.

Bu *iyiydi*.

Anthony nazikçe oğluna taze, dumanı tüten bir fincan kahve doldurduktan sonra... sudoku? Bulmaca mı? Son vasiyet mi?

Beyin hücrelerimi endişe verici bir hızla kaybediyordum.

"Krepler için endişelenme," diye cıvıldadı Julie, şu anda sevgili oğlunun korkunç ölümünü nasıl planladığından tamamen habersiz bizi izlerken heyecanını zar zor kontrol edebiliyordu. "Addy ilk iş fırına gidip en sevdiklerinizi özel olarak sipariş etmek için onca zahmete girdiğine göre..."

Eriyordu.

Oğlu için kurduğu hayaller gerçek oluyordu.
mutluluktan *eriyor*.

Adrien saçlarımı kulağımdan ve boynumdan uzaklaştırdı. Nefesim Parmakları tenime değdiğinde titremedi. Titremiyordum.

"Sadece bir ısırık," diye mırıldandı kulağıma şeytanca. "Onca zahmete girdiğimden beri."

"Oradayken *bize* bir şey aldın mı?" Alice sinsice yaklaşan Maxwell'e ters ters bakarak sordu. Kuş taşaklıydı, hakkını vermeliyim. Kızın bıçağı tutuş şekli bile onu caydırmaya yetmemişti.

Belki de aklımda sadece cinayet vardı.

Adrien küçük kutuya uzanıp önüme koydu, sonra da çenesiyle büyük kutuyu işaret etti. "Bu senin."

Alice kutunun kapağını açtı, kutunun içinden çikolatalı kruvasanı kapıp ısırırken gözle görülür bir heyecan yaşıyordu, omuzları mutluluktan titriyordu. "Evet! Teşekkür ederim!"

Maxwell bu fırsatı değerlendirerek kâsesinden bir parça mango kaptı ve Alice'in mango yemesi ihtimaline karşı korunmak için aceleyle Anthony'nin yanına atladı.

dikkat dağınıklığı kısa sürdü. Sürmedi.

"Ve senin için *aşkı*," diye mırıldandı Adrien nefretle, küçük kutuyu açarken. Altın sarısı mükemmellikte taze pişmiş bir tarçınlı rulo. "Tam istediğin gibi."

Tarçınlı rulo gibi görünüyordu, tarçınlı rulo gibi kokuyordu, ağzımın suyu tarçınlı rulo varmış gibi akıyordu... ama bir şeyler yanlıştı.

"Buzlanma neden pembe?" Cevabın hoşuma gitmeyeceğini çok iyi bildiğim halde sormaya cüret ettim.

"Sormana çok sevindim." *Sikeyim*. "Kuru üzümü ne kadar sevdiğini bildiğimden, senin için kremanın içine biraz karıştırmalarını istedim."

Ew... ew, ne?

Adrien çöreğin dış katmanını sıyrıp kuru üzümleri ortaya çıkarınca Alice yüzünü buruşturdu.

Yani. Çok. Kuru üzüm.

Beklediğiniz kuru üzüm miktarının iki katı, hatta belki üç katı.

Evet.

Yok artık.

Kutuyu ittim. "Teşekkürler *bebeğim*, ama şeker alımına dikkat etmeye çalışıyorum."

"Saçmalık," diye karşı çıktı usulca. "Tatildeyiz. Kendini şımartabilirsin."

"Ne kadar tatlılar, değil mi?" Julie kocasına şöyle dedi. "Çok tatlılar," diye onayladı.

"Bana bizi hatırlatıyorlar."

"Biz daha sevimliyiz." Adam ona göz kırptı; kız kıkırdadı.

"Hepiniz eşit derecede iğrençsiniz," dedi Alice dördümüze de kesin bir dille.

İşte o anda Adrien kahvesine uzanmak gibi bir hata yaptı. Daha fikir tam olarak oluşmadan harekete geçtim ve Alice'in unuttuğu smoothie için kenara koyduğu buz küplerinden ikisine uzandım. Sonra da buzları fincanına doldurdum.

Adrien sertleşti, parmakları kalçama saplandı.

Alice kardeşine kaşlarını çatı. "Ew... Kahveni artık ılık mı seviyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi yavaşça, sesinde tehlikeli bir ton vardı. "Biliyor muyum?"

Alice'e gülümsedim. "Kedi çantadan çıktı sanırım. Sabah kahvesine gizlice buz koyuyorum çünkü soğumaya fırsat bulamadan içmekte ısrar ediyor, bu sadece dişleri için kötü değil, aynı zamanda tıbbi sezgilerim ereksiyon bozukluğuna bunun neden olduğunu söylüyor-"

Cümlemin geri kalanı Adrien'in tarçınlı çörekten koparıp ağzıma tıktığı kocaman hamur parçasıyla boğuklaştı.

Neredeyse öğürecektim.

"Tıbbi sezgi nedir?" Anthony merakla sordu. "Şaka yapıyor," dedi Adrien.

"Boğuluyor," diye düzeltti Alice.

Gözlerim sulanıyor, lanetli iğrenç parçayı zorla boğazımdan aşağı indirirken yumruklarım sıkılıyordu.

Kahvemini kalanını içtim. Çok az faydası oldu.

"Bir tıbbi sezgici," diye başladım, sesim titreyerek, "tarot kartları, kristal küreler ve yaşlı asalar aracılığıyla ölümlerle konuşmak için psişik yeteneklerini kullanan bir tıp pratisyeni ve enerji şifacısıdır."

Adrien bir parça daha hamur koparıp ağzıma atmaya hazırlanıyordu. Ama buna fırsat bulamadan ayağına bastım ve keskin bir nefes vererek hamuru bıraktı.

"Siz ikiniz... iyi misiniz?" Julie şimdi kaşlarını çatıyordu. Ailesinin geri kalanı gibi.

Muhtemelen Adrien ve ben oldukça şiddetli nefes alıyorduk, çenelerimizi, dişlerimizi, parmaklarımızı sıkarken etrafımızdaki hava çatırıyordu.

"İzninizle," diye ısırdı Adrien. Bileğimden tuttu ve beni mutfaktan dışarı, merdivenlerden yukarı, ortak odamıza sürükledi.

Kapı çarparak kapandı.

Ona dik dik baktım, göğsüm nefretle kabarıyordu. O da bana dik dik baktı, çenesi öfkeyle kaskatı kesilmişti.

"Öylesin," diye başladı, sesi hayal kırıklığıyla gıcırdıyordu. "Ria, sen *en...* ben... yapamam... sen sadece..." Dişlerini sıktı, sanki bana karşı hissettiği öfke kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyüktü.

"Sana söylemişim," diye sızlandım. "Birbirimizi parçalamak istemeden bunu yapamayacağımızı *söylemişim.*"

Ve bu tam olarak yapmak istediğim şeydi, onu parçalara ayırmak. Akıl sağlığını, sabrını, gömleğini parçaladım. İstedim... *İhtiyacım vardı...*

Hangimizin önce hareket ettiğini bilmiyordum. İster o benim belimi kavrasın, ister ben onun gömleğini tutayım. O mu beni kendine çekti, yoksa ben mi onu

Ben.

Ölen iki yıldız gibi çarpıştık, ağızlarımız birbirine çarptı.

Her şey patlarken aç bir çaresizlikle. Vücudum içten dışa yanıyordu, Adrien beni duvara yasarken uzuvlarım titriyordu, sert boyu karnıma bastırıyordu.

Sonunda.

Sonunda.

Bunu istememeliydim. Beni duvara yapıştırdığında ya da dili ağzıma girdiğinde inlememeliydim. Saçlarımı okşadığında ve alt dudağımı ısırduğunda onu itmemeliydim. Karşılık verdiğim ısırgan boğazından kolayca bir inilti çıkarmasından nefret etmeliydim. Hissetme ve tatma şeklinden nefret etmeliydim.

Ama ne güzel bir öpücüktü.

Öyle ki kafa karıştırıcı olmaya başladı. Yol boyunca bir yerde, işler değişti. Aşırı sinirli kapma, ısırma ve pençelemeden tamamen başka bir şeye geçtik. Çok daha endişe verici bir şeye.

Dillerimiz itişip kakışmayı, kavga etmeyi bıraktı. Ve yavaş yavaş keşfetmeye, dürtmeye, okşamaya başladı. Kaba ısırıklar daha nazik ısırıklara dönüştü; tutuşlar fırçalara ve okşamalara dönüştü; kanımdaki şiddetli kaynama ılık, karıncalı kıvılcımlara dönüştü ve o... o...

Vay canına.

Ona karşı iç çektim, kollarım boynuna dolandı ve birbirimizin içinde eridik, büyüü ele geçiren şeye karşı tamamen çaresizdik. Adrien saçlarımı bıraktı ama sadece çenemi kavrayabilmek için, alt dudağımı, çenemi, çenemi, boynumu ve ah... kemirirken çenemi eğip okşayabilmek için.

Vay canına.

Dişlerini boynumla omzum arasındaki hassas bölgede gezdirdi, ben inleyen, titreyen bir karmaşaya dönüşene kadar tenimi öptü ve yaladı. Parmaklarım omzuna ve saçlarına gömüldü, içimde biriken sıcaklık taşmakla tehdit ederken nefesim kesildi. Cızırdıyor, uğulduyor, nefes nefese kalıyor, hayatım buna bağlıymış gibi ona yapışıyordum.

İnanılmaz bir histi. Neredeyse hiçbir şey yapmıyordu bile, ama yine de hissettirdi

İnanılmaz.

Dudaklarını tenimden ayırdığında neredeyse sızlanacaktım, parmaklarım omuzlarını pençeleyerek onu tekrar aşağı çekmeye çalıştı. Ama o kımıldamadı.

"Artık yok," diye soludu, sesi sert ve hırıltılıydı, sanki acı çekiyormuş gibiydi. İkimiz de nefes almak için savaşıırken alnını benimkine vurdu. "Bu berbat oyun her neyse artık yok. Yapamıyorum... kafamın o kadar ki yapamıyorum... Artık *düşünemiyorum* Sanchez. Uyuyamıyorum... Bütün geceyi..." Başını iki yana salladı. "Artık bunu yapmayacağım."

Neden bahsettiğini zar zor anladım. Ne oyunu?

"Sana iki seçenek sunacağım," dedi. Elleri belimdeydi ve vücutlarımızın tekrar çarpışmasını engelliyordu. "On dakika içinde bir toplantı için çıkıyorum ve akşama kadar yokum. Döndüğümde burada olmayacaksın."

Bekle. Bekle... *Ne*.

Geri adım atmaya çalıştım ama belimdeki tutuşu sıkılaştı ve beni yerimde tuttu.

"Bu birinci seçenek," diye devam etti. "Sana bir uçak bileti ayarlarım, eşyalarını toplarsın, gidersin ve bir daha birbirimizi hiç görmeyiz. Alba'yla yaptığım anlaşmaya sadık kalacağım. Onu yeniden işe alırım, doğum tazminatını iki katına çıkarırım, iş yükünü azaltırım, hepsi bu. Ama seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Son kısmı tekrarlarırken sesindeki acılık o kadar hissediliyordu ki neredeyse tadını alabiliyordum. Kulaklarımda yankılandı ve içime beklenmedik bir bıçak saplandı.

Hislerimiz karşılıklı, göt herif. Ona tükürmek istedim. Peki neden yapmadım?

"İkinci seçenek." Durakladı, gözleri benimkileri arıyordu. "Sen kalıyorsun. İsteyerek. Ve oynamaya devam ederiz." Başparmağı kalçamı okşadı, bakışları ağzıma doğru kaydı. "Ama yeni kurallarla. İstedığın kadar ukalalık yapabilirsin, yumruk atabilirsin, kavga çıkarabilirsin, uygun gördüğün şekilde bana eziyet etmeye devam edebilirsin... ama ben uygun gördüğüm şekilde karşılık vereceğim."

Bana bakışı yoruma çok az yer bırakıyordu. Eğer öyle olsaydı, kalçalarımızı birbirine bastırma şekli her şeyi açıklığa kavuştururdu.

İlk seçeneği seçmek için ağzımı açtım -çünkü *belli* ki ilk seçeneği seçecektim- ama durdum.

Neden durdum?

"Uçuş bilgileriniz bir saat içinde gelen kutunuzda olacak ve sizi yolun aşağısındaki bir çay dükkanından alması için bir araba ayarlayacağım," dedi sessizce. "Sekiz gibi dönerim."

Parmakları bir an tereddüt etti ve fazla oyalandı ama sonra beni bıraktı.
"Bunu bir düşün." Ve
sonra gitti.

YANKE D bavulumu dolaptan çıkardım, açtım ve içine bir şeyler doldurmaya başladım.

Çünkü aklım başımdaydı.

Çünkü hâlâ *biraz* mantığım kalmıştı.

Çünkü ilk seçenektan başka bir şey seçmek *aslında bir seçenek değildi*.

İçimin ne yaptığı umurumda değildi. O öpücüğün ne kadar güzel olduğu umurumda değildi. Kafamın arkasında bu kararı protesto eden seslerin olması da *umurumda* değildi.

Açıkçası, kafamın içindeki hiçbir ses beni bu kâbustan kurtarmaya çalışmamalıydı. Bu yüzden ya eve döndüğümde kendime bir tomografi çektirmem ya da kapsamlı bir terapiye kaydolmam ya da her ikisini birden yapmam gerekiyordu.

Muhtemelen ikisi de.

E-posta daha gelen kutuma düşmeden toparlanmışım. Uçuşum dört saat içindeydi ve araba iki saat içinde Black Sheepish Tea'de olacaktı. Ama burada beklemenin bir anlamı yoktu.

Adrien'in talimatlarını okuyana kadar varlığından haberdar olmadığım bir dizi merdiveni kullanarak gizlice bodruma indim ve görünüşe göre hiç kimsenin kullanmadığı tiyatronun yanındaki kapılardan çıktım.

Köşeyi döndüm, kapılardan hızla geçtim ve işim bitmişti. Ben

Bed

ava. Ve onu bir daha görmek zorunda kalmadım.

Ayaklarım hızla hareket etti, bavulum gürültüyle yuvarlandı. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

Onu bir daha asla görmek zorunda kalmadım.

Ki bu iyiydi. Harikaydı. *Muhteşemdi*. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu tam olarak istediğim şeydi. Tam olarak istemem gereken şeydi.

Peki neden durdum?

Çay dükkânı tam oradaydı. Bulut şeklindeki tabelasını durduğum yerden .

Kımılta o zaman.

Orada durdum ve bakakaldım.

Çekil, lanet olası!

İçimi kemiren garip duygu karmaşasını bir kenara ittim ve bacaklarımı ilerlemeye zorladım. Kara Koyun Çayı küçük, şirin bir yerdi. Koyu mavi duvarları, açık meşe mobilyaları vardı ve ağzına kadar yeşilliklerle süslenmişti. Her şekil ve renkteki saksı bitkileri mümkün olan her köşeye doldurulmuş, mümkün olan her yüzeye serpiştirilmiş ve mümkün olan her kancaya ve kıvrıma asılmıştı.

İsteksiz bir gülümsemeyi geri çektim. Bu blokta yaklaşık yarım düzine kafe vardı ve tabii ki onun aklına gelen de burasıydı.

Ne ucube ama.

Bir demlik yaseminli yeşil çay söyledim ve arka köşede, pencerenin hemen yanındaki küçük yuvarlak masaya oturdum. Böylece araba geldiğinde onu görebilecektim.

Çünkü gidiyordum.

Kaldırıma yanaştığı anda araca binecek, oradan ayrılacak ve bir daha asla Adrien Cloutier ile konuşmayacak ya da onu düşünmeyecektim. Ara sıra haberlerde gördüğüm rastgele bir adam olmaya geri dönecekti ve hepsi bu kadar olacaktı.

Yarın uyandığımda hayatım aynen eski haline dönecekti.

Öyle

Küçük seramik çay fincanından yükselen buhara göz kırptım.

Yarın ... ve hayatım eski haline dönecekti...

ydi.

Başka bir saçma iş bulurdum ve Alba'ya geri dönerdim.

Olive. Jamie'ye. Ve... başka?

Öyle Kaşlarımı çatarak çaydanlığa baktım. Neden aklıma bir şey gelmiyordu ki?

ydi.

Eve döndüğümde ne yapmak istediğimi? Neden geçen yıl yaşadığım ve sadece bana ait olan tek bir unutulmaz deneyim bile hatırlayamıyordum? Yaptığım bir şeyi, elde *ettiğim* bir başarıyı, geçtiğim bir kilometre taşını... Ne Jamie, ne Alba, ne de Olive.

Tamamen boş çıktım.

Sonra, iç araştırmamın sınırlarını iki yıla, sonra üçe... dörde genişletmeyi denedim. Hiçbir şey olmadı.

Tek bir şey değil.

Seyahat etmemiştim; küçük sosyal çevremi genişletmemiştim; gerçekten biriyle çıkmamış, herhangi bir hobi edinmemiş ya da yeni bir şey öğrenmemiştim. Ben sadece...

"... Artık seni tanıyamıyorum, Ree... Onun kazanmasına izin verdin. Kazanmasına izin vermeye devam ediyorsun. İşi umursamıyorsun, yeni insanlarla ya da yeni arkadaşlar edinmeyi umursamıyorsun, kimseyle çıkmıyorsun. Artık herhangi bir hedefiniz ya da hırsınız yok. Gülüyor, şakalar yapıyor ve hiçbir şey sizi rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorsunuz, ama pes ettiniz. Kendinizi öyle bir noktaya kadar uyuşturdunuz ki... yaşamıyorsunuz. Var oluyorsunuz ve hepsi bu."

Pencereden dışarı boş boş bakıp gökyüzünün yavaş yavaş grinin daha koyu, daha öfkeli bir tonuna dönüşmesini izlerken kulağımda hafif bir çınlama vardı. Cam sonunda köşelerden buğulandı ve küçük yağmur damlacıkları görüş alanıma sıçradı.

Çayım soğumuştü ama bir türlü içmeye cesaret edemiyordum. Orada oturmaktan, bakmaktan ve hiçbir şey hissetmemekten başka bir şey yapamıyordum.

Hayır. Hiçbir şey değildi. Daha çok bir boşluktu. Sanki temel bir şey eksikmiş gibi. Ama bu korkutucu ya da endişe verici değildi. Temel Şey sonsuza dek gitmiş gibi değildi. Daha çok onu yanlış yere koymuşum gibiydi. Ya da uzun zaman önce saklamıştım ve nasıl geri alacağımı hatırlayamıyordum. Orada bir yerdeydi, sadece artık gittiğini bildiğim için onu aramam gerekiyordu.

Bunu evde, Bridget Jones'u yediyüzüncü kez izlerken de yapabilirim. Ya da yeni masamda oturup, yeni saçma işimde yavaş yavaş ölürken.

Her şey yoluna girecekti. Tek yapmam gereken arabaya binmek, uçağa binmek ve bir daha asla Adrien Cloutier'i düşünmemekti.

Tek yapmam gereken geri dönmekti.

Siz varsınız ve hepsi bu.

Yaşamıyorsun.

Yanlışlıkla uçağımı kaçırdım.

Yanlışlıkla derken, bavulumu sandalyemin arkasına ittiğimi ve takım elbiseli şoför çaycıya gelip beni sorduğunda Ria Sanchez adını hayatımda hiç duymamış gibi davrandığımı kastediyorum.

Sonra bavulumu eve geri götürdüm ve Adrien ile paylaştığım lanetli yatak odasına gizlice girdim mi? Evet.

Günün büyük bir kısmını Gampy ile tavla oynayarak ve Maxwell bir sürü D12 söylerken Alice ile yemek pişirerek mi geçirdim? Evet, geçirdim.

Eğleniyor muydum? Son derece.

Ama bunların hiçbir önemi yoktu. Çünkü sadece ve sadece tek bir şey yapmak için geri dönmüştüm: Adrien beni öptüğünde hissettiklerimin tamamen bir tesadüf olduğunu kendime kanıtlamak.

Duygularım tavan yapmıştı ve tüm o öldürücü öfke doğrudan kafama hücum etmiş ve hormonal düzenimi alt üst etmişti. Artan kalp atış hızı, titreme, düzgün nefes alamama, hepsi savaş ya da kaç tepkisinin bir parçasıydı - bir adrenalin tepmesi de diyebilirsiniz. Bundan yüzde doksan dokuz nokta dokuz dokuz dokuz emindim. Sadece yüzde yüz emin olmam gerekiyordu ki geri dönebileyim ve o sinir bozucu küçük soru işareti beynimin arkasını kurcalamadan hayatıma devam edebileyim.

Bu yüzden Adrien toplantıdan döndüğünde odada huzursuzca volta atıyordum. Kapı kolu nihayet döndüğünde (döneceğini söylediği zamandan yedi dakika otuz sekiz saniye sonra) adımlarımın ortasında durdum... (saydığımın değil).

"Göründüğü gibi değil," diye ağızımdan kaçırdım, daha o odaya girmeden. "Belli ki kalmayacağım."

Adrien'in kaşları beni görünce kalktı, ağızında ukala bir sırıtış oynayıyordu. Kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı. Adam kibrin vücut bulmuş haliydi. "Seni görmek de güzel Sanchez. Günün nasıl geçti?"

"Kalmıyorum," dedim tekrar, belki ilk seferinde beni duymamıştır diye. Sonra elmas yüzüğü parmağımdan çıkarıp ona uzattım. "Bu da senin."

Odanın ortasında durduğum yere doğru yürüdü, gece yarısı yeşili bakışlarını benimkilere dikti. Göz temasını korumak için çenemi yukarı eğmek zorunda kaldım, adam çok sinirli bir şekilde uzundu.

"Masamın üzerine bırakabilirdin," diye işaret .

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Neden? Kayıp olduğunu, benim çaldığımı iddia edebilmek ve sana geri ödemek için beni yırtıcı bir köle sözleşmesine çekebilmek için mi?"

Yatağın başucundaki tek lambanın loş ışığında bile beni incelerken kulaklarının kırmızıya çaldığını görebiliyordum. "Benim hakkımda gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdim dürüstçe, "çünkü bu bile sana çok fazla kredi vermek olur."

Çenesindeki bir kas sıçradı. Sırıttışı gitmişti. "Artık seninle bu boktan oyunu oynamak istemediğimi söylemiştim. O yüzden bana neden hâlâ burada olduğunu söyle."

Almayı reddettiği için yüzüğü ceketinin cebine soktum. "Çok hızlı bir şekilde bir şeyi teyit etmem gerekiyor, sonra yoluma gideceğim."

Havayolu şirketini aradım ve uçuşumu yeniden ayarlattım. En erken yarın öğleden sonra yapabileceklerini söylediler ama geceyi havaalanında ya da bir motelde geçirmekten mutluluk duyacaktım. Sadece önce bu işi halletmem gerekiyordu.

"Neymiş o?" diye sıkılmış dişlerinin arasından neredeyse homurdandı. "Neyi teyit etmeniz gerekiyor?"

Dilim kuruyan dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı, yumruklarımı ceketimin ceplerine sokarken kalbim boğazımdan dışarı çıkmak için elinden geleni yapıyordu. Giyinmişim ve gitmeye hazırdım. Küçük deney biter bitmez bavulumu kapttığım gibi dışarı çıkacaktım.

Ona doğrudan, "Seni çok hızlı öpmem gerekiyor," dedim.

Kaşları seğirdi, sonra birbirine çarptı. Seğirdi, çarptı. "Pardon?"

"Seni öpmem gerekiyor," diye mümkün olduğunca sakın bir şekilde tekrarladım. "İzin almak için sana önceden söylüyorum. Kısa ve 13 yaş üstü tutacağım ve ikimiz de ellerimizi kendimize saklayacağız. Böylece herhangi bir noktada birbirimizi boğmaya kalkışmayız."

Bu sabahın tesadüfî olmaması ihtimaline karşı kıyafetlerini yırtmak zorunda kalmayayım diye.

Bana deliymişim gibi bakıyordu. Çünkü sesim tam bir deli gibi çıkıyordu.

"Neden?" diye sordu.

Boğazımı temizledim, bakışlarım bir an için ondan uzaklaştı. Doğrudan görüş alanımda olmadığında düşünmek daha kolaydı. "Bu sabah beni öptüğünde hissetmemem gereken pek çok şey hissettim. Ve bunun gerçek olmadığını kendime kanıtlamam gerekiyor."

Adrien birkaç dakika boyunca bana baktı, yüzünde tamamen okunamaz bir şey yanıp sönüyordu. Sinirli bir nefes verdi, tavana baktı, sonra kravatını onu boğuyormuş gibi çekiştirdi.

Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Evet demek zorunda değilsin, bu yüzden önce ben sordum-"

"Son birkaç haftadır benim gerçek bir insan olduğum bir *kez bile* geldi mi Ria?"

Göz kırptım.

Ha?

"Ben-ne?"

"Son iki haftadır benim gerçek bir insan olduğum bir kez olsun aklına geldi mi?" diye tekrarladı. "Gerçek duygulara ve beraberinde gelen diğer tüm saçmalıklara sahip?"

Kaş çatma sırası bendeydi. Tabii ki o gerçek bir insandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Boğazı, göğsünden yükselen tepkiyi yutmaya çalışıyormuş gibi çalıştı. Sonra bir elini yüzüne götürdü ve dudaklarını birbirine bastırdı. Kulaklarındaki kızarıklık yanaklarına doğru süzölmüş ve boynundan aşağıya damlamaya başlamıştı.

"Peki," diye mırıldandı sonunda. "Devam et. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Tereddüt ettim. İnsan yorumuyla beni tamamen şaşırtmıştı. "Belki de-"

Ama sözümü kesti, sesi her zamanki keskinliğini yeniden kazandı. "Parametreler neydi? 13 yaş üstü ve eller bize mi?"

Başımı salladım ve o da beni taklit ederek ellerini ceplerine soktu. "Başka ne var?"

Onu dikkatle inceledim. "Evet demek zorunda değilsin. Bana siktir olup gitmemi söyleyebilir ve beni evden kovabilirsin."

"Sana siktir git demek istemiyorum ve seni evden kovmak da istemiyorum."

"Tamam... Ne istiyorsun?"

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Bu küçük... deneyin sonuçları hakkında dürüst olmanı istiyorum."

Bunun neden içimi kıpır kıpır yaptığını bilmiyordum. Sorun yoktu. Onu öperdim, hiçbir şey hissetmezdim, sonra da ona hiçbir şey hissetmediğimi söyledim. Bir lambayı öpmek gibi olurdu. Biraz sıcak ve katı, hafif bir elektrik çarpması ihtimali var. Ve başka bir şey değil.

"Anlaştık," dedim.

"Anlaştık," dedi.

Sonra öylece durduk.

"Biraz eğilebilir misin?" Beceriksizce sordum. Ulaşamayacağım kadar uzundu ve onu aşağı çekmek için ellerimi kullanamazdım.

Ağzının bir tarafı isteksiz bir eğlenceyle seğirdi, omuzları biraz gevşedi. Başını öne eğdi. "Daha iyi misin?"

"Mhmm." Adamın kullandığı sabun, kolonya ya da tıraş losyonu her neyse, uzun ömürlülüğüyle bir sürü ödülü hak ediyordu. Ve kokusuyla.

"Sanchez."

"Evet?"

"Burası beni öpeceğin kısım."

"Oraya geliyorum." Önce içimin biraz sakinleşmesini sağlamaya çalışıyordum. Bunun bütün amacı hiçbir şey hissetmemekti.

Gözleri tembelce yüzümde geziniyor, kasıtlı olarak dudaklarımda duruyordu. Bunun bir faydası olmadı. "Ne bekliyorsun?" diye sordu sessizce, sıcak nefesi tenimi hafifçe okşuyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Her yerde tüylerim diken diken oldu.

"Sadece... birkaç saniye kıpırdamadan durabilir misin?"

Sustum. "Çok fazla hareket etmiyorum."

"Gözlerin öyle. Ve konuşmaya devam ediyorsun."

"Sadece sana bakıyorum. Sana bakmaya iznim yok mu?" "Kapa çeneni ve şşşt."

"Sana bakmayı seviyorum. O kadar ki aslında bundan nefret ediyorum. Çok güzelsin. Bu çirkinliğin ötesinde."

Swoosh.

"Dur. Konuşmayı." Kalbim çok küçük kafesinden fırlamaya çalışan minik, çılgın bir kuş gibiydi.

"Önce nedenini söyleyebilir misiniz?"

"Benim hayati fonksiyonlarımla, daha doğrusu değişkenlerimle oynuyorsun. Deneyimin değişkenleriyle oynuyorsun."

Ukala sırtışı geri gelmişti. Şimdi çok daha rahat görünüyordu ve benim yüzümden fazlasıyla eğleniyordu. Her zaman benim yüzümden. "Anlıyorum. Özür dilerim."

Üzgün görünmüyordu. Üzgün olmanın tam tersi gibi görünüyordu.

Gözlerimi kapattım, burnumdan sinirli bir nefes çıkardım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Sonra onları tekrar açma hatasını yaptım.

Adrien daha da yaklaşmıştı, bakışları ruhumun derinliklerine işliyordu. Çok fazla kirpiği vardı ve kirpikleri çok zengin, koyu ve nefes kesiciydi. Gözleri kesinlikle nefes kesiciydi. Özellikle de böyle hassas ve bulanık olduklarında. Onlardan nefret ederdim.

"İstersen bana dokunabilirsin," diye mırıldandı usulca. "Şu andan itibaren ellerimi kendime saklayacağım. Sen söyleyene kadar."

Şu andan itibaren, sanki bundan sonra gitmeyecekmişim gibi. Sen söyleyene kadar, sanki bu kaçınılmazmış gibi.

Ona gözlerimi devirmem gerekirdi ama bunun yerine sağ yumruğumun açıldığını, tereddüt ettiğini ve sonra cebimden kaydığını fark ettim.

Sadece onu yerinde tutmak için, dedim kendime. Ya da kaçınılmaz olarak istediğimde onu uzaklaştırmak için.

Peki neden parmaklarımın uçları onun yerine yüzüne uzandı? Neden keskin kaşının, elmacık kemiğinin, çenesinin, ayrık dudaklarının üzerinde gezindiler? Nefesi karşılık olarak titrediğinde neden göğsüm çırpındı?

Göz kapaklarının düşmesini, odaklanmasının bulanıklaşmasını ve nefes alışının izledim. Tüy kadar hafif dokunuşum boğazının hizasında ilerlediğinde nefesinin altından küfretti ve nabzının çılginca çırpınışını hissedebildim.

Sarhoş ediciydi. Dikkat dağıtıcı.

"Sanchez..." "Mmm?"

"Küçük deneyini hatırlıyor musun?"

"Mmm."

"Muhtemelen bunu şimdi yapmalısınız."

"Bu da onun bir parçası," diye karar verdim. Parmaklarım boğazının ve çenesinin tüm uzunluğu boyunca geri hareket etti. Kasları eğitilmişti ve boğazı birbiri ardına sert yutkunmalarla çalışmaya devam ediyordu.

Tüm vücuduna bu şekilde dokunmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordum. Alaycı parmaklarımı çıplak göğsünde, karın kaslarında, kalçalarında gezdirsem nasıl tepki verirdi? Tembelce sikinin uzunluğunu izlesem ne yapardı?

-

Elim dondu. Gözlerim parladı. Beynim durdu.

? *Şimdi neyi merak ediyorsun?*

Gözlerim ona kaydı.

Az önce ne oldu öyle?

Sadece Adrien Cloutier'in sikini kaldırmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettin, seni sapık küçük sapık! İşte bu!

"Bana işkence etmek de bunun bir parçası mı?" Adrien sessizce azarladı.

Ona cevap vermedim. Denedim ama geri dönüş boğazımın dibinde takılıp kaldı ve dışarı çıkmayı reddetti. En son ne zaman... En son ne zaman... hakkında düşündüğümü hatırlayamıyordum.

Huh.

"Sanchez, beni öpmeden önce-"

Ona bitirmesi için bir şans vermedim.

ÜÇ ZAYIF MISSİSSİPPİS Plan buydu.

Üç sıkıcı, garip ve seksi olmayan Mississippi için ağzımla onun ağzına dokunmam, bu sabahın (kelimenin tam anlamıyla) öfkeli hormonların getirdiği bir şans olduğunu kendime kanıtlamam ve Adrien Cloutier'in hayatından sonsuza dek çıkmam gerekiyordu.

Bunun tam tersi oldu ve hepsi onun hatasıydı.

Yani, dudakları nasıl bu kadar gerçekçi olmayan bir yumuşaklıktaydı? Onları günde yirmi dört kez nemlendiriyor muydu? Ve vücudu tam olarak ne kadar elektrik ürettiyordu? Her şeyin ötesinde bilimsel bir mucize miydi? Çünkü vücudumda kayda değer miktarda zıp ve zap titriyordu ve... tam olarak nasıl...

Vay canına.

Kollarımı Adrien'in boynuna doladığımda dizlerim titredi, farkındalığım üç şeye odaklandı. Bir, tadı nane, ateş ve yasak meyve gibiydi. İki, bana dokunmuyordu. Üç, bana dokunmasına çok ama *çok* ihtiyacım vardı.

Yaklaştım, zihnim yavaşça kapanırken bedenimi onunkine bastırdım. Ne kadar sert olduğunu, dilim onu doğru şekilde okşadığında kaslarının nasıl titreştiğini hissedebiliyordum. Yine de ellerini kendine saklamaya devam etti.

Parmaklarımı yakasına doladım ve öpücüğü derinleştirmeye çalışırken onu kendime çektim. "*Denemek*" önemli bir kelimeydi.

Adrien dudaklarını dudaklarımdan ayırırken "*Sanchez*," diye mırıldandı.

Adımı böylesine yumuşak bir şefkatle söyleyebildiğini fark etmemiştim. İçime ılık bir zevk titremesi gönderdi ve onu yatağa itmemek için kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Onu tekrar öptüm.

"Ria." Dişleriyle alt dudağımı çekiştirdi; dinlemediğim için bir ceza.

Ama ben durmak istemedim.

Durmak konuşmak demekti. Az önce olanlarla yüzleşmek ve kabul etmeye hazır olmadığım şeyleri itiraf etmek anlamına geliyordu.

Ve en istenmeyen şekilde, bedenlerimiz arasına mesafe koymak anlamına geliyordu. Ben de onu daha sert öptüm. Kokusunda, iniltilerinde boğulana kadar,

ve onun sert vücudunun benimkine karşı verdiği ezici his. Uzuvlarımız

Titreşiyor, hareketlerimiz ağırlaşıyor, sertleşiyor, .

Ama yine

de.

Değildi.

Dokunaklı.

Ben.

Beni kırmıştı. Beynimi parçalamış, irademi paramparça etmişti ve hâlâ aptal ellerini kendine saklayacak kadar kendini kontrol etme cüretine sahipti.

Onu kırmak istedim.

Sahip olduğu tüm soğukkanlılığını ve itidalini kaybetmesini, beni sırlıslıkla ettiği aynı mantıksız, her şeyi tüketen ateşin içine çekilmesini istiyordum. Onun da benim gibi hayal kırıklığına uğramış ve kontrolden çıkmış hissetmesini istedim... işte tam da bu yüzden öpüşmeyi kestim ve bir adım geri attım. Sonra iki. Üç. Dört.

Çünkü bu *da ne?*

Elimin tersini karıncalanan dudaklarıma bastırdım ve Adrien'e ne kadar titrediğimi göstermemek için kendimi zor tuttum.

"Sanırım... Sanırım bu kadar veri yeterli." Bu sesin kime ait olduğunu bilmiyordum ama benimkine benzemediği kesindi.

Adrien'in kapüşonlu gözleri birkaç dakika boyunca bana baktı, sisli ve sersemlemişti. Yumrukları ceplerindeydi, kolları ve omuzları kaskatı kesilmişti.

Adrien sonunda boğazını temizleyip omurgasını dikleştirene ve "Ve?" diye sorana kadar ikimiz de bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedik.

Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Um... korkunç

değildi." Teknik olarak yalan değildi.

"Daha açık ol," diye emretti.

"Sen de oradaydın, bir şey olduğunu biliyorsun. Neden-" Hayal kırıklığı içinde yüzünü ovaladığında parmaklarım avuçlarımda içinde kıvrılırken sözümü kestim. "İyi idi. İyi idi. Ya da harika ya da her neyse. Öpüşmenin olabileceği kadar iyi idi sanırım. Ya da benim hayal edebileceğimden daha iyi idi. Bilmiyorum."

Tamam. Sus. Bu kadarı yeter.

Adrien ellerini indirdi, alev alev yanan yanaklarımı incelerken yüz hatlarındaki gerginlik hafifledi. Bakışlarımı kaçırdım.

"Kızardığında çok güzel oluyorsun, Ria. Bu gerçek dışı."

O özel yorumla ilgili bir şey, o özel tonda söylenmiş, o özel bakışla birlikte, beynimdeki merkezi bir telin

bayat bir ekmek gibi ikiye bölündü.

Ve her şey boka sardı.

"Vay canına," diye bağırarak kendimi şaşırttım. "Artık bu da kesinleştiğine göre, ben yoluma gideyim."

Ve sonra onu selamladım.

...

Onu *selamladım*.

Ve hangimizin daha çok şok bilmiyordum, ben mi yoksa Adrien mi? Beni izlerken dudakları aralandı, kaşları çatıldı.

Aptal elim havada dondu ve tüm vücudum Alevli Sıcak Cheeto'ya dönüşürken ona ters ters baktım.

Aman Tanrım. Ne halt sen?

Avuç içim yanıma çarptı ve çıkışımlı olabildiğince hızlı ve olaysız yapmaya kararlı bir şekilde bavuluma doğru sertçe yürüdüm. Ama Adrien tam önüme geçerek yolumu kesti.

"Affedersiniz," dedim garip bir kibarlıkla, etrafından dolaşmaya çalışarak.

"Sanchez," diye mırıldandı varlığımın belası, bir kez daha önümü keserek yol.

"O benim." Sadece kafamda mıydı yoksa birden Helyum mu soludun?

"Telaşlandın mı?"

Kalbim sıkışmıştı. "Vay canına. Ben öyle düşünmüyorum, dostum. Burası biraz sıcak, değil mi?"

Dişlerim birbirine çarptı, yüzüm tam ve mutlak bir dehşet içinde karıncalandı. *Bu* lanet olası aksan da neyin nesiydi? Steve Irwin ve Moira Rose korunmasız Essex'e sahip olsalardı, aşk çocukları anne karnından bu aksanla ağlayarak çıkardı.

Korkunçtu.

Adrien'in ağzı, Alice Harikalar Diyarında'daki kediyi düşündüren, ama çok daha seksi olan yavaş bir sırıtışa dönüşmeye başladı.

"Aman Tanrım," dedi, sesi eğlenen bir güvensizlikle havadaydı.

"Ben artık gidiyorum." Bu sözümün ardından yine başarısız bir kaçma girişimi geldi. Dudaklarımı yuvarladım ve inatla ona baktım.

"Çok telaşlısın," diye yanlış bir gözlemde bulundu.

Garip bir şekilde kibarlaştım mı, konuşmanın nasıl çalıştığını unuttum mu ve aşırı derecede telaşlandığımda tıbbi olarak endişe verici bir leke moru tonuna döndüm mü? Evet.

Peki Adrien Cloutier beni telaşlandıracak güce ve yeteneğe sahip miydi? Kesinlikle hayır.

"Sana söyledim, telaşlanmadım," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, dilimi hayalet biber sosuyla tehdit ederek, eğer bu kelimelerden birini bile Kanada aksanı dışında bir aksanla söylemeyi aklından geçirirse.

Gözleri yumuşayarak benimkileri aradı. "Bu beklenmedik derecede sevimli."

Benimle konuşurken sesinin bu kadar nazik ve şefkatli olabileceğini bilmiyordum. Ve kesinlikle birinin size *beklenmedik bir şekilde sevimli* demesinin bu kadar kelebek uyandırıcı olacağını düşünmemiştim.

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim, bu yüzden ayaklarımın üzerinde kaydım ve ellerimi arkamda birleştirerek boğazımı temizledim.

"Sanchez," dedi o kafa karıştırıcı yumuşaklığıyla, bir adım öne çıkarak, "ateşkese ne dersin?"

Geri çekildim ve hafifçe duvara yaslandım, göğsümdeki gürültüye rağmen mümkün olduğunca rahat görünmeye çalıştım. "Bu ateşkes meselesine neden bu kadar taktın?" Başardım.

"Neden kadar karşısın?" "Önce sana sordum."

Adrien dudaklarını birbirine kenetledi ve başını öne eğdi. "Benim bir teorim var." Ona baktım. "Pekâlâ. Neymiş o teori?"

"Bence sen ve ben daha çok..." Durakladı, muhtemelen bunu ifade etmenin doğru yolunu bulmaya çalışıyordu. "Sanırım fark ettiğimizden daha uyumlu olabiliriz."

Ona göz kırptım. *Uyumlu* kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor muydu? "Ne şekilde?" Kuşkuyla sordum.

"Her şekilde."

Dudaklarım titredi, sözlerinin saçmalığı geldikçe yetilerim teker teker bana geri dönüyordu. "Şaka yapıyorsun." Elbette şaka yapıyordu.

"Hayır."

"Adrien, biz nefret ediyoruz," diye hatırlattım ona.

"Doğru." Tekrar durakladı, bu sefer dudaklarını ıslatmak ve boğazını temizlemek için. "Senden gerçekten nefret etmediğim kısım hariç."

"Ne?" diye sormadan önce tam on saniye geçti.

Omuz silkti. "Küçümsemek güçlü bir kelime. Senden nefret ettiğimden bile emin değilim."

Kayan bir yıldız çatıdan içeri girip kafama vursaydı daha az şaşırırdım. Ciddi miydi?

"Ve benden nefret ettiğine de ikna olmadım," diye devam etti.

Yanlış. Ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey "Ne? Neden?" oldu.

"Bir önsezi."

Bir *önsezi* mi? Gerçekliğin hangi çarpık versiyonunda ona karşı saf bir aşağılamadan başka bir şey hissettiğime dair herhangi bir belirti vermiştim? Öpüşme olayı dışında, ama o yeniydi ve sayılmazdı.

Ayrıca, birinden nefret edip yine de onu öpmek isteyebilirsiniz. Örnek olarak, ben ve Adrien. Tam burada, şu anda.

Direkt emirlerime rağmen gözlerim onun pek de vasat olmayan ağzına mı kayıyordu? Evet.

Parmaklarım onun yakasından tutup vücudunu tekrar kendime çekme arzusuyla seğiriyor muydu? Tabii ki.

Hala onu boğmak istiyor muydum? Kesinlikle istiyordum.

Ya da bekle... hayır. Boğmak biraz fazla şiddetli olabilir. Bir kemiği kıracak kadar sert olmadığı sürece kaval kemiğine atılacak bir tekme muhtemelen daha uygun sonuçlar verirdi, çünkü muhtemelen bunu intikam almak için beni başka bir saçma anlaşılmaya çekmek için bahane olarak kullanacaktı.

Sırada ne var? Beni gerçekten onunla evlenmeye mi zorlayacaktı? Koca bir düğün planlayıp beyaz bir elbiseyle koridorda yürümek zorunda mı ? Sonra ne olacaktı? "Şimdi gelini öpebilirsiniz" kısmında farkında olmadan yanlışlıkla inler miydim? *Kilisede* mi? Bir *rahibin* önünde?

Bekle bir dakika. Neden Adrien'la evlenmeyi düşünüyordum ki? Nasıl oldu da- Gerçek hayattaki Adrien adımı söyleyerek beni gerçekliğe geri döndürdü.

"Ha?" Belagatle sordum.

"Tamamen sessizleştin."

"I..." *Gaia Ana'nın kendisine yemin ederim ki, onunla evlenmek hakkında yüksek sesle bir şey söylersen, seni pencereden aşağı fırlatırım.* "Evlenirim."

Hayır

.

Bekle

.

Adrien kaşlarını çatarken ben başımı salladım.

"Nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum yani. Senden nefret ediyorum," diye çabucak açıklığa kavuşturdum, burnumun etrafında alevlenen hislere çok fazla dikkat etmemeye çalışıyordum.

O caymadı. "Bilirsiniz, birbirinden nefret eden insanlar genellikle sevişmekten hoşlanmazlar."

"Birinden nefret edebilirsin ama yine de fiziksel olarak ondan etkilenebilirsin," diye karşı çıktım. "Ne yazık ki bu iki şey birbirini dışlamıyor."

"Yani benden etkilendiğini kabul ediyorsun."

"İnanın bana, kimse benim kadar hayal kırıklığına uğramamıştır," dedim ciddiyetle. "Hayal kırıklığına uğramadım. "Hayal kırıklığına uğramadım. Bana karşı hissettiğin muazzam fiziksel çekim?"

"Her şeyden önce, kimse *muazzam* miktarda bir şeyden bahsetmedi."

"Ağır bir şekilde ima edildi."

"İkincisi," diye devam ettim, onu görmezden gelerek, "birbirimizden etkileniyor olmamız bu konuda harekete geçmemiz gerektiği anlamına gelmez."

"Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Hayır dersem, beni dinler misin?"

"Pek olası değil. Ve bence buna göre hareket etmeliyiz."

Ona belli belirsiz bir ilgisizlikle bakarak kendine özgü kertenkele göz kırpsını taklit ettim. "Senin en kötü fikirlerinden biri. Ve bu da bir şey ifade ediyor."

"Erkek saçı yapsam ve tenimi maviye boyasam fikrini değiştirmeye yardımcı olur mu?"

"Son kez söylüyorum, tarçınlı rulo, *cinnaman-bun* değil. Ve eğer deneseydin arketipten daha fazla uzaklaşamazdın-bekle," diye araya girdim, beynim bir adım geri gitti. "Evet desem yapar mısınız?"

cevap vermedi.

...

cevap vermedi.

"Kapa çeneni. Bunu gerçekten yapar mıydın?" Beklenmedik bir heyecan dalgası kan dolaşımımı hızlandırdı, hayal gücüm mavi tenli Adrien'in iğrenç bir erkek topuzuna sahip görüntüsüyle çılgına döndü.

Bir omzunu kaldırdı. "Belki."

Vay anasını. "Fotoğraf çekebilir miyim?"

"Onları herhangi bir yerde yayınlar mısınız?"

"İnternette mi? Hayır. Duvarlarımda gerçek boyutlu posterler şeklinde mi? Evet. Son derece kültürlüyüm ve sanata her zaman büyük önem vermişimdir. Bu *çok* önemli."

Ağzı seğırdi. "Bunun sanat sayılacağını sanmıyorum, Ria."

"Çünkü belli ki sanattan anlamıyorsun, Adrien."

Güldü, gözleri yine o yeni şeyi yaptı, yumuşadı ve yapış yapış oldu. Çok garipti. "Sanırım değil."

Ve erimiş yapışkanlık içime daha komik şeyler yapmaya başladığı için başka yöne çevirdim. "Ayrıca, küçük bir hatırlatma, uzaylıların boynuzları, kuyrukları ve dişleri var. Yani tüm bunları eklediğinizden emin olun."

Adrien eğlenerek başını salladı, gözlerinin kenarları kırışıyor, gamzeleri tamamen ortaya çıkıyordu.

Ve sinir bozucu derecede çekici olduğumu söyledi.

Öne doğru bir adım attı, benimki yukarı doğru eğilirken o da çenesini aşağı doğru eğdi. "Yine bakıyorsun, Sanchez."

Yutkundum ve bakışları hareketin izini sürerek düştü. "Ve her zamanki gibi sen de bana bakıyorsun Cloutier."

"Elimde değil," dedi, gülümsemesi hafifçe azaldı. "İnan bana, denedim. Özellikle de başlangıçta."

"Başlangıçta yaptığın tek şey bana ters ters bakmaktı," dedim ona. "Ondan da çok vardı," diye itiraf etti.

"Hâlâ var." "Daha

az." "Zar zor."

Başını öne eğdi. "Her zaman söylediğim her şeyle tartışmak zorunda mısın?" "Evet."

"Velet," dedi usulca. Neredeyse şefkatle. Sanki bu sadece bizim işimizmiş gibi; yaptığımız şey.

Cidden. Birdenbire onun içine ne girmişti? Ve *bana* ne olmuştu? Neden bundan bu kadar zevk alıyordum?

Kanım gümbürdüyor, kalbim dörtlü atıyordu. Ve kaç kez durmaya çalışsam da bakışlarım onun ağzına doğru kaymaya devam etti.

"Ria. Bana öyle bakmayı bırakmalısın." "Neden?"

"Çünkü sen isteyene kadar sana dokunmayacağıma söz verdim."

Dudaklarımı yaladım, midem bulandı. "Asla sormayacağım ama sana izin veriyorum. Sende var, o yüzden... istersen bana dokunabilirsin."

Orada. Top onun sahasındaydı.

Kaşları çatıldı, kara gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ama istediğin bu mu?"

"Öyle olmasaydı hala burada olur muydum?"

"Yine de söylediğini duymak isterim," diye ısrar etti.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bir de utanmadan uyumlu olduğumuzu söylüyorsun."

"Biz uyumluyuz."

"Açıkçası benimle dalga mı geçiyorsun yoksa gerçekten bu kadar mı kandırılıyorsun anlayamıyorum."

"Açıkçası bunu gerçekten görmüyor musunuz yoksa görmek istemediğiniz için aktif bir inkâr içinde misiniz anlayamıyorum."

"Bu sabahı hatırlıyor musun? Kahvaltıda? Kuru üzümle ve ayaklarını yere vuruşunu?"

Daha eğlenceli. "Seviyorum."

"Flaş haber, Adrien: *Uyumlu* insanlar - *birbirlerinden nefret etmeyen* insanlar - böyle şeyler yapmazlar."

"Öfke nefretle aynı şey değildir. Bastırılmış hayal kırıklığı da öyle." "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Yani normal şartlar altında tanışmış olsaydık aramızdaki şeylerin farklı olacağını düşünmüyor musun?"

"Öyle mi?"

"Aynen öyle, Sanchez. Bize bak. Hemen şimdi."

"Evet. Didişiyoruz. Her şey hakkında didişiyoruz, Adrien. Her şey hakkında."

Sırıttı. "Şakalaşmakta oldukça iyiyiz, kabul ediyorum." "Ben öyle demedim."

"Ben de öyle duydum," diye karşı çıktı. "Ama bu benim bahsettiğim şeyin sadece bir parçası."

"Gerisi ne?"

"Senin beni son derece çekici bulman ve benim de seni sinir bozucu derecede güzel bulmam. Benimle kavga etmeye çalışmadığın zamanlarda senin zeki, komik ve çekici olduğunu düşündüğüm kısım." Bakışları erimeye başladı. "Sonunda pes edip sana dokunmam için yalvardığında sana geri kalanını gösterebilirim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve burnumdan bir ciğer dolusu hava çıkardım. "Sana rızamı verdim. Bu yeterli. Bana dokunman için sana yalvarmayacağım," dedim kararlılıkla. Bunun için çok fazla gururum vardı.

Ağzı küçük, ukala bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu çok kötü. Sana yapmak istediğim tüm o ağza alınmayacak şeylerden gerçekten zevk alacağını düşünüyorum."

sen."

Sorma, sorma, . Lütfen sorma.

"Tam olarak ne gibi?" Çapraz kollarımı sıkarak sordum. "Bu konu son açıldığında, olan biten her şey için beni cezalandırmayı planladığını söylemiştin."

"Ben yaptım."

"Peki senin çarpık, şeytani zihnindeki ahlaksız cezalardan hangisinden hoşlanacağımı düşünüyorsun?"

"Hepsi. Her biri."

Her ne sebeple olursa olsun, bunu söyleme şekli kalbimin duracakmış gibi atmasına neden oldu.

Yutkundum, kalçalarım sıkıştı. "Bana bir örnek ver. Böylece sana bundan ne kadar nefret ettiğimi söyleyebilirim ve tüm bu meseleyi geride bırakabiliriz."

Avucunu başımın hemen yanındaki duvara dayadı. Sonra etrafımızdaki havayı oksijensiz bırakarak eğildi. "Bunlara *ağza alınmayacak şeyler* denmesinin bir sebebi var. Ama hoşlandıklarımızı, hoşlanmadıklarımızı ve katı sınırlarımızı tartışmaktan mutluluk duyarım. Bunlar önemli."

Göğsüm dönüyor, tenim kızarıyor ve aşırı hassaslaşıyordu. Artık o kadar yakınımıydı ki sıcak nefesinin öpücüğünü tenimde hissedebiliyordum. Tanrım, harika kokuyordu.

Gülümsemesi genişledi. Gamzeler, gamzeler, gamzeler. "Böyle kızardığında çok güzel oluyorsun, Sanchez. Bununla başa çıkamıyorum."

Kalbim tekledi. Nefesim titredi. Ve şimdi bana dokunmasına gerçekten ihtiyacım vardı.

Bu ne zaman oldu? Ne zaman boğmak istediğim adamdan, sikiinde boğulmak istediğim adama dönüşmüştü?

Harika. Şimdi Adrien'in sikiinde boğulmayı düşünüyordum. Ve bu fikirden nefret etmiyordum. Azıcık bile.

Sana ne oldu? Bana. Bize. Eskiden zihinsel olarak çok dengeliydik.

Beynim metaforik bir parmakla Adrien'in asimetric gamzelerini işaret etti. Bu *onların* hatasıydı.

Ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi sırtıyordu. Sanki bana ne yaptığını, beni nasıl mahvettiğini çok iyi biliyormuş gibi.

Onu tekrar mahvetmek için neler vermezdim. "Sanchez."

Adrien adımı her söylediğinde bir dolarım olsaydı, bu odadaki en zengin kişi olurdum. Muhtemelen. Kafamı gerçekten saramadım

bir milyar dolardı ve internete göre bunlardan bir sürü vardı.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diye mırıldandı.

Boğazım kurumaya başlamıştı. Ona cevap vermenin mümkün olan en seksi yolunu düşünmeye çalıştım ama beynim şehvetli bir yapışkanın içinde erimişti.

Cevap vermem çok uzun sürdüğünde, isyankâr küçük duraklamalarımın sabırsızlanıyormuş gibi homurdandı. "Bana nasıl sikilmek istediğini söyle güzel kız."

Kalbim durdu, ağzım hafifçe açıldı.

Güzel kız.

Bu lakap içimde dalgalanıyor, kalçalarımın arasındaki ateşli sızıyı besliyordu. Bana tekrar böyle hitap etmesini çok istiyordum. Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar.

Seni sikinde boğduktan önce mi sonra mı? Sırasında.

Kesinlikle sırasında.

Neye dönüştün sen?

"Bana dokunduktan sonra söyleyeceğim," diye başardım. "Güzelce sorduktan sonra sana dokunacağım."

O kadar tahrik olmuşum ki rahatsız olmaya başlamıştım. Kalçalarım ve uyluklarım kıpırdandı ve bakışları hareketlere kaydı, çenesi büküldü.

Daha fazla dayanamadım. Gerçekten dayanamıyordum. Hava elektriklenmişti, bedenim yanıyordu, gezegenin oksijeni tükenmişti ve ben patlayacaktım.

Ve aynen öyle oldu, patladım.

Tüm rasyonel düşüncelerimi ve mantığımı elimden alacak şekilde patladım. Sadece geri tepebilecek şekilde. Ama umurumda değildi.

Bu oyunu oynamak mı istedi? *Güzel.*

Akıcı ve inanılmaz derecede sinirli bir hareketle ceketimi çıkardım ve yere fırlattım. Sonra gömleğime yöneldim.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Yapmayacağın şey." Gömleğimi ceketimin üstüne attım.

Luke'un benim için seçtiği balayı iç çamaşırı koleksiyonundan bordo dantelli bir sütyen ve ona uygun bir tanga giyiyordum.

Adrien'in gözleri karardı.

Aydınlatma. Gök gürültüsü. Uzaklarda bir yerde sirenler.

Duvara dayadığı eli yanına düşü.

"Ria."

Bana bakışında vardı. Sesinin tonunda.

"İstediğin kadar ukalalık yapabilirsin, yumruklarını savurabilirsin, kavga çıkarabilirsin, uygun gördüğün şekilde bana eziyet etmeye devam edebilirsin... ama ben uygun gördüğüm şekilde karşılık veririm."

Bana dokunmayacaksa nasıl misilleme yapmayı planlıyordu?

Bunu çok iyi düşünmemiştii, değil mi?

Tavırları değişmeye başladı; daha önceki küstahlığı yerini şiddetli bir gerginliğe bıraktı.

Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve fermuarını yavaşça, yavaşça, yavaşça aşağı çektim. Her hareketimi izliyordu, çenesi çalışıyor, azı dişleri sıkılmıştı.

Bekledim, gerginliğin yatışmasına izin verdim, istediği kadar bakmasına izin verdim. Parmakları yumruk haline gelmeden önce kalçalarımaya doğru seğırdi.

Bu benim işaretimdi.

Parmaklarımı kot pantolonumun kemerinin altından geçirdim, kalçalarımaya aşağı sıyırdım ve tekmeleyerek çıkardım. Sonra yarı çıplak, şarap rengi dantelden iki ince şeritten başka bir şey giymeden önünde durdum.

Artık nefes almıyor ya da hareket etmiyordu. Boynunda ve kollarında bir sürü damar çıkmıştı, kasları şişmişti, sanki benimle dövüşmek mi yoksa sevişmek mi istediğine karar veremiyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de hangisini istediğimden emin değildim.

Külotumun narin eteğiyle oynadım, bir kez fiskeledim. İki kez. Parmaklarımı ağılıkla izlerken çenesindeki üç ayrı kas kasıldı. Yumrukları bembeyazdı.

"Biliyorum," dedim. "Çıplak harika görünüyor." Bakışları ölümcüldü.

Sessizlik daha da fazla.

Şimdi ikimiz de geri adım atmak istemediğimiz bir bakışma yarışına kilitlenmiştik.

Ve sonra dedi ki, "Yatağı gir."

Bu bir emirdi. Bu konuda hiçbir soru yoktu, tartışmaya yer yoktu. Heyecan gövdemden yukarı fırladı. Öne doğru eğildim, dudaklarım onunkilere değerken

Meydan okumamı fısıldadım. "Yap. Beni."

Zaman tam olarak bir kalp atışı boyunca durdu.

Sonra elleri üzerimdeydi ve dünya alevler içinde kaldı.

alev alev yanan bir .

Adrien'in kaslı kolları etrafımı sararken, aç ağzı benimkini ezerken vücutlarımız birbirine çarptı.

Öpücük yumuşak değildi. Güzel, hoş ya da romantik değildi. Haftalardır biriken öfke, hayal kırıklığı ve bastırılmış gerginliğin taşmasıydı. Birbirimize karşı hissetmediğimizi iddia ettiği tüm o nefretti. Saf açlık ve ihtiyaçtı.

İkimiz de bunu istemedik ve bunun için birbirimizi cezalandırmaya kararlıydık. Bana göre, hepsi onun suçuydu. Ona göre, hepsi benim suçumdu.

Yani, savaştık.

Sırtını tırmaladım, o da parmaklarını kalçalarımına geçirdi. Saçlarından bir tutam çektim ve o da beni duvara yapıştırdı. Dillerimiz birbirini itip kakıyor, dişlerimiz çok sert ısıırıyordu. Vahşi, aç ve vahşiydi.

Belki de ihtiyacımız olan şey buydu. Belki de birbirimizi bir kez becermeli, bunu sistemlerimizden çıkarmalı ve yolumuza devam etmeliydik. Belki de fiziksel olarak birbirimize uygun değildik ve tüm bunlar zaten fiyasko olacaktı. Çok kavgacı, çok agresif, çok vahşi davranıyorduk. Bir rekabet gibiydi, sanki egemenlik için savaşıyorduk, ikimiz de diğerine boyun eğmek istemiyorduk. Bu-

Adrien öpücüğü kesti.

"Benimle mücadele etmeyi bırak," diye bağırdı, vücudu benimkiyle aynı hızadaydı. Üzerindeki tüm sert kasları ve uyarılmayı hissedebiliyordum.

"Benimle savaşıyorsun," diye nefes nefese karşılık verdim.

"Çünkü kontrolü ele almaya çalışıyorsun."

"Onu almana izin verecek değilim."

"Böyle devam edersek kan akacak," dedi. "Neden şaşırmış gibisin?"

Ne bekliyordu ki? "Ria, sen-"

"Daha fazla konuşmak yok, bunu zaten çok fazla yaptık. Sadece bu işi halletmemiz gerekiyor, sonrasında ikimiz de daha iyi hissedeceğiz. Ya da daha kötü. Her iki durumda da bunu bileceğiz."

Kemerine uzandım.

Kaşları birbirine kenetlenmişti ve parmaklarım kemerinin derisini sıyırmaya fırsat bileklerimi yakalamış ve iri bir eliyle arkamdan sıkıca kavrayıp sabitlemişti.

Aman Tanrım. "Şimdi ne olacak?" "Hayır," dedi.

Bu kelime ciğerlerime sanki bir buz kütesine kafa üstü atlamışım gibi saplandı.

Bany

o. *Hayır*, yani bunu istemedi.

Hayır, ya ben durumu yanlış anladım ya da o fikrini değiştirdi.

Hayır, *durmak* gibi.

"Tamam." Düşünmedim bile, sadece bir adım geri çekilip ona biraz oda.

Ama kımıldamama izin vermedi.

"Bekle. Sadece... düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım var," dedi.

O bir, iki, üç nefes alırken ben kıpırdamadan durdum. Sonra alnını alnıma bastırdı. Saniyeler geçti, sonra dakikalar. Yavaşça nefes aldık. Yavaş yavaş kaslarımızdaki aşırı gerginlik azalmaya başladı, bileklerimi kavrayışı yumuşadı ve başparmağı tenimi okşamaya başladı. Vücudum onun sıcaklığına karşı erimeye başladı, ta ki ona tamamen sarılana kadar.

Olması gerekenden çok daha hoştu. Yaptığımız tüm kavgalara rağmen, vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Sonunda başını kaldırdığında gözleri daha yumuşaktı, daha akıllı başındaydı. "Bana istediğinin bu olduğunu söyle," dedi. "Sana dokunmamı iste."

"Aman Tanrım. Sanki bir zaman döngüsünde sıkışmış gibiyiz." Ses tonumun ne kadar az agresif olduğuna şaşırmıştım. O küçük mola harikalar yaratmıştı.

"Söyle." Başparmağı yine bilek kemiğimi okşadı ve nefesim kesildi.

"Seni kırmak istemem ama zaten bana dokunuyorsun." "Eğer söylemezsen, dururuz."

"Sana rıza gösterdim, dilim beş dakikadan daha kısa bir süre önce ağzındaydı ve karşında yarı çıplak duruyorum. Bu nasıl yeterli olmaz?"

"Kelimleri duymaya ihtiyacım var." "Neden?"

"Sadece yapıyorum."

"Neden?"

"Çünkü sana kızman için bir neden daha vermeyeceğim.

Ben.

"Beynim kekeledi. "Ne?"

Burnu şefkatle benimkine değdi, yumuşak bir nefes kaçtı.

Akciğerler. "Kafamın içindesin, derimin altındasın, her yerdesin Ria. Sen etraftayken doğru dürüst düşünemiyorum ve işaretleri yanlış okumadığıma güvenemiyorum."

Göğsümde bir şey sıkıştı ve bir yanıt vermek için çırpınırken ağzımın işe yaramaz bir şekilde kapanmasına neden oldu. Gerekçesinin bu olmasını beklemiyordum.

"Emin olmam gerek," diye tekrarladı. "Bunun sadece bir alay, öfke ya da benden öç almaya çalışma olmadığını bilmem gerek. Bana bunun ayrıntılı bir intikam planı olmadığını söyle. Sana dokunmamı istediğini söyle."

Ne tür bir sosyopat intikam almak için başka biriyle seks yapar? Ama ben bu düşüncemi yüksek sesle dile getiremeden Adrien diğer elini boynuma götürdü ve avucunu boğazımın sütununda gezdirdi. Dudaklarım onunkilerle aynı hizaya gelene kadar çenemi yukarı doğru eğmek için tutuşunu kullandı. Diğer eli bileklerimin üzerinde sabit kaldı.

Ve *tamam*. Alt bölgelerimin verdiği tepkiye göre, vücudum *gerçekten* hoşuma gitti.

"Sadece bir kez söylemen yeterli," diye söz verdi, parmakları boğazımı hafifçe sıkarken. "İstediyini kabul et, savaşımayı bırak, ben de seni tutarsızlıktan başka bir şey kalmayınca kadar becereyim, Ria. Seni masamın üzerine yatırıp, fantezilerini kurarak kendime işkence ettiğim saatler boyunca seni yiyeceğim ve sonra da seni tatmayı bu kadar istememe neden olduğun için seni cezalandıracağım."

... *Vay*

canın

a.

Konuşurken dudakları dudaklarıma değdi, başparmağı nabzımın boynumdan dışarı atmaya çalıştığı noktayı okşadı.

"Başka ne yapabilirsin ki?"

Bunu sormak için ağzıma talimat vermemiştim ama şikayet etmiyordum.

Çünkü, tekrar söylüyorum, *vay* canına.

Dudakları büküldü. "Bilmek istediğinden emin değilim. Hayal gücüm biraz kontrolden çıkmaya başladı."

"Daha fazla ağza alınmayacak şey mi?"

"Ve her geçen saniye daha da anlatılamaz hale geliyorlar. Bu sizi korkutabilir."

"Bu en iyi senaryo olurdu. O zaman yapmak üzere olduğumuz tüm hatalardan kaçınmış oluruz."

"Ve bu size bir hata gibi geliyor, öyle mi?"

Evet demek için ağzımı açtığımda bunun tam olarak doğru olmayabileceğini fark ettim. Bu bir hataydı, evet, ama öyle *hissettirmiyordu*. Vücutlarımız birbirine karşı erimişken, başparmakları tenimi okşarken değil.

"Bana sadece ne yapacağını söyle," diye ısrar ettim.

Bir tereddütlü kalp atışı daha, sanki ne kadar dürüst olacağını tartışıyor gibiydi ve sonra, "Sana o küçük yeşil slipi giydireceğim, seni dizlerimin üzerine yatıracağım ve dün gece bana yaşattıkların için sana şaplak atacağım. Seni bağlayacağım ve bana söylediğin her yalan için seni bir kez uçlayacağım." Parmakları tekrar boğazımı sıkarken dilinin ucunu alt dudağımın üzerinde gezdirmek için durakladı. "Ve bu kadar güzel olmanın, seni böyle istememi sağlamanın cezası olarak, seni benim için boşalmaya zorlarken seni bağlı tutacağım. Tekrar ve tekrar. Durmam için yalvarıp yakarmanın ötesine geçene kadar; nasıl söyleyeceğini hatırladığın tek kelime benim adım olana kadar."

Vay anasını.

"Ve bu sadece başlangıç," diye söz verdi.

Cevap vermemi bekledi ama beynim durmuştu ve yapabildiğim tek şey aval aval ona bakmaktı.

"Daha fazlasını bilmek ister misin?" diye alay etti, belli ki beni içine soktuğu sessizlikle eğleniyordu.

Yetilerim nihayet geri dönmeye karar verdiğinde, "Sanki bu tek seferlik bir şey değilmiş gibi konuşuyorsun" dedim.

"Bunun tek seferlik bir şey olacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Anlıyorum." Bana inanmadığını gizlemeye bile çalışmadı. "Yani gerisini bilmek istemiyorsun. Sadece... asıl olaya geçelim mi?"

Başparmaklarının zihnimi eritecek şekilde tenimi okşamaya devam etmesi, mantıklı düşünme yeteneğime yardımcı olmuyordu.

"Yine de bana söylemelisin. Böylece hangi kurşunlardan kaçtığımı bilirim," dedim.

Sanki şaka yapmışım gibi kısık bir kahkaha attı. "İyi olduğun zaman seni ödüllendirmek isteyeceğim. Sana oyuncaklar alacağım ve seninle oynayacağım. Bileklerini bağlayacağım ve sana sikimi yedireceğim. Seni öveceğim, yalayacağım ve istediğin becereceğim." Alt dudağını ısırды, sonra yatıştırıcı bir şekilde yaladı. "Bana izin verirsen seni çok şımartırım, Ria."

Aman Tanrım.

"Kulağa nasıl geliyor?" diye mırıldandı.

"Oldukça pis bir ağzınız var Bay Cloutier." "Hiç umurunuzda değil gibi görünüyor, Bayan Sanchez."

Ben . Tam tersi aslında.

"Soruma cevap verin. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bunların hiçbirini istememeliyim."

"Ama sen ." Bu bir soru değildi.

Yutkundum. "Evet."

"Hangi kısmı?"

"Hepsini."

"Söyle."

Direnişim azaldı, isyan etme arzum Adrien'in tehdit ve vaatlerinin her birini yerine getirmesi için duyduğum çok daha acil ve kuduz ihtiyaç tarafından bastırıldı. Uyarılma müthiş bir uyuşturucuydu; özellikle de bu kadar uzun süre bastırılmışsa.

"Onu istiyorum."

Nefesi kesildi, boynumdaki tutuşu hafifçe sıkılaştı. "Açık ol."

"Bana dokunmanı istiyorum. Cezalandırılmak, övülmek ve az önce söylediğin diğer her şeyi istiyorum." Ve sonra, iyi olduğum için beni ödüllendireceğine söz verdiği için, gururumun küçük bir parçasını yuttum ve "Lütfen" dedim.

Boğazının derinliklerinden memnun bir gümbürtü yuvarlandı. "Güvenli kelimen nedir?"

"Tarçın."

"Seni öptüğümde yine savaş açacak mısın?" Başımı salladım.

"Aferin kızıma."

Ağzı tekrar benimkine indi. Bu sefer bir savaş değildi. Bu sefer dişlerimiz kan akıtmak için çıkmamıştı ve dillerimiz birbirimizi alt etmeye çalışmıyordu. Dişlerimizi ve pençelerimizi geri çektik.

bitti, ve kahretsin, çok daha iyiydi. Ayak parmaklarım kıvrıldı, kalbim yerinden fırladı, midemi ateş böcekleri sardı ve sanki içten dışa yanıyormuşum gibi hissettim, ama olabilecek en iyi şekilde.

Adrien boynumu ya da bileklerimi bırakmadı, beni tam olarak istediği yerde tutmak için onları kavrayışını kullandı ve bu konuda bana fazla seçenek bırakmadı. Direnmeyi bıraktığımda vücudumun bundan ne kadar zevk aldığı şok ediciydi (endişe verici?).

Sonunda dudaklarını çektiğinde oksijensizlikten bayılmak üzereydim. Neredeyse sızlanacaktım.

"Kemerimi çıkar," dedi alçak sesle.

Bileklerimi bıraktı ama diğer elini olduğu yerde tuttu, başparmağı boynumun yan tarafını okşuyordu. Ben kemerini kurcalarken o yüzümü izleyebilsin diye başım yukarıda kaldı.

"Sinir bozucu, uygunsuz... çıldırıcı derecede güzelsin, Ria."

Sözler kafamda tekrarlandıkça kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve sırtışı bana bunu hissettiğini söyledi. Kemerini çıkardım ve o da elimden aldı.

"Yatağa uzan ve bacaklarını benim için aç-"

Açıkçası, ona bu kadar kolay itaat etmeye devam etmeyecektim. Hâlâ gururumun, haysiyetimin çoğuna sahiptim.

"-güzel kız."

Ciğerlerimdeki hava o kadar hızlı boşaldı ki başım döndü. Kirpiklerim titredi, kalbim kaburgalarımın çarptı ve bana böyle seslenmesinin ne kadar hoşuma gittiğine inanmadım.

Tepkimi izlerken ağzı yavaş bir sırtışla genişledi, gamzeleri zevkle patladı.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldandı, eğilip alt dudağımı emdi. "Bu nasıl adil olabilir? Nasıl bir şansım olabilirdi ki?"

Bilmiyordum ama kesinlikle bana bunu ödetmesi gerekiyordu. Kesinlikle.

"Benim için yatağa gir," dedi tekrar.

"Önce yeşil elbiseyi giymemi istediğini sanıyordum."

Çenemi ısırıldı. "Bu yarın gece için. Şu anda seninle görülecek başka bir hesabım var. Beni bekletmeye devam edersen, bunun sonuçları olabilir," dedi şakacı ve şeytani bir ses tonuyla.

Bunu düşündüm. "Eğlenceli sonuçlar gibi mi, değil mi?"

Kıkırdadı. "Ödülü çok daha iyi olacak. Yerinizde olsam dinlemeyi seçerdim."

Bu sefer onunla tartışmadım. Yarın gece olmayacağı konusunda -bir kez daha- ısrar etme ihtiyacı hissetmedim. Sırt üstü uzandım, kalçalarım onun için açılırken bakışlarını tuttum.

Yatağın kenarına kadar geldi, yakıcı bakışları vücudumda ateşin izini sürüyordu.

"Sanchez." Tek bir parmağını karnımda gezdirmeden önce ismimi *mırıldandı*. Göbek deliğimin güneyindeki bir grup kas titredi. "Bu külotu sıırıslıkla etmişsin. Mahvolmuşlar. Hepsi benim için mi?"

Bunu bir yanıtla onurlandırmayacaktım. "Evet," dedi sürtük ağzım hemen.

"Sana yapmak istediğim tüm ahlaksız şeylerden bahsetmem hoşuna gidiyor mu?"

"Onları gerçekten yaptığında daha çok hoşuma gidecek. Ama evet, görünüşe göre müstehcen konuşmalar benim için büyük bir şey." Kim bilebilirdi ki?

Mırıldandı. "Bileklerini birleştir."

Deri kemerini ustalıkla bileklerimin altından ve üstünden geçirip sabitlemesini izleyerek dinledim. Bilinmeyen bir başka sapkınlığının kilidi açıldı. Bir video oyunu gibiydi.

"Bu nasıl? Çok mu sıkı?"

Başımı salladım.

Sonra yataktan uzaklaştı.

Başımı yatağa vurmak istedim. Bunu bilerek yaptığını biliyordum. Beklemek cezamın bir parçasıydı. Ama bu daha o bana dokunmadan azgınlıktan ölecektim.

Ve sonra garip *tıkırtılar* duydum. Kaşlarımı çattım ve tekrar yatağa yaklaşan Adrien'a bakmak için başımı çevirdim. Elinde kristal bir bardak tutuyordu... Tanrım.

"Söyle bana Sanchez. Geçen hafta gerçekten kahveme gizlice buz mu koydun?"

Bu yüzden mi onları bana getirdiğinde hep ılıktılar?"

Tamam, bunun olacağını tahmin etmediğimi kesin olarak söyleyebilirim.

"Belki."

Buzu hangi cehennemden almıştı? Odada mini bir buzdolabı vardı ama o ters yöne doğru yürümüştü.

"Ve bu konuda bana yalan

söyledin." "Söyledim."

"Komik olduğunu düşündün."

"Çok komik," diye
onayladım. "Tekrar yapar
mıydın?"

"Bir kalp atışında. İlk hafta büyük bir pislik gibi davrandın."

bakı Bardağı üzerine bırakırken ağzı bir karış açık kaldı. "I
n."

Sonra üzerime eğildi, bir avucunu başımın yanına koyarak
dudaklarını benimkilere indirdi. Öpücük aldatıcı bir şekilde yumuşak ve tatlıydı.
İçimden hevesli küçük bir inilti çıkardı ve ayak parmaklarımın yorgana
gömülmesine neden oldu.

"Peki hiç klitorisimize buzla dokunuldu mu Bayan Sanchez?" diye
mırıldandı dudaklarıma karşı.

İçimdeki tahrik kaynarken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.
"Yaptığımı söyleyemem, hayır."

Beni tekrar öptü, yumuşak ve işkence edercesine tatlı. "Nasıl bir his
olduğuna dair bir teorin var mı?"

"Soğuk," diye kestirip attım.

Kıkırdadı ve ben aptalca sorular hakkında akıllıca bir yorum yapamadan,
küçük buz küpünü boynumun kıvrımına bastırdı ve vay canına. Soğuk vardı, bir
de vücudunuz son yirmi dakikayı içten dışa yanarak geçirmişken buz gibi bir
buzla dokunulmak vardı.

Adrien derin bir öpücükle nefesimi yuttu, sırtım yataktan kalkarken dili
benimkini okşuyordu. Zaten erimekte olan işkence küpünü boynumda,
göğsümde, dekoltemde gezdirmeye başladığında titredim ve sızlandım.
Kalçalarım kıkırdadı, bileklerim bağlarına karşı sarsıldı. Kollarımı ona dolamak
ve vücudunu kendime doğru çekmek istedim.

"Bu nasıl?" diye alay etti, donmuş küpü yavaşça kaburgalarımın altına
kaydırırken. "Soğuk."

Küçük bir kahkaha daha. Esprilerimi ne zaman eğlenceli bulmaya
başladığını tam olarak kestiremiyordum ama esprilerimden birine her
gülümsediğinde ya da güldüğünde göğsümde garip bir şekilde hoş bir tatmin
duygusu uyanıyordu. Özellikle de komik olmadıklarında.

"Dersimizi almaya başladık mı?" diye sordu buz parçasını kaburgalarımın
üzerinde gezdirmeye devam ederken.

"Bilmiyorum, kontrol edelim mi? Gidip biraz kahve alalım, bakalım bir şey
dökmüş müyüm?"

Görünüşe göre midemin alt kısmı aşırı sıcaklara karşı inanılmaz derecede hassastı. Özellikle de onlar tarafından hazırlıksız yakalandığında.

Adrien buzu göbek deliğime kadar götürürken, "Kıpırdama," diye emretti. Orada bıraktı. "Eğer düşmesine izin verirsen, bu gece boşalamazsın."

"Ne? Bu çok kaba," diye karşı çıktım. Kaygan küçük puştun derimden kayması için bir kasımın ya da uzvumun yanlışıyla sarsılması yeterli olacaktı ve karın kaslarım şimdiden titremeye başlamıştı.

"Ama ben seni soyarken orada tutmayı başarırsan, seni becermeden önce dilime boşalmana izin veririm."

Oh.

Oh, tamam.

Güzel. Güzel, güzel, güzel.

"Yani, tabii, eğer istediğin buysa."

Parmakları kalçalarımda, uyluklarımda gezinmeye başlarken bana muzip bir sırıtiş daha attı. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım bu konuşma bitmeden buzlar tamamen erimiş olacak.

Normalde seks sırasında bu kadar çok konuşur

musunuz?" "Hayır," diye yanıtladı.

"Yakınından bile geçmem."

"Ah, başka bir işkence yöntemi o zaman." Şaka ona göreymiş çünkü bundan oldukça keyif alıyordum.

Cevap vermedi, elleri göğsümde gezinirken dikkati tenime yapışmıştı. Sonra dantelli sütyenimi göğüs kafesimden aşağı sıyırdı, ta ki göğüslerim onun için tam teşhir olana kadar.

"Tanrım. Ne kadar mükemmel olduğuna bir bak."

Nesnel olarak, bu doğru değildi. *Nesnel* olarak, mükemmel olmaya yakın bir yerde değildim. Ancak bu bilgi, vücudumun iltifata verdiği tepkiyi hafifletmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Neredeyse yatağın içinde eriyecektim.

Sözlerinin sıcak yakıcılığına o kadar kapılmıştım ve karnıma değen buzun donduruculuğu altında mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışıyordum ki, sol meme ucumun üzerinde sürüklediğini hissedene kadar başka bir küpe uzandığını fark etmemiştim.

Nefesim kesilirken tüylerim diken diken oldu ama bedenim kıpırdanıp çırpınmadan hemen önce onu durdurmayı başardım. Bir mucize.

"Aferin kızıma," diye alçak sesle övdü Adrien, pembe tomurcuğumu taze küple daire içine alarak. Bu beklediğimden çok daha yoğun hissettirdi. Belki de sürpriz unsurundan dolayıdır.

Küçük bir küfür savurdum ve gözlerimi kapatma hatasını yaptım. Adrien tam da o anı seçerek alaycı meme ucumu kavurucu ağzına aldı ve "Oh!" dedi.

Buz ve ağzının sıcaklığı arasındaki ani zıtlık *her şeydi*. Emdi, ısırıldı ve yaladı ve ben inledim, boynum büküldü ve istemsiz titremeler uzuvlarımdan aşağı doğru aktı. Erimiş buz tanecikleri karnımın kenarından aşağıya doğru damlıyordu ve bileklerimin tekrar bağlarına karşı savaşmasını engellemek zorundaydım. Onu yatağa itmek ve onunla hınzırca sevişmek istiyordum. *Şimdi*.

Yeterince alay etmiştim.

"Adrien," diye yalvardım.

"Çok iyi gidiyorsun güzel kız," diye övdü ve dilinin bir başka kışkırtıcı hareketiyle beni ödüllendirdi.

Aman Tanrım.

Adrien'in eli kalçalarımın doğru inerken, ağrıyan merkezimi örten zarif danteli dürtüyor ve onunla oynuyordu. Sadece bir santim daha aşağı, parmaklarının bir santim daha aşağı hareket etmesine ihtiyacım vardı.

Sonra buzu iç uyluklarıma bastırdı ve neredeyse kaybediyordum.

Titredim, nefesim kesildi, inledim. "Adrien," diye yalvardım.

"İsmimi böyle inlettiğini duymanın ne kadar iyi hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

Boğazımdan kuru, nefessiz bir kahkaha döküldü. "Bunun için beni ödüllendirmelisin."

Mırıldandı ve tam karnımdaki donmuş buzun konsantre tutamı dayanılamayacak kadar fazla gelmeye başlamıştı ki, külotum bacaklarımdan aşağı sıyrıldı ve atıldı. *Sonunda*.

"Artık hareket edebilir miyim?" Nefes nefese sordum.

"Dersini aldın mı?" diye sordu ıslak buzu dudaklarıma yaklaştırarak.

"Hayır. Bu harika bir şey." Benden böyle intikam alacağını bilseydim kahvesini buza boğardım. "Eğer beni bu şekilde cezalandırmayı düşünüyorsan-"

Eriyen buzu merkezime doğru kaydırduğında cümlemin geri kalanında boğuldum. Bedenim üzerinde kalan tüm kontrolüm buharlaştı. Uzuvarım tutuldu, gövdem kıvrıldı, buz derimden kaydı ve ciğerlerimdeki tüm hava .

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. Ve sonra bunu dört kez daha tekrarladım, çünkü *aman tanrım*.

"Peki ya şimdi? Dersini aldın mı?" Klitorisimin etrafında iki kez dönerek kalçalarımın bükülmesine yetecek kadar baskı uyguladı. Isıran soğuktan kaçmak mı yoksa daha da yaklaşıp umutsuzca ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi kovalamak mı istediğime karar veremiyordum.

"Adrien. İhtiyacım var."

"Bak, buz amının üzerinde ne kadar hızlı eriyor. Bu iyi hissettiriyor mu, güzel kız?"

"Evet." Ağlamıyordum ama gibi geliyordu.

"Onun yerine ağzımı koyup seni yaladığımda nasıl hissedeceğini sanıyorsun?" Onu merkezimin üzerinde, klitorisimin etrafında kaydırıyor, alay ediyor, alay ediyor, alay ediyordu. Kıvrımlarımdan küçük su damlacıkları damlıyor, beni çıldırtıyordu.

"Göster bana," diye mırıldandım, kalçalarımı eline sürtüyordum.

"İstediğin bu mu?" Buzu klitorisime sıkıca bastırdı. "Ağzım amının üzerinde mi?"

O kadar çaresizce acıtırıyordu ki. "Evet."

Ve tam çaresizlikten patlayacakmışım gibi hissettiğim anda, yatağın önünde dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarımı yüzüne doğru çekti ve *lanet hayatımı mahvetti*.

Soğuk buz ile ağzının yakıcı sıcaklığı arasındaki tezat, aşırı hassas sinirlerimi alev alev yakarak çılgılık atmama neden oldu. Buz atılmıştı ve ağzı beni titreten ve inleten amansız bir açlıkla çalışmaya başladığında kalçalarımı tamamen açtı. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Bana ne yaptığına bir bak, güzel kız," diye mırıldandı merkezime doğru, bir dizi acı verici yavaşlıkta ve derinlemesine yalamayla şımartmadan önce. "Tadın bu kadar tatlı olduğu için seni cezalandırmalıyım."

Adını inledim, kalçalarım utanmaz bir ihtiyaçla ağzına sürtünmeye başlarken parmaklarım saçlarını kazıyordu. Yaklaşıyordum, midemdeki gerginlik dayanılmaz derecede sıkılaşıyordu. Ve ben onun adını söyledikçe, açlığı daha da ateşleniyordu.

Sonra dişleriyle dudaklarımı ısırırdı.

Zevk şoku beni öyle bir çarptı ki nefesim kesildi, vücudumun üst kısmı yataktan fırladı. Kendime gelmeyi bile düşünemedim beni tekrar ısırırdı, sonra klitorisimi kavurucu ağzına aldı ve dilinin ucuyla fiskeledi. Bitti. Ve tekrar. Ve tekrar tekrar.

Yıldızları gördüm.

Ağzım sonuna kadar açıldı ama ne hava giriyor ne de ses çıkıyordu.

Serbest kalmanın hazzı bedenime çarparken saçlarını tutuşum sıkılaştı, bacaklarım başının etrafına dolandı. Kaslarım seğirdi ve kasıldı, kulaklarım çınladı ve benekli görüşümün kenarları bulanıklaştı. Adrien beni hevesle yalamaya ve emmeye devam ederken ben düşüyor, soluk soluğa kalıyor ve nefes nefese kalıyordum; ağzını orgazmımın çarpışmasının çok ötesinde bacaklarımın arasına gömülü *tutuyordu*.

Dili sıırıslıklam olmuş girişime daldı ve bana karşı titreyerek bir zevk hırıltısı çıkardı.

Çok fazla.

Çok fazla, çok fazla, çok fazla.

Yapamadım.

Ama sesimi kaybetmişim.

Avucumla alnına hafifçe vurarak onu rahatlatmaya çalıştım. Meydan okuyan iniltisi aşırı hassas klitorisimde titreşti ve yemin ederim neredeyse ağlayacaktım. Kalçalarım kulaklarına karşı titriyor, ciğerlerim oksijen için çırpınıyordu. Nefes almam gerekiyordu ama beni her yalayışında vücudumda bir elektrik fermuarı daha oluşuyordu.

Boğuk bir inilti çıkardım, sıvı eklemlerim çaresizlikle alnını dürtüyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Sonunda başını kaldırmasını sağlamayı başardım. Şaşkın ve sarhoş bir ifadeyle bana baktı, yanakları kızarmış, gözleri odaklanmamış, ağzı inlemelerimin izleriyle ıslak ve parlaktı.

Su topladım. Bağlı ellerim ıslak karnımın üzerine çöktü, kemiklerim tüm yapısal bütünlüğünü kaybetti ve yatağın içinde eridim.

Bir ya da iki dakika sürdü ama yavaş yavaş duyularım geri gelmeye başladı. Yavaş yavaş, vücudumda mutlulukla dolaşan fiziksel hislerin farkına vardım. Adrien'in tenime yumuşak öpücükler kondurduğunu, sanki tadımı bir süre daha ağzında tutmak istiyormuş gibi kıvrımlarımın ve uyluk içlerimin ıslaklığında gezinen dilini.

Sonunda öpücükleri karnıma, göğsüme ve boynuma doğru ilerlemeye başladı, ta ki tekrar üzerime eğilene kadar. Gözlerimin içine biraz fazla derin baktı, dudaklarımı biraz fazla tatlı öptü.

"Nasıldı?" diye mırıldandı.

Koyu zümrüt gözlerine yarı kırpıştırarak baktım. İnanılmaz derecede çarpıcıydılar.

Başımı kaldırdım ve beni öptüğü kadar yumuşak bir şekilde onu öptüm, ellerim gömleğinin ön kısmına uzandı. Bacaklarım beline dolanarak onu kendime çektim.

"Ria."

Onu tekrar öptüm, parmaklarım gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyordu. Sıra ondaydı. Ona da bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyordum. Hatta *daha iyi*.

Onu kırma arzusu büyük bir şiddetle geri geldi. Ama bu kez, geçen seferki kadar keskin değildi. Bu sefer saf zevkten parçalanmasını istiyordum. Benim için, benim yüzümden parçalanmasını. Umutsuz ve nefessiz öpüşmelerin arapsaçına dönmüştük, muhtaç sıcaklık inanılmaz bir hızla içime dönüyordu. Bu kadar çabuk tahrik olmamalıydım. Sonra yine, Adrien beni bu kadar sert boşaltmamalıydı.

Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Kalçalarımı onunkilere dayayıp daha fazla sürtünme peşinde koştuğumda dudaklarıma bir küfür savurdu. Sonra gömleğini çıkarıp attı, pantolonunun düğmelerini çözdü. Cüzdanından bir prezervatif çıkarıp pantolonundan kurtulabilmesi için ağızlarımız tam olarak dört saniyeliğine ayrıldı (biliyordum çünkü saydım) ve sonra geri döndük, hayatlarımız buna bağlıymış gibi öpüşüyorduk.

Dillerimiz birbirine dolanırken parmaklarımı göğsünde ve karın kaslarında gezdirdim, parmaklarım külotunun eteklerine ulaştığında ondan çıkardığım kırık iniltiyi yuttum. Daha güneğe inmeden bileklerimi durdurdu, bileklerime doladığı kemeri kavradı ve ellerimi başımın üzerinde sabitlemek için kullandı.

Buna bayıldım. İçim mırıldandı, boğazım şarkı söyledi ve kalçalarım fazladan bir inç daha genişledi.

"Bana hâlâ nasıl becerilmekten hoşlandığını söylemedin, Ria," diye mırıldandı Adrien tenime karşı. Dudakları boynumdaydı, öpüyor, ısıyor ve kemiriyordu.

Bileklerimi başımın üstünde tutarak beni bu şekilde becermesini istiyordum. Benim yüzümden kontrolünü kaybetmesini görmek istiyordum. O kadar sert boşalmasını istiyordum ki yıldızlar görsün, kulaklarında çınlamalar duysun ve tutarlı konuşma yeteneğini kaybetsin istiyordum.

"Nasıl istersen," dedi ağzım. Beynimdeki ana devrelerin yarısı erimişti ve kalan yarısı da büyük ölçüde tehlikeye girmişti. "Kullan beni."

Bunu sadece bir kez yapacaksak, kendimizi kaptırıp sonuna kadar gidebiliriz. Sistemimizden çıkarırız.

Bundan sonra onu bir daha görmeyecektim, kimin umurundaydı ki?

Adrien'in ağzından karşılık olarak bir küfür çıktı ve sonra ağzı yine benimkinin üzerindeydi. Beni ateşli bir çaresizlikle öpüyordu.

Hava almak için ayağa kalkmak zorunda kaldığımızda, kendini yataktan itti, külotunu çıkardı ve elindeki kare folyoyu yırttı. Ama ben bunların hiçbirine aldırmış etmedim.

Çünkü tabii ki.

Tabii ki, gerçek hayatta gördüğüm en güzel aleti taşıyordu. Serbest kaldığı anda sert karnına çarptı. Kalın, uzun, mükemmel kıvrımlı ve kızgın ucundan sızıntı yapıyordu. Eğer horoz müzeleri bir şey olsaydı, onunki en büyük (kelimenin tam anlamıyla) özellikli sergi olurdu. Binaya onun sikinin adı verilir, şekli verilir ve modellenirdi. Onu yalamak istedim.

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

"Her şey bir yana, bu ne cüret?" Ona oldukça ciddi bir şekilde sordum. "Hangi cehennemden çıkıyorsun, Adrien?"

Sırıttı ve muhteşem aletini avucunun içine aldı. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. "Senin içinde, Sanchez. Ben orada boşalıyorum."

Ooooh.

Sırıttım. "İyi bir tane."

Gözleri gülümseyen dudaklarıma kayd, yumruğu aşağı yukarı hareket etmeye başladığında sırtışı kayboldu. Birkaç vuruştan sonra prezervatifi taktı ve tekrar eğilerek avucunu sağ kulağımın yanına yerleştirdi.

"Senin o akıllı ağzının sikime sarıldığını düşünerek geçen hafta kaç kez yumruğumu siktiğimi biliyor musun?" diye mırıldandı karanlık bir sesle, sol göğsümü avuçlayıp meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlarken.

Cevabım "Mmm" oldu.

İçgüdüsel olarak ona doğru uzandığımda, "Ellerini yukarıda tut," diye emretti. İtaat ettim ve bağlı bileklerimi tekrar başımın üzerine koydum. "Şimdi soruma cevap ver."

"Binlerce, muhtemelen," dedim arsızca. "Dudaklarımın dolgun ve pembe olduğunu, tuhaf gözlü ve vasat ağızlı bazı egoist erkeklerin dudaklarım karşısında kendilerini kaybettiklerini duydum."

Bana eğlenen iki gamzesini gösterdi. "Oh, öyle mi?"

"Evet. Kızardığımda da çok güzel oluyorum. Yukarıda bahsi geçen erkeklerin hiç şansı olmamasına şaşmamalı. Zavallı enayiler."

Kıkırdadı. "Peki bunun ne kadar adil olduğunu düşünüyorsun? Bu kadar güzel ve dikkat dağıtıcı olma hakkını sana kim veriyor?"

"Belli ki yanlış tipte bir dikkat dağıtıcıyım, çünkü sevişmek yerine konuşmaya devam ediyoruz."

Artık şikayet ediyormuşum gibi bile konuşamıyordum. Seks sırasında hiç bu kadar çok konuşmamıştım; bu kadar ilgi duyacağım bir şey olduğunu fark etmemiştim.

"Belki de kendime biraz soğuma süresi kazandırdığım aklına geldi mi?" Beni bir kez öptü. "Seni yemekten o kadar zevk aldım ki, neredeyse bir ergen gibi pantolonumun içine boşalacaktım?"

Sözcükler doğrudan merkezime kayarak onu sıkıştırdı.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı. O zaman hissettim, iri aletin ucu giriş yerimle aynı hizadaydı. "Ne kadar dikkat dağıtıcı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Zeki ağzın *küçük* zihnimde ne kadar yer kaplıyordu."

Dişlerim alt dudağıma battı, içimde bir ürperti dalgalandı. İçime girmesini o kadar çok istiyordum ki, onu içime çekmeye çalışırken içim zonklamaya devam ediyordu. Şaftının ucunu yarığım boyunca okşadı, sıcaktan kavrulmuş gözleri benimkilere kilitlendi. Yukarı, aşağı.

İnledim, bacaklarımı tekrar etrafına dolayarak onu içeri çekmeye çalıştım. Bir ömür boyu yetecek kadar ön sevişme ve alay yaşamıştım.

Ve tam yıkılıp yalvarmaya başlayacakken, tam doğru açıyla içime girdi.

Oh.

Başım döndü, doldurulmanın verdiği zevkle boğazımdan bir inilti yükselirken klitorisim çırpındı. Bu... çok inanılmaz, çok hızlı hissettirdi. Bir tutam acı bile iyi hissettirdi.

"Siktir. Ria." Dudakları boynumda, omzumun kıvrımındaydı, öpüyor, yalıyor, ısıyor, kalçaları yuvarlanıyor, onu daha da derinleştiriyordu.

Ayak bileklerim sırtının alt kısmına bastırıyor, daha fazlası

için yalvarıyordu. "Daha derine mi?" diye homurdandı.

Başımı çılgınca salladım. "Evet."

Daha sert itmeye başladı, göğsünün derinliklerinden bir hırıltı dalgalanıyordu. Ta ki içime tamamen gömülene kadar. Etrafımızdaki dünya eriyip gidene kadar. Tüm konuşmalar ve şakalaşmalar yerini çaresiz küfürlere, sığ nefeslere ve "Tanrım, Adrien." sözlerine bırakana kadar.

Adını söylediğimde titredi, dudaklarından ürpertici bir nefes tıslaması kaçtı.

Çok iyi geldi.

Çok, çok, çok iyi hissettirdi. Mantıksız, mantıksız, tartışılmaz bir şekilde harika. Sanki hayatım boyunca vücudumu kötüye ve bunun için yaratılmışım.

"Sanchez."

Bu bir uyarı, bir yalvarış, bir iniltiydi, hepsi arada. Kaslarım onun etrafında sahiplenici bir şekilde sıkıştı ve yanıt olarak tekrar titrediğini hissettim. "Daha sert," diye yalvardım. Kendini tuttuğunu anlayabiliyordum ve bu çünkü o istedi. "Bunu kaldırabilirim."

"Siktir. Siktir." Parmakları kalçalarımın saplandı, hareketleri giderek daha cezalandırıcı hale geldikçe inlemeleri çığ ve vahşi oldu. Ben haykırdıkça o daha çok bırakıyordu. Cennet gibiydi.

Bana kızgınmış gibi içime giriyordu. Sanki ne kadar çok sevdiğinden nefret ediyordu ve hepsi benim hatamdı.

"İstediğin bu muydu, güzel kız? Böyle sertçe becerilmek mi istiyorsun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Vay anasını. Yine çok yaklaşmışım. Çok, çok yakındım. Parmaklarım başımın üzerindeki yorganı bir avuç dolusu sıktı, ayak parmaklarım kıvrıldı, tanıdık, her şeyi tüketen bir karıncalanma içimde filizlendi.

Baskı o kadar hızlı artıyordu ki yetişemiyordum - dizginleri tutup geri çekemiyordum, tüm bu şeyin biraz daha uzun sürmesini sağlayamıyordum. Ve gerçekten daha uzun sürmesini istiyordum.

"Tanrım. *Siktir*. Ria." Her sert kelime derin, yaralayıcı bir itiş gücüyle noktalanıyordu. Sonuncusunda çözüldüm, başka bir orgazm içimden geçerken onun etrafında sertçe kenetlendim.

Hırladı, kendi doruk noktasını kovalayarak hızlanırken parmakları etime saplandı. Çok uzun sürmedi. Boşalırken her sarsıntısını ve spazmını hissettim, çıkardığı her sesi ezberledim. Sonunda bitkin ve tükenmiş bir halde yanıma yığılana kadar.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, vücutlarımız hafif bir ter tabakasıyla kaplıydı. Gözlerimi tavana dikmiş, midemde düğümlenen duyguları çözmeye çalışıyordum. Sonunda başımı çevirip ona bakmayı başardığımda, onun da benimle aynı ifadeyi takınarak beni izlediğini gördüm.

Çünkü lanet olsun.

İyi seks vardı, bir de *o* vardı.

Pencereye vuran yağmurun yumuşak pıtırtilarıyla uyandım ve neden bu kadar sıcak olduğumu ya da çok yorgun olmama ve vücudumun gerçek bir otobüs çarpmış gibi hissetmesine rağmen dudaklarımın neden otomatik olarak memnun bir gülümsemeye dönüştüğünü anlamam uykulu birkaç saniye aldı. Kaslarımın her biri ağrıyordu ama yine de hiç bu kadar... doymuş hissetmemiştim.

Adrien sırtıma yaslanmıştı, bir kolu çıplak karnımın üzerindeydi, kaslı bir bacağı dizlerimin arasına dolanmıştı. Boynuma doğru horladığına bakılırsa derin bir uykudaydı. Gıdıklandım.

Göğsümde kabanar küçük kıkırdamayı yuttum ve komodinden telefonumu alabilmek için kolunun altından sıyrılmaya çalıştım. Ama hareket ettiğim anda bana doğru kıpırdandı, kolları içgüdüsel olarak bedenime sarıldı.

"Hayır," diye hırladı boynuma, zar zor uyanıktı.

İçimi çektim. "Saati kontrol etmem gerek. Uçağım öğlen."

"*Sikeyim* hayır." İki kolunu da bana dolayarak beni göğsüne hapsedti. Omzumu ısırdığında boğazımdan kaçan kıkırdama aklımı başımdan almıştı.

Kaybetmişim.

"Adrien." Ona karşı kıvrandım ama yerinden kıpırdamadı.

"Hayır."

"Taksi çağırmam lazım."

"Yapamazsınız. Bu resmen bir rehine durumu."

"Bu hiç yasal değil," diye . "Ama biraz da sapıkça." Boynumun

kıvrımlarına doğru kıkırdadı. "Hoşuna gidiyor mu?"

Senaryoyu değerlendirdim. "Duruma göre değişir. İşin içinde sert silahlar var mı?"

Mesela, orgazmın ortasında 'yanlışlıkla' öldürülmüş olabilir miyim?"

Kulak mememi dişleriyle ısırdı. "Kesinlikle olmaz." "O

zaman hayır." Kaçmaya çalışarak kalçalarımı oynattım.

Bir kahkaha daha attı, hantal kolları göğsümün ve karnımın etrafında sıkılaşıırken sert uzunluğunu sırtımın küçük kısmına bastırdı.

Bizi ayıran tek şeyin kolayca atılabilecek iki parça iç çamaşırı olduğunu bilmek, içimin küçük sürtük bir şeytan gibi titremesine neden oldu.

Dün gecedan sonra libidom ve ben kavga ettik.

"Her şeyin üstüne bir de komik olmana izin verilmemeli," diye homurdandı Adrien saçlarına doğru.

"Ve gamzelerinin orantısız durmasına izin verilmemeli, ama ne yazık ki ben mükemmelim ve hayat adil değil."

Burnu kulağımın kabuğuna değdi. "Gamzelerimden hoşlandığını bu şekilde mi itiraf ediyorsun Sanchez?"

Tenime karşı gülümsediğini hissedebiliyordum ve gamzelerinin zihnimde yanıp sönen görüntüsü bile kalbimin aşırı heyecanlı bir ötücü kuş gibi çırpınmasına neden oluyordu.

Kalbim ve ben de kavga ediyorduk. Bu uygun bir davranış değildi. "Sadece orantısız olduklarını söyledim. Ve o kadar derine dalıyorlar ki cehennemin ikinci çemberine açılan kapılar olduğuna eminim." Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, bu şehvetli olanıydı.

Kulak mememin hemen altına bir öpücük kondurdu ve tüm kığım ona yaslandı.

"Soruyu geçiştiriyorsun," dedi.

"Açıkçası ne olduğunu bile hatırlayamıyorum."

"Onları seviyor musun?"

"Benim isteğim dışında olursa sayılır mı?"

"Evet."

"O zaman cevabım hâlâ hayır," diye yalan söyledim.

Boynuma yumuşak, pürüzsüz öpücükler yerleştirmeye devam etti ve gözlerim bir an için kapandı, meme uçlarım sertleşti.

"Adrien, yapmak zorundayım..." Göğsümü avuçladığında sözümü kestim, göğsümdeki çarpıntı klitorisime doğru yayılıyordu.

"Ne var, güzel kız? Ne yapman gerekiyor?"

"Duş. Uçuş," diye nefes aldım. Beynim çoktan macuna dönüşmeye başlamıştı. "Ve biz... Sadece bir kez olması gerekiyordu."

"Dün gece seni birden fazla kez becerdim," diye mırıldandı tenime.

Hatırlatma karşısında yanaklarım renklendi ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalışarak yutkundum. Çünkü evet, tamam, *iyi*. Dün gece aklımı kaçırmış gibiydim.

İkimizde de vardı.

İlk taklamızdan sonra içimde bir şeyler kopmuştu. Bu derin, inanılmaz derecede açlık çeken arzunun kilidini açtı ve aniden ellerimizi uzak tutamadık. Beni kaç kez inletip çılgılık attırırsa attırsın ya da

Beni hangi açıdan alırsa alsın, yeterli olmuyordu. Kısa bir süre için doyuma ulaşırdık ve sonra birimiz diğerine tekrar uzanırdı.

Vücutlarımız pes edene kadar devam ettik. Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum. Sanırım bir noktada o kadar bitkin düşmüştüm ki gözümü kırptım ve hepsi bu kadar. Kendimden geçmiştim.

"Lafı açılmışken," diye mırıldandı, "nasıl hissediyorsun?"

"Ağrıyor," diye homurdandım. Kaslarım jöle kadar sertti, pelvik bölgem bir matkapla boks maçını kaybetmiş gibi hissediyordu ve bütün gece onun adını söylemekten boğazım yanmıştı. Ama iyi anlamda. "Sen mi?"

Derin bir nefes aldı, kucaklaması biraz yumuşadı. "İşlem yapıyorum." İşte ben de tam olarak bundan kaçınmak için elimden geleni yapıyordum.

"Duş alıp hazırlanmam lazım," diye mırıldandım. Yine de bu sefer ondan uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermedim.

"Ya da kalabilirsin," dedi.

"Bu korkunç bir fikir. En kötü fikirlerinden biri." "Neden?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de tüm bu nişan saçmalığı hakkında ailene yalan söylemeye devam etmek istemediğim içindir?" Özellikle de gerekçeleri konusunda tamamen dürüst olmadığından neredeyse emin olduğum için. "Ya da belki bundan kesinlikle iyi bir şey çıkmayacağı için?"

"Neyin dışında, Sanchez? Sen ve ben mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Çok soru soruyorsun."

"Ve onlara nadiren cevap veriyorsun."

İçimi çektim, konuşma sırasında bir noktada parmaklarımın onunkilerle oynamaya başladığını ancak o zaman fark ettim.

"Oyunun sonu ne olacak? Ben kalırım, daha fazla seks yaparız, sonra ne olur? Bu şey bitene kadar devam mı edeceğiz?"

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kaşlarımı çattım çünkü bu hiç de fena bir fikir değildi. Yani, eninde sonunda tükenmek zorundaydı. Birbirimizi sistemlerimizden atar, el sıkıştır ve yolumuza devam ederdik.

Sadece bir hafta sürer. En fazla iki. Ama

sonra dedi ki, "Ya olmazsa?" "Ne olmazsa?"

"Ya sönüp gitmezse? Ya tam tersi olursa? Ya benden gerçekten hoşlanmaya başlarsan?"

Güldüm. "Bu asla olmayacak."

O sırada parmaklarımız birbirine dolanmamış olsaydı, bir anlığına durgunlaştığını fark edemeyebilirdim. Ya benim kafamdaydı ya da o benden hafifçe uzaklaştı.

"Neden? Alba mı?" diye sordu. "İyi bir patron olmadığım için mi?"

Sürüklenmenin başladığını hissedebiliyordum. Biraz daha itersem, bizi bir arada tutan zayıf bağ kopacak ve beni bırakacaktı.

Ben de ittim.

"Diğer şeylerin yanı sıra,"

dedim. "Ne gibi?"

"Pislik olarak ün salmışsın, Adrien." "İnternette okuduğun her şeye inanıyor musun?"

"Bir şey bu kadar belirgin ve yaygınsa, genellikle doğruluk payı vardır," diye karşılık verdim. "Ayrıca bunu ilk elden deneyimlediğim ve kız kardeşimin yıllarca senin saçmalıkların yüzünden acı çekmesini izlemek zorunda kaldığım gerçeği de var."

"O asla... Ben zihin okuyucu değilim, Ria."

"Hayır. Sen sadece bencil, kibirli boktan bir insansın." Kendimi hazırladım. *İşte başlıyoruz.*

çekilecek, hışımla odadan çıkacak ve eşyalarımı toplayıp huzur içinde kaçmam için beni yalnız bırakacaktı.

"Saçmalık."

kırpıştırarak bakmakta olduğum yağmur damlalı pencereye baktım. "Ne?"

"Saçmalık, Sanchez."

"Ne üzerine?"

"Hepsinde. Şu anda ne yapmaya çalışıyorsan. Saçmalık. Hepsi bir bahane."

Ona bir bakış attım. Sırıtiyordu, sanki derim şeffafmış gibi bana bakıyordu.

Kucağından sıyrılırken midemde paniğe benzer bir his filizlendi, ayağa kalkmadan önce vücuduma sarabilmek için düz çarşafı yanıma aldım. Sonra yerdeki giysilerimi topladım ve tek kelime etmeden banyoya girdim.

Adrien ne bir şey söyledi ne de beni durdurmak için bir hamle yaptı.

Ki bu iyiydi.

Harika.

Tam olarak istediğim şey.

Kaynar sıcak duşa girdim, beynimi kapattım ve yıkanmak için kendime beş dakika verdim. O uçağa gerçekten yetişmem gerekiyordu.

"Bu da ne demek oluyor?"

Adrien hâlâ yataktaydı ama gri bir eşofman giymiş ve telefonunda geziniyordu.

Başını kaldırıp bana baktı, kaşlarında dile getirilmemiş bir soru vardı. Ya neden bahsettiğimi bilmediği için ya da halının her yerine damlattığım için.

"Duştan sonra kurulanmaya karşı bir şeyin mi var Sanchez?" "Sinir bozucu olma," dedim etrafıma sarılmış havluyu tutarak Sanki hayatım buna bağılıymış gibi.

Geri kalan her yerim hâlâ sıırıksıklandı ve küçük bir ihtimalle saçımda hâlâ şampuan köpükleri vardı, gözlerimin altında rimel lekeleri .

"Saçma sapan yorumla ne demek istediğini anlamadım," dedim. "Ve tüm şampuanını yıkayana kadar bekleyemezdi. saç?"

Tamam, bu soruyu cevaplamış oldum. "Cidden, ne demek ?" Bastırdım.

"Cidden, yüzünün her yerine makyaj bulaşmış."

"Adrien!" Şakacı olmasını istemiştım ama bir eğlenceli ve neşeli çıktı.

Kıkırdadı. "Önce git durula, sonra anlatırım." "Hayır.

Önce bana söyle."

"Buraya gelmeden önce aynaya baktın mı?" "Senin önünde nasıl görüdüğümü önemsediyimi varsayman büyük cesaret."

"Önemsemiyor musun?"

"Hayır."

Muhtemelen burun deliğim alevlendiği için sıırıttı. Sonra *beni* dehşete düşürerek telefonunu kaldırdı ve *fotoğrafımı* çekti.

"Yeni duvar kağıdım," dedi.

Olamaz.

"O resmi hemen silmezsen cesedin benim olacak."

"Bu çok *karanlık*, Sanchez. Senin için bile."

Neredeyse telefonuna doğru hamle yapacaktım ama hemen arkasına sakladı ve bir avucunu havluyla kaplı göğsüme bastırarak beni kol mesafesinde tuttu.

"Size palyaçolara karşı sahte bir korkum olduğunu söylemiştim. Bu benim için inanılmaz derecede tetikleyici" dedi.

Gülmemeye çalıştım. Gerçekten güldüm. "Bu çok kaba! Telefonunu ver bana!"

"Hayır."

"Adrien!"

"Ria!" diye bağırdı, sesimi taklit ederek.

Ne olduğunu anlayamadan üzerine çıkmış, boştaki tek kolumla telefonunu arkasından çekip almaya çalışıyordum. Buraya fırlamadan önce gerçekten kurulanmalı ve üstümü değiştirmeliydim.

"Sanchez, eğer üzerime tek bir damla şampuan bulaştırırsan-" Islak başımı yanağına sürttüm. "Ne yapacaksın?"

Uyarım tek bir gamze şeklinde geldi ve sonra kolları belime dolandı ve beni kaldırdı.

Adrien beni kucağına alıp omzuna atarken ve hışımla banyoya girerken, ancak zıvanadan çıkmış bir zevkle çığlık attım.

Sıcak su yağmaya başladığında havlum hâlâ üzerimdeydi, ancak duşa girmeden önce eşofmanlarını ve külotunu çıkarmayı başarmıştı.

O kadar çok gülüyordum ki gözyaşlarım yanaklarıma süzülüyordu. "İndir beni, seni holigan!"

Islak havlunun üzerinden kıcıma bir şaplak attı, sonra da mecbur kaldı. Ayaklarımı sert fayanslara koyar koymaz yanaklarımı elleriyle kavradı ve gülümseyen dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Durdurmalıydım. Durdurmam gerektiğini biliyordum. Peki neden havlumu bıraktım ve kollarımı boynuna doladım? Neden dudağımı ısırıldığında kıkırdadım ve sıcak kucağında eridim?

Peki neden bu kadar çok gülüyorduk? Bu kadar komik olan neydi?

Daha iki gün önce olsa bu sorular üzerinde deli gibi düşünürdüm. Şimdi? Tek düşünebildiğim Adrien'in parmaklarının saçlarıma batmasının ne kadar güzel bir his olduğuydu. Ağzına karşı mırıldandım, kafa derime masaj yapmaya başladığında dizlerim neredeyse çöküyordu.

Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Tepkime kıkırdadı ve aşağıya bakabilmek için geri çekildi.

Ben

"Ne yaptın sen? Saçına bir sürü şampuan döktün ve
"Duştan hemen çıkar mısın?"

"Mmmunm," diye cevap verdim, gözlerimi coşkuyla yumarak.

"Şirin olma."

"Islanmayın!" Üzerimize yağmur gibi yağan suya karşı bulundum.

Hiç komik değildi. Sayıklıyordum ve bol miktarda seks hormonunun etkisindeydim. Ama o yine de güldü, sanki arızalı beynimi çok eğlenceli bulmuş gibiydi.

Onun için düşmenin ne zaman, nasıl ya da neden çevrildiğine anlam veremiyordum. Kafamın bir köşesinden gelen küçük bir ses bu ani gelişmeyi bir uyarı olarak algılamaya çalışıyordu ama Adrien'in parmakları bu sesi hıçkırıklara boğarak anlamsızlaştırıyordu. Baş döndürücü bir macun yığınydım, destek için ona yapışmadan vücudumu dik tutmayı zar zor başarabiliyordum.

Kıkırdadık ve oynadık, birbirimize su ve sabun sıçrattık, ağızlarımızı birkaç gülme saniyesinden daha uzun süre ayrı tutamadık. Duştan tökezleyerek çıkmayı başardığımızda beni yatağıma kadar taşıdı.

"Saat kaç?" Sıcak ağız boynuma doğru inerken nefes aldım. Kendimi sarhoş hissettim.

Parmaklarını merkezime doğru kaydırarak, açıklığımla alay ederek cevap verdi. İnledim, kalçalarım onun ağırlığı altında genişledi.

"Adrien, uçağım."

Şişmiş klitorisimi işaret ve orta parmaklarının arasında yuvarlamadan hemen önce bana ters ters bakacak kadar uzaklaştı. Kaçan çılgılığı bastırmak için yüzümü yorganın içine çevirmek zorunda kaldım.

"Ne olmuş ona?" sordu, yuvarlandı, yuvarlandı, yuvarlandı.

"Bunu kaçırmak istemiyorum," diye mırıldandım, kalçalarım onun dokunuşuna karşı gıcırdıyordu.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Rehine durumunun hangi kısmını anlamıyorsun Sanchez?"

Önce bir, sonra iki parmağını soktuğunda nefes nefese gülüşüm hızla başka bir iniltiye dönüştü. Parmakları çıldırtıcı derecede mükemmel bir ritme girerken avuç içi düğmemi yoğurmak için hareket etti. Şimdiden karıncalanmaya başlamıştım.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor." Bundan sonra dizlerimin üzerine çökecek ve onu göklere kadar yalayacaktım. Sikiyle aklını başından alacak, sonra da bir daha görülmemek üzere gün batımına doğru kaçacaktım.

Kulağa harika bir plan gibi geliyordu.
"Devam edeyim mi?" diye mırıldandı.
"Evet," diye yalvardım.
Tam da o anda durdu.
"Ne oluyor be?" Kaşlarımı çatarak ona baktım.
Parlayan parmaklarını ağzına götürdü ve onları emerek temizlemeye başladı. "Tadın ıslak bir rüya gibi, Sanchez."
"Yine *ne oluyor?*"
"*Rehine durumunun* hangi kısmını anlamıyorsun?" diye taklit etti neşeyle.
Çenem gevşedi. "*Orgazmımı* rehin mi tutuyorsun?"
O şeytani gamzeli sırıtış bana bilmem gereken her şeyi anlattı. "İşte anlaşma. Victoria'dan Toronto'ya son direkt uçuş saat 21:00'de. O saate kadar hâlâ burada olursan oyunu bitiririz."
"Şaka yapıyorsun."
"Azıcık bile değil."
İçimi çektim, başım yatağa gömüldü. "Bu çok aptalca."
Beni öpmek için eğildi. "Akşam 9'da yeşil slipi giy. Seninle görülecek bir hesabımız daha var."
"Sadece kendi ellerimi kullanabilirim, biliyorsun."
Ama o çoktan kendini yataktan aşağı itmeye başlamıştı. Bir kot pantolon ve yeni bir beyaz gömlek giymesini izlerken sessizce öfkelen dim. O, zerre kadar şüphey e yer bırakmayacak şekilde, var olan en sinir bozucu adamdı.
Çıkarken neşeyle, "Siz hazır olduğunuzda kahvaltı hazır," dedi.
Aptal kafasına fırlattığım yastığı yere düşürdü ve kapıyı kapatmadan önce bana göz kırptı.
Ondan nefret ediyordum.
Çok, çok, çok fazla.
O zaman neden gülümsüyorsun?
...
Kapa çeneni.

Kalma kararından gurur duymuyordum. Ne de bunu haklı çıkarabilirdim.

Tek bildiğim, üzerime bir kazak ve kot pantolon giymeyi başardığımda, havaalanına gitme fikrinin dün olduğundan daha da cazip gelmediği idi. Çantalarımı bakmaya devam ettim ve kendimi onları alıp gitmeye ikna etmeye çalıştım. Ama bunu yapamadım.

Hayır, bu doğru değildi. *Yapabilirdim*, sadece yapmak istemiyordum. Yapmak istediğim şey kahvaltı için Adrien'in ailesine katılmaktı.

Mutfaktan gelen boğuk kahkahaları ve sataşmaları ilk duyduğumda merdivenleri yarılamıştım ve kendimi sadece dinlemek için duraklarken buldum. Büyük, gürültülü ve hareketli bir aile fikrini her zaman sevmişimdir. Annem ben iki yaşındayken ayrılmıştı, babam çocukluğumun büyük bir kısmında gece vardiyasında çalışmıştı - ta ki ben on beş yaşındayken Abehill'de işe başlayana kadar - ve büyükannemiz de şekerleme yapmayı çok severdi.

Ama babamın evde olduğu ve büyük aile yemeklerimizi yediğimiz Pazar günleri, ev canlı hissediyordu. Sanki altı uzun gün süren durgunluktan sonra nihayet nefes alıyormuş gibi. Alba ve ben geçen hafta olan biten her şeyi babamıza anlatmak için heyecanla mücadele ederken kahkahalar ve kargaşa vardı. Koltuklarımızda zıpladığımız, yemeğimizin soğumasına izin verdiğimiz ve birbirimizin üzerine imza attığımız için büyükannemiz tarafından azarlanıyorduk. Bu sırada babam bizim huzursuz şamatalarımızı teşvik eder, bizi heyecanlandırır ve ciyaklamamızı sağlardı. Bizi güldürür, duyulduğumuzu, takdir edildiğimizi ve sevildiğimizi hissettirirdi.

Kendi kendime düşünürdüm, *büyüdüğümde istediğim şey bu. Her gece böyle olsun istiyorum.*

Çok sevdim. Özledim. Ve onları gerçekten özledim.

Boğazımın arkasında oluşan küçük yumruyu yuttum, anıları zihnimden sildim ve mutfaka doğru koştum.

Beni ilk fark eden Adrien oldu. Kaşları yavaşça kalkarken ağzının köşesi gördüğüm en ukala sırıtışa dönüştü. Biraz daha dik durdu, kollarını kavuştururken göğsü zafer kazanmışçasına kabarıyordu.

Ona ters ters bakarken gülümsememi gizlemekte pek başarılı değildim. "İşte orada," dedi Julie, sesi hafif ve alaycıydı.

"Günaydın," dedim.

"Çok yorulmuş olmalısın," diye araya girdi Alice. Smoothie kâsesini hindistancevizi parçaları ve yaban mersini ile süslemenin ortasındaydı.

Um... "Ne?"

"Dün gece bizi duydular," dedi Adrien, rahat bir omuzla buzdolabına yaslanarak. "Görünüşe göre batı kanadı sandığımız kadar تنها değilmiş."

Aman Tanrım.

"Sen *bu kadar* gürültücü olduğun zaman olmaz," dedi kız kardeşi. Sesindeki göz devirmeyi duyabiliyordum.

Yanaklarım alev aldı, kulaklarım çınlamaya başladığında vücut ısım yükseldi.

Kaşıntı.

"Özür dilerim. Ben a çığırtkan," Adrien dedi
sorunsuz, sunan Ben a

Rahatlatıcı bir göz kırpma.

Anthony ve Julie güldüler ve Alice yüzünü buruşturdu.

Ellerimi garip bir şekilde iki yanıma sıkıştırmış, donmuş ve utanmış bir şekilde duruyordum. Gitmeliydim. Bu karma beni kıcımdan ısıırıyordu.

"En azından Gampy'nin işitme cihazını kapatma seçeneği vardı," diye devam etti Alice, yerin yarılp beni çiğnemesini ne kadar çok istediğimin farkında olmadan.

"Alice, bu kadar yeter," diye azarladı Julie. Hâlâ gülümsüyordu.

"Bilgin olsun, annem bu sabah bir saatten fazla çocuk odası temaları için beyin fırtınası yaptı."

"Alice." Bu sefer Anthony. O da gülümsüyordu.

"Babam beşik seçmemize yardım etti. *Çam ağacı*." Dilini çıkardı ve öğürdü.

Babası onun koluna bir fiske vurdu ve o da kıs kıs gülererek ağzına bir yaban mersini attı.

Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Ne söyleyeceğimden ya da nereye bakacağımdan emin değildim. Tam alevler içinde kalacağımı hissettiğim anda Adrien durduğum yere doğru yürüdü, parmaklarını parmaklarımin arasından geçirdi ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Sadece takılıyorlar, büyük bir şey değil."

..

Tahta bir bastonun kauçuk ucu midelerimizin arasına girdiğinde sözünü kesti. Birdenbire ortaya çıkan Gampy bastonunu ileri geri hareket ettirmeye başladı ve kafası karışmış Adrien ve ben birbirimizden yaklaşık bir metre uzakta durana kadar bedenlerimizi ayırdı.

"Şimdi, Lice," dedi.

Ve sonra, sanki hayatı boyunca tam da bu anı beklemiş gibi kötü kötü sırtarak, Alice bir sprey şişesi çıkardı ve doğrudan Adrien'in çatık kaşlı yüzüne doğrulttu.

"Sakın buna cüret etme," diye tehdit ederek elimi bıraktı.

Cesaret etti. Ben orada ağzım bir karış açık dururken, kardeşinin bronzlaşmış, koruyucu koluna dört fiskeye buz gibi su çarptı.

Maxwell, Gampy'nin omzundan atladı ve ateş hattına doğru uçarken neşeyle ciyakladı.

"Yeni ev kuralı," diye yüksek sesle ilan etti Alice, şişeyi bir silah gibi tutmaya devam ederek. Adrien onu öbür dünyaya fırlatacakmış gibi görünse de hiç korkmuşa benzemiyordu. "İkiniz aranızdaki mesafeyi her zaman bir metre olarak koruyacaksınız. İğrenç ve iğrenç olmanın doğrudan bir sonucu olarak tüm PDA ayrıcalıklarını kaybettiniz."

"Hayır," diye cevap verdi Adrien kolayca, Anthony'nin mutfakın öbür ucundan ona fırlattığı küçük havluyu yakalayarak. Maxwell kafasının üzerine düşmüştü ve sanki tekrar patlamasını bekliyormuş gibi sprey şişesine bakıyordu. "Ve sen hiçbir şey duymadın bile."

"Yeterince duydum!" Daha fazla sprey.

Maxwell bir kez daha neşeyle suya dalarken Adrien gözlerini sıkıca kapadı ve içinden bir kahkaha patladı.

"Nişan almamı engellemeyi bırak, seni küçük dangalak! Banyo zamanın değil!" Alice onun çırpınan kanatlarının etrafında manevra yapmaya çalışarak şikayet etti.

Onlarla birlikte gülümseyip kahkaha atana kadar utancımın yavaş yavaş çözüldüğünü fark ettim. Adrien tekrar elimi tutmaya çalışıyordu -muhtemelen beni savaşa çekmek ve vücudumu kalkan olarak kullanmak için- ama Gampy'nin bastonunun darbeleri, Maxwell'in kanatlarının yüzüne heyecanlı çırpışları ve Alice'in su püskürtüleri tarafından engellenip duruyordu.

Kaos.

"Pekâlâ. Yeter, yeter, yeter," diye araya giren Julie, kızının elinden şişeyi kaptı. "Şunu paspasla. Şimdi, lütfen. Biri kaymadan ve bir şeyleri kırmadan önce."

"Buna değer." Alice sırtıttı ve paspası almaya giderken büyükbabasının havaya kaldırdığı avucuna bir şaplak attı. Yukarı, aşağı ve mükemmel bir senkronizasyon içinde. Maxwell onun peşinden uçtu.

Julie babasına sert bir şekilde, "Onun davranışlarını cesaretlendirmeyi bırakmalısın," dedi.

"Seni duyabiliyorum!" Alice diğer odadan seslendi.

"Neden? O çok komik," diye itiraz etti
Gampy. "Teşekkürler, kanka!"

"Alice, bağırmayı kes," diye bağırды Julie. "Baba, böyle düşünüyorsun çünkü o *sana* dönüşüyor. Addy, üşütmeden önce git üstünü değiştir. Ve Ria, tatlım, otursana. Sana kahve koyayım."

Üstünü değiştirmek için odadan çıkmak yerine, Adrien hemen o anda gömleğini çıkardı ve kalan az miktardaki kuru kumaşla yüzünü ve saçlarını sildi.

Kaslar. Ne kadar çok kordonlu kas vardı. Kolları ve omuzları şişkin, karın kasları inanılmaz derecede-

"Bir fotoğraf çek, Sanchez." Gamzeleri patlayarak bana göz kırptı.

"Lice!" Gampy seslendi.

"Hallediyorum!"

Bu sefer ıslak bir paspasla ona doğru uçtu.

"Yüzüğün nerede?"

Alice'in sorusu üzerine çiğnemeyi bıraktım ve gözlerim çıplak yüzük parmağıma kaydı. "Um..."

"Yeniden boyutlandırıyoruz," diye araya girdi Adrien, ben daha az makul bir bahane bulamadan. "Çok büyük. Sürekli düşüyor."

Mutfak masasında oturuyorduk. Bir elini sandalyemin arkasına atmış, diğer eliyle de taze bir fincan kahve tutuyordu. Vücudunun yarısı bana dönüktü ve dizi sürekli kalçama değiyordu.

Garip olan kısmı mı? Vücut dilim o kadar da farklı değildi. Gövdem ona doğru bükülmüş, ayağım bileğinin arkasına takılmıştı. Ve ona her baktığımda, ya o ya da ben yaklaşmış gibi hissediyordum.

Ayrıca kendimi biraz gergin hissediyordum. Bakışlarım her birkaç dakikada bir saate yöneliyordu, sanki bu bir şekilde saatin 9'a doğru daha hızlı ilerlemesini sağlayacakmış gibi.

"Elbise bakmaya başladın mı?" Julie sordu.

Hafifçe kaskatı kesildim, içimden beni elbise alışverişine götürmeyi *ima* bile etse kaçacağıma yemin ettim. Rehine durumlarına lanet olsun. "Hayır, henüz fırsatım olmadı."

"Tamam, çünkü eğer ilgileniyorsanız, bazı aramalar yapmaya ve randevular ayarlamaya başlayabilirim," diye nazikçe teklif etti.

Uh oh. Yönlendir, yönlendir.

Adrien'in da bu konuda zorlandığını söyleyebilirdim. Sessiz bir özürle dizini dizime vurdu ve ağzı bir şey söylemek ister gibi açıldı ama tekrar kapattı.

"Muhtemelen Kilarni'yi atlamak isteyeceksiniz, ancak aklınızda başka tasarımcılar varsa, ayarlamaları yapmaktan memnuniyet duyarım."

Avuç içlerim sıkışmaya başlamıştı, kalbim kulak zarıma çarpıyordu. Adrien'in annesi ve kız kardeşiyle gelinlik alışverişine *çıkmayacaktım*. Bu aşmak istemediğim kesin ve kutsal bir çizgiydi.

"Bekle, neden Kilarni'yi atlayalım ki? Gelin koleksiyonları harika," dedi Alice ve bana bu işten nasıl sıyrılacağımı anlamam için birkaç saniye kazandırdı. "Aklıma gelen ilk tasarımcı oydu."

Julie boğazını temizledi, omuzları geriye doğru çekildi. "Çünkü Mandy onların birkaç parçasına göz koymuş gibi görünüyor. Ben de olası bir karşılaşma ya da çakışma istemeyeceğimizi düşündüm. Ama bu tabii ki Ria'ya bağlı."

Alice sanki annesi iğrenç bir şey söylemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Mandy kim?" Küçük açıklıktan yararlanarak sordum. *Hadi onun hakkında konuşmak yerine.*

Bu soru onların dikkatini dağıtmak, dikkatleri benden ve var olmayan düğünden uzaklaştırmak içindi. Ama yaptığı tek şey odadaki tüm havayı emmek oldu.

Tüm gözler bana çevrildi, geniş ve kırpışmayan. Yanımdaki Adrien taş kesilmişti.

Uh oh. Sıçıp batırmıştım. Nedenini henüz bilmiyordum ama sıçmıştım.

İlk hareket eden Alice oldu. Zayıf bakışları Adrien'a kaydı ve kaşlarını çatı.

"Şaka yapıyor, değil mi?" Gampy söyledi. Sanki söylediklerimdeki espriyi görmesine yardımcı olacakmış gibi gözlüklerini itti.

Tamam. Gördün mü? Adrien'a tüm bu karmaşaya başlamadan önce bilmem gereken önemli bir şey olup olmadığını sorduğumda kastettiğim *buydu*. Bunun gibi durumlardan kaçınmak için.

Dudaklarımı yaladım ve ona doğru bir bakış atmaya cesaret ettim. Dikkatsizliğimden dolayı kızgın ya da öfkeli görünmesini bekliyordum. Beklemediğim şey ise... şoka girmiş gibi görünmesiydi? Panikle mi?

"Ben..." diye başladı, sesi kalın ve emin değildi. "Onun hakkında çok konuştuğum söylenemez."

Sözler ailesi içindi, ama gözleri sanki anlamadığım sessiz bir mesaj iletmeye çalışıyormuş gibi benimkilere dikilmişti.

"Yeni nişanlın eski nişanlını bilmiyor mu?" Alice sordu, ses tonundaki yargılama açıktı.

Bekle. Ne?

Adrien dudaklarını yuvarladı, dizi masanın altından bacağıma değdi. "O biliyor," dedi.

"Evet, özür dilerim," dedim yetişmeye çalışarak. "Biliyordum. Sadece... İsimlerle aram hiç iyi olmadı ve o da sadece bir ya da iki kez ondan bahsetti."

Bulabildiğimin en iyisi buydu. Özellikle de beynimin yarısı az önce atılan küçük bombayı incelemekle meşgul olduğu için. Adrien nişanlanmış mıydı? Gerçekten mi? Ne zamandan beri? Ayrılmış mıydı? Yoksa o mu? Ona hâlâ aşık mıydı? Beni buraya getirmesinin gerçek sebebi bu muydu?

Avuçlarımı kotuma sildim. Burası aniden çok sıcak olmuştu. Midemi bulandıracak kadar sıcak.

Ya da belki de yumurtalardır. Kötü yumurtalar kalbinizin çarpmasına neden oldu mu? Eğer öyleyse, o zaman kesinlikle yumurtalardı.

"Tamam." Alice'in sesi biraz şüpheci çıkıyordu. Dikkatini tekrar kardeşine çevirdi. "Ve *ikiniz* de MJ'in partiye geleceğinin farkındasınız, değil mi? Hem onun hem de-"

"Ne sikim istiyorlarsa yapabilirler. Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz. o."

Öfkesi sesinden ve kız kardeşine attığı bakıştan anlaşıyordu. haddini aştığını belli ediyordu. Ama Alice geri adım atmak istemiyor gibiydi. Kollarını meydan okurcasına göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir parmağını dirseğine vuruyor ve çenesi gözle görülür bir şekilde geriliyordu.

Alice tekrar saldırıya geçmeden önce Anthony sakince, "Haklı, bu kadar yeter," dedi. Bana küçük bir gülümseme sundu. "Bugün için ne planladınız çocuklar? Heyecan verici bir şey var mı?"

"Ria'yla gezmeye gidiyoruz," diye Adrien. Biz mi?

"Ben de gelebilir miyim?" Alice sordu. Ses tonu o kadar kuruydu ki neredeyse alaycı görünüyordu.

"Hayır. Ama arabayı alacağız, böylece ruhen bizimle birlikte olacaksın."

"Neden gelemiyorum?" Tek bir kaşını kaldırdı, cümlesini *korkuyor* musun ile eşanlamlıymış gibi uzattı.

"Çünkü biz tatildayken nişanılımla baş başa vakit geçirmek istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Geçen sefer bolca almışsın gibi geldi-"

Yüzüne bir ekmek fırlattı. Kadın güldü, sonra da ekmeği ona geri fırlattı. Bu Maxwell'in heyecanlı dikkatini çekti. Masanın üzerinde zıpladı, küçük bacaklarının üzerinde sıçradı, dans ederken kanatları genişledi ve ekmeğin tekrar fırlatılmasını bekledi.

Midem düğüm düğüm olmasaydı bunu çok sevimli bulabilirdim. Yardımcı olacağını umarak sade kahvemden bir yudum daha aldım.

Olmadı.

"Şimdi, bize izin verirsiniz." Adrien ayağa kalktı ve ben de hemen onu takip ettim. Boş tabaklarımızı aldık, kahvaltı için ailesine teşekkür ettik ve tam çıkmak üzereyken tekrar babasına döndü.

Adrien konuşmadan Anthony elini umursamazca salladı. "Evet, evet. Halledeceğimi söyledim. Akşama kadar bitmiş olur."

"Tanrıya şükür," dedi Gampy ve Alice hep bir ağızdan.

Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, umursayacak zihinsel kapasiteye de sahip değildim.

Nişanlanmış mıydı?

"SİZ NİŞANLI MIYDINIZ?"

Soru, siyah cipin yolcu kapısı çarparak kapanmadan önce içimden fırladı. Bu kadar sert çekmek istememiştim.

Adrien emniyet kemerini yerine takarken içini çekti. "Çok kısa bir süre için, evet."

"Ve bu, bu işe girerken bilmem gerektiğini düşündüğün bir şey değil mi?" Dudaklarını büzdü. "Önemli bir şey değil."

"Hangi dünyada?"

Araba mülkten çıktı, süslü demir kapılar arkamızdan kapandı. "Bir haftadan az sürdü. Önemli bir şey değil."

Yalan söylüyordu. Ses tonundaki sertlikten bunu duyabiliyor, omuzlarında ve çenesinde tuttuğu gerginlikten bunu görebiliyordum. Ama neden?

"Emniyet kemerinizi takın lütfen," dedi, gözleri önündeki boş caddeye yapışmış bir halde.

"Burada olmamın gerçek sebebi bu mu?" Bir elim gösterge panelindeydi, gövdem koltuğun içinde ona bakacak şekilde bükülmüştü. "O da partide olacak, yani... yalnız gitmek istemedin mi?"

Çenesi çalıştı. "Emniyet kemeri." "Evleniyor mu?"

"Sanchez..."

"Annen Mandy'nin gelinlik alışverişinden bahsetti, Alice de partide *olacaklarını* söyledi. Yani... o ve yeni ortağı mı?" Tek başına gitmek istememesine şaşmamalı.

Cevap vermedi.

Onu incelerken parmaklarım gösterge paneliyle oynuyordu. Sümüksü ve sıcak bir şey midemde tatsız bir şekilde dolaşıyordu.

"Ne kadar zaman önceydi?" diye sordum. Kalbim huzursuzca çarpıyordu ve nedenini anlayamıyordum. Nişanlı olup olmaması kimin umurundaydı? Ya da hâlâ ona aşıkta ve beni buraya onu kıskandırmak için getirdiyse? Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ona karşı gerçek *duygular beslemiyordum*. O ateşliydi ve seks akıllara durgunluk veriyordu. Hepsi bu kadardı.

Sessizlik o kadar uzadı ki cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra dedi ki, "Bir yıldan biraz fazla oldu. Tam olarak on dört ay."

Oh.

Bir parçam bunun uzun zaman önce olmuş olabileceğini umuyordu. Genç ve aptal olduklarını ve nişanlandıktan bir hafta sonra büyük bir hata yaptıklarını fark ettiklerini.

"Sanchez. Emniyet kemeri."

Ömür boyu süreceğini düşündüğünüz bir ilişki için on dört ay biraz yeni sayılırdı... değil mi? Peki nasıl oldu da başka biriyle nişanlandı? Bu çok erken değil miydi? Çıkmak, tabii. Evlenmek? Çok erken. Belki de.

Hangisinin kıldığını merak ettim.

Yüzüğü oradan mı aldığını merak ettim. Bir onun muydu? Yeni "nişanlısına" taktırarak onun yarasına tuz basmaya mı çalışıyordu? Çünkü bu berbat bir fikir olurdu ve sadece kusma isteği uyandırdığı için değil.

Kendi kafamın içinde o kadar derindim ki Adrien bana bakana kadar arabanın kenara çekildiğini fark etmedim, kaşları beklentiyle çatılmıştı. Ben kıpırdamayınca iç çekti ve öne doğru eğilerek arkamdan bir şeye uzandı. Ancak kolunun hareket ettiğini görmedim, bu da neden eğildiğini yanlış tahmin etmeme neden oldu. Yüzünü kavrayıp dudaklarımı dudaklarına bastırmamın tek nedeni buydu. Yemin ederim.

Keskin bir nefes aldı, sanki şaşırmış gibi bir an dondu kaldı. Sonra hemen içime girdi, avucu başımın arkasını kavrarken diğer eli uyluğumun altından kayarak beni kendine çekti.

Peki ya karnımdaki o sıcak, kaygan düğüm? Dilim onunkini okşadığı anda hafifledi ve göğsünden alçak, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı.

Bir okşama diğerine yol açtı ve ben farkına bile varmadan emniyet kemerini çözmüştü ve balo gecesinde hormonları bastırılmış bir çift genç gibi sevişiyorduk. Eller dolaştı, kavramalar sıkılaştı, dokunduk ve çekiştirdik ta ki-

HONK.

İrkilerek geri çekildim, başım tavana yeterince sert çarpmıştı, bunu hissetmeliydim. Ama vücudum fark edemeyeceğim kadar çok statik gerilim ve sıcaklıkla uğulduyordu.

"Kahretsın. Özür dilerim. Dirsek," dedi Adrien, her kelime ağır bir nefes vermayla noktalanıyordu. Koltuğuna yaslandı ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. Birkaç uzun nefesten sonra başını bana doğru çevirdi ve sırtıttı. "Ellerini benden uzak tutamıyorsun, değil mi?"

"Eğilen sendin," diye karşı , göğsümün sakinleşmesini istiyordum. "Ben sadece arayı kapattım."

Ya ben bir şeyler görüyordum ya da gamzeleri ve gözleri parlıyordu. "Emniyet kemerini takmaya çalışıyordum."

"Buna inanmam mı gerekiyor?"

"Sorun değil. Gururum okşandı."

Gülümsemiyordum. Gülümsemekle suçlanmadan ağzımın yukarı doğru kıvrılmasına izin veriliyordu.

Kıkırdadı. "Şu Jessica Simpson şarkısını biliyor musun?"

"Sakın 90'ların popunu bu işe karıştırayım deme," dedim. Yine, kesinlikle gülümsemiyordum.

"Senin için *karşı konulmaz* biri miyim,

Sanchez?" Ona ters ters baktım.

Güldü, sonra tekrar bana doğru eğildi. "Benim için düzgün otur."

Koltuğa gömüldüm ve emniyet kemerime uzanıp onu yerine takarken bu gamzeye dik dik baktım. Bakışlarım hemen ağzına kaymadı; sarhoş edici kolonyasının kokusunu aldığım da kalçalarım *sıkılmadı*; ve yanağımı gagalayıp bana göz kırptığında göğsüm kesinlikle kekelemedi.

"Nereye gidiyoruz ki?" Kollarımı kavuşturarak sordum. Dizlerim gösterge paneline kadar geldi ve o anda araba yolculuğunun geri kalanında bakacağım tek yerin pencereden dışarı olduğuna karar verdim.

"Hava güzel sayılır. Liman kenarında bir yürüyüşle başlayabilir, sonra oradan devam edebiliriz."

Aslında arabaya Jessica Simpson'ı çalmasını söyleyene kadar kulağa gerçekten çekici geliyordu, sonra da şarkı sözlerini avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Gözlerimi öyle bir devirmiştım ki, yuvalarından fırlamamaları bir mucizeydi.

Kahkahamı bastırmak için elimin tersini ağzıma zorunda kalmadım. Hiç komik değildi.

Ufacık bir ihtimal de olsa ölecektim ve tabii ki hepsi Adrien'in suçuydu.

Sürünerek arabasına dönmeyi başardığımızda güneş batmaya başlamıştı ve ben doğru düzgün nefes almanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Gözlerim yaşlardan şişmiş, yanaklarım morarmış ve ağrıyordu ve mide kaslarım o kadar çok ağrıyordu ki ayakta duramıyordum. Ne zaman Adrien'a doğru bir bakış atsam, işkence gibi bir histerik kahkaha krizine giriyor ve ölümün tatlı salıverilişine daha da yaklaşıyordum.

Çok aptal görünüyordu.

Sabahın geç saatlerini ve öğleden sonrayı liman boyunca yürüyerek, sıcak çikolata içerek, yemek yiyerek ve şakalaşabileceğimiz her konuda şakalaşarak geçirdik. Ne zaman biri gelip fotoğraf çektirmek istese ben onunla dalga geçiyordum, ne zaman onun şakalarına gülmek için kendimi zor tutsam o benimle alay ediyordu. Ve sonra, olan oldu. Çocuklar için yüz boyama standlarından birinin önünden geçtik.

Tereddüt bile etmedi.

Bir an yanımda yürüyordu, kahkahalarımız üst üste biniyor, adımlarımız sallanıyor, ellerimiz birbirini okşuyordu. Bir saniye sonra ise ben onun simidini tutarken o çok küçük plastik tabureye oturdu, masanın üzerindeki büyük mavi vücut boyası tüpünü işaret etti ve makyaj sanatçısına "Çıldır" diye talimat verdi.

Kadın şaşkın (ve belki de biraz endişeli) görünüyordu ve gerçekten de parlak, göz alıcı bir kobalt mavisine boyanmak istediğinden emin olmak için onunla üç kez kontrol etti. Ceketini ve saatini çıkardı, sonra da "Evet. Kollar, boyun, yüz. Hadi yapalım şunu."

Ve bu en iyi kısmı bile değildi. Bunu nasıl yaptığını tam olarak bilmiyordum ama birkaç dakika içinde boyayı bronzlaşmış tenine yaymak için küçük bir el ordusu toplamıştı. Ciyaklamalar, kıkırdamalar ve Adrien Cloutier'in üzerinde mavi tahribat yaratan küçük canavarlarının fotoğraflarını çeken ebeveynler vardı.

Ve (kaçınılmaz olarak beyaz tişörtünü de lekeleyen) özensiz, düzensiz bir boya işiyle yeterince kaplandığında, ayağa kalktı, kutlama için bir sürü küçük mavi yumruğu tokuşturdu, tüm çocukların kendi yüzlerini boyamaları için para ödedi ve bayana etrafta herhangi bir kostüm dükkanı olup olmadığını sordu.

Evet demişti ve deliliğe doğru yavaşça inişimiz yavaş olmaktan çıkmıştı. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirmişti ve ben de onun tavsiye ettiği mağazaya kadar yol boyunca kıkırdamıştım.

Evet, büyük boğa boynuzları vardı. Ve evet, mavi bir kuyrukları vardı. Kısa, kabarık ve asidin üzerindeki bir tilki kuyruğuna benziyordu, ama

Adrien, "mükemmel ve tam olarak doğrudu."

Ne yazık ki Stevie'nin (işletme sahibi) sahte dişleri bitmişti ama "İsterseniz siyah diş etleriyle kaplı tam takım yırtıcı kuş dişlerim var" dedi.

İnce, keskin, dişsiz, grimsi sarı bir renkteydiler ve Adrien'in ağzına göre çok büyüktüler. Ancak, bir kez daha, "mükemmel ve tam olarak doğru" olarak kabul edildiler. Tıpkı erkek topuzu yerine taktığı siyah samuray peruğu gibi.

Peştamallara uzandığında onu durdurmaya çalıştım ama o sırada ağlayarak gülüyordum ve kollarım deriyi elinden çekip alamayacak kadar güçsüzdü. Neyse ki, en azından onu o sürtük kumaş şeridini pantolonunun *üzerine* koymaya ikna edebildim.

Boynuzları ve kuyruğu da kendisine bağlıydı ve soyunma odasından çıktığında göğsünü gururla kabarttı.

Çocukluk kâbuslarımdan ya da 90'ların grunge albüm kapaklarından fırlamış gibiydi.

"Şu anda ne kadar tahrik olmuş durumdasın, *Ssanchesz*?" Dükkândan çıkar çıkmaz iri dişlerinin arasından peltek peltek konuştu, tükürüğü etrafa saçıldı.

Beni histerik bir hale soktu. Yere yığıldım, alnım dizlerime çarparken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Ve o noktadan sonra, ona her baktığımda ya da o her konuştuğunda daha da komikleşti. Ta ki bunun son olduğuna ikna olana kadar. Adrien, Cadılar Bayramı'nda yaptığım şeyin intikamını almak için hayatıma bu şekilde son vermeye karar vermişti.

Alice'in ödünç aldığı SUV'ye geri döndüğümüzde, yanlarımı tutuyor, nefes nefese kalıyor ve konuşmayı kesmesi için ona yalvarıyordum. Arabaya tırmandım ve koltuğa gömüldüm, kolum sıvı haldeki karnımın üzerine sarkıyordu.

Adrien binmeden önce boynuzları ve kuyruğu çıkardı.

"*Sseatbelt, Ssanchesz.*"

Zayıf bir kahkaha attım, başım koltuğa çarptı. Elim emniyet kemerine gitti ama kaslarım onu gövdem boyunca çekemeyecek kadar güçsüzdü. Bu yüzden pes ettim ve omzuma geri dönmesine izin verdim.

Adrien kıkırdadı ve benim için klipsi yerine taktı. "*Şımarık* velet," diye mırıldandı şefkatle. Ya da belki de şefkatli değildi ve ben sadece yumruk sarhoşuydum.

"Bu resimler hafta sonuna kadar tüm internete yayılacak," diye tahmin ettim.

"Çişimi yaptıktan sonra kimsenin beni *tanıdığını sanmıyorum*. Hiç telefon görmedim."

Çünkü söz konusu *pipi* ağzından dışarı fırlamış ve dudaklarını geri itmişti. Ve haklıydı da. Bu, mavi teni ve saçma kostümünün geri kalanı arasında neredeyse tamamen tanınmaz haldeydi.

"Bir sürü fotoğraf çektim. Paylaşmaktan mutluluk duyarım" dedim. Fotoğraf kabininde çektiardiklerimiz altın değerinideydi ve bu *onun* fikriydi. Beni neredeyse omzuna atıp içeri taşıyacaktı. Adamın hayatta kalma içgüdüleri güvenlik makası kadar keskindi.

Araba park yerinden çıkarken bana bir bakış fırlattı. "Söz vermiştin."

Söz vermiştim. Ve sözümü tutmaya tamamen niyetliydim. Ama bu, onunla bu konuda dalga geçemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"En azından öngörülebilir gelecekte duvar kâğıdım olacak. Eve döndüğümde gerçek boyutlu bir maketini sipariş edeceğim ve o uyurken Jamie'nin yatağının yanına koyacağım."

En arkadaşına kalp krizi geçirtmekten bahsetmişken, bir noktada onu arayıp müstakbel kocasıyla yattığını söylemem gerekiyordu.

"Çok eğlenceliydi," diye mırıldandım pencereden ışıkları ve ağaçları izlerken. Güneş batmaya başlamıştı.

"Öyle mi?"

"Mmm. İyi de egzersiz. Binlerce mekik çekmişim gibi hissediyorum."

Adrien canavar dişlerini çıkarıp plastik bir torbaya attı, sonra avucunu uyluğuna sildi. Bir kez, iki kez. "Bunu tekrar yapmak ister misin?"

"Ne? Kostüm olayı mı?" Çünkü evet. Evet, isterdim. "Hayır, yani... tekrar böyle takılmak ister misin?"

Ve son iki saattir ilk kez ona baktığımda gülme isteği duymadım. Sorduğunu sandığım şeyi mi soruyordu? Yoksa beynim bir şeyler uydurup bana yalan mı söylüyordu?

"Bilmiyorum," dedim dikkatlice. "Duruma göre değişir."

Gözlerini kesinlikle önündeki yoldan ayırmamak konusunda çok kararlı görünüyordu. "Açık mı?"

"Peki, ne yaptık?" Kolumdaki gevşek bir ipliği kurcalamaya başladım, kalbim bir atım attı. Sonra iki, sonra üç. Atmosfer daha hafif, daha çırpıntılı bir şeye dönüşürken omurgamdan bir gıdıklanma geçti. Sanki arabanın içinde bir sepet dolusu kelebek serbest bırakılmıştı.

Bakışlarımı önümüzdeki kırmızı stop lambalarına sabitleyerek ona ayna tuttum. "Nasıl istersen," diye cevap verdi. "Bugünkü gibi sıradan bir şey. Ya da yemeğe gidebiliriz. İçki içeriz."

Cevap vermeden önce düşünmek için durakladım. "Yarın ayrılıyorum."

"İkimiz de Toronto'ya döndüğümüzde birbirimizi göremeyecek miyiz?"

Midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. "Emin değilim..." Ama durdum. Neden durduğumdan emin değildim ama durdum. "Bunu düşünebilir miyim?" Onun yerine ben sordum.

"Tamam," dedi.

"Tamam," dedim.

Dizlerimi gösterge paneline dayadım ve pencereme doğru döndüm.

Ve hayır, rahat ve sessiz araba yolculuğunun geri kalanını bir gülümsemeyle savaşıarak geçirmedi. Yansıması lanet bir yalancıydı.

"EW, W BU NE?"

Eve girdiğimizde Alice'in yüzünde beliren iğrenme ifadesi karşısında kahkahalara boğuldum. Oturma odasında yerde oturuyordu, önündeki masanın üzerinde açık bir ders kitabı duruyordu.

"Neden mavi Koolaid Man gibi giyinip süet bebek bezi takıyorsun?" diye sordu Adrien'e yargılayıcı bir tavırla.

Daha çok güldüm. Onu yırtıcı dişleri, boğa boynuzları, samuray peruğu ve tilki kuyruğuyla görmeliydi. Tepkisi paha biçilemez olurdu.

"Bu bir peştamal, Lice. Bebek bezi değil."

"Bu daha kötü, daha iyi değil. Aptal gibi görünüyorsun," dedi ve sonra sanki aniden bir şeyin farkına varmış gibi gözleri dehşetle parladı. "Arabama bu şekilde binemezsin."

Adrien'in yanıtı "Yarın detaylı incelemeye götüreceğim" oldu.

"Adrien! Benim koltuklarım bej!"

"Onlar da deri. Muhtemelen leke tutmaz."

"Seni deştigimde kanın akacak!" Kadın adamın kafasına bir fosforlu kalem fırlattı ama adam onu kolaylıkla havadan kaptı.

"Bu ne-Addy! Ne yaptın sen!" Julie olduğu yerde durdu, elleri ağzına gitti. Arkasından gelen Anthony kahkahalara boğuldu.

"Bu Ria'nın fikriydi," diye suçladı Adrien hiç tereddüt etmeden, fosforlu kalemi kafama doğrultarak.

"Bekle," dedi Alice, kısılan gözleri kardeşiyle benim aramda şüpheyile süzülürken. "Bu garip bir seks olayı değil, değil mi?"

"Hayır!" Adrien "Kesinlikle öyle" derken ben de aynı anda haykırdım.

Koluna vurdum. O da güldü. Alice tüm kalem kutusunu ona fırlattı, ders kitabını çarparak kapattı ve ziyaretimizden sonra kapsamlı bir terapiye şiddetle ihtiyacı olacağını ilan etti.

Adrien bana göz kırptı, Anthony telefonuyla fotoğraf çekmeye başladı ve Julie burnunun kenarını sıkarak kendi kendine sessizce kıkırdadı.

Tüm bu olanlar bu kadar *gülünç* olmasaydı çok daha fazla utanırdım. Ve eğer bu kadar büyülenmeseydim.

Gürültü patırtı biraz yatıştıktan sonra Julie, Adrien'in yukarı çıkıp duş almasını ve çok sevdiği mobilyalarına vücut boyası sürmemesini ısrarla istedi.

Biz çıkarken Anthony arkamızdan, "Yemek otuz dakika içinde hazır olacak," diye seslendi. Ayrıca bir yerlerde bir yama kurulduğuna dair bir şeyler söyledi ama ben Adrien'in ellerini savuşturmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki ikile ikiyi bir araya getiremedim.

"Bütün kıyafetlerime mavi bulaştıracaksın!" Kalçalarımı tutmaya çalışırken kıkırdadım.

"Yıkanacak."

Mücadele hızla kızıştı ve bir ayak kovalamacasına dönüştü. Merdivenleri çıkarken ciyaklıyor ve gülüyordum, Adrien'in parmaklarına her yaklaştıklarında vuruyordum. Odamıza doğru son dönüşü yaptığımda ayağım halının kenarına takıldı ama çabucak toparlandım ve onu kapıya kadar geçmeyi başardım. Kapıyı onun mavi suratına kapatmak için çabalarken kalbim çarpıyor, kanım deli gibi akıyordu ama o çok hızlı ve güçlüydü.

Daha da kötüsü, kovalamaca sırasında takma dişlerini yerine takmayı başarmıştı.

"Hayır!" Kolları gövdeyi sararken dramatik bir şekilde haykırdım. "İğrenç, plastik ve boya gibi kokuyorsun!"

Dudaklarını gri-sarı iğne dişlerinin üzerine büzdü ve ben çığlık atarak güldüm, yüzümü ondan uzaklaştırdım.

"İstediğin *bu* muydu, *Ssanchesz*? Benim için ateşli misin?"

Nefes alamıyordum. Kollarından kurtulmaya çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı .

"Peruğu tekrar takmalı mıyım?" "Üzerime tükürüyorsun, seni holigan!"

"Bu seni ediyor mu? Sence ben *iressisstable* mıyım?"

"Yapamam-Adrien!"

Yanağımı yaladı, sivri dişleri dilinin uzun darbelerini izliyordu ve gülmekten bayılacağıma yarı yarıya ikna olmuşum.

"*Kissth* me."

"Hayır!" Avucumu ağzına bastırdım ve başını geriye ittim. "Git duş al!"

"Wamn cmne wimme?" diye elime doğru boğuk bir ses çıkardı. "Kesinlikle hayır."

Dili avucumun içinde kıpırdandı ve ben irkildim, elim geri çekildi. Ve serbest kaldığı anda boynuma saldırdı. Yüzünü, ağzını ve dişlerini boynumun tam kıvrımına gömdü ve itilmeyi reddetti.

"Jasmin ve *yumuşatıcı* gibi kokuyorsun," dedi . "Ve *Ssanchezs*."

Bir *Ssanchezs*'in nasıl koktuğunu bilmiyordum ama nazikçe içine çekip beni kendine yaklaştırmasına bakılırsa bu bir iltifat olmalıydı.

"Saat kaç?" Belirli bir nedeni olmadan sordum.

"Beş kırk beş," diye mırıldandı boynuma doğru. "Aşağı yukarı birkaç *dakika*."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kendimi kontrol ederdim ama kollarım Adrien'in sarılmasına karşılık vermekte kararlı görünüyordu, her ne kadar kıyafetlerime mavi vücut boyası bulaştırıyor olsa da.

"Sayıyordum."

"Mmmm" diye karşılık verdim akıllıca bir espri ya da sataşma yerine, yanağımı kafasına yasladım.

Sonra öylece durduk. Kucaklaştık.

Saniyeler dakikalara dönüştü ve ikimiz de ayrılmak için hareket etmedik. Çünkü belki de geri çekilmek yerine gözlerimi kapatmayı tercih etmiştim; ve belki de onu üzerimden itmek yerine başının arkasını hafifçe okşamaya başlamıştım; ve belki de zevkten tutarsız bir şeyler mırıldanıp bana daha sıkı sarılması beni gülümsetmişti.

"*Ssanchezs*, *ateşkes* ne olacak?"

Gerçekten de bunun peşini bırakmak istemiyordu, değil mi? "Hâlâ düşünüyorum."

Boynuma doğru iç çekti. "Sen *çok inatçısın*," diye homurdandı, sanki ağzının tenimde bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedemiyormuşum gibi.

Sonunda, duşa girebilmesi için birbirimizden ayrılmayı başardık. Çantamın fermuarını açtım ve yürüyüşümüz sırasında aldığım seyahat boy makyaj mendili paketine uzandım, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

Tamam, *belki* Jamie birazcık haklıydı. Belki başlangıçta duygular çok yüksekti, birkaç yanlış anlaşılma olmuştu ve Adrien düşündüğüm *kadar kötü* biri değildi. Belki aramızda biraz kimya vardı ve belki de her şey sadece fiziksel değildi.

Onunla uzun vadeli ya da ciddi bir ilişki kurmayı düşündüğümünden değil. Bu şekilde takılmak bir şeydi, duyguları işin içine katmak ve

hayatların birbirine karışması başka bir şeydi. Onunla her şey çok karmaşık olacaktı ve sadece ailesine yalan söylediğimiz için değil... *Bekle, bu neden...*

Ön kolumdaki aynı noktayı bir dakikadır makyaj mendiliyle ovduğumu ama rengin hala tam olarak çıkmadığını fark ettiğimde önceki düşünce trenim raydan çıktı.

Daha sert ovdum, cildimin normal zeytin rengine dönüp dönmediğini görmek için birkaç vuruşta bir kontrol ettim. Dönmemişti.

Oh, kahretsin.

Avuç içim ağzıma çarparak göğsümden yükselen şok kıkırdamasını bastırdı. Eğer mavilik bir makyaj mendiliyle silinemiyorsa, büyük ihtimalle bir kalıp sabun da işe yaramayacaktı. Adrien aklını kaçıracaktı.

Birkaç dakika sonra cam duş kapısı çarparak açıldı, panikle ıslak ayak sesleri taş fayanslara çarptı ve Adrien beline gelişigüzel sarılmış gri bir havluyula hışımla yatak odasına geri döndü. Gözleri gerçek bir dehşet içindeydi. "Hayatımı sikeyim. *Baksana!*"

Baktım. Kolları, boynu ve yüzü hâlâ özensizce sürülmüş kobaltla kaplıydı. Sol kolundaki boyayı neresinden kazımaya çalıştığını anlayabiliyordunuz, çünkü en üstteki, en canlı katman azalmıştı. Ama gözle görülür bir renk tonu kalmıştı.

Kendimi kaybettim. Dizlerim çöktü ve o kadar çok güldüm ki vücudum yuvarlandı.

"Sanchez!"

Bunu daha önce de söylediğimi biliyordum ama buraya kadarmış. *Bu* şekilde ölecektim. Bu sefer bundan yüzde yüz emindim.

Nefes almak için savaşıyordum, mide kaslarım kontrol edilemeyen kahkahaları protesto etmek için kasılıyordu. Gerçekten acı çekiyordum ama duramıyordum. O kadar *aptal* görünüyordu ki.

"Yardım edin!" İki yanımlı tutarak tiyatral bir şekilde feryat ettim.

"Durdurun şunu." "Bu saçmalığı çocuklara yüklediklerine inanamıyorum.

Her biri

Bugünden itibaren aileler bana nefret mektupları gönderecek."

Leke olmadığından emin olmak için iki kez kontrol etmeyi akıl edemediğine inanamıyordum Haliya doğru ağlıyordum, ölüyordum.

"Bunların hepsi senin suçun," dedi.

Bunun için övgüyü memnuniyetle kabul ederim. Hak etmemiştim ama kabul ediyorum.

Ciğerlerim sıkışmadan doğrulup ona bakabilecek kadar sakinleşmem neredeyse on dakika sürdü. Yatağın kenarına oturmuştu,

Yüzü bana dönüktü. Dirsekleri dizlerinin üzerindeydi, elleri önünde gevşekçe kenetlenmişti ve başı yenilgiyle sarkıyordu. Her şeyi berbat etmişti. *Berbat ettiğini biliyordu.* Ama yine de yanakları gülümsemesini engellemeye çalışıyormuş gibi gergindi.

Ve... tamam, iyi. Evet. Espri anlayışı olması *gerçekten* çok hoşuma gitmişti. Oturduğum yerden kalkıp birbirimize baktığımızda, bana sırtıttığında midem küçük bir takla attı ve kendimi gülümsemesine kolayca karşılık verirken buldum.

"İşin bitti mi?" diye sordu.

"Bir ömür boyu," diye karar verdim. Bir daha asla gülemeyecektim. Ama iyi tarafından bakarsak, "Karın kaslarıyla uyanacağım. Seninkilerden bile daha güzel olacakları garanti."

Gülümsemesi seğirdi. "Sanchez."

"Cloutier."

"Boku yedim."

"Önemli bir değil."

"Yarın sabah katılmam gereken iki video konferans görüşmesi var."

"Senin tatilde olman gerekmiyor muydu?"

"Onlar önemli."

İçimi çektim. "Bunu düzelteceğiz."

Sağ kaşı çatıldı. "*Biz* mi?"

"Fazla heyecanlanma," dedim ayağa kalkarken. "Sadece yardım ediyorum çünkü bana orgazm sözü verildi ve seninle bu şekilde seks yapmayı reddediyorum."

"Ben bir et parçasından daha fazlasıyım, Sanchez." Gamzeleri gizli kalmak için ellerinden geleni yapıyordu, karanlık küçük ruhlarına şükürler olsun.

"Mmmkay."

Yatağa onun yanına uzandım, telefonumu çıkardım ve arama çubuğuna *Gargomel'in Şirinleri altına dönüştürme rehberini* yazdım, ancak Enter tuşuna basamadan telefon elimden kapıldı. Ve böylece güreş maçı başladı.

"Bir et parçasından daha fazlası olduğunu söyleyen sendin!" Bileklerim yatağa sabitlendiğinde haykırdım. "Ben sadece tam potansiyeline ulaşmana yardım etmeye çalışıyorum- Beni şu anda öpmeye cüret etme, Adrien Cloutier. *Sakin öpeyim deme.* O aptal *maviliğini* her yerime bulaştıracaksın."

On beş dakika sonra aşağıya indik, Adrien gururlu omuzlarını geriye itmiş ve ukala bir sırıtışla ağızını oynatırken ben de öpücükten şişmiş dudaklarımı makyaj mendiliyle ovuyordum.

Alice bizi görünce gözlerini devirdi, sonra da sprej şişesini bulmak için koltuktan kalktı.

BİR KEZ YİNE, hindistan cevizi yağının kelimenin tam anlamıyla her şeyin sihirli ilacı olduğu kanıtlanmıştı.

Üç saat, altı tam set pamuk ped ve kilerde bulduğumuz organik hindistan cevizi yağından yarım kavanoz sürdü ama neredeyse bitirmiştik. Kolları, elleri, boynu ve yüzünün alt yarısı normal rengine dönmüştü ve o sadece izlerken ben yavaşça yüzüne doğru ilerliyordum. Çünkü sürecin yarısında şımartılmaktan yardım etmeye devam edemeyecek kadar hoşlandığına karar vermişti.

Bizi yavaşlatan birkaç şey daha vardı. Birincisi, etkili olması için yağı cilde gerçekten yedirmeniz gerekiyordu. İkincisi, çok fazla boya vardı, bu yüzden her küçük bölümün üzerinden birden fazla kez, birden fazla yeni pedle geçmeniz gerekiyordu. Ve üçüncüsü, Adrien ve ben en aptalca şeyler hakkında konuşmayı ve kıkırdamayı bırakamıyorduk.

Çenemizi kapatıp odaklanabilseydik, her şeyi iki saatten kısa bir sürede halledebilir ve hala burada olmamın tek nedeni olan rehine durumuna geçebilirdik. Ama çenemizi kapatamıyorduk. Bizi yavaşlatmasına, yanaklarımın ağrmasına ve yerde çok uzun süre oturmaktan kıkımın acımasına rağmen.

Bacaklarımız birbirine dolanmış ve kahkahalarımız birbirine karışmış halde birbirimizin kişisel baloncuklarını istila etmeye o kadar kaptırmıştık ki kendimizi, yanlışlıkla zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. O ilk üç saat dörde, sonra beşe çıktı ve yüzünün yarısı hala maviydi.

Ne zaman gözlerini temizleyebilmem için kapatmasını söylesem, gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıyor, sonra bir tanesini hafifçe aralayıp bana bakıyordu. Sonra da başka bir şakalaşma tuzağına düşerdik.

İşaret parmağının kemer halkalarından birine takılı olması ya da diğer elinin kalçamın yan tarafına kıvrılmış olması da yardımcı olmadı. Ve beni okşamaya devam etmesi, yumuşak bakışlarının sürekli olarak gözlerimden ağzıma doğru gidip gelmesi, sanki hangisine bakmaktan daha çok hoşlandığına karar verememiş gibiydi.

"Adrien, eğer gözlerini kapatmazsan bütün gece burada kalacağız," dedim ona alnıyla işim bittiğinde.

"Tamam," dedi, gözlerini açık tutarak. O şakacı küçük sırıtışı benim sonum olacaktı.

"Bu bir davet değildi." "Ben öyle kabul ediyorum."

On beş dakika daha didiştik ama sonunda razı oldu ve ben de kalan boyayı silmeyi başardım. Bu aynı zamanda bana onun sinir bozucu derecede çekici yüzüne dalga geçilmeden bakma fırsatı verdi.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Yine dik dik bakıyorsun Sanchez," dedi, muhteşem dudakları sinir bozucu bir sırıtışla kıvrılmıştı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Son kirli pamuğu da çöpe attım. ", işin bitti. Git duş al."

İlgilenmemiz gereken bir rehine durumu vardı ve sabrım tükenmek üzereydi.

Ayağa kalkarken avuçlarını gözlerine sürterek kıkırdadı. "Evet, hanımefendi."

Kendi sırıtışımı ısırarak bastırdım ve yarattığımız dağınıklığı toplamaya başladım. İşim bittiğinde, sabah Toronto'ya giden herhangi bir uçuş olup olmadığına baktım.

Bir noktada, tercihen büyük yıldönümü partisinden önce geri dönmem gerekiyordu. Çünkü Adrien'in eski sevgilisini kıskandırmak için bir araç olarak kullanılmaya o kadar da hevesli değildim. Ve barıştıklarında, kaçınılmaz olarak diğer mankafayla evlenerek ne kadar büyük bir hata yaptığını anladığında orada olmak istemiyordum.

Yarın saat on buçukta bir uçuş vardı, ki bu mükemmeldi. Başparmağım rezervasyon düğmesinin gezinirken gözlerim son bir kez bilgileri taradı, sadece hepsinin doğru olduğundan emin olmak için.

Öyleydi.

Yani... muhtemelen şimdi gidip rezervasyon yaptırmalısınız.

Yine de hemen şu anda rezervasyon yaptırmak zorunda değildim. Her ihtimale karşı yarın sabaha kadar beklemek muhtemelen iyi bir fikirdi.

Ne durumunda?

Bilmiyorum, her ihtimale karşı.

Düşün tıslaması, kendimle tam bir iç tartışma başlatamadan kesildi. Ve kalbimin, olacaklar için gergin bir beklentiyle nasıl sıçradığını da kaçırmadım (kelime oyunu yapmak istemişim).

Adrien üzerinde eşofmanıyla ve tişörtsüz yatak odasına geri döndüğünde aklım bir anda dibe vurdu. Hiç bir şey yoktu.

artık inkar etmenin bir anlamı yoktu. Onun için dizlerimin üzerine çökmeden önce o karın kaslarının her santimini yalamak istedim.

Ama ancak bileklerimi arkadan bağladıktan ve bana şunları yapmamı emrettikten sonra

o.

"Saat on bir buçuk," dedim, izini kaybetmiş olabilir diye.

Saçlarını kurutmak için kullandığı havluyu kırmızı örtünün üzerine attı. kollarını kavuşturdu ve bir omzunu duvara yasladı. "Ve?"

Yatağa uzanırken ağzım seğirdi. "Ve çok yorgunum. Bu yüzden lütfen bu kadar rahatsız edici olmayı bırakırsanız, biraz dinlenmek ve *slmphinmnmh*'a gitmek istiyorum."

Neredeyse üzerime atladı, gülümseyen ağzı ağzıma çarparken beni kollarının arasına hapsedti. Öpücüğe vahşi bir coşkuyla karşılık verdim, kalçalarım vücudunun baskısına uyum sağlamak için yayıldı.

"Tadın şeker gibi, Sanchez." Şikayetini homurdanmadan önce dudakları ağzımdan boğazıma kadar lav izleri bıraktı. "Ama talimatlarıma uymadın. Beni yeşil slipte bekliyor olman gerekiyordu."

Bu bir kaza değildi. "Otoriteyi dinlemekte hiçbir zaman iyi olmadım."

Beni yüzüstü çevirdiğinde irkildim, vücudum mırıldanmaya başlarken ellerim yorganı yumrukluyordu. *Evet. Cezalandır beni.* Bunu hak etmiştim.

Avuç içleri sırtımın alt kısmında düzleşti ve beni yere bastırdı. "Güvenli kelimen nedir, güzel kız?"

"Tarçın," diye iç geçirdim.

Diğer eliyle kırımın yanağını kavradı. Kot pantolonumun üzerinden hafifçe vurmadan önce bir kez sıktı. İnlememi tuttum ve yüzümü tuttuğum yorganın içine soktum.

Bu gece gıkımı çıkarmayacaktım. Bu dersi zor öğrenmiştim. yol.

"kullanacağın konusunda sana güvenebilir miyim?" diye sordu. "Eğer çok fazla mı? Ya kendimi çok ?"

"Evet."

Klitorisime bir zevk şoku gönderen ve tıslamasına neden olan bir başka hafif şaplak. Ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı kaldıracaktım ama beni hâlâ aşağıda tutuyordu.

"Bu gece seninle biraz sert olmak istiyorum, Ria." Sesi sert, sıcak bir çakıl taşına dönüşmüştü. Beni tekrar sıktı, bu sefer daha sert. Yüzümü sokmak için bir yastık kapmam, çıkan sesleri bastırmam gerekiyordu.

boğazımı izinsiz sıktı. "Bütün gün seni becermek için sabırsızlanıyordum ve artık kendimi kontrol etme havasında değilim. Söz konusu sen ve senin o küçük akıllı ağzın olduğunda değil."

"O zaman yapma."

Bunun bir yalvarış olarak ortaya çıktığını gözden kaçırmadı. Dizlerimin üzerine çöküp vücudumu istediği gibi kullanması için ona yalvarabilirdim. Filtrelerim gitmişti. Eğer sadece bir gece daha böyle bir şey yaşayacaksam, bundan sonuna kadar faydalanacaktım.

"Bundan emin misin?" diye tehlikeli bir şekilde alay etti. Ama ben daha cevap veremeden parmakları kot pantolonumun bel bandına ve altındaki pamuklu külotuma takıldı ve nefesimin kesilmesine neden oldu. Külotumu üst baldırlarıma kadar çekerek kıcımlı ona açıkta bıraktı.

Titriyordum.

"Siktir, Sanchez. Şu haline bak." Gömleğimin eteklerini belime kadar iterken ses tonu övgü ve hayranlık karışımıydı. "Bir gün seni aynen böyle becereceğim," diye söz verdi, avucunu tekrar kıcıma götürürken. "Seni domaltacağım, pantolonunu indireceğim ve alacağım. Ve sen buna bayılacaksın, değil mi güzel kız?"

Kulağa bu kadar cazip gelmemeliydi. Ofisinde beni masasının üzerine domalttığını, kotumu indirdiğini ve beni çiğ çiğ siktğini hayal . Ve bu beni bu kadar ıslatmamalıydı.

Şaplak.

Ten tene temasın verdiği acı kalçalarımın bükülmesine neden oldu. Nefis bir iniltiyi bastırdım.

"Ama bu gece seninle görülecek bir hesabımız daha var," diye gürledi, az önce tokatladığı yanağını yatıştırıcı bir şekilde ovarak. "Şimdi şöyle olacak. Yeşil slipi giyeceksin ve hemen yatağa geri döneceksin. Sorusu olan var mı?"

"Ya dinlemezsem?"

Parmakları etime saplandı. "O zaman küçük tatlı amcığın sikilmez ve sen de boşalamazsın."

"Emin misin?" Göğsümde bir heyecanla meydan okudum. "Benim hatam yüzünden ikimizi de cezalandırmaya hazır mısınız?"

Bir krep kadar hafıfımışım gibi beni tekrar çevirdi. "Amcığının dolmayacağını söylemiştim Sanchez. Ellerini yatağın direğine bağlayıp memelerini sıklamakla ilgili bir sorunum yok."

Aman *Tanrım*. "Ne kadar pis bir ağzın var," diye azarladım.

Çıplak seksimi avuçladı, orta parmağı sırlıklam kıvrımlarımdan geçerken günahkâr ağzının köşesinde şeytani bir sırıtma belirdi. "Yine, *gerçekten* umursamıyor gibi görünüyorsun."

Dudaklarımı aralayarak saf bir zevkle iç geçirdim. "Konu sen olunca bedenim ve beynim tam olarak aynı noktada buluşmuyor," diye itiraf ettim.

Kaşlarını çattı, parmağının kalın ucu giriş yerimde geziniyordu. "Beynin sana ne söylüyor?"

"Bunu seninle istememeliydim." "Peki ya vücudun?"

"Bedenim aklını yitirdi." "Ben bunu sormadım."

Alt dudağımı yaladım. "Vücudum şu anda bana isyan etmemi söylüyor. Bağlanıp memelerimi sikmeni izlemenin nasıl bir his olduğunu merak ediyor. Ve eğer yeterince nazikçe sorarsam ağzıma boşalır mısın diye."

Parmağı hareket etmeyi bıraktı, kapüşonlu bakışları yeni bir yoğunluk seviyesine ulaştı.

Sırıttım. "Ne? Pis bir hayal gücü olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan orta parmağı içime doğru kaydı ve tam doğru açıyla kıvrıldı. Kalçalarım kavislendi ve avuç içi şişmiş klitorisime bastırıldığında nefesim kesildi.

"Ne kadar mükemmel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye homurdandı, sesi bu konuda tamamen kızgındı.

"Evet," diye arsızca cevap verdim.

Sonra parmakları ve avuç içi hareket etti, beni çıldırtıcı derecede mükemmel bir şekilde çalıştırdı. Ön kolunu kavrayarak gözlerimi ve dudaklarımı kapattım.

"Seni becerirken bana bak, Ria."

Titrek bir nefes alıp gözlerimi açtım. Sorun şu ki, bana öylesine hararetli bir konsantrasyon ve yoğunlukla bakıyordu ve bedenim ona öylesine çekilmişti ki, onu izlersem çok uzun süre dayanamazdım. Ve beni ne kadar hızlı uçuruma itebileceğini bilmesini istemiyordum. Egosu zaten yeterince şişmişti.

"Gidip üstümü değiştirmemi istemiyor musun?" Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak sessizce sordum.

Elini geri çekti ve parmaklarıyla tahrik olmuş bedenimi emerek oldukça müstehcen bir gösteri yaptı. Sonra yavaşça pantolonumu yukarı, gömleğimi aşağı çekti ve ağzımın kenarını öptü. "Sana bir dakika veriyorum."

Hafif bir kıkırdamayla yataktan fırlayıp dolaba koşarken içimi bir heyecan daha kapladı. Kıyafetlerimi, iç çamaşırlarımı çıkardım ve yirmi saniye kala yeşil ipeğin içine girdim. Sonra kapı koluna uzandım... ve kilitlemeye başladım.

Bu çok eğlenceli olacaktı.

HE HA D dolabın anahtarını buldu. bir dakikadan az sürdü.

Kapı kırılarak açıldığında ve Adrien içeri daldığında kahkaha krizinin yarısındaydım. Gözleri alev alev yanıyor, dudakları benim heyecanıma uygun hınzır bir sırıtışla aralanıyordu. Bir saniye içinde onun kollarındaydım, ayaklarım halıdan kalkmıştı. Bir yumruğu saçlarımdaydı, bir kolu belime sıkıca sarılmıştı ve dudakları dudaklarımla buluştuğunda onunla duvar arasında sıkışmıştım. Bana nefes alacak yer bırakmadı.

Mükemmeldi.

"Velet," homurdandı dudağımı cezalandırırçasına ısırmadan önce.

gövdesine doladım ve onu öperken saçlarından bir tutam yakaladım. "Hoşuna gitti," dedim ona.

"Buna bayılıyorum."

Bu kadar eğlenceli olmamalıydı. Daha önce seksin içine hiç bu kadar oyun katmamıştım ve ne kadar çok şey kaçırdığımı yeni yeni fark ediyordum.

Yine de, kendime tamamen dürüst olsaydım, takıldığım diğer erkeklerden herhangi biriyle bu kadar eğlendiğimi hayal edemezdim.

Adrien saçlarımı kavrayarak başımı geriye çekti, sonra dudakları, dişleri ve dili boynumdaydı. Tamamen çözülmüştüm. Süzgecim alev aldı, mantık ve akıl binayı terk etti ve Adrien'in dokunuşunda, kokusunda ve vücudumda dolaşan ezici hislerde tamamen kayboldum.

Adını inledim ve bu her şeyi uçurumun kenarına itti. Ateş her şeyi kapsayan bir cehenneme dönüştü. Üzerimdeki tutuşu sıkılaştı, kalçaları ileri doğru itildi, çelik uzunluğunu aşırı hassas klitorisime doğru çalıştırdı. Titriyordum, sanki son bir saattir nefesimi tutmaya zorlanıyormuşum gibi nefes nefese kalmıştım.

Eşofmanını çekip indirmek ve tam burada, böyle içime girmesini istedim.

"İçimde olmanı istiyorum," diye yalvardım kulağına karşı usulca. Ve sonra, gerçekten kendimi kaybettiğim için, "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Yakın zamanda test yaptırдым. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım. Eğer... istersen."

Titriyordu, parmakları canımı acıtacak kadar sert bir şekilde etime batıyordu. Çenemi, yanağımı, kulağımı ısırıdı. "Aynı. Test edildi. Emin misin?"

"Evet."

Kalçalarını benimkilere bastırdı ve iniltisi kaçtığında yüzümü omzuna gömdüm. Kalp atışlarının göğsüme çarptığını hissedebiliyordum ve bu sarhoş ediciydi.

"Benden hâlâ nefret ediyor musun?" diye homurdandı.

"Ne?" Bu da nereden ? "Benden nefret mi ediyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Bunu konuşmanın zamanı gerçekten şimdi mi?"

"Ria." Bana bakmak için başını geriye çekti, çenemi bakışlarıyla buluşacak şekilde eğebilmek için saçlarımı serbest bıraktı. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Yön değiştirmeliydim. Ama onun yerine, "Evet" diye fısıldadım.

Burnum kaçınılmaz bir şekilde parladığında yüzü yıkıcı derecede yakışıklı bir sırıtışa dönüştü. Gamzelerini öpmek istedim ama bu benim markam için biraz fazla sevecen görünüyordu, bu yüzden günaha direndim.

"Bana karşı bir şeyler hissediyor musun Sanchez?"

Yapmamasını söylememe rağmen benim de gülümsemem oluşuyordu. "Kesinlikle hayır, Cloutier."

"Sana kelekler mi konduruyorum?"

"Hayır," diye nefes aldım, midemde, göğsümde ve ruhumda uçan kelekler yüzünden sesimi tam olarak çıkaramıyordum.

Sırıtışı genişledi. "Tüm bu yalanlar konusunda gerçekten bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Hayır, yapmamız gereken şey konuşmayı kesmek. Bu-"

Sanki kocaman bir tüy çuvalıymışım gibi beni tek bir hareketle omzunun üzerinden kaldırdığında nefesim kesildi.

"Adrien!" Son zamanlarda onun yanında bu kadar çok kıkırdamam utanç vericiydi.

Beni bıraktığında sırtım şilteden sekti ve ben onun bedenini benimkinin üstüne çekmeden o beni... yuvarladı? Üç kere.

"Bu da ne böyle?" Vücudumun içine hapsediği mikrofleece battaniyeye bakarak sordum. Ve sonra anladım. Şerefsiz herif beni bir battaniyeye sarmıştı!

"Adrien!" Kabul edilemez davranışı karşısında dehşete düşmüş bir halde haykırdım.

Yatağın üzerindeki diğer iki eşyaya uzanırken sırıtışı hınzır, şeytani bir şeydi. Bir kravat ve bir kemer. Kravat üst tarafıma sarılmıştı.

kollarımda, kemer baldırlarımda. Burrito sabitlenmişti.

Beni bir kez daha omzunun üzerinden attıktan sonra ona "Serbest kaldığım anda seni boğacağım," dedim. "Ve bu sadece başlangıç olacak. Sözlerimi unutma, Adrien Cloutier."

Beni yatak odasından dışarı taşıdı.

"Sahip olduğun her diş fırçasına sabun, yediğin her şeye kişniş koyacağım. Hayatının geri kalanında tadacağın tek şey bu olacak."

Merdivenlerden aşağı.

"Bütün ayakkabılarınızın içine lego yapıştıracağım. Bir daha asla yalamadan Oreo yiyemeyeceksin. Duydun mu beni!"

Koridordan geçip mutfığa girdim. Işıklar açıldı.

"Tüm dünyanı parıltıyla bombalayacağım, Adrien. Seninle işim bittiğinde altına sığıyor olacaksın. Hayatında kalıcı bir kağıt kesiği olacağım."

İki çift ayağın yanından geçtik.

"Tanrım, siz ikiniz." Julie şarkı söyler gibi güldü, sanki oğluyla ben birbirimize aşık iki yaramaz çocukmuşuz gibi.

"Düğün iptal oldu!" Mükemmel manikürlü ayak parmaklarına hırladım. "Senin holigan oğlunla evlenmeyeceğim!"

Daha sert güldü. Anthony de kıkırdadı. Sonra dışarıda, verandadaydık.

"Bu da ne-" dedi Alice'in sesi. "Tanrı aşkına, çocuklar. Hepimizi travmatize ediyorsunuz! Ben aslında hâlâ bir çocuğum!"

"Bu bir seks meselesi değil!" Israr ettim. "Kesinlikle öyle," diye karşılık verdi Adrien.

Alice Adrien'in sırtına yumuşak ve yuvarlak bir şey fırlattı, tam ben onu göğsünden dizlemeye çalışırken. O hedefine ulaştı ama ben aptal bir uskumru gibi işe yaramaz bir şekilde başarısız oldum. Adrien beni daha sıkı kavradı.

"Sakın düşme," diye emretti. "Neredeyse ."

"Neredeyse nereye?" Bilmek istedim. Artık koyu renkli çimenlerin üzerinde yürüyorduk. "Adrien, ben açık havada seks yapmam. Böceklerle, toprakla ya da temiz havayla işim olmaz. O yüzden bunu aklından bile geçirme!"

Ama sonra taş bir patikaya ve yeni bir sundurma merdivenine ulaştık. Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve parke zemine bakılırsa başka bir evin içindeydik. Sonunda beni yere bıraktığında, başka bir yatakta, son derece pahalı görünen başka bir yatak odasındaydık.

Ona vahşi hançerlerle baktım.

"İşte," dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Artık çığlık attığında kimse seni duymayacak."

"Bu çok canice, seni ucube!" Öfkeyle tısladım. "Derhal çöz beni!"

Kıkırdadı ama itaat etti. Serbest kaldığım anda ona doğru atıldım. Ama planladığım gibi onu boğmak yerine, yanlışlıkla kollarımı boynuna doladım ve ağzımla ağzına girdim. Ve onu öldürmek yerine, tatlı dudaklarına karşı kıkırdadım ve onu yatağa çekmeye çalıştım.

Ama onun -tabii ki- başka planları vardı. İtiraz etmeyi bile düşünemeden beni kucağına oturttu, slipimin dayanıksız alt kısmını yukarı kaldırdı ve çıplak kıkırmı ona gösterdi. Ve ben... buna bayıldım. Buna bayılmışım.

Onunla çok eğlenceliydi, beklenmedik ve heyecan vericiydi. Bana dokunuşunu seviyordum, edepsiz konuşmalarını, cezalarını, övgülerini, bitmek bilmeyen ön sevişmelerini seviyordum. Hepsini.

"Talimatlarıma uymadın," diye , sıcak eli yanağımı kavradı. "Bunu bilerek mi yaptın güzel kız? Cezalandırılmak mı istiyordun?"

Dudağımı çiğnedim, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

"Cevap ver bana, Ria. Velet olmayı seviyor musun?"

"Bazen," diye nefes aldım. *Sadece seninle oynadığım zaman.*

Bunu başka biriyle yapmayı hayal bile edemezdim. de acımasızca fark ettim.

"Hiç şaplak yedin mi?"

"On dakika kadar önce yukarıda yapmıştın," diye .

Yanağımı sıktı. "Ondan önce. Bu mükemmel küçük kıça düzgün bir ders verildi mi?"

"Hayır, şu ana kadar her şey benim için vanilyanın elli tonunda kaldı," diye itiraf ettim.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Farkında bile değildim..." Azgın olmayan Ria'nın muhtemelen şimdi susmamı isteyeceğini düşünerek sözümü kestim.

"Söyle bana," diye ikna etti, avuç içi yumuşak masaj daireleri çiziyordu.

"Cümleleri bitir."

"Bunların çoğu benim için yeni."

Dokunuşu aşağı indi, kalçalarımın arasına kaydı. "Daha önce hiç bağlanmış mıydın?"

"Hayır."

"Beğendin mi?"

Çok fazla. Çok, çok fazla. "Güzeldi, sanırım."

Kıkırdaması tenime cızırdayan bir bal gibi damladı. Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, *tokat!*

Vücudum kamburlaştı, parmaklarım battaniyeyi kavrarken ağzım sonuna kadar açıldı.

"Beğendin mi?" diye tekrar sordu.

"Bayıldım," dedim, midem titriyordu. Darbe yine klitorisime doğru .

"Aferin kızıma."

Aman Tanrım.

Eli, az önce tokatladığı noktayı yatıştırıyor, kalan karıncalanmanın üzerinde hassas daireler çiziyordu. "Başka nelerden hoşlanırsın?"

"Bu," diye nefes

aldım. "Ve?"

"Oyun. Konuşma."

"Sana yapmak istediğim tüm ahlaksız şeyleri duymak hoşuna gidiyor mu?"

"Mmm."

Eli yanağımın kıvrımında bir aşağı bir yukarı geziniyor, parmakları dikiş yerini okşuyordu. Kucağında titredim.

"Adrien, lütfen."

"Lütfen, ne?"

Bilmiyordum. "Sadece... daha fazla."

Şaplak! Smack!

Aman Tanrım, bu *nasıl* bu kadar iyi hissettirdi? Acı, zevk ve saf savunmasızlığın karışımı gerçek dışıydı. Tüm yetişkin hayatımı böyle bir seks deneyimi yaşamadan geçirdiğime inanamıyordum.

"Küçük bir sır bilmek ister misin?" Sesi gıcırtilıydı, sertti ve çatırdayan bir şehvetle doluydu. Neredeyse benim kadar sert nefes alıyordu. "Daha önce hiç kimseyi tokatlamadım."

Bekle... Ne?

Yutkunduğunu duydum, eli tekrar karıncalanan tenimi yatıştırmaya başladı. "Hiç cazip bile gelmedi. Ama sonra sen bir kasırğa gibi hayatıma girdin, her şeyi mahvettin ve o zamandan beri önümü göremiyorum. Bu senin için yeterli mi? Yoksa hâlâ daha fazlasını mı istiyorsun?"

Alnımı yumruklarına bastırmıştım, nefesim kesilmişti. "Daha fazla."

Şaplak!

Gözlerimi sıkarak inledim. Acı giderek yoğunlaşıyor, duyularımı elektriklendiriyordu. Vücudunun titrediğini, bunun onu ne kadar tahrik ettiğini hissedebiliyordum.

"Artık sağlıklı düşünemiyorum," dedi. "Aklımdan geçen her düşünce dönüp dolaşıp sana geliyor. Bir türlü durduramıyorum Ria. Ve en kötüsü de durdurmak istemiyorum. Bu yeterli mi?"

Neredeyse değil. "Daha fazla."

Şaplak!

Bu kez midem sıkışarak iniltiyi bastırdım.

"Beni delirtiyorsun. Seninle ilgili her şey beni çıldırtıyor. Kişiliğin, espri anlayışın, ukalalığın. Ve sen çok güzelsin, bebeğim. Senden o kadar etkileniyorum ki... Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu yeterli mi?"

Bebeğim.

"Daha fazla," diye yalvardım, sesim titriyordu.

Şaplak!

Bu kez haykırdım, gözlerim yaşardı.

"Seni istiyorum. İnkâr ettikçe daha da kötüleşiyor. Seni şımartmak istiyorum, Ria. Bu fikri saplantı haline getirdim. Sana güzel şeyler almak, seni becermek, seni övmek, seninle oynamak istiyorum. Seni randevulara götürmek istiyorum, insanlara gerçekten benim olduğunu söylemek istiyorum. Ve neyin berbat olduğunu biliyor musun? Sana sarılmanın hayalini kurmaya başladım. Bütün gece seni kollarımda tutmayı. Kavgı yok, çekişme yok. Bu senin için yeterli mi, Sanchez? Yoksa hâlâ benden daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

Nefes alamıyordum. "Daha fazla."

Şaplak!

Benim uyluklar Titredi, benim çekirdek sıkıkmak.

Benim cilt vardı inanılmaz derecede hassaslaştı ve ihtiyaç acısı dayanılmaz bir hal aldı.

"Bu inanılmaz. Çok güzelsin. Sana ne kadar güzel olduğunu söylerken dizlerinin üzerine çöküp iyi bir kız gibi sikimi emmeni isteyeceğim," diye mırıldandı. Parmakları yine dikiş yerimde gezindi, bu kez utanç verici derecede ıslak göbeğimin merkezini kızdırmak için aşağıya kadar indi. "Ortalığı kirletiyorsun bebeğim. Bacağımın her yerine damlatıyorsun."

Bu noktada kelimelerin ötesindeydim. Yapabileceğim tek şey kalçalarımı birkaç santim açarak ona daha iyi erişim sağlamaktı. Onunla birlikte olup olmadığımı bilmiyordum.

Beni tekrar tokatlamasını ya da parmaklarını içime sokup acıma son vermesini istedim.

Bildiğim tek şey, hayatımda hiç bu kadar tahrik *olmadığımdı*. Ayrıca, bana ne kadar güzel olduğumu söylerken dizlerimin üzerine çöküp iyi bir kız gibi ona sakso çekmeyi gerçekten ama gerçekten çok istiyordum. Hem de çok.

Parmağının ucu klitorisime doğru kaydıığında bir iniltiyle ürperdim. Üzerine bir, iki kez bastırdı... ve sonra sıkıştırdı. Bir çığlık attım, tüm vücudum sıkıştı. Şişmiş, inanılmaz derecede hassas klitorisimi tuttu ve başparmağı ile işaret parmağı arasında, adını inletmeme yetecek kadar basınçla yuvarlamaya başladı.

Yorganı çektim, görüşüm yıldızlarla lekeleniyordu.

"Seni çok fena becermek istiyorum." Sesi çaresiz ve acılı bir hal almıştı, sanki kendini zor tutuyordu. "Ama önce halletmemiz gereken bir hesap var. Yaptığın tüm yalanlar için bu güzel küçük amcığı cezalandırmam gerekiyor."

Gerçekten dinlemiyordum. Nasıl dinleyebilirdim ki? Gerilim artıkça artıyor, kalçalarımı oynatıyor ve kıvrınmama neden oluyordu. Neredeyse kalçasını beceriyordum ve bunu umursayacak durumda . Çok yaklaşmışım, sadece biraz daha ve o beni bıraktı.

Lanet olsun.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle yere yığıldım ve gülümsememi görmemesi için yüzümü çevirdim.

"Tanıştığımızdan beri bana kaç kez yalan söylediğini sanıyorsun?" Sol uyluğumun iç kısmını kavradı ve bacağını yatağın üzerine doğru çekerek beni daha açık ve çıplak bıraktı.

Yanağımı ısırdım ve sessiz kaldım ve tam beş saniye boyunca bunu yapmama izin verdi. Ve sonra amıma şaplak attı.

Sert ya da kaba değildi, sadece hafif bir dokunuştı. Ama vücuduma alevli bir ok gibi saplandı ve beni tekrar uçurumun kenarına getirdi.

"Vay anasını," diye nefes aldım.

"Cevap ver bana, Ria. Kaç kere?"

"Bilmiyorum. On mu?"

"Yakınından bile geçmiyor." Klitorisimi yuvarlamaya devam etti, kalçalarımın kıvrınmasını ve spazm geçirmesini sağladı. Ve tam uçurumun kenarından dökülmek üzereyken durdu.

Hayal kırıklığı içinde alnımı yumruklarıma vurdum.

"Bunu sana oyuncaklarla yapmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı, bir parmağını kaydırarak. "Ağlayıp merhamet dilemeden önce seni kaç kez boşalmaya merak ediyorum."

"Sadist," diye zayıfça güldüm.

Kıkırdadı ve ben daha akıllıca bir yorum yapamadan ikinci bir parmak daha soktu.

"Tanrım, Adrien," diye inledim. "Bu inanılmaz."

"Biliyorum bebeğim. Ben de senin yanındayım."

"İnanamıyorum... ah." Kalçalarım kucağından kalktı, parmakları tam doğru noktayı kaşırken sol uyluğum kontrolsüzce titriyordu. Ama sonra durdu ve bedenim ağladı.

Kararsız bir nefes verdi. "Burada aklımı kaybediyorum. Ben hiç... lanet olsun, şu haline bak." Yanağımı sıktı, cezalandırıcı bir tokat attı, sonra parmaklarıyla beni becermeye devam etti. "Bana böyle hissettirdiğin için sana bir ders vermem gerek."

Gırtlaktan bir inilti çıkardım, zevk dayanılamayacak kadar artınca ayak parmaklarım kıvrıldı. Serbest bırakılmaya ihtiyacım vardı.

"Geri döndüğümüzde sana bir ev dolusu iç çamaşırı alacağım," diye söz verdi. "Bozulmadan bırakılamayacak kadar güzelsin bebeğim. Cezasız bırakılamayacak kadar güzelsin."

Hepsi bir sürü saçmalıktı ama bu beynimin eski kertenkele kısmının zevkle tıslamasını engellemedi.

"Ayrıca yarattığın bu karmaşa hakkında da bir şeyler yapmamız gerekiyor," diyerek elini çekti.

Beni kucağından kaldırdı, yüzüstü yatağa yatırdı, sonra karnımın altına bir yastık koydu ve daha iyi erişebilmek için kalçalarımı yukarı kaldırdı. Kendimi kemiksiz bir bez bebek gibi hissediyordum, onun her kapisine boyun eğiyordum. Ve buna bayılmışım.

"Güzel pembe amını yalayıp emeceğim ama boşalmana izin vermeyeceğim. Henüz değil."

"Adrien," diye sızlandım.

"Bana bu kadar çok yalan söylememeliydin."

"Bu hiç de orantılı bir tepki değil," diye iç geçirdim, arkamda konumlanıp başparmaklarıyla dudaklarımı araladığında içim sıkılmaya başlamıştı bile. "Çok fazla ön sevişme diye bir şey var, biliyorsun."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun." Nefesinin sıcaklığı merkezimi gıdıkladı ve ben sıkıldım. "Bundan gerçekten zevk alacağım."

Beni yaladı. Sert ve derinlemesine bir yalamaydı, dilinin kalın ucu klitorisimden girişime kadar kayıyordu. Ve bir kez başladı mı, hiç durmadı. Yaladı, öptü, emdi ve övdü, ama asla beni uçurumun kenarına itecek kadar vermedi. Bir ara dişleriyle labiamda bir iz bıraktı ve ben de arkama uzanıp saçlarını kavradım, lütfen, lütfen, lütfen devam et diye yalvardım. Devam etmedi.

Sekiz civarındayken beni kaç kez kenara çektiğini saymayı bıraktım, çünkü devam edecek zihinsel kapasitem yoktu. Sonunda, o kadar gergin ve hassastım ki, beni sadece birkaç yalamayla ya da klitorisimi küçük bir emmeyle oraya götürüyordu.

"İhtiyacım var... kaç tane..." Denedim.

Dilinin ucunu uyluğumun iç kısmı ile cinsel organım arasındaki kıvrım boyunca gezdiriyor, tenime küçük öpücükler konduruyordu. Ölmek üzereydim.

"Yalan sayma işini yaklaşık üç kenar önce bitirdik ama ben açgözlü bir adamım," diye mırıldandı. "Tadının bu kadar tatlı olması senin suçun. Bütün geceyi yüzümü bacaklarının arasına sokarak geçirebilirim güzel kız, böyle inleyip sızlanmanı dinleyerek."

Hayır. Gerçekten. Ölecektim.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes aldım.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ dersimizi almamışsınız."

"Adrien." Ağlayacaktım. Saf acı ve zevkin karışımı acı verici olmaya başlamıştı. Ya da inanılmaz. Artık bilemiyordum.

"Ne var, güzel kız? Neye ihtiyacın var?"

"Sana... ihtiyacım var... lütfen?" Hâlâ kemiklerim olsaydı, ona tekrar uzanırdım. Ama kollarım ölü gibiydi.

O hareket ettikçe yatak eğildi. Biraz kıpırdanma oldu ve sonra tamamen çıplak bir Adrien üzerime eğildi, sert aleti şaplak attığı yanağa bastırdı.

Saçlarımı yüzümden ve boynumdan uzaklaştırdı, sonra omzumdan kulağıma doğru yumuşak öpücükler bıraktı. "Kelimelerini kullan. Bana tam olarak neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana içimde ihtiyacım var."

"Bayan Sanchez," diye mırıldandı kulağıma, kabuğu hafifçe kemirerek. Kendini girişime hizaladı, tam emrini vermeden önce nefes almak için bir an aldı. "Seni güzelce becermemi iste."

O gün ofisinde bana Alba'nın işini geri kazanma fırsatı için yalvarmamı söylerken kullandığı aynı karanlık tonu kullandı. Ama bu kez midemi bambaşka bir şekilde titretti.

"Lütfen beni güzelce becer." Kelimeler o kadar doluydu ki, zar zor İngilizce gibi geliyordu.

Alçak sesle kıkırdadı. "Seni becerme hoş bir şey yok, güzel kız, ama yeterince yakın."

Sonra sikinin ucunu içime soktu ve ikimiz de acı içinde inledik. Ya da coşkuyla. Gerçekten, gerçekten artık anlayamıyordum. Kabzasına kadar gömülene kadar kendini daha da derine sokarken düşünemiyor ya da nefes alamıyordum.

"Siktir. Hissediyorsun..." Nefes almak için durdu, sonra bir elini boğazıma doladı ve başımı kaldırmak için tutuşunu kullandı.

Yüzümü hafifçe çevirdim, kalçalarını döndürmeye başladığında dudağımı ısırmasına yetecek kadar.

"Adrien." İnleme zar zor duyuluyordu ama yeterliydi. Hâlâ sahip olduğu kontrol duygusu ne olursa olsun kırıldı ve bana çarptı.

Bitmişim. Bir saat süren kenarlar ve hiçbir engel olmadan içimde olmasının ek sürtünmesi arasında işim bitmişti. Orgazmın vurması için sadece bir avuç sert itiş gerekti. Ve lanet bir intikamla vurdu.

Bir çığlık attım, kontrol edilemeyen bir sarsıntı bacağımı parçaladığında onun cezalandırıcı itişlerinin etrafında kenetlendim. Nefesim kesildi, görüşüm küçük beyaz yıldızlarla beneklendi ve karıncalanmayı ayak parmaklarımda, kulaklarımda hissettim.

İnanılmazdı. Reddedildiğim tüm orgazmlar araya toplanmış gibiydi.

Adrien kulağıma bir dizi kirli övgü homurdandı, itişleri giderek düzensizleşti. Eli boğazımdan klitorisime geçti ve The Light'ın on farklı versiyonunu gördüm.

"Siktir, bebeğim. Çok iyi karşılıyorsun. Benim için gelmeye devam et. Aynen böyle."

Merhamet için yalvarabilirdim ama kelimeleri oluşturamayacak kadar ileri gitmişim. Devam etti, orgazmımı uzatmak ve onun etrafında kenetlenip spazm geçirmemi sağlamak için aşırı hassas sinir topumu ovmaya devam etti. İkinci ecstasy dalgası o kadar inanılmaz derecede sert ve hızlı vurdu ki, sahip olduğumu bilmediğim kaslarımı ele geçirdiğini hissettim.

"Sikeyim. Siktir, siktir, siktir, siktir."

Adrien gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşaldı, son bir hamleyle kendini derinlere gömerken siki zonkluyordu. Bedenlerimiz mutluluk dolu bir sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca birbirimize karşı titredi ve sarsıldı, nefeslerimiz düzensiz, çaresiz ve keskindi. Hissettiğim ve duyduğum kadarıyla onun orgazmı da benimki kadar sert olmuştu.

Sonunda yanıma yığıldı, kabaran göğsü ay ışığında parlıyordu. Başını yana eğdi, ağır ve sarhoş bakışları benimkilere kilitlendi. Birbirimize baktık... huşu içinde mi? Zihin karışıklığı mı?

Yanağımı yatağa bastırmıştım, yüzümü ince bir saç perdesi örtüyordu ve hareket etmek için kesinlikle hiç gücüm yoktu. Bir daha asla hareket edememe ihtimalim vardı. Hayatımın geri kalanında yeni sıvı formumda, tamamen doymuş bir şekilde öylece kalacaktım.

Adrien durumumu anladığında dudakları kıpırdadı. Uzandı ve görüşümü kapatan saçlarımı geriye doğru taradı, sonra elmacık kemiğimin üzerinde bir parmak parmağını gezdirdi ve "İyi misin?" dedi.

"Ölmüş olabilirim," diye fısıldadım, hâlâ nefes nefeseydim.

Gamzeleri parladı, boğazı hırıltılı bir kıkırdamayla çalıştı. Sonra yan döndü, ensemin avuçlarının arasına aldı ve öne doğru eğilerek beni öptü. Derin, nazik ve tatlıydı ve kalbimin endişe verici bir yoğunlukla çarpmasına neden oldu. Geri çekildiğinde neredeyse ona tekrar uzanacaktım.

"Burada kal," diye fısıldadı ve kendini yataktan dışarı atmadan önce burnumun ucuna son bir öpücük kondurdu. Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

Ebeveyn banyosunda bazı hışırtılar vardı -dolaplar ve çekmeceler açılıyor, musluk akıyordu- ve Adrien yeniden ortaya çıktığında kucağında bir kucak dolusu eşya vardı. Yatağa geri tırmandı ve tekrar arkama yerleşti.

"Acıyor mu?" Parmaklarının ucu şaplak attığı yanağı sıyırdı, nazik ve yatıştırıcıydı.

Yutkundum, küçük dokunuşa karşılık olarak omurgamın tabanında bir ürperti gıcıklandı. Bu adam bana ne yapmıştı böyle?

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım. "Neden? İz mi bıraktın?"

"Sayılır. Biraz kırmızı." Sesi yeniden kömürleşmiş, neredeyse acılı bir tona dönmüştü. Parmakları aşağı doğru hareket ederek tekrar merkezime kaydı. "Ve ben senin amından dökülüyorum. Hayatımda gördüğüm en ateşli şey bu, Sanchez."

Ürperdim, karnım yeniden titremeye başladığında bir iç çekiş kaçtı. Ama kıcımlı kızışmış bir kedi gibi ona doğru kıvrırmak gibi aptalca bir şey yapamadan, ılık ıslak bir havluyla kalçalarımın içini okşamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Başımı çevirip ona bakmaya çalışarak sordum. "Sadece rahatla."

Kuşkuyla kaşlarımı çattım ama o cildimdeki kayganlığı nazikçe temizlemeye devam ederken başımı geriye yasladım. Acele etmiyor, vücuduma yeni doğmuş bir kedi yavrusuna davranır gibi yavaş ve nazik davranıyordu. İşi bittiğinde, lavanta gibi kokan küçük bir kavanoz aldı ve şaplak attığı yanağıma sürmeye başladı.

"O da ne?" Mırıldandım, gözlerim yarı açıktı. Bu çok güzel ve rahatlatıcıydı.

"Cilt yatıştırıcı krem."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum," diye sessizce araya girdi.

Zevkle iç çektim ve gözlerimi kapattım. Birkaç sessiz dakikadan sonra karanlığa doğru sııttım ve mırıldandım, "Hey, üzerinde A seviyesi tehlikeli madde kıyafeti varken bana dokunmayacağını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Ve bu da bizi tekrar kontrolsüz gülme yoluna soktu.

CENNETTE UYANDIM. Sırtıma yaslanmış, omzum ve boynum boyunca yumuşak öpücükler bırakan çıplak bir Adrien ile ağırlı ve doygun.

Dişleri işin içine girdiğinde boğazımdan bir uğultu çıktı, sırtım ona doğru kıvrıldı. Sert ve hazır ve bunu hissettiğim anda vücudum muhtaç bir şehvet birikintisine dönüştü. Tekrar.

Kırılmışım. Dün gece iki kez daha seks yapmıştık ve ben hâlâ daha fazlasına açtım. Beni temizledikten sonra kucağına oturdum, öptüm ve tatlı olduğu ve benimle ilgilendiği için teşekkür ettim. İltifatlar birbirini izledi ve bir de baktım ki bileklerim arkamdan bağlanmış, beni sikinin üzerine yatırmış, ben ona binerken kulağıma iğrenç, vahşice sahiplenici şeyler mırıldanıyordu. Sadece kertenkele beynime hitap eden ve sadece yatakta izin vereceğim türden şeyler söylemişti. Evdeki başucu çekmecemde duran mor vibratöre her uzandığımda kafamda tekrar tekrar canlandırdığım türden şeyler.

Daha sonra ona bunu söylemişim, üçüncü raundun sebebi de buydu.

"Göster bana bebeğim. Beni düşünerek kendine nasıl dokunacağını göster bana" demişti.

Dört dakika sonra, kaygan parmaklarımı yatağa sabitlemiş, dizlerimden birini omzuna asmış ve "mükemmel küçük amcığım" vururken benim için "aklını kaçırmak" hakkında öfkeyle homurdanıyordu, bu kadar "baştan çıkarıcı ve güzel" olduğu için cezalandırıyordu. Bu açıklamayı daha kaba ve sahiplenici kirli konuşmalar takip etti.

Bir gecede üç kez fazlasıyla yeterli olmalıydı. Bu kadar çabuk daha fazlasını istememeliydim.

"Günaydın," diye mırıldandı, kollarını bana doladı. "Nasıl uyudun?"

"Sadece dört saat oldu," diye yakınlıkla yüzümü kabarık beyaz yastığa gömdüm.

Elbisemin eteğini kaldırmaya başlamıştı bile. "Durmamı ister misin?"

"Mmm," diye cevap verdim, kıcımlı onun çelik uzunluğuna karşı gıcırdatarak.

Parmaklarını kalçalarımın altına geçirerek tısladı. "Sözlerini kullan, Ria."

"Durma," diye iç geçirdim, şimdiden kalçalarımın arasında oluşan ağrıyı ve ıslaklığı hissediyordum. "Ama yavaş git lütfen. Çok ağrım var."

Beni önce parmaklarıyla boşalttı, yavaşça girmeden önce ona karşı eğilmemi, soluk soluğa kalmamı ve titrememi sağladı, beni becerirken kulağıma bir dizi umutsuz övgü fısıldadı.

Onlara yapıştım, her kelimesini ezberledim.

Yarım saat sonra yataktan sürünerek çıkmayı ve duşa girmeyi başardık. Vücudumun her santimini yıkadı, saçlarımı şampuanladı, nazik parmaklarıyla saç kremi sürdü ve gönülsüz itirazlarıma rağmen tenimi yumuşak, şefkatli öpücüklerle şımartmaya devam etti.

Ve bu en iyi kısmı bile değildi. En iyi kısmı ne kadar çok güldüğümüz, kavga etmediğimiz zamanlarda ne kadar gerçek bir *eğlence* yaşadığımızdı.

Öfkemin çözülmüş olması ve onu eskiden olduğu gibi doğuştan bencil, kurtarılamaz bir pislik olarak görmemem beni incitmiyordu.

Jamie'yi arayıp ona seksi olmayan her şeyi anlattıktan sonra (çünkü bir şişe şarap içerken çıldırdığını bizzat görmek çok daha eğlenceli olacaktı), sabahı Adrien'in ailesiyle geçirdim, o da iş telefonlarını aldı.

Bir yığın fotoğraf albümünü karıştırdık, genç Adrien'in etrafındaki dünyayı kasıp kavurduğu hikayelere güldük. Çok sevimliydi ve bana sonsuz alay cephanesi sağladı, bu yüzden sadece bir gün daha kalmaya ve bunu kullanmaya karar verdim.

Fazladan bir günün ikiye dönüşmesi dışında. Sonra üçe. Ve dördüncü sabah, en son ne zaman tartıştığımızı ya da kavga ettiğimizi hatırlayamıyordum. Şakalaştık, evet. Bunu sürekli yapardık. Ama artık atışmalarımızın ardında zehir ya da acı bir düşmanlık yoktu. Sadece... Bilmiyorum. Kavga etmediğimiz zamanlarda, sadece... *uyumluyduk*.

Hiçbir zaman sıkıcı ya da garip bir an olmadı. Ne ailesi bizi akşam yemeğine götürdüğünde, ne bütün bir günü yürüyüş yaparak, kanoyla gezerek ve bulutlar tekrar başa geçmeden önce adaya bahşedilen yedi saatlik keyifli güneş ışığının tadını çıkararak geçirdiğimizde, ne de ertesi gün "dinlenmek" için kendimizi konukevine kapattığımızda.

Ve sonra o vardı. Seks. Doyumsuzduk; ve ne kadar çok yaparsak, bedenlerimiz o kadar çok istiyor gibiydi.

Dün öğleden sonra, o başka bir konferans görüşmesini tamamlarken, krem rengi bir babydoll giydim ve masasının altına süründüm, pes edene kadar pantolonunun üzerinden sertleşen şişkinliğini öpüp kokladım,

Konuşmacı son sunum slaytını bitirmeden telefonu kapattı ve ben kaçamadan beni yakaladı.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra tekrar dizlerimin üzerindeydim, Adrien fermuarını açıp bana "onu düzgünce emmemi" emrederken ellerim arkamdan bağlıydı. İyi bir kız gibi."

Onun iyi kızı gibi.

Onun güzel kızı.

Bu yeni bir şeydi. Ve paniklemek ya da üzerimdeki iddiasına isyan etmek yerine, bundan zevk aldım, her söylediğinde onun için acı çektim. Saçlarımı kavrayıp boğazımdan aşağı ateş edene kadar söylemeye devam etti. Sonra beni masanın üzerine kaldırdı, bir eliyle at kuyruğumu sıkarken diğer eliyle beni becerdi ve sözlerini tekrarlamamı istedi.

"Söyle," diye ısrar ediyordu ben inlerken, bileklerim etraflarına sarılmış deri kemeri çeğiştiriyordu. Kısıtlanmanın her şeyi bu kadar ateşli yapan yanı neydi? "Bana benim olduğunu söyle, Ria."

İçimdeki sızı dayanılmaz hale gelene kadar, Adrien'in gözleri yeniden yarı vahşi bir hal alana kadar, kızaran yüzümde sanki şimdiye kadar tanık oldukları en hayranlık uyandırıcı şeymiş gibi gezinene kadar direndim. Ve tam paramparça olmanın eşiğine , dudaklarım kendi ihlallerinden kurtuldu. "Ben seninim."

Ağzı orgazmıma eşlik eden her inilti ve sızlanmayı yutmuştu ve sonra serbest bırakıldım, ellerim Adrien'a sarılabilmek için çözüldü, öpücükleri yavaşladı, yumuşadı, şefkatli oldu. Beni yatağa taşıdı ve hepsi bu kadar. Akşam yemeği vakti geçene kadar tekrar dışarı çıkmamıştık.

Hâlâ bunun harika bir fikir olduğunu düşünmesem de, en azından düşünmeye başlamıştım. Bu küçük ilişkiyi son kullanma tarihi yaklaşmayan bir şeye dönüştürmek. Bir çeşit yeni bir deney yapmak.

Adrien dün gece konuyu tekrar açmış ve bu fikre açık olup olmadığımı sormuştu. Ona hemen cevap vermediğimde, "Düşünmen gerekiyorsa sorun değil," demişti.

Ben de düşünüyordum. Bunu düşünüyordum. Ailesiyle yaşadığı karmaşa ve yalan söylediğimiz nişan dışında, üstesinden gelemediğim bir başka acı nokta daha vardı: Alba.

"Bana bir şey söyle," dedim, bu sabah ben hâlâ uyurken Julie tarafından elden teslim edilen taze meyve kâsesinden küçük bir çilek kopararak. Krep de getirmişti ve taze

krem şanti. Ona tapardım. Gerçekten. Gelecekteki kayınvalidemin onun yarısı kadar nazik ve besleyici olmasını umabilirdim.

Adrien ve ben konukevinin mutfağındaydık, bizi ağırlamak için çatıya kurulan geçici yamanın hemen altındaydık. Ben granit mutfak tezgahının üzerinde otuyordum, Adrien dizlerimin arasında duruyordu, avuç içleri çıplak kalçalarımın üzerindeydi.

Çileğin saplarını ayırdım, krem şantiye batırdım ve ağzına götürdüm. Hediye kabul etmeden önce bana şeytani bir gamze gösterdi ve parmaklarımdaki tüm suyu ve kremayı yalayıp emdiğinden emin oldu.

Aaaa ve tekrar tahrik oldum.

Odaklan, diye kendimi azarladım.

"Dört yıl boyunca sizin için çalışan Alba'nın bir çocuğu olduğunu bilmemeniz nasıl mümkün olabilir? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

Kaşları hafifçe gerilmeden önce yukarı doğru seğirdi. Bir elini nemli saçlarının arasından geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, hepsi benim suçum. Ondan önceki asistanımla gerçekten boktan bir deneyim yaşadım ve o işe alındığında hala... bunun etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. İlişkimizin tamamen profesyonel kalmasının daha iyi olacağını düşündüm, bu yüzden ona birbirimizin özel hayatları hakkında ne kadar az şey bilirsek o kadar iyi olacağını açıkça belirttim. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda... belli ki biraz fazla ileri gitmişim."

Son kısmı söylerken yüzünü buruşturdu, pişmanlığı açıktı. "Bunu daha önce de *söyledim*, ama üzgünüm Ria. Bana iş yükünün çok fazla olduğunu hiç söylemedi. Hiçbir şeyden şikâyet etmedi ya da mutlu olmadığına dair bir işaret vermedi. Sadece... hiç hayır demedi, ben de hiç sorgulamadım. Daha iyi bir patron olabilirdi ama döndüğümde onunla konuşacağım. Söz veriyorum."

"Son asistanınıza ne oldu?" diye sordum. Elim kalçasına gitmiş, başparmağım kazağını okşuyordu. İçgüdüsel olarak, sesi özür dileme aralığına düştüğü anda oldu bu.

Boğazını temizledi ve bakışlarını kısa bir süreliğine kaçırdı. "Uzun lafın kısası, bilgilerimi internete sızdığını öğrendim. Uçuş programları, ev adresi, telefon numarası, tatil yerleri, buluşma yerleri, aklınıza ne gelirse." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı, bakışları sertleşti. "Benden nefret eden insanlar için açılan web sitesini biliyor musun? Bilgiler sonunda oraya ve bir sürü hayran sitesine girdi. Ama asıl yayınlandığı yer hafifçe denetlenen bir forumdu. Yani, hayranlar vardır, bir de takıntılı ve hayalperest insanlar vardır."

İçimde bir tedirginlik hissettim. "Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice sordum. *Lütfen bana bunun düşündüğüm yere varmayacağını söyle.*

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Öncelikle, iş yerindeki masasının üst çekmecesinde sakladığı yeşil bir lolipopun etrafına saçımdan bir tutam sarmıştı. Onu bulduğumuzda ıslaktı."

Ağzım açık kaldı.

"Ne?" "Buzdağının görünen kısmı."

Midem çalkalandı. "Ne oluyor lan?"

"İznim ya da bilgim olmadan yüzlerce fotoğrafımı çekmiş, bunların parmak izlerini şirkete ait arabasının gösterge panelinde saklamıştı. Çalıntı cep mendilleri, çizimlerim, okunması inanılmaz derecede rahatsız edici el yazısı mektuplar bulduk ve o.... çok açık bir şekilde çöplerimi karıştırmayı alışkanlık haline getirmişti. Benim dairemde. Ona anahtarlarını hiç vermediğim dairemde. Kullanılmış prezervatifler, diş ipleri, kağıt mendiller."

Nutkum tutulmuştu. Ödüm koptu ve tamamen nutkum tutuldu.

"Hiçbir şeyden şüphelenmedim," diye devam etti Adrien. "Normal bir adam gibi görünüyordu ve işinde iyiydi. Ona güveniyordum. Ama sonra telefonum patlamaya başladı ve aynı insanlar gittiğim her yerde karşıma çıkmaya başladı. Havaalanları, restoranlar, apartmanım, koşu rotam. Sızdırılmış bir telefon numarası neyse de, programımı nasıl ele geçirdiklerini anlamıyordum. Keaton'ın bir yıldan uzun bir süredir bilgilerimi o forumdaki küçük bir grup insanla paylaştığı ortaya çıktı. Ancak içlerinden biri sızdırmaya karar verene kadar özel sohbetlerinde kalmıştı. Bu olay bir tartışmadan sonra gerçekleşmiş."

Ağzım hâlâ açıktı. "Bu... delilik. Çok özür dilerim."

"Alba'yı işe aldığım da hem lojistik hem de duygusal olarak hala olayın sonuçlarıyla uğraşıyordum. Ve hikayeyi medyadan uzak tutmaya çalıştığımız için, bilgiler sadece bilinmesi gerekenler bazında dağıtıldı. Yani kardeşin ne olduğunu bilmiyor. Sadece ona bir sürü gizlilik sözleşmesi imzalattım ve mahremiyetime ne kadar değer verdiğimi bilmesini sağladım. Programıma ve kişisel bilgilerime sınırlı erişimi vardı ve özel hayatım hakkında soru sormasına izin verilmiyordu. Karşılığında ben de onun hakkında soru sormayacaktım."

Yavaş yavaş davranışları mantıklı gelmeye başladı. Bana telefon numarasını vermemesine şaşmamalı. Bir çilek daha aldım ve ısırđım, düşündüm. "Biriyle dört yıl boyunca çalışıp, bir daha asla

o mührü kırmak. Ama, yani, anlıyorum. Bu gerçekten travmatik bir deneyim."

"Bir kere kırıldı," dedi, çileğin geri kalanını ağzıma atarken gözleri dudaklarıma kaydı. "Mandy'yi hile yaparken yakalayan Alba'ydı."

Çiğnemem yavaşladı, parmaklarım uzandığım üzümün etrafında hareketsiz kaldı. Onu aldatmış mıydı?

Gözleri benimkilerle buluştu, araştırıyordu. "Alba sana gerçekten hiç , değil mi?"

Başımı salladım. Kız kardeşim sır saklamakta ustaydı, o yüzden bu kısmı şaşırtıcı değildi. "Ona bir iyilik borcun olduğunu söyledi, mi?" diye sordum. Ona ilişkiyi haber vermiş ve sonrasında da bu konuda sessiz kalmıştı, yani ona bir borcu mu vardı?

Başını salladı.

"Ve Mandy'nin evlendiği adam... seni aldattığı kişiyle aynı kişi değil, değil mi?"

Dudaklarını yuvarladı. "Kuzenim. Keaton olayından kısa bir süre sonra başladı - aslında böyle tanıştılar. O bizim halkla ilişkiler ekibimizdeydi; o da benim mühürlü yasaklama emrimle ilgilenen avukattı. Üç yıldan biraz fazla bir süredir burnumun dibinde oluyordu ve bir kez daha hiçbir fikrim yoktu. Evlenme teklif ettim, düşündüm ki-" Sözüünü kesti, rengi kulaklarının uçlarına, şakaklarına sıçradı.

Ne oluyor lan?

Başım öne eğilmiş, ağzım yine açık kalmıştı. "Seni kuzeninle aldattı ve ikisi de ailenin yıldönümü partisine mi geliyor? Ailenin yıldönümü partisine mi *davet edildiler?*"

"Uzun zaman önceydi," diye cevap verdi hışımla, çenesi gergindi. "Ve özür dilediler."

"*Yani?*" İnsanların affedilmeyi hak etmedikleri bazı şeyler vardı. Bu, o listede oldukça üst sıralardaydı. "Lütfen bana ayrıntılı bir intikam planı yaptığını söyle. Eğer beni buraya onu kızdıracağımı düşündüğün için getirdiysen, resmen varım. Hadi yapalım şu işi. Yüzüğü bana ver, ben de-"

"Cadılar Bayramı'nda duyurdular."

Kalbim kendini kaburgalarıma doğru fırlattı, kan dolaşımda bir adrenalın patlaması oldu.

"Nişanları," diye açıkladı ben sormadan. "Alice, otel lobimizde yatırımcıları karşılamadan on beş dakika önce bana mesaj attı."

"Bu Cadılar Bayramı mı?" Sesim çatallaştı. "Ben..." demeden hemen önce. Ona saldırmadan, ona bir ton yatırım parasına mal olmadan ve kaçmadan hemen önce mi? "Kahretsin. Adrien, çok üzgünüm, ben-"

"Bunu neden yaptın?"

Neredeyse bunu söylemek istemiyordum, çünkü başlangıçta kendimi haklı çıkarmak için izin verdiğim şekilde eylemlerimi mazur göstermiyordu. Birdenbire çamurdan sim toplamak, davranışım için yeterli bir ceza gibi görünmemeye başladı.

"Size söyledim, mavi takım elbiseli bir adam beni yakaladı ve ben de onun-" Başını salladı, daha yakına eğildi. "Hayır. Neden arabasının camını kırdın?" Şaşırdım. "Ne?"

Gözleri ruhumun derinliklerine bakmaya çalışır gibi benimkileri arıyordu. "Sicilinizdeki vandalizm suçlaması bir spor arabaya zarar vermekten kaynaklanıyor. Ne oldu?"

Konudaki ani değişiklik o kadar sarsıcıydı ki kendimi zihinsel olarak yeniden hizalamak için bir an durmak zorunda kaldım. "Bu da nereden çıktı?"

"Gördüğümden beri beni rahatsız ediyor. Beynimde kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi" dedi. "İnanılmaz derecede net bir hayat yörüngesine oturmuştun, sonra son saniyede raydan çıktın. Anlamıyorum."

"Neden bu kadar garip bir şekilde buna takılıp kaldın?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Son kez söylüyorum, aptalca bir şey yaptım, yakalandım ve sonuçlarına katlandım. Hikayenin sonu."

"Hayır, Sanchez. Tüm akademik kariyerini mutlak mükemmellik için çalışarak geçirdin, sonra bir tuğla aldın ve mezuniyetten sadece üç hafta önce hepsini paramparça ettin. O zamana kadar bir sakız bile çalmadığına dair sağ kolum üzerine bahse girmeye hazırım, peki ne oldu?"

"O zamanlar beni tanıımıyordun. Nasıl bu kadar... eminsin..."

...

Aman Tanrım.

"Adı ne?" diye sordum. Kalbim çarpmaya başlamış, vücudumdaki her damla kanı başıma pompalıyordu. "Mandy'nin seni aldattığı adam. Avukat olduğunu mu söylemiştin? Adı neydi?"

Alice partiye "MJ "nin geleceğini söylediğinde, "J "nin Mandy'nin göbek adı olduğunu düşünmüştüm. *Aptal gibi.*

Adrien irkildi ve bir adım geri çekildi.

"Josh senin kuzenin mi?" Kendimi tezgahın üzerinden ittim. "Josh onun nişanlı olduğu kişi mi? Joshua Goldman mı?"

"Ben de sana söyleyecektim."

"Ne zaman?" Bağıldım. Kıvılcımlar derimin altında karıncalanıyor, etimi pişiriyordu. "Hemen şimdi." Bir elini siyah saçlarında , kulaklarının uç morarma. "Oraya varıyordum, yemin ederim." "Adrien, *ne oluyor lan?*"

"Açıklayabilirim."

"Dur tahmin edeyim. Nişanlınla yattığı için Josh'tan intikam almak istedin, bu yüzden tüm bunları onunla yatmak için planladın. *Beni* becererek." Bunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Vay anasını. Çok aptalca davrandım.

İşlerin yolunda gitmediğini *biliyordum*. Alba masasında çerçeveli resimlerimi tuttuğu için kim olduğumu bildiğini iddia etmişti ama bu doğru olamazdı. Çünkü masasında benim her resmime karşılık Olive'in üç resmi vardı ve o Olive'in kim olduğunu bilmiyordu.

Ama o gece sistemimde sorgulamayacak kadar alkol vardı.

o.

"Tamam Ria, bana kızmakta sonuna kadar haklısın, ama gerçekten Beni bir konuda dinle: Josh'tan intikam almak için seninle yatmadım, tamam mı? *Bunların* hiçbirisi sahte değildi. Yemin ederim."

Bana uzandığında elini geri ittim, öfke, incinme ve ihanetin sıcak bir karışımı göğsümde çırpınıyordu.

Yalan söylediğini anlamak için ne söylediğini bilmeme gerek yoktu. Tabii ki benimle yatmasının, bana güzel demesinin ve bana söylediği şeylerin nedeni buydu.

Ne? *Gerçekten* Adrien Cloutier'in benimle çıkmak istediğini mi düşünmüştüm? İnsanlara gerçekten onun olduğumu söylemek istediğini söylediğinde ciddi olduğunu mu düşünmüştüm? Sarılmamızı hayal ettiğini?

Gerçekten o kadar saf mıydım?

Göğsümdeki çarpıntı boğazıma, yanaklarıma, gözlerime doğru kaynamaya başladı.

Gözlerimi kırıştırdım ve onun önünde tek bir damla gözyaşı dökmeyi reddettim.

"Beni buraya getirirken planınız tam olarak neydi? Beni buraya getirirken Ne düşünüyorsun?" Kalbim, içgüdülerimi zorlayan bir dizi çırpıntılı nabız attı. Midem bulandı. "Bana gerçekten söyleyecek miydin? Yoksa partiye geldiğinde küçük, korkunç bir sürpriz mi olacaktı?"

Yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. "Ne kadar kızgın olduğumu anlamalısın," dedi avucunu havaya kaldırarak. Ses tonunu dengeli ve sakin tutmak için ne kadar çaba sarf ettiği açıktı. "Ayrılıktan sonra kendimi

İş. Her şey babamın emekli olduğu dönemde oldu ve... kimse bunu yapabileceğimi düşünmedi. Medya, yönetim kurulu. Çok gençtim, çok kibirliydim, çok deneyimsizdim. Ve yanıldıklarını kanıtlamaya karar verdim. Elimdeki her şeyi Doğu Asya genişlemesi Ria'ya yatırdım. Bu *benim* bebeğimdi. Daha CEO olmadan önce tohumları ekiyor ve plan üzerinde çalışıyordum. Bu yatırım sadece Japon firmasının sağlayacağı para ve kaynaklarla ilgili değildi. Yönetim kuruluma güven vermekle ilgiliydi. Bu işi yapabileceğimi ve iyi yapabileceğimi kanıtlamaktı."

Dinlerken kollarımı kavuşturmuş, duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum. Anthony ailesiyle daha fazla vakit geçirmek için erken emekli olmaya karar verdiğinde medyanın nasıl tepki verdiğini hatırladım. Adrien'in söylediği her şey hatırladığım kadarıyla raporlarla örtüşüyordu ve Alba'nın Adrien terfi ettiğinde şirket içi tepkiler hakkında söyledikleri de.

girdi ama hiçbirini mazur göstermedi.

"Ria, o anlaşmayı sağlamak için altı ayımı harcadım. Yarım yıl boyunca yaşadım ve nefes aldım. Yaşım ve terfim konusundaki güvensizlik yüzünden zaten biraz çekingenlerdi, ama yine de onları ikna etmeyi başardım. Ve Cadılar Bayramı olayı - Alice bana mesaj attıktan hemen sonra... her şey... beni şaşırttı. O akşam yemeği beceremedim, imza günü sabaha ertelendi çünkü aniden düşünmek için daha fazla zamana ihtiyaçları vardı ve o zamana kadar video viral olmuştu ve halkın tepkisi... Sanırım belki de bunu yapan şey buydu. Bilmiyorum, artık emin değilim. Ama o kadar hayal kırıklığına uğramıştım ki..." O dakika içinde beşinci kez sert bir elini saçlarının arasında gezdirerek konuşmasını sonlandırdı. "Gerçekten boktan birkaç yıl oldu ve bu seferki beni uçurumun kenarına itti. O saldırıyı kışkırtacak hiçbir şey yapmamıştım. Herkesin ve annelerinin bunu hak ettiğimi düşünmesi bir yana, tam da işlerin nihayet istediğim gibi gitmeye başladığını hissettiğim anda... Özür dilerim, mazeret üretmeye çalışmıyorum ama gerçekten nereden hareket ettiğimi anlamana ihtiyacım var."

Boğazım konuşmak için çok sıkıştı, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve her şeyi anlatmasına izin verdim.

"Kim olduğunu biliyordum çünkü Josh seninle çıkarken senden ne kadar çok bahsetmişti. Bize resimler gösterdi, aynı hukuk fakültesine gitme planlarınızdan bahsetti ve sanki kendi özgeçmişiyse doğrudan gibi başarılarınızla övündü. Adama çenesini kapatması için para veremezdin.

ilişkiniz hakkında. Alice bile ikiyle ikiyi bir araya getirmeyi başardı ve o zamanlar on bir, belki de on iki yaşındaydı. Seni iş yerinde binanın etrafında görmüştüm, bu yüzden biliyordum... Açıkçası, Cadılar Bayramı'nda sen olduğunu söylemek için güvenlik kameralarına ihtiyacım yoktu. Seni hemen tanıdım."

Adrien tekrar Josh'a döndüğünde kaslarım gerildi. Azı dişlerim birbirine daha çok bastırdı, tırnaklarım avuçlarıma battı.

"Sağlıklı düşünemiyordum," diye etti Adrien. "Kafamda bu plan bir taşla üç kuş vurmaktı. Sonunda annemi tüm arkadaşlarının kızlarını bana ayarlamaya çalışmaktan vazgeçirecektim, Josh seni ve beni birlikte görmekten kesinlikle nefret edecekti ve seni sinirlendirmek için bana aşıkmışsın gibi davranmandan daha iyi bir yol düşünemiyordum. Partide Josh'la karşılaştığında gafil avlanmanın senin için de eğlenceli olmayacağını düşündüm. Ayrıldıktan sonraki davranışlarına bakılırsa, yollarınızı dostça ayırmadığınızı varsaymak yanlış olmaz." İfadesinin sonu soru sormak ister gibi kıvrıldı, ama ben bunu ciddiye aldığımı gösteren bir işaret yapmayınca derin bir nefes verdi ve "Hepsi bu kadar. Tüm kartlarımı masaya koydum. Artık hemen hemen her şeyi biliyorsun."

Yarı öfkeli bir şekilde düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Mandy ve Josh'u yakalayan Alba'ysa, onu tanımış mıydı? Buraya Adrien'la geleceğimi bilseydim beni uyarır mıydı?

"Bütün bunları bana neden şimdi anlatıyorsun?" Sonunda ona sordum. Bunun yerine beni partiye kalmaya ikna edebilirdi. Partiye otuz beş saatten az bir süre kalmıştı. O zamana kadar rolünü oynamaya devam edebilirdi ve ben de onun umduğu gibi gafil avlanmış olurdum.

"Dürüst olmak gerekirse, kafamı kıcımdan çıkarmam için burada olmamız iki günden az sürdü. Ailemi gördüğümde gerçek yüzüme tokat gibi çarptı." Kendisine kızgınmış gibi derisinin altında bir gerginlik vardı. "Ve sonra sen... Bilmiyorum, bu bir netlik olayıydı. Derimin altına girmeyi ne kadar başardığını fark etmeye başladım ve merak başladı. Ateşkes ilan etmek istedim ama sen yanaşmadın. Ve bir tartışma diğerini doğurdu... Partiden önce sana söyleyecektim, partiye katılacak kadar uzun kalsan da kalmasan da. Bu kararı ikinci gün verdim. Aranızda olanları tam olarak bilmediğimi fark ettim ve onu tanıyordum... Dediğim gibi, bu netlikle ilgili bir şeydi. Seni bununla gafil avlamanın ne kadar aşağılık bir hareket olacağını anladım."

Kollarım göğsümde kenetlenirken yanağımın içini çiğneyerek onu izledim. "Adrien, zavallı annen senin *nişanlandığını* sanıyor. Bu yüzden mutluluktan havalara uçuyor. Tüm bunların nasıl biteceğini hayal etmiştin?"

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum."

"Beni düşündürdün-" Sesim kesilince sözümü kesmek zorunda kaldım. Titrek bir nefes aldıktan sonra tekrar denedim. "Birlikte uyuyorduk."

Bakışları keskin ve yoğun bir şekilde benimkine kaydı. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Adrien-"

"Onunla *hiçbir* ilgisi yok, Ria. Yemin ederim. Sana söylediğim başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inanmanı istiyorum."

Yapmadım. Bir saniye bile.

Birdenbire tüm o edepsiz konuşmalar daha az seksi, daha çirkin ve aşağılayıcı gelmeye başladı. Hiçbiri onun için arzu duyduğum bir yerden gelmiyordu. Kendimi kullanılmış hissettim. İncitilmiş. Aşağılanmış. İhanete uğramış.

Ve en kötüsü? Nereden geldiğini az çok anlıyordum, bu da ona kızmayı çok daha zor hale getiriyordu. Bu yüzden orada durmak ve öfkenin arkasına saklanamadan incinme ve aşağılanmayı sindirmek zorundaydım.

"Ria, ben-"

Geri adım attım ve yanağıma dokunmaya çalıştığında yanağımı çevirdim. Bu kadar aptal olduğuma gerçekten inanamıyordum.

"Bu sabah gitmen gereken başka bir toplantı yok mu?" Bedenlerimiz arasına daha fazla mesafe koyarak üç adım daha geri attım.

Tereddüt etti. "Konuşmamız bitmedi. İnanmanı istiyorum, seninle bunu beklemiyordum. Bu şekilde uyuşacağımızı planlamamıştım-" Düşüncelerini düzene sokmaya çalışarak sözünü kesmeye devam etti. Durup iki elini saçlarının arasından geçirdi ve bir nefes verdi. "Sadece fiziksel değil. Sanchez, ben-"

"Adrien, yeter." Ona kızmakta zorlandığımı söylemiş miydim? Bu adamın lanet *cüreti*.

"Bunu kanıtlayacağım. Sadece bana bir şans vermelisiniz."

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde, "bununla işim bitti. Olacak olan şu. Sen toplantına gideceksin ve işin bittiğinde ben gitmiş olacağım. Sen ve ben -bu her ne boktan şeyse- bittik. Ödeştik. Artık sana hiçbir şey borçlu değilim, tersi de geçerli."

İki elini yine saçlarında gezdirdi. Karıştırdılar. "Kahretsin, tamam. Mesele şu. Şu anda doğuda büyük bir fırtına var. Uçuşlar bütün sabah yeniden yönlendirildi ve ertelendi."

"Umurumda değil. Bir ya da iki gece otelde kalırım." Önemli değil. "Sadece üstümü değiştirmem ve ana evden bavulumu almam gerekiyor. Yine gizlice yan taraftan çıkarım."

Adrien kot pantolon ve bordo bir kazak giymişti ama ben hâlâ dün gecedan kalma ipek elbisemi giyiyordum.

Tekrar yüzünü buruştururken gözleri kısıldı. "Bir diğer mesele de bu. Toronto'dan gelen misafirlerden birkaçı fırtınanın önüne geçmek için uçuşlarını yeniden planladı."

Gözlerimi ona diktim. Eğer söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyorsa, tarihteki tüm tanrılar ruhuna merhamet etsin. "Ne?"

Adrien fiziksel acı çekiyor gibi görünüyordu. "Alice sen uyanmadan önce bana mesaj attı. O burada."

Kalbim ona saldırmak için kendini kaburgalarımın doğru fırlattı. "Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Eve giden tek bir yol var ve o da herkesin brunch yaptığı ana avlunun tam karşısında. Biz de davetliydik. Havamızda olmadığımızı söyledim, annem de onun yerine bize meyve getirdi. Ve... çamaşırlarımızı da yanında götürdü. Kıyafetleriniz ev personelinde."

Beden dışı bir deneyim yaşadığımdan oldukça emindim. Nabzım kulak zarıma çarpıyor, sağ kulağımdaki çınlama gittikçe artıyordu.

"Eşyalarım orada. Ana evde," diye fısıldadım. Eğer çamaşırlarımızı aldıysa, telefonum, cüzdanım ve.. belki de ihtiyacım olan tek şey hariç tüm eşyalarım artık ana evdeydi. Bavulum ve birkaç kıyafetim kimin umurundaydı ki?

Pasaportum.

Pasaportum bavulumdaydı. Uçuşum iç hatlar olmasına rağmen sarhoş beynim onu valize koymuştu. Pasaportumu burada bırakamazdım, değil mi?

"Biliyorum," dedi Adrien, kendi kendime konuşuyor olmama rağmen. "Her şeyi sana getirebilirim ama yine de mülkten ayrılıp havaalanına gitmek için aynı yolu izlemen gerekecek."

Gözlerim yeniden odaklandı. "Beni buraya *sen* getirdin! Tüm eşyalarımı diğer odada bırakabileceğimi ve sadece bir avuç kıyafet getirebileceğimi söylemiştin!" İşaret parmağımla suçladım. *Ve dinlemiştim.*

Dudaklarını yuvarladı, acımasızca
başını salladı. Öfkeden deliye
dönmüştüm.

"Adrien, *seni öldüreceğim.*" Çenemi, tehdidi tıslayacak kadar açmayı zar zor başarabildim. Derim morarıyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Teslim olmuş bir nefes bıraktı. "Bu noktada seni durdurabileceğimi sanmıyorum."

BİR KAÇIŞ PLANINA İHTİYACIM VARDI. On sekiz yaşında hayatımı mahveden adamla etkileşime girmemi içermeyen bir plan.

Alice'ten gelen en son güncellemeye göre, ana evde şu anda kiralık personel yarınki büyük parti için hazırlık yapıyordu. Ve hava "yılın bu zamanı için alışılmadık derecede güzel" olduğundan, gruplarının yakın zamanda içeriye taşınmaya pek hevesli olduğu söylenemezdi.

Adrien'in bu kadar uzun süre yaşamasına izin vermemin tek nedeni Alice'ten gelen bu güncellemelerdi. Gerçekten kolay değildi. Beni ön bahçeden uçakla çıkarmayı teklif edip durdu.

Bir ara telefonuna dokunarak, "bir helikopterim var," dedi. "Boş ver. Pilot iniş için yeterli yer olduğunu söylüyor, o yüzden binebilirsiniz."

Çok fazla paranın insanları delirttiğine dair şüphelerim hep vardı. Bu doğruladı.

Hayal kırıklığım ve sabırsızlığım taşarken onu görmezden geldim ve Adrien'in bu sabah annesine teslim ettiği çamaşır torbasında olmayan tek kot pantolonumu ve buruşuk uzun kollu tişörtümü giyebilmek için kullandığımız yatak odasına geri döndüm. Beni takip etmeye çalıştığında kapıyı yüzüne kapattım.

"Bunu düzeltebilirim. Lütfen benimle konuşur musun?"

Kıyafetlerimi giydim, saçlarımı dağınık bir şekilde at kuyruğu yaptım, deodorant sürdüm ve kalbim boğazımda düğümlenerek dışarı fırladım.

Ben odadan çıktığımda Adrien hâlâ odanın dışında duruyordu. "Bana on dakika ver. Sadece dinlemenizi istiyorum."

Haklısın. Yaptığı şeyi neden yaptığına dair sayısız ayrıntılı mazeret icat etmek için bütün bir ömrünü harcayabilirdi ve bu bir fark yaratmazdı. Onun yalancı ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmazdım.

Onu iterek geçtim ve doğruca ön kapıya yöneldim. Eliyle bastırıp kapatmadan önce tam bir santim açıldı. Artık resmileşmişti. Adamın ölmek gibi bir arzusu vardı.

"Konuş benimle."

Arkamı döndüm ve yumruklarım iki yanımda, ona doğru baktım. "Artık seninle konuşmak *istemiyorum*, Adrien. Bir haftadır durmadan konuşuyoruz ve şu ana kadar söylediğin her şey tamamen saçmalıktı!"

"Bu doğru değil. Açıklamama izin verirsiniz-"

"Adrien, beni dikkatle dinle," diye bağırdım yükselen endişem ve hayal kırıklığım arasında. "Ben. Umursamıyorum. Umursamıyorum. Daha fazla bahane ya da acıklı hikâye anlatman umurumda değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve siktir git!"

Kapıyı kırıp açtığımda bu sefer beni durdurmadı, ama spor ayakkabılarımın taş patıkaya vuruşundan on saniye sonra gölgesi, her dönüşümü ve dönüşümü takip eden baskılı bir ördek yavrusu gibi arkamdan gelmeye başladı. Onu görmezden gelerek yürümeye devam ettim, ta ki verandada brunch yapan ailesinin cılız konuşmalarını duyana kadar.

Yavaşlarken nabzım gümbür gümbür atıyordu. Onları henüz göremiyordum, bu da onların beni göremediği anlamına geliyordu. Adrien ve ben büyük, mükemmel bakımlı bir çitin arkasına saklanmıştık. Üç adım daha attıktan sonra köşeye varacak, masayı ve içindekileri tamamen görebilecektik.

Yürümeyi bıraktım.

Sırtımdan ter damlıyor, mide bulantısı başlayınca parmaklarım titremeye başlıyordu. Bu beni sokabileceği en endişe verici ve rahatsız edici durumdu. İntikam meselesine gelince, bu sefer gerçekten kendini aşmıştı.

Avuç içlerimi gözlerime bastırdım ve titrek bir nefes vererek düşünmeye çalıştım. Bu noktada sadece üç seçeneğim vardı.

Birincisi, eve kadar yürümek ve hayatımı mahveden insanlarla yüz yüze gelmek.

İki, başım önümde eve doğru yürür, tüm masayı görmezden gelir, içeri girer ve Adrien'i açıklama yapması için geride bırakırdım.

Üç, burada kal ve onları bekle. Sonunda içeri gireceklerdi ve ben de yan girişten yukarıya gizlice çıkacaktım.

"Ria."

Adrien'in parmaklarının bileğimi sıyırdığını hissedince irkildim.

"Dokunma bana," diye tısladım.

Son derece mutsuz görünmeye başladığı gerçeği öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Aslında, bana kalırsa, üzölmeye hiç hakkı yoktu.

Bunu kendi yaptı. Bizi bu pislige bulaştıran oydu.

"Özür dilerim," diye
fısıldadı. "Umurumda
değil."

Özrü beni bu kâbustan ışınlamadığı sürece bunu duymak istemiyordum.

"Bunu düzeltebilirim, eğer sadece- Ne yapıyorsun?"

Ama ben çoktan köşeyi dönmüştüm.

Evin içine kaçacaktım. Üç seçenek arasında en iyisi buydu. Hem buradan daha hızlı çıkmamı sağlayacaktı, hem de ben eşyalarımı toplarken Adrien'ı, davranışımı ailesine açıklamak zorunda bırakmak meşgul edecekti.

Ciğerlerim kaburgalarımaya sığmayacak kadar büyüdü, kaygısız konuşmalar ve kahkahalar daha belirgin hale geldi, Adrien peşime takıldı.

Sadece yukarı bakma. Ne yaparsan yap, göz teması kurma.

Ben köşeyi döndükten saniyeler sonra bizi ilk Julie fark etti.

"Ria! Addy!" diye seslendi. Çevremde el sallamaya başladığını görebiliyordum.

Başınızı eğin. Müdahale etmeyin.

"Bize katılmaya karar verdiğiniz için çok mutluyum. Gelin, gelin."

Güçlü ol. Yirmi adımdan daha az . Kapı tam

oradaydı. Sadece ihtiyacım olan- "Ariana?"

Sesi omurgamda örümcek gibi gezinerek omuzlarımın içgüdüsel olarak kamburlaşmasına neden oldu. Ayaklarım tekledi.

Yukarı bakma. Lütfen, lütfen yukarı bakma.

"Ariana Sanchez?"

Yukarı baktım.

Sekiz çift göz, abartılı bir şekilde süslenmiş uzun masadan bana bakıyordu ama dikkatim hemen ona yöneldi. Lanet olası Joshua Goldman.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Julie sordu.

Alice onun yanında çayını yudumluyor, kaşlarını çatıyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Josh sordu, ses tonu suçlayıcı olmanın kaba tarafındaydı.

Tam da beklediğim gibi giyinmişti. Gümüş takım elbise. Altı haneli saat. Sarışın dalgalar keskin, yakışıklı

Özellikler. Para, ayrıcalık, başarı, çalıntı hayaller diye bağıırıyordu.

Ne bekleyeceğimi biliyordum ama yine de ruhumun en derin, en karanlık çukurundaki yarayı deşti, üzerine tuz döktü ve alevlendirdi.

Hayat gerçekten adil değildi, değil mi?

Josh'un çelik bakışları bir harekete kaydı. Adrien olduğunu tahmin ettim. " oluyor? Onun burada ne işi var?" Soru Adrien'dan geldi.

Josh'un masasının karşısında oturan orta yaşlı adam. Babası-Kenny Goldman.

"Anlamıyorum. Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Julie gülümsemesi titreyerek sordu. Konuşma şimdiden daireler çizmeye başlamıştı.

Josh daha ağzını açmadan ondaki değişimi fark ettim ve ısırik için kendimi çelikleştirmeyi başardım. "Ariana'nın babası bizim lisede tuvaletleri temizlerdi." Gözleri parladı, o hırçın ağzı çok tanıdık gelen küçümseyici bir alaycılığa dönüştü.

Kafalar ona doğru döndü, omuzlar gerildi. Gampy gözle görülür bir şekilde sinirlendi, beyaz kaşları onaylamaz bir ifadeyle birbirine çarptı.

"Ses tonuna dikkat et, Goldman." Adrien bir adım daha yaklaştı, arkamdaki varlığı giderek genişliyordu.

Josh ona hiç dikkat etmedi. Avına çoktan kilitlenmişti, artık onu bırakamazdı.

"Haberleri duydum," dedi. "Araba kazası, değil mi? Gece vardiyasından sonra mı?"

Kafamın içinde bir çınlama vardı. Sol kulağıma yakın bir yerde. Görüş alanım bulanıklaşmaya başlamıştı, hava nefes alamayacak kadar yoğunlaşmıştı.

"Bu çok kötü," diye devam etti. "İyi adamdı. İnsanı düşündürüyor, değil mi?"

"Josh, yeter," diye araya girdi Kenny. "Biri onun burada ne halt ettiğini açıklayabilir mi? Onu personelin bir parçası olarak mı işe aldın?"

Olduğum yerde kalakalmıştım, boğazım düğümlenmişti. Hareket etmem gerektiğini biliyordum, kapıdan on adımdan daha az uzakta olduğumu biliyordum. Ama vücudumun beynimden aldığı emirleri yerine getirmesini sağlayamıyordum.

Birdenbire kendimin farkına vardım; darmadağınık görünüşüm, yüzümdeki geyik ifadesi, omurgasızlığım.

Tek kelimeyle acınacak haldeydim.

Josh'un solunda oturan bir kadın vardı, sol elindeki etkileyici elmas bana göz kırpyordu.

Mandy şaşırtıcı derecede güzeldi. Ethereal ve zarif. Benim aksime, saçları gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde toplanmamıştı.

yanlış yerler. Kot pantolon giymemişti ve üzerinde ter lekelerinin arttığı buruşuk bir gömlek de yoktu.

Hayır. Mandy omuzları açık, bol fırfırlı ve çiçekli bir yazlık elbise giyiyordu, koyu renk saçları arkadan ipeksi bir şelale şeklinde dökülüyordu ve kabarma kelimesini hiç duymamıştı bile.

Tam olarak Josh'un kolunda görmeyi beklediğiniz kadın tipine benziyordu - Adrien'in kolunda görmeyi beklediğiniz kadın tipine.

"Nişanlandılar."

Anthony'nin sesi beni kendi kafamın derinliklerinden çıkardı. Kirpiklerim dalgalandı, yanaklarım morardı.

"Haberleri paylaşmak için bize katılmalarını bekleyecektik," dedi Julie kibarca. "Bu onların yapacağı bir duyuru ve biz- Ria, tatlım, iyi misin? Oturmak ister misin?"

"Kim nişanlı?" Josh.

Sıcak parmaklar sırtımın küçük kısmını sıyrarak kapıya doğru nazikçe itti. Ayaklarım olduğum yerde sabit kaldı.

"Adrien ve Ria." Anthony.

Bir toplu iğnenin düşüşünü duyabilirdiniz. Üç tam karmik yaşam gibi hissettiren bir süre boyunca kimse tek kelime etmedi.

Josh'un inanmayan bakışları bir santim soluma kaydı. "Şaka yapıyorsun." Görmezden gelindi.

Adrien'in dolu eli şimdi sırtımın alt kısmına yayılmıştı. Kulağıma eğildi ve fısıldadı, "İyisin. Hadi gel."

Sesinin beynimle bacaklarım arasındaki bağlantıyı yeniden kurmayı nasıl başardığını bilmiyordum ama başarmıştı. İleri doğru sert bir adım attım, sonra bir adım daha.

Adrien masaya bir şeyler söyledi ama ben çoktan evin içine girmiştım ve kapı arkamdan tıkırdayarak kapanmıştı bile.

Kaslarım gevşedi, ivme kazandı. Merdivenleri koşarak çıktım.

Kıyafetleri boş ver. Sadece bavulu al ve buradan siktir olup git.

Ama yatak odasına ulaştığımda kanım kulaklarımda çok yüksek sesle kükrüyordu ve çömelip başımı dizlerimin arasına koymak zorunda kaldım. Sanki karnıma bir yumruk yemiş gibiydim.

"İnsanı düşündürüyor, değil mi?"

Midemde asit kaynadı, acı boğazıma, gözlerimin arkasına saplandı. Kusacaktım. "Hey."

Dik durdum. Kötü bir fikirdi. Başım döndü, görüşüm karardı, Adrien'in yüzünde yıldızlar belirdi ve yer çekimi eğildi. Birkaç adım geriye tökezledim ve ayağım bavulumun kenarına takılınca neredeyse yere yuvarlanıyordum.

Ben yere düşmeden önce beni yakaladı, bir kolunu belime doladı, diğer kolunu da bizi sabitlemek için duvara dayadı.

"Tanrım," diye nefes aldı. Beni incelerken kara kaşlarının arasına sahte bir endişe girintisi kazındı.

Sanki gerçekten umurundaydı.

Sanki istediği *tam olarak* bu değildi. "Bırak beni," diye emrettim.

"Sanchez, sen beyazsın-"

"Bırakın beni!" Ön kollarımla sert göğsünü ittim, beni isteksizce bıraktığında sırtım duvara yaslandı.

Bir boncuk ter ensemden aşağı kayarken dizlerimi kavradım. Bundan daha tatlı kâbuslar görmüştüm. Bilinçaltımın hayal gücü, Adrien Cloutier'nin entrikacı yetenekleri karşısında hiçbir şey yapamazdı. Gurur duymalıydı.

İki adım ötede durdu, parmakları ne yapacaklarından emin değilmiş gibi yumruklarının arasında gidip geliyordu.

Doğruldu. Gözlerinin içine baktım.

"Bu sana iyi hissettiriyor mu?" Boğazımda çalkalanan sıcak kömürlerin sordum. Saklamaya çalışmadım. Ne kadar zarar verdiğini tam olarak görmeyi hak ediyordu. "Beni kırmak istedin, değil mi? İyi hissettiriyor mu?"

Bunu kabullenmek yerine orada durup zavallı gibi görünme cüretini gösterdi.

Nefes alışım yavaşladı, göğsümdeki boşluk yayılırken kaslarım güçlerinin bir kısmını geri kazandı ve tanıdık bir uyusukluk beni ele geçirdi.

Başımın arkası duvara çarptı.

"Hâlâ neden üniversiteye gitmediğimi bilmek istiyor musun?" Ona sordum. Bu noktada hikâyeyi duymayı hak ediyordu. Böylece geceleri beni ne kadar derinden yaraladığını bilerek daha rahat uyuyabilirdi. Adam bunu hak etmişti. "Sorduğun sorulardan anladığım kadarıyla Josh'un ayrılık hikâyesinde birkaç büyük boşluk var, o yüzden seni aydınlatmama izin ver."

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama başımı sallayarak onu susturdum. Sıra bendeydi.

"Altı ay çıktık. Mezuniyetten dört hafta önce ayrıldım." Hatıralarım canlanırken titreyen bileğimin tersiyle ağzımın kenarını sildim. "Özel okul. Burslu bir öğrenciydim ve babam orada hademe olarak çalışıyordu - burs programını ilk olarak bu şekilde öğrendik."

Abehill eyaletteki en iyi okuldu. Bir sakız makinesi gibi Ivy Leaguers çıkarıyordu.

Yıllık ücreti de altmış bin dolardı ama açgözlülükle gözümü kıtanın en rekabetçi hukuk fakültesine dikmişim ve Abehill hedefime ulaşmak için attığım ilk adımdı. Bu sadece eğitimle ilgili değildi, bağlantılarla da ilgiliydi.

Okul ülkenin en varlıklı, en nüfuzlu ailelerinden gelen çocuklarla doluydu. Artı ben ve diğer iki burslu çocuk, ikisi de benim sınıfımda değildi.

"Orada sudan çıkmış balığa dönmüştüm. İlk iki ayımı kütüphanede tek başıma yemek yiyerek geçirdim."

Çok katı bir "okuldayken beni tanımıyormuş gibi davran" kuralı koymuş olmama rağmen, babam o günlerin her birinde benimle yemek yemeyi teklif etmişti. Çünkü ben akranlarının onun hakkında ne düşündüğünü çok fazla önemseyen şımarık bir ergendim.

Fikrinizi değiştirirseniz teklifimiz zaman açık, geri imzalayacaktır.

Islak yanağımı sert bir yumruk attım. Şimdi onunla sadece bir öğün yemek için neler vermezdim.

"Her neyse," diye devam ettim, "Josh benim ilk... arkadaşımdı, sanırım. Birlikte iki sınıfımız vardı ve bir gün okuldan sonra onunla sinemaya gitmemi istedi. Çıkmaya başladık ve çoğunlukla iyiydi. Ancak ailemin sosyo-ekonomik geçmişinden oldukça utanıyordu ve ilişki boyunca bu konuda giderek saygısızlaştı. Sonunda, bundan bıktım, omurgamı geliştirdim ve ilişkimizi bitirdim."

Ve sonra her şey boka sardı.

"Tekrar bir araya gelmeye çalıştı. Ben reddettim. Biraz daha denedi. Yine reddettim. Sonra kötü, kavgacı ve kindar biri oldu. Eşyalarımı , hakkımda dedikodular yaymaya başladı. Dolabımı kullanmayı bırakmak zorunda kaldım çünkü içine sürekli bir şeyler koyuyordu."

Tam anlamıyla. Köpek kakası, tıraş kremi ve saç. Tam bir hafta boyunca her gün. Hepsini temizlemek için okuldan sonra geç saatlere kadar kalıyordum çünkü eğer

yapmazsa, babam yapmak zorunda kalacaktı. Ve apraz ateşte kalmayı hak etmiyordu.

"Yönetim neler olup bittiğinin farkındaydı ama Josh'un babası dönemde okulun en büyük bağışçılarında biriydi, bu yüzden kimse bile kıpırdatmadı." Para akmaya devam edecekse, adamın cinayetle paçayı sıyırmasına izin verebilirlerdi. "Elimden geldiğince onu görmezden geldim. O noktada, mezuniyetime üç haftadan az bir süre kalmıştı ve kendime üç hafta boyunca her şeye dayanabileceğimi söyledim. Bitiş çizgisi çok yakındı... uğruna çalıştığım her şey *tam oradaydı*. Bir santimini bile kaybetmeyi göze almam için cehennemin donması gerekirdi."

Bir omzumu kaldırdım, düşmesine izin verdim. "Ve sonra . Cehennem ."

Konuşmaya başladığımdan beri Adrien benimle göz temasını bir kez bile kesmemişti. Göğsünün hafifçe inip kalkması dışında hareketsiz duruyor, kaşları çatık bir şekilde beni dikkatle dinliyordu.

"Josh benden bir tepki istedi ve ben ona bir tepki vermeyince taktik değıştirdi." Boğazım acı verici bir şekilde daralmaya başlamıştı ama bunu görmezden geldim ve devam ettim. "Videoyu aldığımda AP Biyoloji dersindeki bağımsız araştırma projem üzerinde çalışıyordum. Josh ve bir avuç arkadaşı kapıcının dolabına girmiş ve paspas kovaına işemişlerdi. Video gösterdi ki..."

Durakladım, nefesim göğsümden dışarı fırladı. On yıl geçti ve hala yanıyordu.

"Babam doğuştan sağırdı," diye açıkladım. "Hiçbir şey duyamazdı. Videoda çocuklar yaptıkları aptalca şaka yüzünden onunla alay edip dalga geçiyorlardı. Ama babam ne söylediklerini bilmiyordu, sadece güldüklerini ve gülümsediklerini gördü, bu yüzden... o da gülümsedi ve kameraya el salladı ve..."

Nefeslerim artık kısa ve hızlı patlamalar halinde içimden çıkıyordu. Elimi kolumu yüzüme götürdüm ve cezalandırıcı bir darbe indirdim.

"Hatırlamıyorum," dedim. "Karar vermek. Sınavlar yaklaşıyordu, zaten stresliydim ve bütün gece çalışıyordum ve babam... Altı yaşındayken istediğim sınırlı sayıdaki avukat bebeğı almaya parası yetmediğinde, mevcut bebeklerimden birinin kıyafetini elleriyle dikmişti. Sınıftan çıktığımda tek düşündüğüm buydu. Kıyafet mükemmel değildi, bebeğıme tam olarak uymuyordu ve o yaşta bile gerçeğini alamadığı için üzgün söyleyebilirdim. Ama her zaman

çok uğraştım. Ve ben onu hak etmedim. O olabilecek en iyi babaydı... Sadece çok kızgındım."

Gözyaşlarım o kadar sert ve hızlı akıyordu ki ellerim yetişemiyordu. Dünya lekeli ve bulanık bir yağlıboya tabloydu ve artık Adrien'in bireysel özelliklerini ayırt edemiyordum.

Ciğerlerimin tekrar yatışması için yeterince uzun süre durakladım. Hikayeyi yeniden anlatmanın zamanla daha kolay olacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre kolaylaşmamış.

"Babam ne yaptıklarını görmeden önce paspas kovanını buldum," diye devam ettim. "Sonra onu okulun otoparkına sürükledim, Josh'un arabasının camını bir tuğlayla kırdım ve kovanın içindekileri sürücü koltuğunun üzerine boşalttım."

Karşılığında Josh ve babası hayatımı mahvetti.

"Amcan ülkenin en büyük hukuk firmalarından birine sahip. Hiç şansım yoktu. Josh'ın babasına benim hakkımda söylediği yalanlar işe yaradı. Kenny 'oğluna yaptığım her şey' için beni gömeceğine söz verdi ve gömdü de. Suç duyurusunda bulunuldu, üniversiteye kabulüm iptal edildi ve okuldan atıldım, bu da o yılki bursumu geçersiz kıldı. Altmış bin dolar."

Burnumu çekerek kolumla gözlerimi kuruldım.

Adrien'in yüz ifadesi tiksinti ve öfke karışımıyla gerilmiş, nefes alış verişi ağırlaşırken nabızı boynundan dışarı fırlamıştı. İkiyle ikiyi bir araya getirdiğini anlamıştım çünkü gözleri parlamıştı.

Bir an için donup kaldı. Sonra dudakları aralandı ve içinden bir nefes dolusu hava çıktı.

"Haberleri duydum. Araba kazası, değil mi? Gece vardiyasından sonra mı?" "İnsanı düşündürüyor, değil mi?"

Korku. Adrien dehşete düşmüştü.

"Sanchez." Sesi tam ortadan ikiye ayrıldı. Hakkını vermeliyim, adam harika bir oyuncuydu.

"Benim hatamdı," diye itiraf ettim. Babam benim yüzümden ölmüştü. Alba bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama içten içe onun da beni suçladığını biliyordum. Bunun için beni asla affetmeyeceğini, muhtemelen de affetmeyeceğini biliyordum. "Okula olan borcumu ödeyebilmek için ikinci bir işe girdi. Çok yorulmuştu. Bir ağaca çarpmış. Direksiyon başında bir an uyuyakaldığını düşünüyorlar, hepsi bu kadar."

Sessizlik.

Sırtımı duvardan sıyırdım, öne doğru titrek bir adım attım. "Kendinle çok mutlu olmalısın, ha? Beni tam canımın yandığı yerden vurmayı başardın."

Gözleri sert ve cam gibiydi, göz kırpmaları yarım kalmıştı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Hiçbir fikrim yoktu. Josh-" Sertçe yutkunarak sözünü kesti. "Yemin ederim bilmiyordum."

Umurumda bile değildi.

"Ödeştik," diye fısıldadım, boğazım yeniden kalınlaşmıştı. "Başardın, beni geri aldın. Şu anda kendimi daha da aptal hissetmem için yapabileceğin başka bir şey düşünemiyorum. Aşağılanmış, zavallı, saf... *kirli* hissetmemden bahsetmiyorum bile."

Ağzı kekeleydi ama hiçbir şey çıkmadı.

"Ödeştik, o yüzden lütfen... beni rahat bırakın."

Yanından geçip sessizce eşyalarımı toplamadan ve onu orada, halıya bakarken bırakmadan önce tepkisini incelememe izin vermedim.

AI LİMANI kaosa sürüklendi.

Fırtına Güney Ontario, New York ve çevresindeki tüm bölgelere hava ulaşımını neredeyse tamamen durdurmuştu; bu da havayolu şirketlerinin panik halindeki yolcularını ağırlamak için çırpındığı anlamına geliyordu ve bu yolcuların hepsinin doğuya giden ilk uçuşta yer almak için Çok Önemli Bir Nedeni vardı. Halihazırda rezerve edilmiş bir biletim olmadığı için de en düşük öncelik bana aitti.

Ama daha ben ağzımı açmadan benim saçmalıklarımın bıkması gibi görünen son derece sabırsız müşteri hizmetleri temsilcisi Finn, "ne yapabileceğine bakacaktı. Sıradaki, lütfen!"

Zaten berbat olan günümün üstüne bir de talep nedeniyle bilet fiyatları fırlamıştı ve artık bir işim olmadığı için, iki bin dolarlık bir uçuşa ek olarak bir otel odasına para harcamak artık söz konusu bile olamazdı.

Hâlâ şansım varken gerçekten eve gitmeliydim. Ne halt etmeye burada kalmıştım? Bütün bunların tam bir felaketle sonuçlanacağını nasıl tahmin etmişim?

Yine de bu konuda çok fazla düşünmemeye çalıştım-hissetmemek için elimden geleni yaptım.

İhtiyacım olan en son şey havaalanının ortasında sinir krizi geçirmekti, bu yüzden halka açık alanda açılan ilk koltuğu kaptım ve duygularımı bastırmaya odaklandım.

Mesaj yirmi dakika sonra geldi.

BİLİNMEYEN NUMARA

Özür dilerim

Numarayı engelledim ve telefonumu ceketimin cebine geri koydum. Neredeyse anında tekrar çaldı.

Kimden: Adhir King <AdhirKing@CloutierHotels.com>

Bayan Sanchez,

Umarım bu e-posta size iyi gelir. CEO'muz Adrien Cloutier tarafından seyahatlerinizde aksaklıklar yaşayabileceğinize dikkat çekilmiştir

Variş noktanızı etkileyen aşırı hava koşullarının neden olduğu ve muhtemelen havaalanında mahsur kaldınız.

Bu durumun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlıyor ve size ihtiyacınız olan gece sayısı kadar Presidential Süitimizi kullanmanızı teklif ediyoruz.

Bir araç sizi havaalanından almak için yola çıktı ve diğer tüm gerekli düzenlemeler çoktan yapıldı-

Okumayı bıraktım, göndericiden gelen tüm bildirimleri kapattım ve Timmies'ten küçük bir beyaz sıcak çikolata almak için kalktım.

Bundan yaklaşık kırk beş dakika sonra Finn beni buldu, ilk etkileşimimizde olduğundan çok daha azarlanmış görünüyordu. Yanında, elimi sıkan ve kendisini havaalanı genel müdürü olarak tanıtan, şık siyah pantolonlu bir kadın vardı.

Bu tanışma faslını Toronto'daki hava durumuyla ilgili hızlı bir özür silsilesi izledi -sanki hava durumunun kötü gidişatından doğrudan kendisi sorumluymuş gibi- ve üçüncü kattaki özel süit gece kullanımım için hazırlanırken VIP salonlarından birinden yararlanmam konusunda ısrar etti. Tabii ki ücretsiz.

Teklifini reddetmeye devam ettikçe giderek telaşlanıyor (ve neredeyse yalvarıyordu).

Sırada bir havayolu yöneticisi vardı.

Hava durumu için daha fazla özür. Bu şartlar altında ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına dair daha fazla ısrar. Daha fazla VIP salonuna giriş teklifi.

Sonunda onları sırtımdan indirip ikinci kata kaçtığımda başım ağrıyordu. Finn ve havayolu yöneticisinin "en geç yarın öğlene kadar" diye ısrar ettikleri uygun uçuş bildiriminin gelen kutuma düşmesini beklerken dinlenmek için sessiz bir yer buldum.

İki kişilik sert bir koltukta dizlerimi göğsüme çekerek uyudum ve boynum ağrıyıp her yerim tutulmuş bir şekilde uyandım. Ama değerli eşyalarımın hiçbirisi çalınmadı, bu da bir şeydir.

Yüzüme biraz su çarpıp bir fincan kahve aldığımda, en kısa sürede en yakın danışma masasına gitmem için bir bildirim aldım.

Resmen oraya koştum.

"Bayan Sanchez! Merhaba!" Genç kadın beni görünce ayağa fırladı, sanki uzun zamandır görüşmediğimiz dostlarmışız gibi gülümsüyordu.

"Hey, evet, az önce buraya gelmemi söyleyen bir bildirim aldım. Toronto'ya dönmeye çalışıyordum. Orada-"

Elini salladığında konuşmayı kestim. "Durumunuzun gayet iyi farkındayız. Bir sonraki uçuşta yeriniz ayarlandı, ancak farklı bir terminalde. Hazırsanız size eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Bunu sorgulamadım bile. Bu noktada, Toebeans beni boğmak için elinden geleni yaparken bu gece kendi yatağında uyuyabileceğim anlamına gelse, Toronto'ya lanet bir kanoyla geri dönerdim.

İşte tam o anda Adrien'in tüm bu kâbus ilk başladığında beni onun aptal binasına taşınmaya zorladığını hatırladım. İçimden homurdandım, Jamie'ye her şeyi açıklamak, eşyalarımızı toplamak ve mümkün olan en kısa sürede dairemize geri dönmek zorunda kalmanın lojistiğini anlamaya çalışmakla o meşguldüm ki, adımlarımızın yankısı o kadar belirgin ve gürültülü hale gelene kadar etrafımın ne kadar sessizleştiğini fark etmedim.

Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakındım. Birkaç metre önümüzde yürüyen iki kişi ve adını hiç duymadığım havayollarına ait masaların arkasında duran bir avuç takım elbiseli çalışan dışında, götürüldüğüm uzun koridor şaşırtıcı derecede boştu.

"Sana bir sorum var..."

"Anna," dedi, isim etiketine bir göz atmaya çalışmamın pek de ince olmayan yolunu fark ederek.

"Tanıştığımıza memnun oldum Anna," dedim kibarca, yürüyüşümüz boyunca ne kadar şüpheli bir sessizlik içinde olduğunu ancak şimdi fark etmiştim. "Bana tam olarak hangi havayolu şirketiyle uçtuğumu söyleyebilir misiniz?"

Cevap vermek yerine, Anna çalışan kartını göğüs cebinden çıkardı ve bir çift abanoz kapının dışında duran iki üniformalı adama gösterdi.

"Önden buyurun." Adamlardan biri bizim için kapıyı açarken o da eliyle kapıyı işaret etti.

İçeri girdim ve... bir salon. Beni doğruca lanet olası bir salona götürmüştü.

Hayal kırıklığım zirve yaparken azı dişlerim birbirine çarptı. Sesimi sakın ve dengeli tutmaya çalıştım. Gerçekten yaptım. "Dinle, kaba olmaya çalışmıyorum

Çünkü sadece işinizi yapmaya çalıştığınızı biliyorum, ama gerçekten zor bir yirmi dört saat geçirdim ve sadece eve gitmem gerekiyor. Bu yüzden lütfen bana uçuş bilgilerimi verirseniz-"

"Hepsi bu kadar Bayan Ross, çok teşekkür ederim."

Ses kaydedildiğinde beynim kendi kendine çelme taktı. Kaynağa doğru döndüm, onu gördüğümde kaşlarım havaya kalktı.

"*Gampy?*" Yoksa artık ona Robert mı demem gerekiyordu? Dün ayrıldığımdan beri Adrien'in ailesine bizim hakkımızda ne söylediğinden emin değildim - eğer bir şey söylediyse.

"Günaydın, Ria." Gülümsedi.

Soluk pembe bir kazak yelek, kareli bir papyon ve uyumlu çoraplar giymişti. Beynim bu kadar duygusal olmasaydı onu on mil öteden bile fark edebilirdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Toronto'ya hazırlıksız bir ziyaret," diye cevap verdi hemen. "Çok gecikmiş. Üniversiteden arkadaşlarım orada yaşıyor."

El çantamın sapıyla oynadım, yumruğumu etrafında döndürdüm. "Yılın en büyük fırtınasının hemen ardından kendiliğinden Ontario'ya uçmaya mı karar verdin?"

O da cevap olarak omuz silkti.

"Julie ve Anthony'nin yıldönümü partisinin olduğu gün mü?" Ben zorladım. Bunun büyük bir olması gerekmiyor muydu?

"Oh, oldukça anlayışlıydılar. Hatta Julie gitmem için ısrar etti. Çay?"

Barmenin çoktan iki fincan taze demlenmiş... kokusundan nane çayı doldurmaya başladığı üst üste dizilmiş bara doğru ilerledi ve büyük bir tabağı rengârenk hamur işleri ve çöreklerle doldurmaya başladı.

Ona bakarken karnım guruldadı. Dün iki öğün atlamıştım ve bu beni yakalamaya başlamıştı.

"Bunu sana Adrien mi yaptırdı?" Küçük ceviz bir masaya oturmak için hareket ettiğinde sordum. Barmen de çayları getirdi.

Robert'ın bıyığı seğirdi. Dikkatini bana vermeden önce barmene teşekkür . "Hayır, canım. O çocuk bugün kimseyi bir şeye zorlayamaz. Bu haldeyken olmaz."

Sormayacaktım.

istedi ama ben sormayacaktım.

Ayaklarımın üzerinde kayarken dudaklarım kıvrıldı. Gitmem, Anna'yı bulmam ve en azından uçuş bilgilerini ne zaman alabileceğime dair bir ipucu vermesi için ona yalvarmam gerekiyordu. Ama aynı zamanda kabalık etmek de istemiyordum çünkü Adrien'in ailesi, evlerine yalan söyleyerek girdiğim andan itibaren tatlı, nazik ve misafirperver olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Robert küçük bir çöreğin üzerine ince bir tabaka kırmızı reçel sürerken, "Uçağın kalkmasına bir saatten az kaldı," dedi. "Orada durup bana bakabilirsin ama burada bana katılırsan çok sevinirim."

Alt dudağımın içini çiğneyerek kapılara baktım. "Sen dediğinde *onun durumunda değil...* öyle mi... bu ne anlama geliyor?"

Adrien'in iyi olup olmaması umurumda olduğundan değil, çünkü kesinlikle umurumda değildi. Merak bile değildi. Sadece oturup ayrılmadan önce bir hamur işi yiyip yememeye karar verirken ufak bir sohbeti.

Robert sorumu düşünürken alt dudağını bıyığına bastırdı. "Bir yandan Joshua'dan çok daha iyi durumda. Kırık bir yüzük parmağı ve çatlamış bir kaş, kırık bir burun, çatlamış bir elmacık kemiği ve yerinden çıkmış bir çeneden çok daha çabuk iyileşecektir. Çok daha az acı verici olduğunu da düşünüyorum. Yine de çok daha kötü olabilirdi. Üçü personelimizden olmak üzere beş kişinin müdahalesi gerekti ama Adrien'i kalıcı bir yara almadan kurtarmayı başardılar."

Ağzım açık kaldı.

"Öte yandan, torunumu hiç bu kadar... daha iyi bir kelime bulamıyorum, perişan halde görmemiştim. Dün sabah olanlar onu gerçekten çok etkiledi. Teselli bulamıyor. Annesi ayak direyip onu hastaneye sürükleyene kadar eli için tedavi istemedi."

Belki de bu iyi bir haber olmalıydı -adaletin yerini bulması ya da karmanın işini yapması gibi- ama kendimi berbat hissettim. Tekrar midem bulandı.

"Ria, benimle otursan gerçekten çok sevinirim, lütfen."

Tereddüt ettim. Onunla Adrien'la ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmak benim için iyi bir fikir değildi. Ve bütün haftayı birbiri ardına kötü fikirler üreterek geçirecektim.

"Teşekkür ederim, ama sanırım gerçekten... gitmeliyim..."

Ben konuşmaya başlar başlamaz telefonu çaldı. Arka arkaya beş kez çaldı ve ben konuşmayı kestiğimde altıncı kez çaldı. Ama o bana gülümsemeye devam etti.

"Belki de bunu almalısın," dedim.

Robert bana el salladı. "Muhtemelen Alice daha fazla Adrien güncellemesi yapıyordur."

Yedinci ding, sekizinci ding.

"Ya önemliyse?" Bu konuşma bittiğinde el bagajımın sapının kalıcı olarak ezilmiş olma ihtimali çok yüksekti.

"Muhtemelen öyledir."

Dokuz bildirim. *Dokuz!*

Hay sikeyim. Tamam. Onunla beş dakika oturdum ama sadece midem açlıktan ters döndüğü için. Ve eğer bu arada Robert mesajlarını kontrol etmeye ve aptal torununun başka aptalca şeyler yapmadığını ya da başka aptalca yaralar almadığını teyit etmeye karar verirse, o zaman öyle olsun. Bu onun ayrıcalığıydı.

Oturdum, Robert'ın gözleri parlayarak beni izlerken ağzının eğlenceyle nasıl seğirdiğini fark etmemiş gibi yaptım. Ben çöreğe uzanır uzanmaz o da telefonuna uzandı. Ben çayımı yudumladım, o mesajlarını kontrol etti. Ben küçük bir kaşık bal aldım, o kaşlarını çattı.

Ve ancak aşırı bir tepki olarak tanımlanabilecek bir şekilde, kalbim başıma fırladı ve onu ekrana dokunurken, yüzünün her geçen saniye daha da buruşmasını izlerken, hemen çok sayıda olasılık dışı daha kötü durum senaryosuyla doldurdum.

"Her şey yolunda mı?" Sonunda sordum.

"Hmm?"

"Adrien iyi mi?" Panik, ses tonumu rahat ve sakin tutmak için göstermiş olabileceğim tüm çabayı kesip attı.

Robert gözlerini ekrandan ayırmadan "Oh," dedi. Sonra, "Hayır."

Ayrıntılara girmek yerine telefonunu tekrar yerine koydu ve salatalıklı sandviçini ısırdı.

Dişlerimi sıktım, koltuğumda kıpırdandım ve kendime sorun olmadığını söyledim. Ne de olsa Adrien bana yaşattıklarından dolayı biraz acı çekmeyi hak ediyordu. Hak etmediği şey ise burada oturup ona ne olduğunu merak etmemdi; ya da içimin onun için endişeyle dolmasıydı.

"Unutmadan, Joshua'nın artık aile evimizde hoş karşılanmadığını bilmeniz önemli olduğunu düşünüyorum."

Dağınık dikkatim tekrar Robert'a odaklandı. "Pardon?"

"O çocuk bir süredir buzları eritiyor," dedi yeni bir sertlikle. "Mandy ile olanlardan dolayı onu hiçbir zaman affetmedim ama Addy bunun medyaya sızmasını istemediği için peşini bırakmamızda ısrar etti. Tık almak için onunla ilgili hikayeleri çarpıtmak gibi kötü bir alışkanlıkları var, bu yüzden biz de... Her neyse, önemli olan şu ki, buraya tekrar gelip bizi ziyaret etmeye karar verirsen Joshua'yla karşılaşma konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Bu arada, bunu yapmanızı gerçekten umuyoruz."

Bu asla . Robert bilseydi- "Adrien bize her şeyi anlattı."

Gerçekten *her şeyi* kastettiğinden *şüpheliydim*-

"Ve her şeyi kastediyorum. Joshua, Mandy ve Kenny mülkten çıkarıldıktan sonra Addy ağzındaki baklayı çıkardı."

Tamam. Ama onlara ilişkiden bahsetmesinin imkanı yoktu- "İlişkinizin gerçek doğası da dahil. Farkındayız. nişan gerçek değildi."

Bakışlarım tabağımda duran el değmemiş çöreğe kayarken omuzlarımın çöktüğünü hissettim. İşler çok garip bir hal almak üzereydi.

"Addy ayrıca bunların hiçbirinin senin fikrin ya da senin hatan olmadığını hepimizin anlaması konusunda çok kararlıydı," dedi kararlı bir şekilde. "Bu yüzden lütfen kimsenin size kızgın ya da üzgün olduğunu düşünmeyin, çünkü bu doğru değil ve bu konuşmanın konusu da bu değil."

Riske girip ona bir bakış attım. "Ne hakkında o zaman?"

Bir cevap vermeden önce sorumu düşündü. "Son zamanlarda yaşanan tüm... sahtekârlıkların ışığında, sizinle bazı gerçekleri paylaşmamın önemli olduğunu düşünüyorum. Böylece Alice, Julie, Anthony ve benim durduğumuz yerden olayların nasıl görüldüğünü daha iyi anlayabilirsiniz."

Farkına varırken soğumuş çayımı yudumladım. Bana şu "kızgın değiliz, sadece hayal kırıklığına uğradık" konuşmalarından birini yapmak üzereydi, değil mi? Onun savunmasına göre, bunu hak etmiştim. Kendimi savunmam gerekirse... yine de hak etmiştim. Benim gerekçelerim ve bahanelerim onun sorunu değildi, bu yüzden başımı eğdim ve dinledim.

"Nişanınızın gerçek olmadığını anlıyorum, ancak bu yolculuk boyunca torunumda değişiklikler kesinlikle gerçek. Ve inanıyorum ki -Ailemin geri kalanı gibi- bu değişikliklerin seninle ilgisi var."

Kendimi en kötüsüne hazırlayarak koltuğumda biraz daha çöktüm. Ama sonra şöyle dedi: "Onu hiç kimseyle böyle gülerken görmemiştim."

sen."

O kadar beklenmedikti ki tüm dikkatimi üzerine çekti. Gülümsemesi zayıf ama nazikti ve gözlerinde beklediğim yargılamalardan hiçbirini yoktu.

"Bu bir gerçek," dedi yumuşak bir sesle. "Hepimiz buna çok şaşırdık. Daha dün sabah, konuklar gelmeden kısa bir süre önce aramızda oldukça hararetli bir tartışma konusu olmuştu. Ayrıca onu hiç kimseyle seninle olduğu kadar büyülenmiş görmemiştik. Birine onun sana baktığı gibi bak. Ve çocuğu bir şekilde kendisini bir insan yaban mersinine dönüştürmeye ikna etmeyi başardığın gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Boynum ısındı. "Onu bunu yapmaya ben ikna etmedim," diye savundum. Buna ihtiyacım da yoktu. Makyaj taburesine balıklama atlamıştı.

Robert başını salladı, sessiz bir kahkahayı bastırıyormuş gibi şüpheli görünüyordu. "Haklısın. Mesele şu ki, ben de torunumun şimdikinden bir metre daha kısa olduğundan beri bu seviyede bir oyun oynadığını görmemiştim. En hafif tabiriyle canlandırıcıydı."

Pekâlâ, neyin canlandırıcı olmadığını biliyor musunuz? Yalan söylemek ve düpedüz manipüle edilmek.

...

Ama sanırım Robert bunu zaten biliyordur. Yine de.

"İşte size düşünmeniz için bir gerçek daha," diye devam etti. "Adrien'in Joshua ve Mandy'nin ilişkisini öğrendiği gün ben de oradaydım. Onun tepkisini gerçek zamanlı olarak gördüm. Joshua'ya karşı bazı kızgınlık duyguları beslemiş olabilir ama Mandy'ye karşı... son yirmi dört saatteki haliyle kıyaslandığında gece gündüz gibiydi. Josh bu yüzleşmenin başkaları ortalıktayken gerçekleştiği için şanslıydı. Addy de hakkında suç duyurusunda bulunulmazsa çok şanslı olacak ama konudan sapıyorum."

"Açık olmak gerekirse, Adrien'a Josh ile aramızda olanları anlattığımda fiziksel bir misilleme olmasını teşvik etmedim ya da beklemedim." Sadece düşündüm ki... Bilmiyorum, belki bir süreliğine yaptığı şey için kendini kötü hisseder, sonra da yoluna devam eder.

Robert endişemi bir kenara bıraktı. "Adrien yetişkin bir adam ve kendi kararlarını verme yetisine sahip. Buraya onun davranışları için seni suçlamaya gelmedim."

Bir sonraki soruyu kabalık etmeden nasıl sorabileceğimi düşünerek yanağımı emdim.

"Benim amacımın ne olduğunu merak ediyorsun," diye araya girdi Robert, ben daha soruyu toparlayamadan. "Bütün bunları sana anlatarak ne elde etmeye çalıştığımı."

"Sayılır," diye itiraf ettim.

Kol saatini kontrol etmeyi ihmal etmedi. "Pekâlâ, sadede geliyorum o zaman. Oyalamaya çalışıyorum."

Ne? "Ne için oyalayacaksın?"

"Bütün öğleden sonra burada oturup hepimizin şahit olduğu diğer gerçekleri anlatabilirim ama Adrien'in şu anda içinde bulunduğu durumu tam olarak anlatacak kelimelere sahip olduğumu sanmıyorum... göreceksiniz."

Uh... lanet olsun yapardım.

"Lütfen bana buraya doğru gelmediğini söyle," diye yalvardım panik içinde.

Robert, "Tamam. Buraya gelmiyor," diye kestirip attı.

Gözlerim kısıldı. "Yalan mı söylüyorsun?"

"İyi hissettirmiyor, değil mi?" sivri bir bakışla azarladı.

Sikeyim.

"Adrien'in seni bu işe bulaştırmadığını söylemiştin!" İhanet seviyesi karşısında dehşete düşmüş bir halde haykırdım. Dikkat etmeniz gerekenler hep masum görünümlü olanlardı.

"Oh, o kısım doğrudu. Alice ve ben yaptık. Çoğunlukla ben, gerçi her şey plana uygun giderse aksini iddia etmeye çalışacağından eminim." Çayından uzun bir yudum aldı. "Ama geri teperse, bununla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyecek. Sadece izleyin."

"Bu daha fazla oyalama mı?"

"Hayır. Gündemdeki bir sonraki oyalama maddesi, Alice ve benim şu anda doğum günü için yaptırmamızı istediği dövmelerin fiziksel konumu hakkında yaşadığımız çok ciddi bir anlaşmazlık konusunda fikrinizi almaktı. Bu konuda son derece kaba davranıyor ve ikimiz de bu tartışmayı çözecek doğru kişinin sen olduğuna inanıyoruz. Ama endişelenmeyin, sadece bir iki dakikanızı alacaktır."

"Görüyorsunuz, dövmeler için sırtın alt kısmına bir yer önerdim, çünkü böylece sormayan insanlara bir büyükbaba damgam olduğunu söyleyebilirim. Ama Alice benim, tırnak içinde söylüyorum, 'belden aşağı dövme yaptıracak kadar basit bir kaltak' olmadığını iddia ediyor. Ve ona defalarca aşırı ayrıcalıklı yaşlı bir beyaz adamdan daha basit veya kırılgan olamayacağınızı belirtmeme rağmen, olayları benim görmeyi reddediyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Ria? Büyükbaba damgası vuracak kadar basit miyim? Yoksa benim yargılayıcı torunum haklı mı?"

Telefonuna başıyla işaret etti. "Aslında sen oturmadan önce bana mesaj attığı şey buydu."

Dudaklarımı yuvarladım, ayağa kalkarken avuçlarım masaya çarptı. "Keşke bunun güzel olduğunu söyleyebilseydim ama yakın zamanda yalan söylemekle ilgili zor bir ders aldım, o yüzden sadece şunu söyleyeceğim: Alice yanılıyor, büyükbaba damgası çok komik ve hepinize yalan söylediğim için gerçekten üzgünüm, ama şimdi gidiyorum ve umarım hiçbir zaman bir nedenimiz olmaz-"

Dışarıda yankılanan hırçın sesini, ayaklarının aceleci ve mutsuz vuruşlarını duyduğumda kestim. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı, içimde adrenalini yükseliyordu.

Robert sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini tam olarak istediğini elde etmiş bir adam gibi önünde kavuşturdu.

Bir küfür mırıldandım, tam zamanında dönerek kapıların açılmasını ve Adrien Cloutier'in tüm ihtişamıyla odaya girmesini izledim...?

Oh.

Aman Tanrım.

ROBER T Adrien'in *durumunu* biraz küçümsemiş olabilir... kendi deyimiyle. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, şu anda baktığım şeyi doğru bir şekilde tanımlayacak kelimeleri bulabilseydi ona inanır mıydım emin değildim.

Adrien'in tişörtü ters çevrilmişti... ve ters.

Dikkatimi çeken ilk şey bu oldu. Beynim öfkeyle dağılmış saçları, kızarmış gözleri, morarmış yanağı ve dikilmiş alnı gözden kaçırdı ve gömleğinin çıkan iç etikete takıldı.

"Dostum, bu da ne?"

Ben konuşana kadar odada olduğumu bile fark etmemişti. Ben de onun telefonla konuştuğunu fark etmedim, ta ki omzu kaskatı kesilip başı bana doğru dönene ve karanlık gözleri ruhumu sabitleyene kadar.

Adrien birkaç kalp atışı boyunca hareketsiz ve gözlerini kırpmadan durdu, sanki herhangi bir ani hareketin ya da yüksek sesin beni yok edeceğini düşünmüş gibiydi. Bu duraklama bana gördüklerimi gerçekten özümsemem ve işlemem için yeterli zamanı verdi.

Adam buraya gelmek için koca bir kasırganın gözünden geçmiş gibi görünüyordu. Onu ancak bu şekilde tarif edebilirdim. Bir de gümüş saatinin üzerine biraz kan bulaşmıştı.

"Hey... Sunny? Seni birazdan arayacağım."

Yavaşça telefonu kapattı, bakışlarımı bırakmayı reddediyordu. Ayakları hâlâ adımlarının ortasında donmuştu.

"Buradasın," dedi sessizce. Soru, ses tonundan açıkça anlaşılıyordu. Gerçekten de beklemiyordu-

"Çay?"

İkimiz de sarsıldık.

Varlığını bir an için unuttuğum Robert, oturduğumuz masaya üçüncü bir sandalye çekmişti. Adrien'a gülümseyerek kadife minderi okşadı. "Biraz çaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Adrien bir santim doğruldu, sorgulayan bakışları dikkatle benimle büyükbabası arasında gidip geliyordu.

"Gel otur," diye ısrar etti Robert. "Tam zamanında geldin. Ria az önce benim temel orospu statümü onaylıyordu ve Lice'in bunu yüzüne vurduğunda bana inanmamaya karar vermesi ihtimaline karşı bir tanığa ihtiyacım var."

Adrien'in ağızı buruştu, alına kazınmış sert çizgiler bir nebze yumuşadı. Ama sandalyeye doğru hareket etmedi.

"Tekrar birlikte seyahat edeceğinizi bilmiyordum." Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi ama hoşnutsuz bir şekilde değil. "Jet geri gelene kadar bekleyebilirim. Ya da zamanında ticari uçakla gidip gidemeyeceğime bakarım-"

"Saçmalık. Mecbur kalmadıkça jeti kullanmamamız gerektiğini söyleyip duran sensin." Robert'ın dikkati tekrar bana döndü. "Çocuk ağaçlarını seviyor. Dairesini görmelisin. Neredeyse bir sera, tam zamanlı bir bahçıvanı ve her şeyi var."

Adrien'in boynuna renk geldi. Bir elini saçlarının arasından geçirmeye çalıştı ama son anda parmağının ve parmak eklemlerinin sargılı olduğunu hatırladı.

Robert oturdu, ilk önce bizim oturmamızı beklemekten sıkılmış gibi görünüyordu. "Ayrıca," dedi, "jet on iki kişilik. Senin egonla bile yeterince yerimiz olur. En azından iyileşene kadar."

Yanaklarımı ısırdım ve başımı eğdim, artan neşemi gizlemek istedim. Gülümsemenin sırası değildi. Adrien'a çok, çok, *çok* kızgındım.

"Sağ ol, Gamps," diye homurdandı Adrien, ama sesindeki duyabiliyordum. "Bunu Ria'ya bırakacağım. Size katılmamda bir sakınca görmezse katılırım."

"Oh, değilim... Buraya sahte iddialarla getirildim," dedim Robert'a sert bir bakış atarak. O da gülümsedi ve barmene masaya taze çay getirmesini işaret etti. "Ticari bir uçakta yer kadar bekleyeceğim."

Adrien'in yüz kasları, tartışmaya hazırlandığı anlamına geldiğini öğrendiğim şekilde gerildi, ama Robert o daha ağızını açamadan araya girdi. "Addy, neden gelip oturmuyorsun ve bize son yirmi dört saat içinde neler yaptığını anlatmıyorsun? Lice, doktorların elini düzgün bir şekilde tedavi edecek kadar bile telefonunu senden alamadıklarını söylüyor. Neyin bu kadar önemli olduğunu bilmek isterim."

Adrien büyükbabasına en büyük, en önemli sırrı utanç verici bir veli tarafından açıklanmış bir çocuk gibi baktı, yaralanmamış elinin eklemleri deri spor çantasının sapı üzerinde bembeyaz oldu.

"Özür dilerim. Çok mu belli oldu?" Robert alaycı bir şekilde sordu. Bana dedi, "Sanırım daha fazla sır saklamaya çalışıyor. Çocuk her zaman çok inatçı olmuştur."

derslerini ilk seferinde öğrenmesi için. Yine de iş ahlakının kesinlikle rakipsiz olduğunu söyleyebilirim. Gömleği kırıışmış ve şu anda biraz dengesiz görünüyor, ama bir günde ne kadar çok şey başardığını görmelisiniz. Bunu nereden aldığını gerçekten bilmiyorum. Geri kalanımız ona kıyasla oldukça tembeliz."

Adrien'in dudakları kenetlenmiş, kulakları kıpkırmızı olmuştu. "Ve *Gamps* son seksen iki yılını kendi işine bakmayı reddederek geçirdi. Alice de bunu buradan alıyor."

"Gel otur."

O anda Adrien içeri girer girmez bavulumu kapıp odadan kaçmam gerektiği aklıma geldi, ama onun darmadağınık görüntüsü karşısında dikkatim o kadar dağılmıştı ve açıkçası şok olmuşum ki, olduğum yerde kalakalmış, olanları sindirmeye çalışıyordum.

"Sanırım ben çıkıyorum," dedim ve bavuluma doğru ilerledim.

Burada oyalanmamın bana bir faydası olmayacaktı.

Ama sonra Robert dedi ki, "Aptal olma."

Benimle konuşmadığını fark ettim. Bilgili bakışları torununa kilitlenmişti, kalın kaşları gözlüklerinin kenarını itiyordu.

Adrien içini çekti. "Tamam Ria, seni yalnız bırakmamı istediğini biliyorum, ama beni birkaç dakika dinle."

"Hayır."

"Tamam. Otuz saniye. Konuşuyordum-"

"Adrien, *hayır*." Bunu duymak istemedim. Robert'a döndüm. "Bak, her ne yapmaya çalışıyorsan takdir ediyorum çünkü kalbinin doğru yerde olduğunu düşünüyorum ama gerçekten yalnız kalmak istiyorum. Ve tekrar söylüyorum, tüm bu yalanlar için çok üzgünüm ama umarım bir daha seninle ya da torununla karşılaşmak için hiçbir nedenim olmaz."

Üzerimdeki yorgunluk ve hayal kırıklığıyla ancak bu kadar kibar konuşabilirdim.

Elim çantamın sapına dolanırken bakışlarımı kaçırdım ve Adrien'in hayatından sessizce çıkarken elimi aşağıda tuttum. Bu sefer kalıcı olarak.

Kapılar arkamdan kapanmadan önce duyduğum son şey "aptallık ediyorsun" sözleri oldu. Gerçi bu sefer Robert'ın doğrudan benimle konuşmadığından tam olarak emin değildim.

Bavulum mermer fayansların üzerinde yuvarlanmayı bırakır bırakmaz, daha anahtarlarımı çantamdan çıkarmaya fırsat bulamadan apartman kapısı yırtılarak açıldı.

"Merhaba Ariana," diye beni pek de etkilenmemiş bir Jamie karşıladı, göğsüne yasladığı mırıldanan Toebeans'ı tutuş şekliyle çizgi filmlerdeki kötü adamlara benziyordu. "Seni burada ölü değil de canlı görmek ne güzel."

Omzum duvara yaslandı. Son iki gündür mesajlarına cevap vermemiştim. Josh olayı olduğundan beri.

"Özür dilerim," dedim.

"Alba kaçırıldığını düşünüyor çünkü ona cevap vermiyorsun. Onu düzeltmedim."

Kulağa doğru geliyordu. "Kendimi savunmam gerekirse, çok şey oluyordu."

Toebeans kuyruğunu koluna doğru savururken sol kaşları kalktı. Hangisinin bana daha kızgın görüldüğünü anlayamadım. Kendi iyiliğim için, gerçekten Jamie olmasını umuyordum.

Dudaklarım birbirini itti. Adrien'la aramdaki ilişkiyi o da bilmiyordu. Eve döndüğümde, bir şişe şarap içerken ona anlatmayı bekliyordum. Eğlenceli bir sohbet olacağını düşündüğüm zamanlar.

"Müstakbel kocanla yattım," dedim.

Gözleri büyüdü, tüm öfke belirtileri kaybolurken yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Seni sürtük! Söyle bana. Anlat bana. Her şeyi!"

"Josh onun kuzeni."

Sırıtışı kayboldu. "Bekle, ne?"

"Gitmemiz gerekiyor," dedim. Görüşüm birden bulanıklaştı, boğazım düğümlendi. "Şimdi, lütfen. Hemen toparlanıp gitmeliyiz."

"Hafta içi bir gecede neredeyse gece yarısı-"

"Lütfen? Artık gidebilir miyiz?" Kendi evimde olmaya ihtiyacım vardı. Kendi yatağında.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra başını sallayarak beni kolumdan tutup içeri çekti. "Tamam. Pekâlâ. Hadi gidelim artık."

Hızlıca, sessizce toparlandık. Jamie'nin bana doğru fırlattığı endişeli bakışları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve o da burnumu çektiğimi duymamış gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Ve bunun için onu daha fazla takdir edemezdim.

Uber bizi iki saat sonra eski, köhne evimize bıraktı. Çantalarımızı merdivenlerden yukarı taşıdık, bağırarak Toebeans'ı zifiri karanlık daireye saldık ve Jamie soru sormaya başlamadan önce, "Çok yoruldum. Lütfen bunu yarın konuşabilir miyiz?"

Elimi sıktı. "Tamam."

Sonra doğruca odama gittim, ceketim hâlâ üzerimdeyken yorganın üzerine kıvrıldım ve hüngür hüngür ağladım.

ELEVEN GÜN SONRA

", bu kadar. ."

Ağırlıklı battaniyem yırtılıp atılırken parlak güneş ışığı gözlerime çarptı. Aniden bastıran dondurucu havaya karşı büzüşüp bir top haline geldim.

"Ne oluyor be!" Gözlerimi kısarak saldırganıma baktım. Şikâyetim boğazımı kaplayan zımpara kağıdını gıcırdattı. "Pencereyi kapat! Dışarısı eksi on gibi!"

Jamie otoriter bir tavırla parmaklarını şıklatarak, "Banyoya gir," diye emretti. Kapıyı işaret etti. "Şimdi."

"Neden hâlâ işe gitmedin?" Gözlerimi korumak için polar kapüşonumun ucunu aşağı çekerek homurdandım.

"Ria, saat neredeyse akşam altı. İş on saat önce başladı. Ben daha yeni ."

"Oh," dedim. "Neredeyse yatma vakti o zaman. Yarın görüşürüz."

Tekrar battaniyemin kenarından tuttum ve üzerime sardım. Sonra dizlerimi göğsüme doğru kıvırdım, gözlerimi kapattım ve bulanık karanlığın beni tüketmesine izin verdim.

Bir şey bileğimi kavradı ve çekti.

Onu bırakması için tekmeledim. "Kes şunu," dedim. "Kesinlikle olmaz.

Sana üzülmen için on gün verdim. Bu daha fazla yeter de artar bile." Artık her iki kolunu da kullanıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Vücudum yavaşça yataktan çekilirken çarşafı tutunmaya çalışarak sızlandım. Parmaklarımı karyolanın kenarına dolamayı başardım ama birkaç saniyeden fazla dayanacak gücüm yoktu.

"Çünkü sen de benim için aynısını yapardın," diye karşılık verdi Jamie, ben sıkıcı bir iniltiyle halının üzerine yığılırken. "Yine de bu konuda bu kadar nazik olmazdın."

Sonra resmi olarak *eski en iyi* arkadaşım bir sürahi dolusu buzlu suyu kafama boşalttı.

Soğuğun şoku tenimi delip geçerken nefesim kesildi, ağzım tamamen açık kalırken omurgam dikleşti.

"Bunu Jamie'ye yapmadın! Lanet olsun, *dur!*"

Üzerimdeki ikinci sürahiyi deli bir kadın gibi tutuyordu, ağzı tehdit oluşturacak kadar eğikti.

"Bugün bir şey yedin mi?" diye sordu, kaşlarını çatarak bana yaramaz bir okul çocuğuymuşum gibi baktı.

Beynimdeki dişliler inleyerek kaskatı kesilirken, sırılsıklam olmuş kapüşonumu saçlarımdan sıyırdım ve ona ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Yeni uyandım," dedim.

Gözleri kısıldı. "En son ne zaman su içtin? Ya da duş aldın?"

Ciddi miydi?

"Tam anlamıyla şu anda. Sen sadece-okayokayokayokay!" Ellerimi havaya kaldırdım, musluk ince bir su akışının çıkmasına yetecek kadar eğildiğinde teslim oldum. "Tanrım, sakın ol. Biraz su içeceğim."

Onun nesi vardı böyle? Bütün halim ıslanmıştı.

Ayağa kalkmaya çalıştım, bunun ne kadar gerçek bir çaba gerektirdiğinin belli belirsiz farkındaydım. Kaslarım garip bir şekilde ağrıyordu, dizlerim normalde olduğundan daha dengesizdi

Ayaklarımı mutfaka kadar sürükledim, kendime küçük bir bardak su doldurdum ve tadı acı, sıvı kum gibi olmasına rağmen zorla içtim.

"Mutlu musun?" Tersledim. Cam bardak lavabonun dibine niyetlendiğimden çok daha dramatik bir *şangirtıyla* çarptı ama bunun için üzgün değildim.

Jamie benim küçük öfke nöbetimi görmezden gelerek büyük bir plastik çöp torbasını rulosundan kopardı ve odama doğru yürümeye başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bilmek istedim.

Onun peşinden giderken biraz nefes nefese kaldığımı hissettim. Jamie işe koyulup yerdeki boş kutuları, şişeleri ve giysileri toplarken ıslak saçlarımı gözlerimden ve alnımdan uzaklaştırdım.

"Cidden, ne yapıyorsun?" Tekrar sordum. "Neye benziyor?"

Boş bir fıstık ezmesi kavanozunu çantaya tıktırırken, "Odama temizliyorsun gibi görünüyor," dedim.

"O zaman ben de öyle yapıyorum." Çantayı yere bıraktı ve yastıklarını kılıflarından çıkarmak için harekete geçti. "Hava soğumadan banyoya girmelisin. Sevdiğin ballı lavantalı şeylerden aldım ve içinde senin için yeni bir takım kıyafet de var."

"Bunu kendim temizleyebilirim." Sadece bu hafta hissetmemiştim. Ya da geçen hafta.

"Biliyorum," dedi kolayca. "Yapamazsın demiyorum. Ben sadece... Bu nedir?"

Halsiz beynim onun neye baktığını anlamak için tam olarak bir atım yavaştı.

O gün limanda çektiğimiz fotoğraf şeritleri.

"Bu..." Gözlerini kısarak resimlere baktı. "Bu Adrien mi? Neden mavi?"

Fotoğrafları elinden kaptım ve karnıma bastırdım.

"Bu o değil," dedim.

Bakışları burnuma kaydı, sonra çözüldü, anladı. "Yastık kılıfında Adrien'la fotoğraflarınızı mı saklıyorsun?"

Tüm vücudum kıpkırmızı yanarken kalbim göğüs kafesimin etrafında fırlıyordu. Keşke ona burun deliğindeki parlama olayını hiç anlatmasaydım.

"Ria..."

"Şimdi gidip şu banyoyu yapacağım," diye karar verdim. Sonra odamın köşesindeki küçük çöp kutusuna doğru yürüdüm ve şeritlerimi serbest bırakmak için elimi zorladım.

Zaten onlardan kurtulmak istiyordum. Sadece... sonunda.

Jamie bana yaralı bir kedi yavrusuyum gibi bakıyordu, bu yüzden bakışlarımı kaçırdım ve odadan dışarı çıktım, kaçınılmaz olarak çöpü dışarı çıkardığında fotoğrafları almak için çöplüğe dalmayacağıma dair kendime söz verdim.

Islak saçlarıma sardığım havluyla mutfığa girer girmez, kısık sesle mırıldanan iki ses aniden kesildi. Oldukça hamile olan Alba masadaki yerinden bana en inandırıcı gülümsemesini göstermeye çalıştı ama gülümsemesi gözlerine değemeden söndü.

"Hey," dedim ayaklarımı gürültüyle buzdolabına doğru sürüyerek. Açtım ve iştahım olmamasına rağmen rafları düşüncesizce taradım.

"Uyanmışsın," dedi Alba çok parlak bir sesle.

Mırıldandım, dikkatim bir kutu yumurtaya takılmıştı. Bir noktada yemek yemem gerektiğini biliyordum ama bir omlet bu kadar enerjiye değer miydi? Toplamak zorundaydım

malzemeleri, sebzeleri hazırla, tavayı ısıt, pişir, bekle, ye, ... Buzdolabını kapattım. Yemek yemek resmen yarının sorunuydu.

Alba boğazını temizleyerek dikkatimi çekmeye çalıştı. Ona döndüm.

"Ne dedin?" Gerekli olmamasına rağmen sordum.

Victoria'dan döndükten bir gün sonra telefonumu patlatmış, Adrien'in kendisiyle yüz yüze görüşme talep etmesine ve kendi deyimiyle "kelimenin tam anlamıyla her şey için" özür dilemesine neden olacak tam olarak ne yaptığımı açıklamamı istemişti. Ayrıca neden onu yeniden işe aldığını ve doğum tazminatını üç katına çıkardığını da bilmek istiyordu. "Bana fazladan üç ay izin bile verdi! *Ve* geri döndüğümde haftalık çalışma saatim kırkla sınırlandırıldı, tatil günlerinde çalışmama izin verilmedi ve tatil günlerimi kullanmam resmen zorunlu kılındı. Cidden, ne halt ettin sen?"

Her şeyi sonra açıklayacağıma söz vermiştim ve artık resmen sonraydı.

Ama ona borçlu olduğu tüm cevaplar için beni sıkıştırmak yerine, önündeki bir yığın paket servis kabını işaret etti. "Şu sevdiğin yerden Hint yemeği getirdim. Tavuk tikka masala, ekstra baharatlı. Yanında da sarımsaklı naan."

Oh. Bu çok hoştu.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir değil."

"Ben tabakları getireyim. Sen oturabilirsin Ria," diye önerdi Jamie, hemen harekete geçerek.

Tuhaf davranıyorlardı. Sesleri, hareketleri, hisleri çok farklıydı. Bunu fark ettim ama soracak kadar önemsemediğimi anladım. Bu yüzden bana söyleneni yaptım.

Jamie masayı hazırlarken garip bir sessizlik oldu ve Alba zorlandı için söyle ne olursa olsun o gerekli için Söyle.

Hatta Toebeans alışılmadık bir şekilde sessizdi, sandalyelerden birine kıvrılmış, gür kuyruğunu duruyordu. "Ee," dedi kız kardeşim sonunda ve sesinin alçalmasından konuşmaya hazırlandığını anladım. "Bunu görmek ilginç bu sefalet treni iki yönlü çalışıyor."

Jamie çıplak tabağımın yanına kocaman bir bardak su koydu. Daireyle birlikte gelen ve dolapların en arkasında sakladığımız futbol topu büyüklüğündeki bardaklardan biriydi, çünkü hiç kimsenin bir oturuşta neredeyse bir litre sıvı içmesine gerek yoktu. Tabii doğrudan bir şişe şaraptan gelmiyorsa.

Lafı açılmışken, "Şarabımız var mı?"

"Hayır," dedi ikisi de aynı anda.

Yazık.

Alba iki dakika içinde herhalde dördüncü kez boğazını temizledi.

"Pastil ister misin?" Sesim o kadar sert çıkmıştı ki hem o hem de Jamie kaşlarını kaldırıp bana baktılar. *Kahretsin.* "Özür dilerim. Patlamak istememiştim."

"Neyin var senin?" diye sordu. "Hiçbir şey."

Başını eğdi. "Gerçekten mi? Çünkü Adrien bana Victoria'da olanların en azından bir anlattı ve kulağa hiçbir şey gibi gelmiyordu."

"Evet, ."

Açık folyodan bir dilim naan kaptım, bir parça kopardım ve ağzıma . İkisi de bakmaya devam etti.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," dedi Alba sonunda yumuşak bir ses tonuyla, "onun da durumu pek iyi değil."

Naan ağzımda bir kil yığınınna dönüştü. Büyük bir yudum suyla zorla yuttum.

"değil," diye mırıldandım, gözlerimi yere indirerek.

"Ria, bilmen gerekir-"

"Tamam, biliyor musun, yeni kural," diye karar verdim. "Adrien'i Josh'un hemen altındaki yasaklı konuşma konuları listesine resmen ekliyoruz."

"Hayır," dedi

Alba.

"Sormuyorum."

"Ve ben de arkama yaslanıp senin tekrar bu çukura düşmene izin vermeyeceğim," diye karşılık verdi.

"Ne çukuru? Sana söylüyorum, senin göt patronun hakkında konuşmak istemiyorum.

."

"*Hayır*, Ria. Artık konuşma yasağı yok. Konuşmak istemiyorsun Adrien, Josh hakkında konuşmak istemiyorsun, okul hakkında konuşmak istemiyorsun, babam hakkında *hiç* konuşmak istemiyorsun. Sen sadece... her şeyi içselleştirmeye devam ediyorsun, kendini cezalandırıyorsun ve bunu izlemek benim için çok zor. Terapiye ihtiyacın varsa, yapabiliriz-"

"Alba, bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum," dedim ona sıkılmış dişlerimin arasından olabildiğince sakın bir şekilde.

"Peki, o zaman sadece dinle," dedi Alba. "Bu konuşmayı öyle ya da böyle yapacağız, çünkü ben arkama yaslanıp hiçbir şey yapmadan duramam."

Artık yok. Vicdanın rahat değil. Bu yüzden lütfen söyleyeceklerimi söylememe izin verin, çünkü bence... bazen söyledikleriniz ve davranışlarınızla, babamla olanların sizin suçunuz olduğunu düşünüyor muşsunuz gibi geliyor ve-"

"Alba, *dur!*"

Gözleri doluyor, karnını ovuşturmaya başladığında çenesi biraz sallanıyordu. "Haklı mıyım? Böyle mi düşünüyorsun?"

Yine de ona cevap verecek kadar çenemi açamadım. Belki de gerçekten ne söyleyeceğimi bilmediğim içindir.

Jamie üzgün bir kaş çatmayla aramıza bakıyor, parmakları boynundaki zarif zinciri karıştırıyordu.

"Ria, artık arkama yaslanıp kendine zarar veren bu yola girmeni izleyemem. Fiziksel olarak bunu yapamam. Sana zaman tanıdım, seni rahat bıraktım, ama durum düzelmiyor ve sanki bunu hak ettiğini düşündüğün için kendini *cezalandırmaya* devam ediyormuşsun gibi geliyor. Ve eğer bunu benimle konuşmak istemiyorsan, tamam. Ama lütfen en azından bu konuda bir profesyonelle konuş."

Jamie elime uzandı ve bir kez sıktı.

"Peki sana kendimi cezalandırdığımı düşündüren nedir?" Ona inatla sordum.

"Öncelikle, on yıl boyunca kendini geride tuttu, ilgi alanlarından hiçbirinin peşinden gitmedin ve kendi potansiyelinin son zerresini bile boşa harcadın," dedi. "Hayallerinizden, hırslarınızdan vazgeçtiniz. Kendimi bildim bileli tutkuyla bağlı olduğun şeylerden."

Ani bir öfke parıltısı, sıcak ve ağır bir elektrik kablosu gibi içime doldu. Onu geri çekecek kadar sabrım ya da enerjim yoktu. "Flaş haber, Albs: Tarihte lisede zirveye ulaşan ilk kişi ben değilim. Neden herkesin ergenlik çağında sahip olduğum ya da olmadığım bir grup potansiyele bu kadar *takıntılı* olduğunu anlamıyorum! Aşın artık bunu!"

Hem o hem de Jamie kaşlarını bana doğru kaldırdılar ama Alba çabucak toparlandı ve gözleri uyarıcı bir parıltıyla kısıılırken arkasına yaslandı. Dudakları artık titremiyordu. Bunun yerine, tavrı ve ifadesi daha meydan okuyucu bir ton almaya başladı. Sanki bir savaşa hazırlanıyor gibiydi.

Ya da belki de yansıtıyordum.

Ayağa kalktım, yumruklarımı iki yanımda sıktım. "Sence kendimi mi geri tuttum?" Ona sordum. "Bu yolu benim seçtiğimi mi sanıyorsun? Alba, her

O üniversitelerin tek biri bile tekliflerini geri çekti. *O benim* değildi. seçim."

Eğer bir an için bile hâlâ bir şansım olduğunu düşünseydim, boş ver. Artık bir önemi yoktu.

Alba omuz silkti.

Omuz silkti. Sanki söylediklerim tartışmayla tamamen alakasızmış gibi.

"Yani?" dedi.

Başım öne doğru eğildi. "Bu ciddi bir soru mu? Yoksa hamilelik beyniyle ilgili bir şey mi?"

"Tekrar başvurmayı denedin mi?"

Jamie bir parça naan' patlamış mısır gibi ağzına attı, geniş gözleri masanın benim tarafımdan Alba'nın tarafına kaydı. Baktı...

Bir şeyler oluyordu. İkisi bir şeylerin peşindeydi. "Neden başka bir tura çıkmak için bir sürü para ödeyeyim ki? reddetme?" Ben sordum.

"Seni reddedeceklerini nereden biliyorsun?"

"Çünkü reddedecekler."

"Ama hiç denemediysen bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte!" Hırladım.

"Mhmm. Elbette."

Jamie alışverişimizi izlerken iki farklı köri kabının kapağını açtı - ekstra baharatlı tikka masala ve küp küp paneer içeren sarı köri.

Midem gurulduyor, neredeyse iki haftadır ilk kez açlık sancıları çekiyorum. Ama kız kardeşime odaklanmaya devam ettim. "Sabıka kaydım var, unuttun mu?"

Bakışları tırnak etlerine kaydı. "Mazeretlerinle ilgilenmiyorum, Ria."

Parmaklarım masaya gömüldü. Beni kışkırtıyordu. Bunu neden yaptığını bilmiyordum ama yapıyordu ve işe yarıyordu.

"Bu bir *bahane* değil," diye karşı çıktım.

Gözleri tekrar yüzüme kaydı. *Pırıl pırıl parlıyorlardı.* "Kanıtla," dedi.

"Ne? Nasıl?"

Ben daha sormadan elini büyük çantasına attı.

"Bunun gibi." Mavi bir dosya uzattı, garip bir şekilde tanıdık bir sırtış ağzının uçlarıyla oynuyordu. Hemen uzanmadığımda alaycı bir tavırla kıpırdattı. "Hadi ama. Sen istedin."

Uzattığı elinden kaptım ve masanın üzerine fırlattım.

Zaman durdu.

"Ne-uh... bu da ne?" Aptalca sordum. Cevap orada yazıyor olmasına rağmen, gün gibi açıktı.

Beş ayrı üniversite başvuru formu, hepsi çoktan doldurulmuştu. Benim bilgilerimle.

"Sadece imzalamanız gerekiyor," dedi Alba, bu küçük zaferinden memnun olduğu belliydi. "O kısmı senin için yapamazdım. Kanunlar yüzünden."

"Ben... yapamam," diye kekeledim sinirlerim kan dolaşıma karışırken. Zihnim sersemlemiş, son on gündür içinde sıkışıp kaldığı kalın sisten çıkmaya çalışıyordu. *Bir bahane bul. Herhangi bir bahane!* "Sadece bunları göndermek altı yüz yirmi beş dolara mal olur. Şu anda bir işim olsa bile, sadece bir noktayı kanıtlamak için bu kadar para harcamazdım."

Jamie kendi kendine gülümseyerek tabağıma bir sürü yemek koydu. "Şu anki üniversite ücretlerini biliyor olman ilginç. uygulamaları," diye düşündü Alba. "Sanki yakın zamanda kontrol etmişsiniz gibi. Hatta düzenli olarak. Belki de o rüya herkesin inanmasını istediğin kadar ölü değildir."

Ülser olmama ramak kalmıştı. Ama ben onu bunun sadece şanslı bir tahmin olduğuna ikna etmeye çalışmadan, o tekrar çantasına uzandı.

"Beş çek. Her okul için bir tane. Başka mazeretiniz var mı?"

Midemin çukurunda panik filizlendi. "Sicilime bakıp reddedecek olan üniversitelere bir sürü şaka gibi başvuru göndermek için senden altı yüz dolar almayacağım."

Yavaşça gözlerini kırıştırdı ve bir süre bekledikten sonra şöyle dedi: "Tekliflerinizin ve burslarınızın iptal edilmesinin tek nedeninin siciliniz olmadığı gerçeği dışında. Josh'un babası bunun gerçekleşmesi için bir sürü torpil yaptı ve sen de bunu biliyorsun çünkü sana öyle söyledi. Seni, 'oğluna yaptıklarının' intikamı olarak bir daha asla lise sonrası eğitim alma şansın olmayacağına inandırmadan hemen önce." Son kısmı söylerken parmakları havada büküldü, yanağında öfke titreşiyordu.

Çenem yere çarptı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kalın bir şekilde yutkundu, bakışları yumuşadı. "Seni tehdit ettiğini neden bana söylemedin? Yardım etmeye çalışabilirdim."

Kaşlarının çatılmasından dolayı alnım acıyordu. "Ciddiyim. Nasıl öğrendin? Ve ne zaman?"

"Dün." İlk soruma çok belirgin bir şekilde cevap vermedi. "Ne göt herif ama," dedi Jamie sözlerinin ortasında. "Bir pislik olduğunu hayal edebiliyor musun?"

yetişkin bir adam ve on sekiz yaşındaki bir kızı böyle tehdit etmek? Siktiğimin eziği."

Alba başını salladı. "Demek istediğim, Ria, eğer gerçekten, kalbinin en derinlerinde gitmek istemiyorsan, sorun değil. Ama eğer bir parçan bile bu hayale tutunmuşsa... o başvuruları göndermelisin. Bana güvenin."

"Mmm." Jamie başını salladı, ağzı doluydu.

İkisini dikkatle izledim, gözlerim yarıklara dönüştü. "Peki Josh'ın babasının yine onun iplerini çekmeyeceğinden nasıl bu kadar eminiz?" Yavaşça sordum.

Alba gözlerimin içine baktı, sırtı ve "Onun icabına bakıldı. Tıpkı rüşvetlerini kabul eden kabul kurulu üyeleri gibi."

Tıklayın.

"Ama bekle, dahası var!" Ben kız kardeşimin bakışlarını tutmaya devam ederken Jamie araya girdi. Heyecandan kıpır kıpırdı. "Ria, ona kabul edilsen bile okul ücretini karşılayabileceğini sanmadığını söyle."

Bu konuşma bittiğinde en az bir azı dişim çatlamış olacaktı.

Alba'nın küçük sırtışı seğirdi. "Bu çok geçerli bir endişe *Ria*," dedi, yüzümden ve boynumdan çıkan sekiz ayrı damarı görmezden gelerek. "Bazı hukuk firmalarının, *olağanüstü yetenekli* mezun olduktan sonra belli bir süre kendileri için çalışmayı kabul etmeleri halinde, *olağanüstü yetenekli* kişileri okutmak için para ödediklerini biliyor muydun?"

"Bir hukuk firması burs programı!" Jamie haykırdı. "Seni yeterince istiyorlarsa yaşam masraflarını bile ödüyorlar. Kimin aklına gelirdi ki?"

Gerçekten kim.

"Şimdi ne düşündüğünü biliyorum," diye devam etti Alba. İkisi de bu özensiz küçük performanslarıyla fazlasıyla eğleniyorlardı. "Şöyle düşünüyorsun: 'Alba, o sponsorluk programları hukuk öğrencileri için. Daha lisans diplomamı bile almadım. Niye düşünsünler ki?"

En azından değerlendirmem için inanılmaz derecede aptal olmam gereken böylesine harika bir fırsat için *bana* ne dersiniz?"

Düşündüğüm bu değildi.

"Ria, sorduğuna sevindim," diye devam etti Alba.

"Gerçekten de öyle," dedi Jamie bana. "Bunu anlayabilirsin."

"Peki ya size, yeterince *yetenekli* halinde -ve sadece olmanız *halinde*- özellikle çok tanınmış bir hukuk firmasının lisans eğitiminizin masraflarını karşılamaya istekli olduğunu söylesem?"

Nabzım atmaya devam ederken Alba tekrar çantasına uzandı, şık bir kartvizit çıkardı ve masanın üzerinden bana uzattı.

Sunny Kanun.

Kıdemli Ortak.

Kanun, Barr, & Lee.

"Mülakatınız yarın öğleden sonra. Ayrıntılar arka sayfada," dedi Alba. "Sakın geç kalma. Ya da geç kalmayın. Gerçekten fark edeceğini sanmıyorum."

Alba ve Jamie benim tepkimi beklerken üçümüzün arasına sessizlik yerleşti. Sonunda kartı elime aldım, havluyu nemli saçlarımdan sıyırdım ve "Adrien Cloutier'i öldüreceğim. Bu sefer gerçekten."

"Evet!" Jamie oturduğu yerden fırladı. "Ama bunu maskara sürerek yap, tamam mı?"

"Hâlâ ofiste," dedi Alba kolayca. Jamie beni banyoya geri sürükleyip saç fırçamı nereye koyduğumu öğrenmek isterken, o da her yere giriş iznini masanın üzerine bıraktı.

Karşı koymaya bile çalışmadım.

İki ay içinde ^{ikinci} kez, tek bir kişi bile beni durdurmaya çalışmadan Adrien Cloutier'nin ofisine gizlice girmeyi başardım. Binaya girdiğimde biraz dengesiz görünmeme rağmen.

İçeri daldığımda Adrien başladı, kapısı duvara çarptığında kafasını monitörden kaldırdı. Gözleri beni görünce parladı ve ayağa fırladı. "Ria? Geldin demek. Hey. Neden geldin?"

Felç mi geçiriyordu?

"Jetinizin uzatılmış garantisiyle ilgili olarak size ulaşmaya çalışıyordum," diye tatlı bir şekilde cevap verdim ve mavi dosyayı masasına çarparak bıraktım. "Sence neden?"

Boğazını temizledi, elleri pantolonunun paçasını karıştırdıktan sonra beceriksizce kalçalarına yerleşti. "Komik."

Ciddiymiş gibi konuşma cüretini de gösterdi.

"Bu da ne böyle?" Suçlayıcı bir parmakla dosyayı gösterdim. Omuz silkti. "Buraya bununla gelen sendin."

"Sana beni yalnız bırakmanı söylemiştim."

Yüzünde tatsız -neredeyse pişmanlık dolu- bir ifade belirdi. "Ben de tam olarak bunu yaptım."

"Beni yalnız bırakmak *bu* mu? Beni bu Kanun firması saçmalığı için kandırmak ve kışkırtmak için kız kardeşimi işe almak mı beni yalnız bırakmak, Adrien?"

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Kendimi savunmam gerekirse, bu işin arkasında benim olduğumu sana söylememesi gerekiyordu. Okul ve iş meselesini kendi fikri olarak sunması gerekiyordu."

Sanki buna inanabilirmişim gibi. Sanki bütün bu olanlar Onu.

Ben orada dururken bakışları vücudumda gezindi ve bana hançer gibi baktı. onu, kaynıyor.

"Güzel görünüyorsun," dedi. Kulaklarının uçlarında, yanaklarında yumuşak bir renk açmaya başlamıştı.

Bu Jamie'nin hatasıydı, benim değil. Bir kat maskara kanat şeklinde göz kalemine, ardından allığa, kapatıcıya ve dudak rengine dönüşmüştü. Kıyafetlere hiç girmeyeyim bile. Beni sütyenin içine sokmak için resmen güreşti.

Onun ve benim bazı sınırlarımızı yeniden belirlememiz gerekiyordu.

"En azından daha sonra sabıka fotoğrafımı çektiklerinde güzel görünmeye çalışırım diye düşündüm," diye cevap verdim kuru bir şekilde.

Ağzının kenarları eğildi. "Görev tamamlandı o zaman. Gözlerinle yaptığın karanlık şey hoşuma gitti."

Bir parmağımı ona doğrultmadan önce parmaklarımı şıklattım. "Bunların hiçbiri," dedim.
dedi.

"Sadece büyüleyici olduklarını söylüyorum." Omuzları biraz gevşedi Ellerini pantolonunun ceplerine sokarken. "Her zamankinden daha fazla yani."

Kalbimin onun sözlerine verdiği tepkiyi asla affetmeyeceğim. Adrien ruhuma bakarken kalbimin uğuldamasını, çarpmasını ve yüzüme bir sıcaklık hücumu göndermesini.

"Seni görmek gerçekten çok güzel," dedi.

Hemen *aynı şeyi* düşündüğüm için beynimi asla affetmeyeceğim. *Seni görmek de çok güzel.*

Omurgamı çelikleştirdim. Yumruklarımı sıktım.

"Ben sadaka değilim, Adrien. Bütün bunları arkamdan yapmaya hakkın yoktu." Ama bu sözleri söylerken bile boşa kürek çektiğimi biliyordum. Muhtemelen bu yüzden istediğim zehri içermiyorlardı.

"Bu bir şaka mı? Bunun *hayır* işi olduğunu mu düşünüyorsun?" Birkaç saniye durakladı, koyu renk gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Bu hayır işi değil Sanchez. Bu lanet bir karma. Ailemin iki üyesi senden önemli bir şey çaldı ve şu anda tek yapmaya çalıştığım şey bunun bir parçasını geri vermek. Ama sen o kadar inatçısın ve ben de son birkaç haftadır öyle bir pislik oldum ki, doğrudan benden gelse asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden ayrıntılı bir plan yaptım. Sana çok kötü davrandığımı biliyorum, sadece... işleri düzeltmek istedim."

Beni incelemek ve konuşmama fırsat vermek için tekrar durdu. Sessiz kaldığımda, "Eğer hâlâ istediğin bir şey değilse, zaman sorun değil. Üniversite eğitimine ya da hukuk diplomasına *ihtiyacın* yok, Ria. Sen olduğun gibi mükemmel ve değerlisin ve bunu gerçekten bilmeni istiyorum. Ama hâlâ istediğin bir şeyse *senindir*. Ve eğer denemeye karar verirsen ama yarı fikrini değiştirirsen, bunun bir önemi olmaz. Sunny ile çoktan konuştum. Eğer bitirmezsen, faturayı bana gönderecek."

Ve söyledikleri karşısında duygusallaştığım için kendimi *asla* affetmeyecektim. Göğsümün o acı verici şekilde sıkışmasını.

Öfkemi yeniden canlandırmaya çalıştım; geri gelmesini talep ettim.

"Senden işleri yoluna koymanı istemedim. Senden beni rahat bırakmanı istedim," dedim. "Sen benim arkadaşım değilsin, erkek arkadaşım değilsin, sadece düzüştüğüm bir adamsın. Özel hayatıma bu şekilde karışmaya *hakkın* yok."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum ama artık çok geçti. Bunu söylediğimde onun gözlerinin içine bakıyordum. Ne kadar derin kestiklerini gördüm.

Başını salladı, göz kırpması yavaşladıkça ağzının kenarları aşağı doğru eğildi, tamamlanmadı. Bakışlarını kaçırdı. "Sadece becerdiğin bir adam," diye tekrarladı. "Bu..."

Durdu, çenesi bir kez daha başını sallayarak eğildi, sanki derin bir inkâr içinde olduğu bir şeyi nihayet kabulleniyormuş gibiydi.

"Son birkaç haftadır benim gerçek bir insan olduğum bir kez bile aklına geldi mi Ria? Gerçek duygulara ve beraberinde gelen diğer tüm saçmalıklara sahip?"

Boğazım o kadar şişti ki, söyleyecek başka bir şeyim olsa bile, kelimeleri çıkarabileceğimden emin değildim.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Adrien mavi dosyanın kenarını parmakladı ve kenara itti. "Tamam," dedi. "Anlaşıldı. Artık karışmayacağım. Özür dilerim."

Oradan ayrılabilirdi. Bana ofisinden, binadan, hayatından defolup gitmemi söyledi. Güvenliği aradım.

Bunun yerine, darbeye karşılık vermeye karar verdi.

"Değildin," dedi, cam gibi bakışları tekrar benimkileri buldu. "Nerede durduğum konusunda da açık olalım, sen sadece becerdiğim bir kız değildin. Arkadaşın olmayabilirim, erkek arkadaşın da olmayabilirim ama bunun tek nedeni bunları benimle istemiyor olman. Bunları seninle istemediğim için değil. Benim için sadece seks değildi. Sana karşı çok gerçek hislerim var, Ria. Eğer bana kalsaydı, aramızdaki şeyler çok farklı olurdu. Ama en azından şimdi ikimizin de nerede durduğuna dair bir kafa karışıklığı yok."

Nefes alışım gittikçe sığılaşıyordu ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, karşılık verecek tek bir şey bile bulamıyordum. Orada öylece durdum ve bakakaldım.

Adrien birkaç dakika boyunca beni izledi, bakışları yüz hatlarımı ezberlemeye çalışıyormuş gibi üzerimde gezindi. Ya da belki de ben yansıtıyordum.

Boğazı çalıştı ve son derece vasat olmayan ağzının sağ köşesi eğilerek tek bir gamzeyi ortaya çıkardı. Ama gözleri öylesine doluydu ki

daha üzgün görünmesine neden olduğu için çok pişmanım.

"Yine bakıyorsun Sanchez," diye fısıldadı.

Aptal, kalın sesindeki çatlak bunu yaptı. O ana kadar gayet iyi dayanıyordum. Ama o kelimeleri söylediği anda, o tonda, o ses seviyesinde, ruhum ikiye bölündü ve alt dudığım titredi.

Adrien'in üzgün küçük sırtışı oracıkta söndü, tüm vücudu gerildi.

Bok. Bok, bok, bok, bok. Kendine gel.

"Sanchez."

"Ben, um..." *Git.* Söylemeye çalıştığım kelime *gitmekti*. Ama sonra arkamı dönüp buradan çıktığımda onu bir daha asla göremeyeceğimi fark ettim ve kahretsin. Nefesimi kesecek kadar sert vurdu.

Sesini bir daha asla duyamayacaktım.

Bir daha asla birbirimizle didişme ve şakalaşma şansımız olmayacaktı.
Asla.

İşte buydu.

Adrien olduğu yerde donup kalmış, şoka girmiş gibi görünüyordu. "Ne dedim ben?" diye sordu çaresizce, dudığım kontrolsüzce oynamaya devam ederken.

Ona gülünç görünmüş olmalıyım. *Kendimi gülünç hissettim.*

Boğazımın arkasına yerleşen kurbağayı yutmaya çalıştım ama hiçbir yere gitmek istemiyordu. Beynim ona Adrien Cloutier'in beni son kez sinirlendireceğini hatırlatıp dururken bu mümkün değildi.

Yalan söylediğimi anlaması ve beni bu uyarması için ona ihtiyaç duyduğum *tek seferde*, onun yerine bana inanmıştı.

Ona bakarken aptal, gülünç alt dudığımı cezalandırırçasına ısırđım, derinleşen kaşlarım gözlerimde biriken yaşları bastırıyordu.

Masasının etrafında döndü, her geçen saniye daha da perişan görünüyordu. Bu adamın cesareti.

Elleri bana uzanacakmış gibi öne doğru uzandı ama sonra vazgeçer gibi oldu. "Benim hatam olduğunu biliyorum ama bana ne yaptığımı söyleyebilir misin? Çünkü bu sefer gerçekten hiçbir fikrim yok," dedi.

Elimi yanaklarıma götürdüm, elimde dağılmış rimel izleri olmasını bekliyordum ama yoktu. Lanet olası Jamie. O *biliyordu*.

"Ria, bana sadece ne olduğunu söyle-"

"Sadece bir adam mı?" Çileden çıkarıcı güzellikteki gözlerinin içine bakarak sordum. "Öylesine biri mi Adrien? Sana söylediğim onca yalan arasında yakalamamaya karar verdiğin *bu mu*? Yanıma kâr kalmasına izin verdiğin *bu mu*? Bunu söylediğimde burun deliğimin aydan fırladığını görebildiğine eminim!"

Öfkeli bir parmakla, tavandan tabana pencerelerinden tamamen görünen söz konusu ayı işaret ettim.

Adrien'in dudakları yavaşça aralandı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Sen, zerre kadar şüphe duymadan, lanet gezegendeki en sinir bozucu insansın, Adrien. Beni tamamen delirttin, biliyor musun? Gerçekten ama gerçekten çıldırttin. Tüm işaretler orada."

Farkına vardıkça yüz hatlarındaki gerginlik azalmaya başladı, istekli ağzını bilmiş bir gülümseme kapladı. İki gamze. Düzensiz ve orantısız.

"Sana komik geliyor, değil mi?" O yaklaştıkça omuzlarımı dikleştirerek sordum, daha da yaklaştı. Sırtım duvara çarpıp ayakkabılarımızın uçları öpüşene kadar hareket ettiğimi fark etmedim bile. "Beni çok sinirli ve tedirgin ettin. Ruh halim karmakarışık. Seninle doğrudan ilgili olmayan hiçbir şey hakkında net düşünemiyorum. Gamzelerinin görüntüsünü halüsinasyon olarak görmeden gözlerimi beş dakika bile kapatamıyorum. Ve hayır, bunlar rüya değil. Benim de rüyalarım var ve onlar bu kadar canlı değil."

Adrien parmaklarının zarif bir hareketiyle bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırdı.

"Kulağa... rahatsız edici geliyor," diye düşündü, acı çekmemden olumlu bir şekilde memnun olmuş gibiydi.

"*Korkunç*," diye düzelttim onu. "Ve halüsinasyonlar burada da bitmiyor."

"Oh?"

"Renkler, Adrien. ," diye açıklamaya çalıştım. "Canlılıkları gibi, anlıyor musun?"

Beni gerçekten şaşırtarak, "" dedi.

"Ve yemeklerin tadı farklı. Ama sorun yemekte değil, bende. Yani senin hatan ama benim."

Yanağımı kavradı ve yüz hatlarımı tararken yüzümü yukarı kaldırdı. "Ama yemek yiyordun, değil mi?" diye sordu başparmağı elmacık kemiğimin altındaki çukurda gezinirken.

Konuyla alakalı bir soru değildi, ben de devam ettim. "İnternete göre bunların hepsi aklını kaybetmenin işaretleri. Hepsi."

Adrien'in kaşları çatıldı, yüzündeki eğlence kayboldu. Yanağı tamamen iyileşmişti ama sol kaşındaki iz muhtemelen yara .

Josh'un bütün yüzünün yara olmasını umuyordum. "Yemek yemiyor muydun, Ria?"
Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Yemeyi tanımla." "Akşam yemeğinde ne yedin?" diye sordu.

"Alba ağzındaki baklayı çıkarmaya gelirken yanında Hint yemeği getirmiş."

Başını eğdi. "Çıkıp gitmeden önce gerçekten bir şeyler yedin mi?" "Biraz naan yedim."

"Kahvaltı mı? Öğle yemeği?"

"Geç uyandım," dedim.

Çenesi titriyordu. "Ve ben *seni* delirtiyorum. Çileden çıkaran benim."

"Evet," diye kabul ettim. Nihayet! Bir konuda aynı fikirdeydik.

Başını eğdiğinde saçları yanağını gıdıkladı, sanki dünyanın yükünü göğsüne yüklemişim gibi iç geçirdi. "Pekâlâ, gidelim."

"Nereye?" Parmaklarımızı birbirine geçirip beni ofisinin dışına doğru yönlendirmeye başladığında sordum. "Akıl sağlığımın bozulmasındaki rolün hakkında sana bağırma'yı bitirmedim."

"Ben sana zorla patates yedirirken arabada bana bağırabilirsin."

"Oh," dedim. Ve sonra, "Pekala."

Aklına gelen en kötü fikir değildi.

Bana söz verdiği patates kızartmasını, yanında biftek tartar ve hayatımda yediğim en inanılmaz deniz tarağını zorla yedirirken arabasında Adrien'e bağırdım. Şehrin nefes kesici manzarasına sahip tepeye vardığımızda ona biraz daha bağırdım, ne kadar şikayet etsem de elimi bırakmadı.

Ta ki sonunda ona bağırarak bir şeyim kalmayana kadar. Yeni bahaneler bulmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Bu da gecenin bittiği ve onun arabasından çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Şimdi.

On altı sessiz dakikadır apartmanımın önünde oturmuş, gösterge panelindeki saatin gece yarısını geçmesini izliyorduk. Adrien hâlâ elimi tutuyordu, başparmağı hâlâ tenimin üzerinde nazik dokunuşlar yapıyordu. Ama elimi tutuşu, direnmeden kayarak kurtulmama yetecek kadar gevşekti. Arabadan inmemi istediğine dair hiçbir işaret vermedi ama park eder etmez kapıların kilidini açmıştı.

Top benim sahamdaydı ama onunla istediğimi yapmaktan çok korkuyordum.

Sonunda "Artık gitmeliyim," diye mırıldandım ve bu beyanı yerine getirmek için hiçbir hamle yapmadım.

"Eğer istediğin buysa," diye karşılık verdi Adrien.

Alt dudağımı çiğnedim. "Ne istiyorsun?" Denedim.

Bakışlarımı yakaladı. "Seninle daha fazla zaman geçirmek için. İşleri yoluna koymak, affını ve güvenini kazanmak için bir şans."

Aynen böyle. O kadar kolay söyledi ki, hiç tereddüt etmeden, korkmadan. Sadece... bana tam olarak ne istediğini söyledi.

Birlikte tuttuğumuz ellerimize baktım. "Bundan sonra beni yalnız bırakacak mısın?"

Tercümesi: *Eğer gidersem, bu son görüşüm mü olacak?*

Sen mi?

Uzun bir süre beni düşündü. Sonra dedi ki, "Bana söyledin istediğin bu. Bir noktadan sonra sınırlara saygı duymaya başlamalıyım."

Kalbim sıkıştı.

Ona gerçekten istediğinin bu olmadığını söyle. Söyle! Sadece bir kez duyması yeterli.

Onun yerine "Tamam," diye

mırıldandım. Sessizlik.

Elimi bıraktı.

Robert'ın aptal olmayın dediğini hatırlıyor musun? Çünkü aptallık ediyorsun.

"Fikrini değiştirirsen burada olacağım," dedi Adrien, gözleri tekrar önündeki yola kayarak.

Başka bir şey söylemeden arabasından indim, aceleyle binaya girdim ve yumruklarım iki yanımda sertçe sallanırken merdivenleri koşarak çıktım, geri dönmeyi reddettim.

Bu iyiydi. Aslında, en iyisi buydu.

Öyle mi? Bunun en iyisi olduğunu düşünmeye devam ediyorsunuz, ama neden? Sebebi ne?

İçimdeki şüphe sesini duymazdan geldim ve karanlık daireye girdiğimde mümkün olduğunca sessiz kalmaya odaklandım. İş gecesi idi, yani Jamie çoktan uyumuştı ve ben de-

Hayır. Cevap ver bana, Ria. Neden onunla olmamak en iyisi?

Kıyafetlerimi yırtıp bol bir uyku tişörtü ve eşofman altı giyerken dudaklarım yuvarlandı.

Seni mutlu edeceğini bildiğin için mi? Ve sen bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?

Banyoya giderken saçlarımı topuz yaptım.

Alba'nın söylediği her şey doğru olduğu için mi?

Soğuk su yüzüme, boynuma sıçradı. Ovaladım.

Babama olanlar yüzünden hayatının geri kalanında acı çekmeyi hak ettiğini düşünüyorsun ve bunun için kendini cezalandırmaya devam mı edeceksin?

Tutkularınızın peşinden gitmiyorsunuz çünkü mutluluğu hak etmediğinizi düşünüyorsunuz.

Başarıyı hak etmediğinizi düşündüğünüz için kendinizi geri tutuyorsunuz. Sevmeye layık olmadığınızı düşündüğünüz için kimseyle çıkmıyorsunuz.

Diş fırçasını ağzıma soktum, kafamın içindeki sesin susmasını dilerken gözlerimi sıkarak kapattım.

Babam bilseydi ne hissederdi sence? Kendini suçladığını. Sevgiyi ve mutluluğu hak etmediğini düşündüğünü?

Tükürdüm.

Onun kalbini kırmış olursun. Yıkılırdı, Ria.

Yatağa sürünerek girdim, acıyan gözlerimi olabildiğince sıkı kapattım... ve kaşlarımı çatarak hemen yeniden açtım. Yanağım yastığa değdiğinde bir şey kırıştı ve başımı kaldırdığımda tekrar kırıştı.

Doğruldu, yastığı kucağıma aldım ve yeni yıkanmış kılıfın altına dikkatlice uzanarak... fotoğraf kulübesi şeritlerini çıkardım. Adrien'in gülünç mavi uzaylı kıyafeti içinde, gelen öpücüklerine karşı oyun oynarken kollarını bana doladığı resim üstüne resim.

Şeritlerden birinin arkasına katlanmış yapışkan bir not ilıştırilmişti ve başucu lambasını yakıp açtığımda içim daraldı.

Keşke bu resimleri benim gözlerimden görebilseydiniz.

Bu çok açık.

Lütfen aptal olma.

İki şeride bakıp parmaklarımı son on gün içinde binlerce kez yaptığım gibi kenarlarında gezdirirken kalbim açlık acısıyla sıkışıyor. Adrien'in beyaz gömleğindeki en küçük mavi lekeye kadar her karenin her ayrıntısını ezberlemiştim. Peki nasıl oluyordu da nabzım sanki onlara ilk kez bakıyormuşum gibi atmaya devam ediyordu? Sanki içlerinde deneyimlediğim yeni bir şey varmış gibi?

Bu çok açık.

Lütfen aptal olma.

Robert da havaalanında aynı şeyi söylemişti ve bunun bir tesadüf olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım. Belki de onlar benim göremediğim bir şeyi dışarıdan bir gözle görebiliyorlardı.

Telefonuma uzandım, kararsız parmaklarımla engellenmiş numaralar listeme gittim ve en son numarayı çıkardım. Şeritlerin fotoğrafını çekmek için cesaretimi toplamam on dört dakika, Gönder'e basmam ise üç dakika daha sürdü. Ama sonunda başardım.

Giden mesaj durumu neredeyse anında Teslim Edildi'den Okundu'ya geçtiğinde midem alt üst oldu ve nefesimi tutup ekranda mavi bir kalp emoji belirene kadar her bir dayanılmaz uzunluktaki saniyeyi saydım. Mavi kalbe gülümsediğimde kalbimi titreten baş döndürücü bir rahatlamayla nefesimi verdim.

Sonra resim geldi. Adrien'in fotoğraf kulübesindeki baskılarının kopyaları, cüzdanının kıvrımına uyum sağlamak için beyaz orta kısımlarından bükülmüştü.

Cevap yazmak için esprili bir şeyler bulmaya çalışırken sırtışıma genişledi. Ama sonra köşede, bacağının hemen yanında duran vites kolunu fark ettim.

Gözlerimi kırptırıp saate baktım. Beni yaklaşık kırk dakika önce bırakmıştı, bu da şimdiye kadar evde olması gerektiği anlamına geliyordu. Tabii garip bir gece yarısı trafik sıkışıklığına takılmadıysa? Pek olası değildi ama başka neden hâlâ arabasında olsun-

"Fikrini değiştirirsen burada olacağım."

Ağzım açık kaldı.

Olamaz.

Pencereme tırmanıp açtım ama üç kat aşağı düşüp boynumu kırma riskini göze almadan köşeyi görece kadar eğilemedim.

Hâlâ burada olmasının imkânı yoktu ve söylediklerinden bu kadar çok şey çıkarmak benim son zamanlarda içine düştüğüm deliliğe çok uygundu. Ama yine de... kontrol etmekten zarar gelmezdi. Sadece 90'ların o sevimsiz (ama harika) romantik komedi adamlarından biri gibi sokakta beni beklemediğinden *ekstra* emin olmak için.

Sessizce aşağıya indim, binanın kapısını açtım ve tam da tahmin ettiğim gibi-

...

Vay anasını, Adrien Cloutier 90'ların o sevimsiz (ama harika) romantik komedi adamlarından biri gibi sokakta beni bekliyordu. Ama çok daha iyiydi. Çünkü o *Adrien'di*.

Şimdi arabasının önünde durmuş, yolcu tarafındaki kapıya yaslanmış, diğer eli endişeyle kemerini karıştırırken telefonuna umutla bakıyordu.

Ta ki benim binadan çıktığımı duyana kadar.

Hangimizin diğerini gördüğüne daha çok şaşırdığını söyleyemem ama ilk şok iki beceriksiz kalp atışı kadar sürdü ve sonra ikimiz de hareket ettik, ağızlarımız sırtıyor, ellerimiz uzanıyordu.

Kollarım boynuna dolanmadan, dudaklarım dudaklarına yapışmadan ve aptal olmayı bırakmadan bir saniye önce "Biliyordum," diye nefes aldı.

Sonunda.

Sonunda.

BİZ ST Adrien'in arabasının arka koltuğuna doluştuk, bacaklarımız ve ağızlarımız beceriksiz bir çaresizlikle birbirine dolandı.

Onu özlemiştim. Gerçekten, onu özlemiştim.

"Özür dilerim," diye nefes almaya devam ettim her . "Pisliğin tekiydim. Özür dilerim."

"Özür dilerim," diye mırıldanmaya devam etti her . "Her şey için. Özür dilerim."

Ta ki kaçınılmaz olarak kimin *daha* üzgün ve kimin *daha* hatalı olduğu konusunda tartıştığımız noktaya gelene kadar.

"Kes şunu. Özür diliyorsun," dedim bir ara, kaşlarını çatarak dudağını ısırdı.

Kalçalarımı daha sıkı kavradı ve beni daha da yakınlaştırdı. "Hayır. Uzun bir süre özür dileyeceğim. Alış buna."

Bir insanın bu kadar sinir bozucu olması nasıl mümkün olabilirdi? Çok inatçıydı.

Onu daha sert öptüm, dudaklarımla, dişlerimle ve dilimle onunla savaşırken gömleğinin yakasını yumrukladım.

"Kahretsin, seni çok özledim," diye mırıldandı, dikkatimi çenesine verdiğimde kalbim göğsüne çarpıyordu. "Bu bir işkenceydi, Sanchez."

"Özür dilerim," dedim tekrar.

"Kes ," diye tekrar ısrar etti.

"Hayır," diye taklit ettim, sesimi kalınlaştırarak. "Alış buna."

Kıkırdadı. "İnatçı küçük velet."

Geri çekildim ve kalçalarım onun sert uzunluğuna karşı sallanırken ona en şımarık gülümsememi verdim.

Keskin bir nefes aldı, parmakları kalçalarıma gömülürken başı deri koltuğa .

"Güvenli kelimeniz nedir Bay Cloutier?" Dalga geçtim ve ondan karanlık bir kıkırdama çıkardım.

"Burada olmaz. Onca işkence ve bekleyişten sonra olmaz."

"Yukarı çıkabiliriz," diye önerdim. "Ama Jamie uyuyor, o yüzden çok sessiz olmamız gerekecek."

Puslu bakışları yüzümde geziniyor, her küçük çizgiyi, eğimi ve kıvrımı izliyordu. Tekrar gözlerime ulaştığında yüz ifadesi değişmişti.

"Ne?" Ben sordum. Çok mu erken? Çok mu hızlı hareket ediyordum? Uzun, yoğun bir duraksamadan sonra, "Benden hâlâ nefret ediyor musun?" diye sordu.

Ne? O zaten biliyordu. Victoria'dan beri bana bunu söylüyordu, ısrar etmeme rağmen-oh. Anlıyorum.

Başımı sallarken parmaklarım öpücükle şişmiş alt dudağının üzerinde gezindi. "Hayır," dedim.

Nefesi kesildi, boğazı yumuşak bir yutkunmayla hareket etti. "Bana karşı bir şeyler hissediyor Sanchez?"

Th-thump th-thump th-thump.

"Kesinlikle evet, Cloutier," diye fısıldadım.

Tek bir gamze. "Sana kelebekler konduruyor muyum?" "Evet."

İki gamze. Ve adam şimdi tamamen kızarıyordu. Çok sevimli.

Çıldırırtıcı derecede sevimli.

"Artık yukarı çıkabilir miyiz?" Dedim.

Gülümsememin köşesini öptü. "Ben üçüncü randevudan önce çıkmam," diye mırıldandı, sonra tekrar arkasına yaslandı, kendini beğenmiş ve memnun görünüyordu.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Peki bu hangi numara?" Yumruğuyla bir O harfi yaptı.

"Bu saçmalık," diye karşı çıktım. "Bu gece sayılmalı, mavi uzaylı günü de öyle. Yani şu anda en az iki gün var. Yürüyüş gününü de sayarsak üç."

"Hayır," dedi.

"Sinir bozucu oluyorsun."

"Evet."

"Adrien!"

"Ria!"

Yüz kaslarım sırtıtmak için savaşıırken ona kaşlarımı çatmak çok .

"Sana çıkma teklif etmiyorum," dedim ciddiyetle.

"Sadece burun deliğin alevlendi."

Kapının koluna yöneldiğimde kıkırdadı ve beni tekrar kucağına çekti.

"Sanchez, benimle bir randevuya çık."

Ona soğukkanlı, rahatsız olmayan bir kayıtsızlıkla baktım. "Havaya girdiğimde bunu düşüneceğim," dedim kayıtsızca, sonra tekrar kulpa uzandım.

Parmakları bileğimi çevreledi ve geri çekti. "Cuma gecesi. Seni altıda alırım. Akşam yemeği ve içki."

Onu derinden öptüm, başka bir şımarık sırtışıla geri çekilmeden önce içinde erimesini bekledim. "Yalvarın Bay Cloutier," dedim. "Benden kibarca sizinle çıkmamı isteyin."

Koyu renk gözleri filtresiz bir eğlenceyle parıldıyordu, sanki bu tam da ona vermemi umduğu türden beklenmedik bir tepkiydi.

"Ariana Sanchez, lütfen, lütfen, *lütfen* benimle çık," diye alay etti, sesimi taklit ederek.

Kıkırdamamı bastırdım ve "Bu işte gerçekten kötüsün" diye karşılık verirken onu taklit ettim.

"Pekâlâ. İyi," dedi sırtarak, beni kucağından nazikçe indirmeden hemen önce, arabadan indi ve açık kapının önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Çenem koltuğa çarptı.

"Ariana Sanchez, bu Cuma akşamı benimle çıkar mısın lütfen?"

Etrafta başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakarken kalbim göğsümde yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ne yapıyorsun!" Tısladım. "Kalk ayağa!"

"Benimle çıkar mısın?"

Bir kalp krizine doğru sürükleniyordum. Bunu hissedebiliyordum.

"Adrien! Kalk. Kalk." Kolundan tutup onu içeri çekmeye çalıştım. "Önce bana cevap ver."

"Evet!" Aptal, güzel gamzelerine fısıldayarak bağırdım. "Kesinlikle evet! Şimdi ayağa kalk!"

Bir kez daha kıkırdadı, sonra ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Gel," dedi, "seninle kapıya kadar yürüyeyim."

Ağır bir nefes verdim ve parmaklarımı onun geniş avucunun içine kaydırdım. "Bunu sana ödeteceğim," diye homurdandım inandırıcı olmayan bir sesle

üçüncü kata ulaştığımızda onaylamadı. Nabzım hâlâ . ." Şakağımı öptü, hâlâ gülümsüyordu. "İyi geceler, güzel kız."

Adrien bana Kanun röportajını sormadı ya da zorlamadı. Ertesi sabah uyandığımda telefonumda onun adını gördüğümde, belki en azından bir imada bulunur diye düşündüm, ama bu sadece çok uzun süre baktığım, içimden fışkıran çok tatlı bir *günaydın* mesajıydı.

Jamie ise hayatında sınır kelimesini hiç duymamıştı. Bal saçlı Tazmanya canavarı kapımı tekmelediğinde, Adrien'e özenle hazırlanmış cevabımı yazmanın ortasıdaydım. Sonrasında bildiğim tek şey, bir kıyamet fıçısına bakıyor olduğumdu.

"Su tabancasını nereden buldun?" Telefonumu battaniyemin koruması altına sokarak sordum.

", " dedi soğuk bir sesle. "Beş saat içinde bir görüşmen var." "*Jamie* olup olmadığımı bile bilmiyorum!" Yastığımı ona fırlattım. "Kalk!" diye tekrar emretti. "Kahvemi ve kahvaltımı hazırladım.

"Aralarından seçim yapman için beş kıyafet hazırladım." "Gerçekten mi?"

"Evet. Ve mülakata hazırlık soruları. Üzerlerinden geçebilmek için sabah izin aldım."

"Bu gerçekten çok hoş Jamie. Sen çok iyi bir arkadaşsın."

Övünerek sırtıttı, omuzlarını geriye itti. Bir *aptal* gibi. "Biliyorum.

Bazıları sana bebek gibi davrandığımı söyleyebilir. Ama onlara diyorum ki, siktir et-"

Savunmasını indirdiği anda saldırdım ve su tabancasını elinden aldım.

"Vay, vay, vay," dedim ellerini kaldırırken. "Bu senin kendi eylemlerinin sonuçları değil mi?"

Toebeans tam o anda zarifçe paytak paytak odama girdi ve kuyruğu yanıyormuş gibi dikkat çekmek için miyavladı.

Jamie'nin bacaklarının arasından geçerken, "Günaydın, tatlım," diye mırıldandım.

"Pekâlâ, gerçek ateşkes," dedi. "Eğer ona bir şey yaparsan gerçek bir tıslama nöbeti geçirir. Ayrıca, röportaj. Sen de gidiyorsun. Seni oraya tekme tokat sürüklemek zorunda kalsam da umurumda değil, gidiyorsun."

Silahımı indirdim, düşünceli bir şekilde surat astım.

Normalde bu bir hata olurdu. İki elimle tutmayı bıraktığım anda silaha atlardı. Ama bugün, silahı yatağımın üzerine atmamı sadece izledi.

Kollarımı beline doladım ve Jamie'ne sıkıca sarıldım. "Seni hak etmiyorum," dedim ona dürüstçe.

Dramatik bir şekilde iç çekerek kucaklamama karşılık verdi. "Kimse bilmiyor. Ben harikayım."

İçtenlikle kabul ettiğimi mırıldandım. "Peki ya Jams?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

"Bir değil," dedi. "Peki Ree?" "Evet?"

"Gidiyorsun."

Onu serbest bıraktım ve bir adım geri çekildim. Sadece tek bir doğru cevap vardı ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Ben gidiyorum," diye onayladım.

Gülümsedi.

Gülümsedi

m.

Üç, iki, aynı anda su tabancasına atladık.

İki ay içinde *üçüncü* kez, tek bir kişi bile beni durdurmaya çalışmadan Adrien Cloutier'nin ofisine gizlice girmeyi başardım. Binaya bir kasırga gibi dalıp gitmeme ve on milyon tonda akli dengesi bozuk görünmeme rağmen.

Beni görünce sırtıttı, ben koşarak odaya girip kollarına atıldığımda ayağa kalktı.

"Onu ezdin," diye mırıldandı saçlarıma. "Kahrolası ezdin."

Söyleyecek söz bulamıyordum. Üç saatlik görüşme boyunca bildiklerimin hepsini kullanmışım ve hiç kalmamıştı. Bu yüzden sadece ona sarıldım, bu anın, bu günün, hissettiğim milyonlarca şeyin tadını çıkardım.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi gözyaşı lekeli yanaklarımı boynunun kıvrımına sokarken. "Aradı. Sana kafayı takmışlar, Ria. Onu ezdin geçtin."

Boynuna doğru boğuk bir çığlık attım.

İnanılmazdı. Görüşme, fırsatlar, *Sunny*. On sekiz yaşındaki benim isteyebileceğim her şey ve çok daha fazlasıydı. Bu hayale ne kadar sıkı sıkıya tutunduğumun farkına bile varmamışım.

Sunny ile hayatımın gelecek on yılının nasıl olacağını konuşuyorduk.

On yıldır ilk kez yarını dört gözle bekliyordum. "Bebeğim." Ayaklarım yerden kesildi ve kanepeye götürüldüm. Adrien beni tuttu.

Ben üzüntü, sevinç, umut, rahatlama ve minnettarlık gözyaşları dökerken beni göğsüne yasladı. Çok fazla minnettarlık.

Firma, mezun olduktan sonra onlarla beş yıllık bir çalışma süresini kabul ettiğim sürece her şeyi -lisans, hukuk fakültesi, yaşam masrafları- ödeyecekti. Sadece beş yıl. Teklif ettikleri şey cömertliğin de ötesindeydi ve hepsi Adrien yüzündendi.

Sunny bana Adrien'in hakkımda söylediği her şeyi anlattı. Adrien'in Sunny'yi beni kanatları altına almaya ikna etmek için söylediği tüm o aşırı cömert, nazik, sevimli şeyleri. Yaşadığım sürece bunları asla unutmuyacaktım.

Görüşme sırasında duygusallaşmamak için tüm irademi kullanmam gerekmişti, bu da binadan çıktığım anda her şeyin ortaya dökülmeye başladığı anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," diye boğuldum.

Şakağımı öptü, yatıştırıcı parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

Sonra bana bunu duymak istemediğini söyledi. Bu fırsatın her parçasını ve daha fazlasını hak ettiğimi söyledi. Ve yüzümü boynunun kıvrımından ayıracak kadar sakinleşene kadar bana sarıldı.

Çenesini kavradım ve onu öpebilmek için eğdim.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar ve başparmağımı dudaklarına götürerek gelen itirazlarına son verdim. "Gerçekten, Adrien. Teşekkür ederim. Bu her şey için."

Ve bir gün ona bunu ne kadar takdir ettiğimi göstermenin bir yolunu bulacaktım.

Yüzünü avucuma çevirdi ve uzun bir öpücük kondurdu. "Bu daha başlangıç, Ria. Sadece bekle ve gör."

EPILOG

6 YIL **sonra**

"Peynir de!"

"Cheeeeeeeese!"

İkizler en yüksek sesle çığlık attılar, Olena'nın küçük elleri görünmez konfeti atar gibi havada patlarken, Ozie mezuniyet cüppemin eteklerini bir pelerin gibi omuzlarına attı.

Daha geçen hafta on üç yaşına basan Olive belimi kavradı, flaş patladığında başı sevgiyle omzuma yaslanmıştı.

"Oooh, bu gerçekten iyiydi," dedi Alba. "Ozie'nin bir gözü kapalıydı ama göz kırpyormuş gibi yapabiliriz. Son on taneye göre büyük bir gelişme. Harika iş çıkardınız, takım."

Çocuklar yarı düzgün bir fotoğraf çekmenin muazzam başarısını babalarıyla birlikte söz verdikleri dondurma ödülünü almak üzere yola çıkarak kutlarken, Alba da kayınvalidemle bir sonraki fotoğraf turunu çekmek üzere geride kaldı.

"Seninle gurur duyuyorum, tatlım," dedi Julie, kız kardeşim çekilen fotoğrafların hem niceliğinden hem de niteliğinden memnun kaldığında. "Bütün bir avukat. Çok çalıştın."

Saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru taradı, sesi tekrar titremeye başladı. Tören sırasında muhtemelen salonun geri kalanının toplamından daha fazla ağlamıştı. O sahnede yürürken, herkesin benim için ne kadar yüksek sesle tezahürat yaptığını duyarken hissettiğim kadar sevildiğimi hiç hissetmemiştim.

Kalbim kabardı ve konuşmadan Julie'nin elini sıktım. Onun duygulandığını görmek beni de duygulandırdı ve bu da *onu* duygulandırdı.

Bütün gün tam bir karmaşaydı. Ağlamaklı, sümüklü, mükemmel bir karmaşa. Her saniyesine bayılmışım.

Gözlerimi kırıştırdığım anda Julie hüngür hüngür ağlamaya başladı, gözyaşlarımla savaşımaya çalışıyordum. Adrien enseme avuçladı, başparmağıyla tenimi okşarken şakağıma rahatlatıcı bir öpücük kondurdu. Bu sadece işleri daha da kötüleştirdi.

"Tanrım, işte yine başlıyoruz," dedi Alice, çantasının askısını düzeltirken nişan yüzüğü güneş ışığında parlıyordu. "Cidden. Sanırsın biri ölmüş."

"Kibar ol, Lice." Gampy bastonunun ucuyla onun baldırını dürttü. "Sen *Up*'ı ilk kez izlediğinde hepimiz oradaydık."

"Addy buna benden daha çok ağladı."

"Ve bundan pişman değilim," dedi Adrien. "Tüm zamanların en büyük ikinci aşk hikayesi."

Alice kollarını kavuşturdu. "İlk kim? Jamie ve Jack mi? Yoksa ben ve Dominic mi?"

"Sen ve Dominic her listede sonuncusunuz," diye kabaca karşılık verdi Adrien. "Bütün o çile yüzünden hâlâ başım ağrıyor. Ria ve ben de ilk sıradayız, belli ki."

Alice dövüş pozisyonuna geçerken Gampy, "Bu bir yarışma değil," diye araya girdi. "Öyle olsaydı bile, Lucy'm ve ben hepinizi yenerdik. Siz çocuklar özlemin ne *demek olduğunu* bile bilmiyorsunuz."

Üç saat. Mezuniyet sonrası barbekü için Jamie ve Jack'in evine vardıktan sonra üç saat boyunca kimin en iyi aşk hikayesine sahip olduğunu tartıştık, bireysel davalarımızı açtık ve hikayelerimizi paylaştık.

Paylaşma sırası bize geldiğinde Adrien elimi tuttu, ilk tanışmamızı anlatırken gülüşürken alyansıyla oynadı. Ne yaptığımızı bildiğimiz için şimdi geriye dönüp baktığımızda her şey çok daha eğlenceliydi.

Adrien elimin arkasına kısa bir öpücük kondurarak, "İlk randevumuzun yarısında onunla bir yıl içinde evleneceğimi biliyordum," dedi. "Bilmediğim şey, onu evet demeye nasıl ikna edeceğimdi."

"*İkinci* buluşmamızın yarısında bana söylediği de buydu," diye devam ettim. Adrien ses tonuma kıkırdayıp beni kanepede kendisine doğru çekince ağzım seğirdi.

"Kararımın arkasındayım" dedi.

"Ve verdiğim tepkinin arkasındayım." Bu da ona deli olduğunu söylemek, Jamie ile yaşadığım yeri paylaşmak ve garsondan hesabı istemek oldu.

Altı ay sonra evlenme teklif etmişti. Üzerine atlamadan ve *evet diye* bağırmadan önce soruyu sormasına bile izin vermemiştim!

Şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı. Adam beni aptalca, çılgınca mutlu etti.

Adrien'in her zaman söylediği gibi, "taşaklarınıza tahta bir bastonla vurana, size beyinsiz bir gulyabani diyene ve tüm hayatınızı altüst edene" kadar varlığından haberdar olamayacağınız türden içten bir mutluluk.

Hikaye bayrağını Julie ve Anthony'ye devrettikten sonra uzun bakışlarımı yakaladı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Elimi tekrar kaldırdı ve üç kez öptü.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

"Sonsuza dek ve daima," diye mırıldandı sessizce.

"Sonsuza dek ve daima," diye fısıldadım ve elini üç kez sıktım.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Son.

Sonsöz

Yaşasın, başardınız! *Otoriter Şeytanla Anlaşma'yı* okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitabı yazarken çok eğlendim ve umarım siz de okurken eğlenmişsinizdir!

İşte ruh halinize bağlı olarak bazı ekstra güzellikler. Eğer istersen...

- [Adrien'in POV'undan Bonus STEAMY epilog](#) (bülten abonelerine özel)

- [Ücretsiz buharlı roman](#) (bülten abonelerine özel)

- Ücretsiz yeni sürümler: **Özel ARC ekibim** şu anda açık! Daha fazla bilgiyi [web sitemde](#) bulabilirsiniz.

Ayrıca bir dakikanızı ayırıp Amazon, Goodreads, Bookbub veya istediğiniz başka bir yerde bu hikaye hakkında kısa bir yorum bırakırsanız inanılmaz derecede minnettar olurum. Her bir yorum, diğer okurların kitabı keşfetmesine yardımcı olmak için uzun bir yol kat ediyor.

dek mutlu olmanız dileğiyle! Bir dahaki

sefere kadar,

Kyra

Kyra Parsi tarafından da yazılmıştır

Onları Bir Kez Kandır

- > Sahte ilişki
- > Arkadaşının ağabeyi
- > Kazara oda arkadaşı

Askta ve Savasta

- > Düşmanlardan aşıklara

- > Ofis romantizmi
- > Yasak aşk

İçindekiler

[Başlık Sayfa](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçerik Not](#)

[İçindekiler](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38 Sonsöz](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi